

Vocea Martirilor

Credință
dincolo de limite

365 DE EXEMPLE DE **ÎNCHINARE** EXTREMĂ
ALE UNOR CREDINCIOȘI DE **IERI** ȘI DE **AZI**,
CARE AU **SACRIFICAT** TOTUL PENTRU **CRISTOS**

Credință
dincolo de limite

Originally published in English under the title
Extreme Devotion
Copyright © 2001, 2015 by Voice of the Martyrs

© 2021 by Voice of the Martyrs, Inc. for the Romanian edition.
Translated by permission. All rights reserved.
Contact us at: fieldresources@vml.global

ISBN: 978-0849917394

Traducere: Alex Rațiu și Dumitru Dorian
Editare: Dana Pop
Layout: OM EAST

eBooks for download:
<https://voceamartirilor.org/materiale/>
<https://library.mediaworks.global/>

Toate drepturile rezervate. Nici o parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii fără permisiunea prealabilă a editorului.

Dacă doriți să primiți trimestrial, gratuit, scrisorile de rugăciune împreună cu alte materiale din partea Vocea Martirilor, vă rugăm să ne contactați la:
Email: info@voceamartirilor.org
Telefon: +0745977891
<https://voceamartirilor.org>

Această carte este dedicată...
celor care au ales moartea în locul lepădării...
și care au decis să fie martori ai credinței,
mai degrabă decât să-i întoarcă spatele.

Pentru toți cei de care lumea nu a fost vrednică.

EVREI 11:38

Introducere

Credincioșii care apar în această carte nu sunt victime; sunt oameni care au ieșit învingători. Poveștile lor sunt împrăștiate pretutindeni în istorie, de la discipolii lui Isus până la martirii din zilele noastre. Persecutorii sunt de toate felurile – de la romani la români, de la mafioți la musulmani și de la confucianiști la comuniști. Fiecare dintre acești credincioși, însă, e pentru noi un exemplu de credință în Cristos. Credincioșii ale căror povești se află pe aceste pagini au fost mânați de o dorință mai profundă decât instinctul uman primordial de supraviețuire: dorința de slujire a lui Cristos și de mărturisire a adevărilor Sale.

* * * * *

Când am început redactarea acestei cărți, America intra într-o eră nouă. Evenimentele din 11 septembrie 2001 au schimbat pentru totdeauna fața lumii libere și ne-au aruncat pe toți într-un timp al îndoielilor – un timp când mulți privesc spre biserică pentru a găsi răspunsuri – și în care biserica își îndreaptă privirile către Dumnezeu și suveranitatea Lui, pentru a fi întărită.

Cel mai mult dorim ca această carte să ne lărgească perspectivele și să influențeze modul în care acționăm atunci când suntem la rândul nostru față în față cu dificultăți nemaipomenite. De exemplu, cum le răspundem celor care ne fac rău? Cum a reacționat Cristos? Cum au reacționat creștinii din trecut? Care ar trebui să ne fie atitudinea față de oameni de altă credință, atunci când aceștia ni se opun cu violență? Este bine să riscăm totul pentru a încerca să împărtășim dragostea lui Dumnezeu cu aceia care poate ne vor ucide pentru asta?

Cartea de față nu va răspunde tuturor acestor întrebări, însă cu siguranță că-ți vei simți credința provocată. Pe măsură ce citești aceste povești ale unor creștini care au suferit atrocități inimaginabile pentru Cristos, privește dincolo de tragedie și de greutate pentru a descoperi pietrele prețioase care zac sub pământ.

Concentrează-ți atenția asupra credinței pe care o ilustrează mărturiile acestor creștini curajoși. Înțelege că același spirit care locuiește (sau a locuit) în ei, locuiește și în tine și *crede* că în tine este disponibilă aceeași măsură de credință, conform căreia să acționezi în orice situație extremă.

Pe măsură ce citești aceste povești, vei putea aprecia cu adevărat latura radicală a credinței, înțelegând teologia suferinței.

Primul pas în înțelegerea acestei teologii este realizarea faptului că aceste povești *nu* sunt relatări lipsite de speranță despre chinuri și torturi. Iar creștinii despre care e vorba în aceste istorisiri nu sunt „super”-creștini. Desigur, curajul și tenacitatea lor care depășesc puterea de înțelegere a rațiunii umane sunt excepționale, dedicându-se lui Cristos într-un fel care uneori este greu de înțeles. În realitate, însă, sunt credincioși obișnuiți (asemeni nouă) care au avut de înfruntat situații extraordinare.

Care este, deci, misteriosul ingredient care îi împinge către o închinare atât de „extremă”?

Simplu spus, credința pe care au avut-o în Isus Dumnezeu și a cărei consecință a fost suferința pe care au îndurat-o.

Credința în sine este suficientă. Tortura la care te supun alți oameni poate fi ceva de neîndurat. Când, însă, această suferință se alătură credinței în Împărăția lui Cristos, atunci

are darul de a întări creștinul a cărui inimă e deschisă și care e dispus să se piardă pe sine pentru a se apropia și mai mult de Cristos.

Martirii din această carte au în comun aceeași pasiune pentru Dumnezeu. Această pasiune a fost cea care a ieșit învingătoare în lupta lor cu frica de lucrurile îngrozitoare care li s-ar putea întâmpla dacă vor fi prinși împărțășind cu alții dragostea lui Dumnezeu.

Poate că o parte din pasiunea lor a venit din faptul că știau cât de prețios era darul pe care îl aveau. Când trebuie să plătim un preț pentru credința noastră, ea devine înfinit mai valoroasă. Tocmai această latură a naturii umane este ceea ce-i întărește pe creștinii care trăiesc în regimuri guvernamentale represive care nu îngăduie libertatea de credință.

Sfântul Augustin spunea la un moment dat: „Cauza este cea care face ca un martir să fie autentic, nu suferința”.

Termenul originar din greacă pentru „martir” înseamnă de fapt „martor”.

Martirii din această carte au putut să fie ei înșiși o mărturie a adevărului și a puterii lui Isus Cristos și au crezut în faptul că trebuie să împărțășească ceea ce cunosc și altor oameni, indiferent de cât de mult îi va costa aceasta.

În piesa de teatru *Omor în catedrală*, T.S. Eliot descrie un martir ca pe unul care „a devenit un instrument al lui Dumnezeu, care și-a pierdut voința în voia lui Dumnezeu, nu a pierdut-o, ci a găsit-o, aflând libertate în *supunere* înaintea lui Dumnezeu. Martirul nu-și mai dorește nimic pentru sine însuși, nici măcar gloria faptului de a muri ca martir”.

Dacă vei fi martor pentru credința ta, vei ajunge în prima linie, expus gloanțelor. Pastorul E.V. Hill a spus la un moment dat povestea unei femei care a venit la el, zicând: „Rugați-vă pentru mine. Diavolul e pe urmele mele”. Pastorul i-a răspuns: „Diavolul nu e pe urmele tale; nu i-ai făcut destule ca să te ia la ochi”. Scopul tuturor creștinilor ar trebui să fie acela de „a face destul” pentru împărăția lui Cristos, încât să atragă atenția diavolului.

Atunci când ai de îndurat o formă de suferință sau alta ca urmare a faptului că ai depus mărturie pentru credința ta creștină, sperăm ca și tu, la fel ca cei care apar în această carte, să ajungi să cunoști gloria și frumusețea *Credinței dincolo de limite*.

Echipa de autori și
Vocea Martirilor

Întrebare la extrem

TURCIA: ERCAN SENGUL

Când Ercan Sengul, un musulman din Turcia, și-a dedicat viața lui Cristos, unii au considerat că și-a întors spatele moștenirii sale culturale, ba chiar națiunii întregi. A vorbit serios atunci când a spus că ar face orice pentru Dumnezeu, dar acum?

Ercan era închis într-o celulă întunecată și umedă, împreună cu alți deținuți. Fusese arestat de către poliția locală, care l-a acuzat că „insultase islamul” prin distribuirea de cărți pentru o editură creștină.

Ziua I

Și pentru mine, ca ori de câte ori îmi deschid gura să mi se dea cuvânt, ca să fac cunoscut cu îndrăzneală taina Evangheliei, al cărei sol în lanțuri sunt; pentru ca, zic, să vorbesc cu îndrăzneală, cum trebuie să vorbesc.

Efeseni 6:19-20

Ercan strigă către Dumnezeu, implorând să fie salvat. Știa că nu făcuse nimic rău și că nu merita să fie închis. „Ai spus că ai face orice pentru mine”, a șoptit Dumnezeu inimii lui Ercan. „Ai vorbit serios?”

Cu inima frântă, Ercan plângea înaintea Domnului și i se închina. În inima lui îi șopti: „Da, am vorbit serios”. Ercan începu să predice câte trei ore pe zi. Realiză că Dumnezeu îngăduise încarcerarea lui, ca să-i dea un câmp de misiune cu totul nou! Ercan era închis deja de 30 de zile, când martorii au recunoscut că poliția pusese presiune asupra lor, atunci când și-au semnat declarațiile. Judecătorul nu a găsit dovada nici unei infracțiuni.

Experiența arestului a făcut din Ercan un martor al slavei lui Dumnezeu. După ce a fost eliberat, mulți dintre cei cu care împărțise celula au venit să-i viziteze biserica, pentru a afla mai multe despre Dumnezeu-ul care îi dăduse atâta pace pe vremea când fusese închis. În prezent, Ercan împarte în continuare cu bucurie literatură creștină, chiar dacă știe că ar putea fi arestat.

Mulți creștini recunosc că atunci când spunem că vrem ca Dumnezeu să se folosească de noi nu ne referim neapărat la suferință. Sigur, vrem să ne punem credința în aplicare – dar nu până acolo încât să fim persecutați. Suntem plini de resentimente, când la locul de muncă nu ni se acordă promoția pe care considerăm că o merităm sau când suntem excluși de la evenimente sociale. Ne simțim desconsiderați. Înșelați. Jecmăniți. Totuși, trebuie să fim pregătiți să-l căutăm pe Dumnezeu în rugăciune atunci când suntem în toiul disperării. În momentul în care facem acest pas, descoperim că rugăciunea ne schimbă perspectiva. Începem să observăm oportunitățile pe care le avem pentru a crește. Primim speranță. În mijlocul durerii descoperim promisiunea. Într-un final, începem să descoperim că situația actuală cu care ne confruntăm, oricât de nedreaptă și de nemeritată ne-ar putea părea, se încadrează, totuși, în planul lui Dumnezeu. Când ne rugăm pentru a descoperi perspectiva pe care Domnul o are asupra persecuției, găsim și curajul de a fi ascultători cu orice preț.

Unitate la extrem

MAURITANIA: TIMOTEI

„Timotei, te rog, spune-i!”, strigă Maura, implorându-și soțul. „Spune-i guvernatorului unde sunt ascunse Scripturile, ca să-ți dea drumul! Nu mai suport să văd ce se întâmplă.” Timotei și Maura, locuitori ai provinciei romane Mauritania, se căsătoriseră cu doar câteva săptămâni înainte să fie arestați.

Ziua 2

Pentru ca să li se îmbărbăteze inimile, să fie uniți în dragoste și să capete toate bogățiile plinătății de pricepere, ca să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Cristos.

Coloseni 2:2

Maura privise cu groază cum soldații îi scosese ochii soțului ei folosindu-se de un fier încins, pentru a-i frânge voința. Era acum atârnat cu capul în jos cu o greutate agățată de gât, la ordinul guvernatorului roman Arian, și aștepta să-i fie scos călușul din gură. Frica pe care a simțit-o după ce a fost arestat fu înlocuită cu un sentiment dumnezeiesc de pace.

În loc să se lepede de credință și să le spună soldaților unde este ascunzătoarea copieii Scripturilor care aparținea bisericii sale, după cum se așteptau aceștia, Timotei și-a certat tânăra soție: „Nu lăsa ca dragostea pentru mine să depășească dragostea pentru Cristos”, o îndemnă el pe Maura, demonstrând în felul acesta că e dispus să moară pentru Mântuitorul lui. Văzând curajul soțului ei, se întări și hotărârea Maurei.

Arian, care era deja furios din cauza refuzului lui Timotei, și-a pus în minte să frângă curajul Maurei. O condamnă la cele mai aspre torturi care se practicau în lumea romană. Totuși, tânăra nu cedă. Maura a refuzat să se lepede de Cristos.

După ce au fost supuși unor chinuri inimaginabile, Timotei și Maura au fost crucificați unul lângă altul.

Isus nu și-a încredințat lucrarea în mâinile unor credincioși independenți – El a pus bazele unei familii spirituale. A folosit cuvinte ca „frate” și „soră”, pentru a transmite ideea că nu se aștepta ca discipolii Săi să treacă singuri prin încercările credinței. Pavel a continuat lucrarea lui Cristos, învățându-i pe noii credincioși să se adune împreună în biserici, pentru partășie și comuniune unii cu alții. Creștinii au nevoie unii de alții – mai ales atunci când trec prin greutăți. Atunci când un credincios ezită, frații săi de credință îi vor sări în ajutor pentru a-i oferi încurajare. De aceea Noul Testament consideră că datoria de a oferi un exemplu prin felul în care trăim este o necesitate a credinței creștine. Exemplul de credință și curaj pe care îl dă o persoană îi poate uni pe ceilalți, inspirându-i să-l urmeze. În schimb, când credința unui om se fisurează sub presiunea persecuției, se poate întâmpla mai ușor ca și alții să cedeze. Istoria pune la loc de cinste camaraderia comunității creștine – mai ales în perioade de teroare.

Disponibilitate la extrem

CHINA: PASTORUL LI DEXIAN

Chiar în momentul când pastorul Li Dexian își începea predica, ușile casei care adăpostea adunarea bisericească s-au izbit de pereți. Ofițeri armați ai Serviciului de Securitate Chinez au inundat încăperea, amenințându-i pe toți cei de față și înșfăcându-l pe pastor pentru arest.

Ziua 3

Preaiubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat care a dat peste voi.

1 Petru 4:12

„Așteptați o clipă, dați-mi voie să-mi iau geanta.” Ca întotdeauna, tonul pe care îl avea atunci când vorbea cu ofițerii era politicos, dar ferm.

Ofițerii au fost surprinși când i-au auzit solicitarea. „Ce conține?”, întrebare, luând din mâinile pastorului geanta neagră închisă cu un fermoar și rupând-o ca s-o deschidă. Le-a spus că avea în geantă o pătură și un schimb de haine, pentru că se aștepta să fie arestat în acea zi.

Pastorul Li fusese arestat de multe ori. Ofițerii îl bătuseră încă de două ori atât de rău, că ajunsese până la a vomă sânge și la un moment dat, a fost bătut peste față cu propria lui Biblie. Li fusese avertizat că poliția supraveghea satul unde el își ținea întâlnirile de marți. Știa că va fi arestat dacă se va prezenta la predică. În prezent, cetățenii chinezi pot fi trimiși în lagăre de muncă până la trei ani, fără o sentință dată în tribunal.

Riscurile erau mari, dar Li își pregătise bagajul. Mai mult, însă, își pregătise mintea și inima. Era dispus să plătească orice preț ca să poată răspândi Evanghelia. Era convins că Dumnezeu va avea grijă de el – chiar și în închisoare.

A fi mereu pregătit dovedește că angajamentul tău este puternic. Dacă ne-am luat un angajament pentru care nu suntem dispuși să ne sacrificăm, nu am făcut decât un compromis deghizat în altceva. Să ne gândim, de exemplu, la angajamentul pe care ni-l luăm în momentul căsătoriei. Prețul pe care îl plătim este egoismul nostru și independența noastră, care primesc o lovitură imensă. Totuși, rezultatul este un mariaj mai puternic. Relațiile care nu sunt pregătite să facă sacrificii de dragul angajamentului, nu rezistă. Compromisul ne macină încet și ne slăbește dorința și abilitatea de a ne păstra angajamentul. La fel se întâmplă și în cazul angajamentului pe care și-l ia un credincios în fața lui Cristos – trebuie să presupună plata unui preț, dacă vrem ca valoarea pe care o are să nu scadă. Trebuie să ne pregătim pentru testul la care ne va fi supus angajamentul, aducându-ne aminte în fiecare zi că statutul de creștin merită orice sacrificiu. Merită sacrificiul de timp pe care ni-l petrecem zilnic în rugăciune. Merită timpul pe care îl petrecem adunându-ne la biserică pentru a ne închina. Merită să îndurăm greutăți, diverse încercări și abuzuri, ba chiar arestul – pentru privilegiul de a ne menține angajamentul, fără nici un compromis.

Lumină la extrem

COLORADO: RACHEL SCOTT

„Mi-am pierdut toți prietenii la școală. Acum că am început să-mi pun credința în practică, toți râd de mine.” În jurnalul personal, Rachel își mărturisea dezamăgirea provocată de faptul că tocmai persoanele cărora ar fi vrut să le arate dragostea lui Cristos i-au întors spatele. Dar nu avea să renunțe atât de ușor.

Ziua 4

Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri.

„Nu am de gând să-mi cer scuze pentru că vorbesc în numele lui Isus. Am să îndur tot ce am de îndurat. Dacă prietenii mei trebuie să-mi devină dușmani pentru ca eu să pot fi cu Isus, prietenul meu cel mai bun, atunci așa să fie. Am știut mereu că a fi creștin înseamnă a avea și dușmani, dar nu mi-aș fi imaginat că tocmai «prietenii» mei vor fi acei dușmani.”

Rachel era elevă la liceul Columbine, în ziua în care doi elevi au deschis focul asupra colegilor lor. Unul dintre ei a întrebat-o dacă încă mai crede în Dumnezeu. L-a privit în ochi și a răspuns că da, încă mai crede. Băiatul o întreabă de ce, dar nu a mai așteptat ca tânăra să răspundă înainte s-oucidă.

Rachel Scott a trecut testul și, datorită acestui lucru, lumina ei a luminat în toată lumea. Cu mult înainte de acest test, Rachel a declarat că este dispusă să-i dea totul lui Cristos. Cuvintele pe care le-a scris în jurnal exact cu un an înainte de moartea ei exprimă din plin acest angajament: „Nu am să ascund lumina pe care Dumnezeu a pus-o în mine. Dacă trebuie să sacrific totul, am s-o fac”.

Matei 5:16

Credința este expresia invizibilă a relației noastre personale cu Cristos. Biblia caracterizează credința oamenilor ca pe o lumină – o difuzare a speranței care îi atinge pe toți cei din jur. Isus a ales să facă această comparație, datorită faptului că lumina nu poate fi înăbușită. De exemplu, chiar dacă un copil nu-și dă seama, atunci când citește sub plapumă la lumina lanternei, activitatea sa nocturnă este departe de a rămâne necunoscută părinților! Lumina strălucește prin însăși natura ei – în poșida încercărilor noastre de a o ține ascunsă. La fel, în viața credincioșilor apar momente de tensiune, în care trebuie să aleagă dacă să-și exprime în totalitate credința sau s-o dosească într-un fel sau altul. Cu aceeași siguranță cu care fiecare zi începe cu un răsărit, cei care și-au declarat sus și tare credința, o dată pentru totdeauna, descoperă, în timp, că a lumina împrejur devine parte din natura lor.

Rugăcinne la extrem

CHINA: SORA WONG

Când ofițerul din cadrul Serviciului de Securitate intră în celula închisorii chineze, sora Wong făcu niște pași în spate. Acest om fără suflet arestase și persecutase mulți creștini și doar cu câteva zile în urmă, în timpul interogatoriului, o bătuse și pe ea.

„Te rog, soră Wong, sora mea este foarte bolnavă. Nu mai simte nimic de la brâu în jos. Vii să te rogi pentru ea?” Era cu puțință ca acest om să fie același cu cel care-i confiscase sute de Biblii și de cărți creștine? Acum o chema să vină și să se roage? Trebuie că Dumnezeu i-a atras atenția în modul cel mai serios.

Ziua 5

Și Domnul i-a zis: „Scoală-te, du-te pe ulița care se cheamă «Dreaptă» și caută în casa lui Iuda pe unul zis Saul, un om din Tars. Căci iată, el se roagă”.

Cu câteva zile în urmă, în timp ce o interoga și o chinuia pe sora Wong, ofițerul primi un telefon care-i dădea de veste că mama lui fusese lovită de o mașină. Când i-a spus acesteia cu ce se ocupase în ultimul timp, aceasta i-a răspuns că de vină pentru accidentul ei era faptul că el îi hărțuia pe creștini. Ofițerul a considerat că avertismentul nu era decât o superstiție.

A doua zi, a reluat interogatoriul sorei Wong și a primit vestea că fratele lui fusese rănit în urma unui accident. Fratele, la rândul lui, a pus vina pentru nenorocirile familiei pe atacurile la care ofițerul îi supunea pe creștini. Când, însă, i se îmbolnăvi și sora, ofițerul o rugă pe sora Wong să intervină în rugăciune.

Sora Wong realiză că aceasta era oportunitatea pe care o ceruse de atâtea ori de la Dumnezeu, șansa de a-și mărturisi credința înaintea celor care o persecutau. Dumnezeu o vindecă pe sora ofițerului și, prin acțiunile sorei Wong, îi schimbă și acestuia inima. Bărbatul îi returnă toate Bibliile și în prezent oferă sprijin bisericii.

Fapte 9:11

Unii oameni sunt foarte atrași de puterea rugăciunii – mai ales pe timp de suferință și durere. Obstacolele se demontează bucată cu bucată atunci când cineva cere sau primește darul rugăciunii. Puțini sunt cei care vor refuza să se roage atunci când li se ivește ocazia de a o face. „Am să mă rog pentru tine” sunt, probabil, cele mai puternice cuvinte pe care i le poate spune un credincios unui om care nu crede. De ce? Pentru că rugăciunea este instrumentul lui Dumnezeu pentru schimbare. Rezultatele nu întârzie să apară. Uneori transformă împrejurările. Uneori face ca oamenii să revină asupra deciziilor lor. De cele mai multe ori îi schimbă pe cei atinși de puterea rugăciunii. Biblia spune că primul gest consemnat pe care Saul din Tars, fostul persecutor, l-a făcut după ce s-a convertit a fost să se roage. Cine știe ce rol va juca rugăciunea în convertirea tuturor „Saulilor” din lume care, în prezent, jură să participe la distrugerea creștinismului?

„Vinovăție” la extrem

MADAGASCAR: RANAVALONA I

Ranavalona I, regina Madagascarului, îi ura pe creștinii din regatul său. Avea multe nemulțumiri la adresa lor: aceștia îi disprețuiau pe idoli ei, se rugau neîncetat, mergeau mereu la biserică și femeile lor erau neprihănite. Regina a trimis ofițeri care să-i adune pe toți cei care erau suspecți de a fi creștini, pentru a-i aduce la judecată.

Ziua 6

Nimeni din voi să nu sufere ca ucigaș sau ca hoț, sau ca făcător de rele, sau ca unul care se amestecă în treburile altuia.

1 Petru 3:15

1.600 de credincioși s-au declarat cu tărie „vinovați”, atunci când li s-au citit acuzațiile. Nu aveau să le nege, pentru că a le nega însemna să-l nege pe Cristos. Regina le-a mai dat o șansă de a se lepăda de Cristos, pentru a se închina idolilor ei, însă au refuzat cu toții. Au fost aruncați într-o temniță întunecată și umedă. Mulți au fost executați. Însă regina se înfurie și mai tare, fiindcă pentru fiecare creștin ucis, apăreau încă 20.

Mai târziu, regina ordonă să fie executați 15 creștini. Aceștia urmau să fie aruncați de pe o stâncă într-o prăpastie, de la o înălțime de aproape 50 de metri. Idoli reginei fuseseră aduși în vârful prăpastiei și fiecare creștin fu adus tot mai aproape de margine, legat cu niște corzi.

„I te închini lui Cristos sau idolilor reginei?”, îl întrebau soldații pe fiecare creștin, atârându-l peste hău.

Fiecare creștin a răspuns simplu: „Lui Cristos”. Frânghiile erau tăiate și creștinul cădea în prăpastie. Unii dintre ei cântau în timp ce se aflau în cădere liberă. O tânără a fost cruțată, fiind declarată nebună. Mai târziu aceasta a pus bazele unei biserici.

În majoritatea țărilor, acuzații sunt considerați nevinovați până la proba contrarie. Premisa de la care se pleacă este că e nevoie de dovezi substanțiale, care să condamne o persoană de a fi comis o crimă. În multe dintre țările în care justiția îndeplinește un rol inversat, afirmarea credinței în Cristos este considerată a fi o ofensă la adresa guvernului. Credinciosul trebuie să se lepede de Cristos pentru a fi declarat inocent – în tribunalele omenești. Totuși, în tribunalul ceresc, verdictul care declară vinovăția este, de fapt, o victorie. „Vinovăția extremă” înseamnă a furniza suficiente dovezi care să demonstreze credința în Cristos, încât acuzatul să nu poată fi achitat! Merită să repetăm acest paradox familiar: dacă ai fi judecat azi pentru credința ta în Cristos, s-ar găsi suficiente dovezi pentru condamnarea ta?

Ziua 7

*Am descoperit că nu suferința este
cel mai groaznic lucru de pe pământ
– ci neascultarea de Dumnezeu.*

**CUVÂNT ROSTIT DE UN PASTOR CREȘTIN VIETNAMEZ,
ÎNCHIS PENTRU CREDINȚA LUI**

Cicatrici la extrem

IERUSALIM: TOMA

Auzise zvonurile. De fapt, Toma le aflase tocmai de la ceilalți ucenici care îl văzuseră viu pe Stăpân. Cel puțin asta îi spusese lui. „Când îi voi vedea mâinile și voi atinge găurile făcute de cuie, când voi atinge rana făcută de acea lance romană, atunci voi crede că a înviat”, spusese Toma.

Toma nu voia un miracol. Nu voia să vadă semnul unei mari minuni. Voia doar să vadă cicatricile de pe corpul lui Isus, simbolul suferinței prin care trecuse. Deși Isus învinsese moartea, pentru a trăi într-un corp preamărit, încă avea cicatricile care aminteau de prețul pe care a trebuit să-l plătească.

Ziua 8

Tu însă ai urmărit de aproape învățătura mea, purtarea mea, hotărârea mea, credința mea, îndelunga mea răbdare, dragostea mea, răbdarea mea.

La opt zile după, Isus a reapărut. Cât de ridicol trebuie să se fi simțit Toma, în momentul în care a fost față în față cu Stăpânul lui. Cât de prostească trebuie să i se fi părut afirmația sa grandioasă, atunci când ceilalți discipoli i-au amintit de ea. Totuși, Isus nu l-a dojenit cu asprime pe Toma. Privindu-l în ochi, Isus i-a întins lui Toma mâinile, încurajându-l să-i atingă cicatricile și să creadă.

Cicatricile i-au rămas lui Cristos și după înviere, ca o amintire a trupului Lui încă supus suferinței. Fiindcă, deși s-a ridicat deasupra morții, trupul Lui încă suferă cât timp este pe pământ. Se poate, deci, identifica cu oamenii din toată lumea care poartă cicatrici din cauza credinței lor în Cristos.

2 Timotei 3:10

Cicatricile pe care le purtăm sunt maeștrii noștri – amintiri vii ale unor lecții dureroase. Sunt de multe ori neplăcute la vedere și nu sunt întotdeauna vizibile pentru ceilalți. De asemenea, cicatricile persecuției pe care o poartă biserica nu este un subiect care să apară prea des în conversațiile creștinilor. Considerăm că este ceva tulburător. Un mister. Cu toate acestea, scopul ei este să ne învețe. Persecuția joacă un rol important în cadrul planului minunat al lui Dumnezeu prin care Evanghelia se răspândește întregii lumi. Isus și-a purtat cicatricile, așa încât să poată fi văzute de toată lumea. De fapt, l-a încurajat pe Toma să le atingă, așa încât acesta să învețe lecția. Cicatricile Lui sunt maeștrii noștri – reamintindu-ne care este prețul plătit pentru mântuirea noastră. Trebuie să continuăm să învățăm de la prețul pe care l-a plătit biserica persecutată și nu să-l ignorăm.

Alegere la extrem

ANGLIA: JOHN LAMBERT

„Alegi să trăiești sau să mori? Ce zici?”

Cel care a pus această întrebare era Henric al VIII-lea, regele Angliei, care avea putere absolută. „Criminalul” care stătea înaintea lui fusese acuzat de erezie. Era John Lambert, un profesor de greacă și latină.

Lambert fusese adus înaintea arhiepiscopului de Canterbury și ulterior înaintea regelui Henric. Citând din Scripturi și explicând textul original din greacă, Lambert își prezentă argumentația în fața unei adunări de episcopi, avocați, judecători și colegi. Cele două tabere au dezbătut asiduu până când Henric, plictisit de această dispută, i-a dat lui Lambert să aleagă: „După toate raționamentele și explicațiile acestor înțelepți, nu ești mulțumit? Alegi să trăiești sau să mori? Ce zici?”

Lambert trase adânc o gură de aer în piept și răspunse cu încredere: „Îmi pun sufletul în mâna Domnului, dar corpul mi-l las în voia milei Majestății Voastre”.

„Atunci vei muri, răspunse cu dispreț regele, nu am de gând să fiu patronul ereticilor”. Acuzat de erezie, Lambert fu ars pe rug. Moartea înceată și plină de chin nu a reușit să-i miște credința. Și-a ridicat mâinile, slăvindu-l pe Dumnezeu, strigând: „Nimeni în afară de Cristos! Nimeni în afară de Cristos!”

Ziua 9

Alegeți astăzi cui vreți să slujiți... Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului.

Iosua 24:15

În epoca modernă a posibilităților multiple care ne stau înaintea, dreptul nostru de a alege a devenit de nepotolit. Cele 200 de canale de televiziune sunt un drept „esențial”, echivalent cu libertatea însăși. Vrem să avem opțiuni multiple. O varietate largă, o gamă nesfârșită. Chiar și deciziile lumești ne bat la ușă zilnic – cu ce să ne îmbrăcăm, ce să mâncăm, ce mașină să conducem, ce să facem. Totuși, deciziile noastre nu mai sunt de ordin funcțional – nu mai au nici o limită. Pe de altă parte, când suntem interpelați de marile întrebări ale vieții, avem de dat un singur răspuns: „Nimeni în afară de Cristos”. Mai este altă cale de a ajunge în rai? Nici una în afară de Cristos – El este Calea. Mai este în viață vreoa altă prioritate care să merite devoțiunea noastră? – Nici una în afară de Cristos – El este suprem. Poate altcineva să satisfacă dorul inimii? Nimeni altcineva decât Cristos. Vezi tu, adevărul nu are alternativă. Când marile întrebări ale vieții se vor ivi, vei fi pregătit să depui mărturie că, dintre toate posibilitățile, „nici una în afară de Cristos” nu este suficientă?

Trădare la extrem

ROMÂNIA: FRATELE VASILE

În România comunistă, bisericile au fost închise și pastoriile au fost arestați. Inițiativa făcea parte dintr-o strategie de șapte ani menită să „elimine toate formele de superstiție din cadrul națiunilor”.

Așa că, atunci când fratele Vasile și soția lui s-au hotărât să găzduiască mai multe adunări în micuța lor casă, știau că nu va trece prea mult timp până să fie descoperiți de către guvern. În fiecare noapte, Vasile se ruga: „Doamne, dacă știi de vreun prizonier care are nevoie de ajutorul meu, trimite-mă înapoi în închisoare”. Soția lui tremura când rostea „Amin” cu jumătate de gură.

Ziua 10

Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri.

Matei 6:12

Aflară apoi că, acasă la un membru din biserică, miliția făcu o razie, confiscând copii ale unor predici de-ale lui Vasile. Mai aflaseră și că persoana care era mâna dreaptă a pastorului, prietenul și colegul lor, îl denunță pe Vasile, devenind informator.

Era 1.00 noaptea când miliția făcu o razie la micul apartament și-l arestă pe Vasile. În timp ce-i puneau cătușele, spuse: „N-am să plec de aici de bunăvoie, dacă nu-mi acordați câteva clipe ca să-mi îmbrățișez soția”.

Milițienii se învoiră fără tragere de inimă. Urmău să aibă destul timp după să facă ce vor. Cei doi soți s-au îmbrățișat, s-au rugat și au cântat atât de plini de emoție, că până și căpitanul fu impresionat. Într-un final, l-au însoțit la duba miliției, în timp ce soția sa îi urma plângând. Vasile s-a întors către ea, strigându-i ultimele cuvinte pe care avea să i le rostească înainte să fie închis mulți ani: „Transmite-le toată dragostea mea fiului nostru și pastorului care m-a denunțat”.

Trădarea extremă necesită o iertare extremă. Dacă dușmanii noștri ni se împotrivesc plini de ferocitate, nu ar trebui să fim tot atâta de generoși în actul nostru de iertare? Când dușmanul nostru se înjosește suficient de mult ca să ne denunțe, nu ar trebui să țintim mai sus, pentru a găsi în noi dorința de a-l ierta? Isus ne-a învățat că e spre binele nostru să iertăm răul care ni se face. Trădarea profundă ne poate obliga să ne închidem inimile în fața iertării. Dacă descoperi că ești zgârcit, în ce privește oferirea de iertare, vei constata că nici nu te poți bucura cu totul de eliberarea de propriile tale păcate. E groaznic să ți se facă rău. Amărăciunea este o înfrângere pe care nu ți-o poți permite. Cui ar fi nevoie să-i oferi azi o iertare exagerată?

Dar la extrem

RUSIA: CĂPITANUL MARCO

„Ce-i?”, îl întreabă pe băiat căpitanul sovietic Marco, mârâind cu răutate întrebarea. „Ce vrei?”

Băiatul de numai 12 ani își înghiți frica, stând în fața ofițerului comunist. „Căpitane, dumneavoastră sunteți cel care i-a închis pe părinții mei. Azi e ziua mamei mele și îi dăruiesc întotdeauna o floare de ziua ei.”

„Din moment ce mama m-a învățat să-mi iubesc vrăjmașii și să răsplătesc răul cu bine, am adus, în schimb, floarea pentru mama copiilor dumneavoastră. Vă rog să i-o duceți acasă diseară, transmițându-i dragostea mea și a lui Cristos.”

Căpitanul, care mai demult privise neclintit cum creștinii fuseseră bătuti și torturați fără milă, fu uluit de gestul plin de iubire al acestui băiat. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji, în timp ce înconjură biroul și-l îmbrățișă pe copil ca un părinte. Inima lui fu schimbată de cadoul iubirii lui Cristos. Nu mai putea să aresteze și să tortureze creștini și nu mai trecu mult până când el însuși fu arestat.

La doar câteva luni după ce fusese vizitat de către băiat în biroul lui, Marco era închis într-o celulă murdară alături de unii dintre creștinii pe care îi arestase și torturase. Plin de lacrimi, le povestise tovarășilor de celulă despre băiat și despre darul simplu pe care acesta i-l făcuse. Considera că este o onoare să împartă celula cu cei pe care, în trecut, îi vânase și îi arestase.

Ziua II

Voi însă iubiți pe vrăjmașii voștri.

Luca 6:35

Generozitatea este un dat natural pentru un credincios. Isus ne învață că pe credincioșii adevărați îi putem recunoaște după felul în care își demonstrează iubirea. Și nu doar iubirea față de cei care ne iubesc la rândul lor. De multe ori, generozitatea față de necunoscuți și chiar față de dușmani este modul în care putem aplica cel mai bine învățăturile lui Isus. Cei care observă faptele noastre, dacă nu chiar destinatarii lor, sunt derutați. Imaginați-vă un creștin rănit care se roagă pentru șeful care l-a concediat pe nedrept. Imaginați-vă impactul iertării pe care o acordă părinții îndoliați șoferului care a condus sub influența alcoolului. Lumea nu înțelege generozitatea. Totuși, este afectată de aceasta. Descoperim că atunci când suntem generoși cu ceilalți, semănăm cel mai tare cu Dumnezeu. Acesta și-a sacrificat singurul Fiu, pentru a demonstra cât de mult iubește lumea și pentru a dobândi astfel mântuirea acesteia. Ce ai putea azi dăruia pentru a deschide cuiva ușa către Împărăția lui Dumnezeu?

Dificultăți la extrem

PAKISTAN: SALEEMA ȘI RAHEELA

„Dacă promiți să-ți cari crucea, viața ta va fi plină de spini, munți înalți și greutăți”, spuse adolescenta pakistaneză cu o voce hotărâtă. Saleema, o tânără creștină dintr-o zonă dominată de musulmani din Pakistan, și-a împărtășit credința cu o colegă de școală, Raheela, care ulterior l-a acceptat pe Cristos.

Familia înfuriată a Raheelei a acuzat-o pe Saleema că a „convertit un musulman”, o acuzație care în Pakistan poate avea drept consecință pedeapsa capitală. Saleema și pastorul ei au fost arestați și părinții ei au fost arestați și bătuți de către poliție. Cât timp s-a aflat în custodia poliției Saleema a fost abuzată, însă a refuzat să se lepede de credința ei. Ba mai mult, în închisoare cânta cu o voce blândă cântece creștine, sperând să-i atragă și pe alții la Cristos.

Raheela a fugit de acasă, însă familia ei a căutat-o și a găsit-o. Când i-au oferit o ultimă șansă de a-și părăsi credința și de a se întoarce la Mohamed, fata refuză. Pentru această „crimă” fu executată de propria ei familie.

Saleema fu târâtă îndelung prin tribunale. Familia Raheelei o învinuia pe ea pentru moartea fiicei lor. Într-un final, acuzațiile au fost retrase. Viața Saleemei, însă, nu avea să fie niciodată la fel. Trebuia să se mute în altă regiune a Pakistanului, de teamă că musulmanii radicali o vor ucide. Cu toate acestea, spinii, munții și dificultățile nu i-au slăbit credința. De altfel, în prezent, se pregătește pentru a fi misionară. Vorba ei este că „nu contează cât de înalt este muntele, Isus te va ajuta să-l urci!”

Ziua 12

Îl rog ca această
părtășie a ta la
credință să se arate
prin fapte, care să
dea la iveală tot
binele ce se face
între noi în Cristos.

Filimon 6

Misionarii sunt deseori caracterizați greșit ca un fel de forță specială – o brigadă din cadrul armatei de credință a lui Dumnezeu care acționează în numele nostru. Adevărul este, însă, că fiecare credincios este chemat să fie misionar. Unele dintre cele mai prețioase lucrări ale lui Dumnezeu se pot desfășura la masa din bucătărie, la o cafea, la vecinul nostru de vizavi. Inima misiunii pe care o avem este aceeași, oriunde ne poartă misiunea noastră. Ne este menit să împărtășim dragostea lui Cristos. Pentru unii dintre noi, a ne împărtăși credința prietenilor celor mai apropiați este o faptă de proporții eroice. Pentru alții, câmpul lor de misiune va cuprinde o varietate largă de contexte culturale. Nu felul în care ne măsurăm misiunea e important, ci motivația cu care o facem. Care este limita pe care ești dispus s-o depășești pentru a împărtăși vestea bună a lui Cristos?

Costuri ridicate

INDIA: PASTORUL KANTHESWAR DIGAL

„Cred cu putere în Cristos”, a spus pastorul Digal, uitându-se la cei optsprezece oameni care-l înconjurau. „Puteți să mă ucideți, dar eu nu voi deveni niciodată hinduist.”

Era 20 Septembrie 2008, când Pastorul Digal călătorea cu autobuzul spre satul său natal, Orissa, India. În urmă cu o lună, sute de extremiști hinduși, înarmați cu bâte, topoare și cuțite, au radiat mai multe sate creștinești din Orissa și alte cinci state din India, incendiindu-le casele, distrugându-le locuințele, bătând locuitorii creștinii. Mai mult de 100 de creștini au murit în urma acestei dezlănțuirii violente care a durat vreme de o lună, și aproape 70.000 de creștini din Orissa, inclusiv Digal împreună cu familia, au fost forțați să-și părăsească locuințele.

Crezând că violențele s-au potolit, pastorul Digal s-a întors acasă pentru a-și verifica proprietatea și gospodăria. Apropiindu-se de sat, a fost oprit de optsprezece radicali hinduiști. Aceștia l-au târât în urma autobuzului aglomerat și prăfuit.

Radicalii i-au cerut pastorului să se convertească spre hinduism. Când acesta a refuzat l-au legat de mâini și de picioare și l-au bătut, ignorând boala de oase pe care o avea, zdrobindu-i picioarele. L-au dezbrăcat de haine, lăsându-l doar în cămașă. I-au ars fața, torturându-l prin metode de nedescris, apoi i-au aruncat trupul într-un râu, plutind timp de câteva zile.

„Tatăl meu și-a dedicat viața pentru satul meu, pentru poporul care în continuare nu îl cunoaște pe Cristos”, a mărturisit Rajendra, fiul pastorului Digal. „Cred că tatăl meu a fost ucis și pentru satul nostru. Iar prin sacrificiul propriei vieți, sătenii pot să îl cunoască pe Cristos, să îl accepte ca fiind unicul lor Dumnezeu și Salvator.”

Ca și creștini trebuie să acceptăm că plătim un preț chiar dacă nu ni s-a cerut asta. Aceasta este învățătura vieții lui Abraham. El a fost dispus să-l sacrifice pe Isaac, prin care urma să vină binecuvântarea. Acceptând dorința sacrificiului pentru devotamentul nostru față de Cristos, ne face mai puternici. Ideea de sacrificiu ne clarifică obiectivele și ne întărește caracterul. Devotamentul care vine cu un preț aduce schimbare în familie, în cartierul în care locuiești și în întreaga lume, pentru Cristos. Învățăm cu adevărat cât de puternici putem fi. Altminteri, nu ne dorim să pierdem ceea ce prețuim, ne străduim să rămânem încurajați în devotament, împotriva oricărei circumstanțe.

Ziua 13

„Să ieșim dar afară din tabără la El și să suferim ocara Lui. Căci noi n-avem aici o cetate stă-tătoare, ci suntem în căutarea celei viitoare.”

Evrei 13:13-14

Ziua I4

*Doamne, fă din mine un
instrument al păcii Tale:
unde este ură, să aduc iubire,
unde este jignire, să aduc iertare,
unde este îndoială, să aduc credință,
unde este disperare, să aduc speranță,
unde este întuneric, să aduc lumină,
unde este tristețe, să aduc bucurie,*

*O, Doamne,
ajută-mă ca mai curând să caut să
mângâi pe alții decât să fiu mângâiat,
să-i înțeleg pe alții decât să fiu înțeles,
să iubesc decât să fiu iubit.*

*Căci atunci când dăm, primim,
atunci când iertăm, ni se oferă iertare,
atunci când murim, înviem la viața veșnică.*

SF. FRANCISC DIN ASSISI

Zâmbet la extrem

SIBERIA: PAULUS

Se făcea târziu. Ofițerul sovietic îl tortura pe Paulus deja de ceasuri bune. „Nu te vom mai tortura”, spuse zâmbind plin de brutalitate, atunci când creștinul își ridică privirea. „Te trimitem în Siberia mai bine, unde zăpada nu se topește niciodată. Este un loc plin de chinuri. Tu și familia ta vă veți potrivi de minune.”

Ziua 15

Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Cristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foamea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia?

Romani 8:35

În loc să fie descurajat, Paulus zâmbi. „Întreg pământul e al Tatălui meu, căpitane. Oriunde mă trimiți, eu voi locui pe pământul Tatălui meu.” Căpitanul îl privi cu asprime. „Îți vom lua tot ce ai.”

„Vei avea nevoie de o scară foarte înaltă pentru asta, căpitane, pentru că averea mea e în Rai.” Paulus încă avea pe buze un zâmbet larg.

„Îți zburăm creierii”, urlă căpitanul scos din minți.

„Dacă îmi luați viața pe care o trăiesc pe această lume, adevărata mea viață, plină de bucurie și frumusețe, va începe tocmai în momentul ăla”, răspunse Paulus. „Nu mă tem de moarte.”

Căpitanul îl apucă pe Paulus de cămașa zdrențuită și-i urlă în față: „Nu te vom ucide! Te vom încuia într-o celulă întunecoasă și nu vom lăsa pe nimeni să vină să te vadă!”

„Nu puteți face asta, căpitane”, spuse Paulus, continuând să zâmbească. „Am un Prieten care poate trece prin uși închise și prin gratii de fier. Nimeni nu mă poate separa de dragostea lui Cristos.”

În poșida nesiguranțelor cu privire la viitor, putem fi siguri de un lucru: Cristos va înfrunța acest viitor alături de noi. Fie că trecem printr-o încercare personală sau prin dificultăți de ordin public, nu vom fi niciodată singuri, nu suntem niciodată singuri. Spre deosebire de Dumnezeu, fiecare om din viața noastră ne va dezamăgi la un moment dat. În călătoria noastră, vom avea de trecut prin locuri în care aceștia nu ne vor putea însoți – apa va fi prea adâncă și felul în care înțeleg ei situația va fi tulbure. Doar Isus poate trece dincolo de „gratiile de fier” ale inimii noastre, pentru a împărtăși cu noi aceste dificultăți. Chiar dacă, în înțelepciunea Lui, probabil nu va decide să ne izbăvească de încercările prin care trecem, prezența lui certă ne va ajuta să le traversăm. Zâmbește, știind că ai un prieten de care nu poți fi despărțit niciodată.

Sacrificiu la extrem

INDONEZIA: PASTORUL HENDRICK PATTIWAEL

Se îngrămădeau unii în alții înăuntru, în timp ce auzeau țipetele fraților de credință care erau măcelăriți afară. Pastorul Hendrick Pattiwael și soția lui ajutau la coordonarea taberei indoneziene pentru tineri și se simțeau responsabili pentru cei pe care îi aveau în grijă.

Avuseseră parte de niște zile pline de bucurie, de creștere spirituală și de închinare. După care au fost atacați.

Ziua 16

Când mulțimea de musulmani radicali au înconjurat clădirea în care erau ascunși, pastorul Pattiwael ieși. Abătând atenția mulțimii însetate de sânge de la soția lui și de la tineri, pastorul a fost atacat, în timp ce restul reușiră să scape.

„Isuse, ajută-mă”, au fost ultimele lui cuvinte.

Data viitoare când l-a văzut soția lui, era întins într-un sicriu. Pe brațe și pe piept era brăzdat de răni groaznice. Scoasă din minți de șoc și de furie, doamna Pattiwael strigă către Dumnezeu:

„Cum ai putut lăsa să se întâmple una ca asta? De ce nu l-ai protejat pe soțul meu?”

Duhul Sfânt, însă, îi aminti de cuvintele pe care soțul ei le rostise cu doar câteva zile înainte de atac: „Dacă îl iubești pe Isus, dar pe mine sau pe familia ta ne iubești mai mult, nu ești vrednică de Împărăția lui Cristos”. I-a mai spus că e pregătit să moară pentru Împărăția lui Cristos.

Amintindu-și aceste cuvinte, femeia refuză să se lase cuprinsă de amărăciune. Încă mai lucrează alături de biserica ei din Indonezia. Sfatul pe care îl dă creștinilor din națiunile libere este acesta: „Căutați-l pe Dumnezeu mai serios, ca să nu vă prăbușiți atunci când vin încercările”.

Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească.

Romani 12:1

Nu trebuie să mergem s-o căutăm cu lumânarea. Necazurile știu deja unde locuim. Isus le-a amintit deseori discipolilor că încercările fac parte din viața noastră de zi cu zi. A-l căuta pe Dumnezeu cu mai multă seriozitate nu înseamnă să căutăm necazuri pe care să le avem pe cap. Nu, beneficiul aprofundării relației pe care o avem cu Dumnezeu este acela de a fi pregătiți pentru ceea ce este inevitabil. Nu putem alege necazurile care vin peste noi. Totuși, putem alege să avem o relație cu Dumnezeu care să ne pregătească pentru acestea. Poate că unele încercări vor presupune să ne pierdem viața de dragul lui Cristos. Totuși, nu acesta este adevăratul sacrificiu. Sacrificiul extrem trebuie făcut cu mult înainte de asta. Trebuie să ne sacrificăm egoismul la toate nivelurile, pentru a ne dezvolta intimitatea cu Dumnezeu înainte. Când am sacrificat totul pentru a urmări o relație prioritară cu Cristos, vom fi făcut deja partea cea mai grea.

Durere la extrem

SUDAN: BĂIEȚII SUDANEZI

„Spune deodată cu noi”, răcneau soldații în timp ce-l loveau pe băiat peste față și în abdomen. „Allah este Dumnezeu și Mohamed este profetul lui. Spune!”

Cei patru tineri sudanezi plângeau și-și chemau mamele, însă refuzară să repete cuvintele care presupuneau că le vor salva viețile, în vreme ce se vor lepăda de credință. Sângele începu să curgă, roșu pe fondul închis al pielii, dar nu s-au dezis de credința lor în Cristos.

Ziua 17

Băieții mai mari, aflați la vârsta adolescenței, priveau copleșiți de groază. În trecut, își văzuseră familiile ucise de militanți islamiști înarmați cu săbii. Acum priveau cum cei patru prieteni și rude mai mici decât ei – dintre care cel mai mic avea cinci ani – erau omorâți în bătaie.

Soldații îi obligaseră deja pe adolescenți să se întindă pe cărbuni încinși, poruncindu-le să repete după ei crezul musulman și să adopte religia islamică. În pofida durerii crunte, nici unul dintre băieți nu rosti cuvintele.

Dimpotrivă, dacă suferă pentru că este creștin, să nu-i fie rușine, ci să proslăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta.

În razia din acea zi, au fost răpiți 13 băieți și 14 fete. Fetele nu au mai fost găsite niciodată – probabil fuseseră vândute ca sclave sau concubine în Sudanul de Nord. Toți băieții au fost torturați, dar nici unul nu a cedat.

În următoarea seară, adolescenții au reușit să evadeze, luând cu ei rănilor din nopțile trecute. Nici unul nu s-a lepădat de credința lui.

1 Petru 4:16

Durerea joacă deseori un rol important în planul lui Dumnezeu. Din păcate, nici o altă experiență nu are capacitatea ei de a ne absorbi și a ne concentra atenția. Durerea fizică pe care ne-o provoacă o boală cronică sau o rană apărută brusc beneficiază de atenția întregului corp. Creierul trimite semnale de-a lungul întregului sistem nervos, așa încât resursele corpului să fie concentrate pe sursa problemei. La fel, și durerea emoțională este greu de ignorat. Angoasa pe care ne-o provoacă pierderea cuiva drag, din cauza unor circumstanțe crude cum ar fi cancerul sau alte boli, persecuție, nedreptate, ne poate copleși cu totul. Oricare ar fi situația care ne face cunoștință cu durerea, avem două opțiuni. Putem renunța sau putem crește. Acei oameni care au parte de experiența durerii pot fi purtători neasemuiți ai harului lui Dumnezeu. Asemeni unui atlet care se antrenează, ai cărui mușchi trebuie chinuți prin muncă și exerciții fizice ca să devină mai puternic, durerea este cărarea care ne duce către creșterea spirituală.

Opoziție la extrem

ROMÂNIA: RICHARD WURMBRAND

„Îi admir pe comuniști” – cuvintele păreau ciudate ca venind din partea unui pastor care a petrecut 14 ani în închisorile comuniste, însă Richard Wurmbrand le-a rostit cu sinceritate.

„Mulți comuniști au fost dispuși să moară pentru a-și apăra utopia. Erau mai dedicați cauzei lor decât unii dintre cei pe care i-am întâlnit prin biserici.”

În fiecare dușman, pastorul Wurmbrand vedea un potențial prieten și un posibil creștin. Iubindu-i pe cei care i se opuneau, a ajuns nu doar să vadă pe mulți dintre aceștia convertindu-se, însă a avut și mai multe ocazii de a-l vedea pe Dumnezeu la lucru.

„Când mă numeau «evreu mizerabil», spunându-le oamenilor să nu citească ce am scris, aceștia căutau imediat să vadă ce are de spus acest «evreu mizerabil», spuse Wurmbrand, răsând. Îi primesc cu brațele deschise pe toți cei care mi-au greșit. Sunt unii oameni care nu sunt interesați să afle ce ai de spus. Trebuie să-i provoci să vrea să afle adevărul, înainte să-ți împărtășești credința. Pentru a face asta trebuie să înțelegi de unde vin și trebuie să poți să vorbești inteligent. Însă trebuie să ne amintim întotdeauna să fim plini de dragoste atunci când le vorbim.”

Cuvintele pastorului Wurmbrand nu conturau un ideal înalt care să nu fi fost pus în practică. El și soția lui, Sabina, l-au primit în casa lor pe un ofițer nazist care lucrase tocmai în lagărul de concentrare în care întreaga familie a Sabine fusese exterminată. Când ofițerul le experimentă iertarea și dragostea, fu câștigat pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Isus ne-a spus că ceilalți vor recunoaște mereu care este credința noastră după dragostea pe care o arătăm – mai ales când vine vorba de cei care ni se opun. Cum îi tratăm pe vrăjmașii noștri este la fel de important precum este felul în care îi tratăm pe cei din familia noastră creștină. De fapt, felul în care reacționăm, atunci când suntem criticați, vorbește de multe ori mai favorabil despre creștinism decât oricare alt exemplu. Când credincioșii aplică acest principiu puternic al credinței creștine, se disting de restul lumii. Răspunsul natural pe care îl avem în momentul în care ni se opune rezistență este să reacționăm pe măsură, în același mod. În schimb, credincioșii încearcă să-i înțeleagă pe cei care le sunt potrivnici, nu să-i saboteze. Când privim opoziția dintr-o perspectivă mai largă, recunoaștem în aceasta o șansă de a ne exercita credința și de a pune direct în aplicare poruncile lui Cristos.

Ziua 18

Ați auzit că s-a zis: „Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău”. Dar Eu vă spun: iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc.

Matei 5:43-44

Călătorie la extrem

TITANIC: DR. ROBERT BATEMAN

Dr. Robert Bateman și-a ajutat cu grijă cumnata să se urce în barca de salvare. „Nu-ți fie teamă, Annie. Acum credința noastră va fi supusă unui test. Trebuie să rămân în urmă să-i ajut pe ceilalți. Dacă nu ne mai vedem pe pământ, ne vedem în Rai.” Bateman i-a aruncat batista, în timp ce barca aluneca spre apa neagră și înghețată de dedesubt. „Puneți-o la gât... să nu răcești.”

Ziua 19

Omul face multe planuri în inima lui, dar hotărârea Domnului, aceea se împlinește.

Proverbe 19:21

Se spune că un mod sigur de a-l face pe Dumnezeu să râdă este să-i spunem ce planuri de viitor ne-am făcut! Când îl acceptăm pe Cristos, ne lansăm în marea aventură a vieții noastre. Ca să ne asigurăm că această călătorie e una care merită făcută, trebuie să cedăm controlul în mâinile Sale – căpitanul corabiei. El este Cel care orchestrează călătoria vieții noastre după cum consideră, navigând printre toanele și dorințele noastre către țeluri mai mărețe. Uneori, când e mai rău, ni se pare că harta pe care o folosește e veche și ne întrebăm dacă nu cumva s-a rătăcit. Din adâncurile tulburi se ivesc stânci ascuțite. Noaptea fără lună ne înconjoară cu întunecimea ei. Cât de tentați suntem în acele clipe să preluăm controlul asupra planurilor vieții noastre. Totuși, călătoria presupune a ne aventura în credință. E posibil ca planul pe care Dumnezeu îl făurește pentru viețile noastre să ne îndrepte în direcții pe care nu le-am alege niciodată singuri. Totuși, El știe cel mai bine.

Pas în credință la extrem

EGIPT: UN TÂNĂR LIDER CREȘTIN

„Uite care e planul”, zise tânărul creștin care coordona grupul. „La 8.30 trebuie să începeți să distribuiți invitațiile la universitate. Trebuie să le dați pe toate rapid, înainte să vină poliția secretă și să întrebe ce faceți. Dacă nu le puteți da cuiva, lăsați-le undeva. Dumnezeu va avea grijă ca ele să ajungă la cine trebuie.”

Ziua 20

Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.

„Vrei să le împărțim fără să avem aprobare?” Ascultându-l pe coordonatorul grupului, tinerii speriați se și vedeau arestați de către poliția secretă.

„Exact!... Trebuie să ne punem credința în practică puțin. Facem primul pas și apoi totul e în mâna Domnului.”

În Egipt, adunările creștine sunt supravegheate îndeaproape și nu se pot ține dacă nu s-a emis în prealabil o aprobare din partea guvernului. La puțin după 8.30, tânărul care coordona grupul a sunat la poliție pentru a cere aprobarea necesară adunării.

„Trebuie să completați formularele și vă vom anunța într-o lună.”

„Îmi pare rău, domnule, dar am început deja să împărțim invitații pentru această adunare”, răspunse creștinul cu inima cât un purice.

„De ce împărțiți invitații dacă nu aveți încă aprobare? Știți că pentru astfel de întâlniri e nevoie de aprobare... păi, cred că de data asta, din moment ce se împart deja invitațiile, am să aprob întâlnirea.”

Evrei 11:1

A ne pune credința mai presus de acțiune presupune să facem primul pas pe o cărare nesigură. După cum mărturisesc unii care au făcut deja această călătorie, nu mersul pe drum este dificil, ci a păși fără să știi ce te așteaptă. Nu există hărți pentru călătoria credinței. Navigăm după stelele promisiunii lui Dumnezeu. Este o aventură a cărărilor nebătute care ne duce în locuri pe care nu le putem vedea de pe autostrada principală a vieții. A fost nevoie de o credință puternică pentru împărțirea de invitații la un eveniment care încă nu era aprobat. Dumnezeu le-a onorat curajul de a face primul pas, binecuvântându-i cu trei sute de convertiți noi la evenimentul din acea seară. Ești pregătit la rândul tău să faci acest prim pas?

Ziua 21

*Ultimul război ne-a învățat că,
pentru a ne atinge obiectivul, trebuie
să acceptăm că suntem obligați să
luptăm... știm că doar unul poate fi
răspunsul atunci când țara ne cheamă
să contribuim la prețul libertății –
totuși, când Domnul Isus ne cheamă
să plătim prețul pentru evanghelizarea
întregii lumi, deseori rămânem tăcuți.
Nu ne putem duce. Spunem că prețul
e prea mare... misionarii se confruntă
mereu cu faptul de a fi dispensabili.*

**NATE SAINT, UN MISIONAR MARTIRIZAT ÎN
JUNGLA DIN ECUADOR ÎN 1956**

Decret la extrem

LAOS: CREȘTINI

Sigiliul din josul paginii era de culoare roșie și arăta sinistru; purta semnul biroului comunist din districtul acela de pe teritoriul Laosului. Pentru creștinii locului, cuvintele documentului erau de rău augur.

Ziua 22

Petru și apostolii ceilalți, drept răspuns, i-au zis: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!

„Dacă vreo persoană, trib sau familie se lasă înșelată și ajunge să creadă în alte religii, cum ar fi cea creștină sau altele, trebuie să revină la religia anterioară”, scria în document. „Este interzisă propaganda religiei respective. Din contră, credincioșii în cauză vor trebui să se mute și să locuiască în zone diferite. Dacă vreun sat sau vreo familie crede în altă religie... membrii comitetului de partid trebuie să strângă date și să întocmească o listă cu grupurile respective de oameni... și s-o depună la Biroul Frontului pentru Construcție. Vrem să știm în mod special câți oameni cred în Isus și câți creștini sunt în district.” Documentul data din 18 iulie 1996 și era semnat „Comitetul Frontului pentru Construcție”.

În vremuri mai recente, creștinii din Laos au fost forțați, de multe ori sub amenințarea de a fi împușcați, să semneze un document de renunțare la credința creștină. Se pare că pentru guvernul ateu oricare altă religie este mai acceptabilă decât slăvirea lui Isus Cristos.

În pofida eforturilor guvernamentale, biserica din Laos crește pe măsură ce creștinii își împărtășesc, plini de curaj, credința.

Fapte 5:29

Când autoritatea umană contrazice poruncile lui Dumnezeu, se trage o linie; trebuie să facem o alegere. Fie ne resemnăm să urmăm autoritatea umană, fie ne aliniem cu poruncile Domnului și suportăm consecințele. Deși pacea este ceea ce ne dorim ca scop ultim, nu ne putem rearanja prioritățile în funcție de cum dictează oamenii. De exemplu, guvernul Statelor Unite a declarat că rugăciunea este ilegală în școli. Totuși, autoritățile nu-i pot despărți pe elevii de propriile lor rugăciuni și nu le pot sufoca dorința de a avea comuniune cu Dumnezeu lor. Alte guverne pot decreta măsuri similare, ba chiar mai aspre. Totuși, Dumnezeu are o autoritate mai mare, pentru că doar El este regele inimii omenești. Putem să alegem cu încredere să ne supunem lui Dumnezeu, mai degrabă decât autorității omenești, o expresie pură a voinței noastre.

Contrabandist la extrem

CHINA: WATCHMAN NEE

Nee, conducătorul chinez de biserică, avea la dispoziție doar șase ore. Trebuie să-l aducă la Cristos pe gardianul care îi păzește celula, pentru ca scrisoarea de încurajare către creștinii din afara închisorii să poată ajunge la destinație.

Guvernul maoist a fost deranjat de răspândirea creștinismului în China. Ca să oprească răspândirea acestui „cult străin” a expulzat sau a ucis toți misionarii străini și a trimis mii de pastori chinezi în închisori sau lagăre pentru a fi „reeducați prin muncă”. Biserica, însă, creștea în continuare.

Când poliția a descoperit că frumoasele scrisori de încurajare ale lui Nee ajungeau din închisoare în mâinile creștinilor, au dublat numărul gardienilor și nu au permis niciodată unui gardian să păzească ușa celulei decât o singură dată. De asemenea, au redus turele la șase ore, sperând că în felul acesta Nee nu va avea timp să convertească noul gardian.

Nee a început să-i povestească paznicului despre dragostea Tatălui și despre cum și-a sacrificat propriul trup, pentru ca el să poată trăi veșnic în rai. „Comunismul nu te poate duce în Rai”, i-a spus. „Doar sângele lui Cristos poate face asta.”

După cinci ore de ascultat predica, plin de lacrimi, paznicul l-a acceptat pe Cristos. Încă un suflet câștigat pentru împărăție și încă o scrisoare a lui Nee care va ajunge la destinație în siguranță.

Ziua 23

lată la ce lucrez eu și mă lupt după lucrarea puterii Lui care lucrează cu tărie în mine.

Coloseni 1:29

Lucrul cel mai important pe care îl învățăm de la creștinii martiri este că trebuie să ne folosim energia creativă pentru a răspândi Evanghelia. Ingeniozitatea, curajul și chiar îndemânarea lor ar trebui să ne trezească spiritul ca să răspândim Vestea cea Bună. Deși nu toată lumea are ocazia de a introduce ilegal Bibliei în zone restricționate, putem fi, totuși, slujitori-ascultători ai împărăției. Ar putea însemna să organizăm un picnic în curte pentru vecini. Sau poate presupune să ne înscriem la activități sportive sau alte activități comunitare, pentru a cunoaște oameni care nu au contact cu biserică. O nouă metodă de a-ți mărturisi credința presupune mereu asumarea unor riscuri. Dar ar trebui tot timpul să fim dispuși să ni le asumăm, în loc să ne obișnuim cu mediocritatea. Cum ar putea fi descrisă viața ta din prezent în ceea ce privește evanghelizarea? Lu-mească și mediocră? Sau creativă și plină de energie pentru Cristos?

Posesinni la extrem

PERU: PASTOR ZAPATA

„În Peru, creștinii nu se așteaptă la nimic în schimbul slujirii lui Isus”, spuse pastorul Zapata. Se așteaptă ca ei să fie cei care să ofere. „Afară, în micul sat din munți”, pastorul le arată oaspeților lui un șir de cruci albe; fiecare reprezenta un creștin ucis de insurgenții comuniști.

Ziua 24

Viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui.

Luca 12:15

În fața pastorului, în casa mică, zăcea întins un alt pastor, ucis de gherile noaptea trecută. Corpul lui, acoperit cu o pătură simplă, era înconjurat de lumânări și de membrii familiei care îl jeleau.

Afară, în ploaie, membrii congregației pastorului ucis cântau cântări de laudă. Încălțăminte le era plină de noroi. Gherilele le distruseseră biserica și incendiaseră multe dintre casele lor. Totuși, ei îi mulțumeau lui Dumnezeu.

Creștinii nu erau în afara pericolului, pentru că aceste gherile se puteau întoarce oricând. Pastorii erau vizați, în mod special, pentru că întăreau întreg satul împotriva incursiunilor marxiste.

Pastorul le-a reamintit ascultătorilor că Biblia ne cheamă să-l căutăm pe Dumnezeu, nu binecuvântările materiale care se află în mâna Lui. „De ce cumpărăm o cămașă?”, îi întrebă pe oameni. „Ca s-o folosim. De ce v-a mântuit și v-a răscumpărat Isus cu propriul Lui sânge? Ca să vă folosească pentru propria Lui Împărăție.”

Acești creștini sărăciți erau pregătiți ca să se lase folosiți de Dumnezeu.

Când suntem persecutați pentru credința noastră este ușor să ne concentrăm asupra a ceea ce am pierdut. Jelim prieteni pe care i-am pierdut, pentru că ne-au respins pentru credința noastră. Ni se face dor de oportunitățile de afaceri pe care obișnuim să le avem. Ni se face milă de noi înșine, atunci când suntem respinși din tot felul de cercuri sociale. Totuși, sunt mulți cei care au pierdut mult mai mult decât posesiuni materiale sau relații superficiale. Acești credincioși hotărăți se concentrează să vadă ce rămâne de dat pentru Cristos – nu pe ceea ce e bun dispărut. Mulți și-au pierdut bisericile, casele, locurile de muncă și familiile din cauza persecuției religioase. Totuși, sunt dispuși să sacrifice și mai mult pentru cauza lui Cristos. Realizează faptul că pierderile pe care le-au suferit în plan lumesc sunt șansa de mântuire a unei alte persoane.

„Frică” la extrem

LAOS: LU

Codul nescris al poliției era clar: dacă prinzi membri din tribul Khmu sau din alte triburi convertindu-se, îi arestezi. Dacă prinzi pe cineva evanghelizând, îl ucizi.

După ce „Lu” fu legat la mâini și picioare cu cătușe de fier și purtat prin sat, pentru a fi făcut de rușine, poliția comunistă îl aruncă într-un puț. „Îți vom dau drumul”, i-au spus, „atunci când o sută de creștini din satul tău renunță la convertire”. Nu au găsit pe nimeni, însă, care să-i întoarcă spatele lui Cristos.

Ziua 25

O tragedie lovi apoi poliția. Fiul ofițerului își rupse picioarele într-un accident. Celălalt fiu se îmbolnăvi grav. Ofițerul care îi bătuse și agresase pe creștini muri brusc din pricina unui atac de cord.

Ceilalți ofițeri îl scoaseră înfricoșați pe „Lu” din puț și-i îngăduiră să se întoarcă acasă. Autoritățile guvernamentale nu au mai îndrăznit să-i hărțuiască pe creștinii din sat, după ce au văzut ce s-a întâmplat cu comandantul lor.

Domnul este lumina și mântuirea mea: De cine să mă tem?

După ce au realizat puterea lui Dumnezeu, mai mulți membri ai tribului Khmu s-au convertit. Unde fuseseră o sută de creștini, acum erau șapte sute. Mai mult, au trimis creștini în alte sate, pentru a le spune oamenilor despre Isus. În timp ce autoritățile erau paralizate de frică, creștinii din Laos și-au depășit-o.

Psalmi 27:1

Frica este una dintre principalele motivații omenești. Influențează bursa de valori și pornește războaie. Energiile nestăpânite pe care le stârnește pot cauza mult rău sau pot fi canalizate spre bine. Boxerilor profesioniști li se spune de multe ori că frica este prietena lor, pentru că îi poate face luptători mai buni. Din cauza ei, sunt vigilenți și hotărâți. La fel, Dumnezeu se poate folosi de fricile noastre, pentru a face din noi oameni care luptă mai bine pentru cauza Lui. Oricând suntem cuprinși de frică, avem potențialul de a îndeplini imposibilul. De ce? Pentru că ceea ce nu este posibil prin propria noastră putere, se poate întâmpla cu ajutorul lui Dumnezeu. Frica ne ajută să nu ne mai uităm la resursele noastre, pentru a ne baza pe Dumnezeu. În acest fel, frica extremă poate duce la o credință extremă.

Bijuterii la extrem

SUDAN: PETER

Cătușa din alamă destinată sclavilor se cheamă în arabă „bacla”. Peter o ținea în mâini ca pe ceva sfânt. Amintea de trecutul familiei lui și de felul în care fusese el binecuvântat.

O făurise bunicul său, însă nu din motive artizanale. Fusese obligat să o poarte de către stăpânii lui musulmani. Bunicul lui Peter fusese capturat în Sudanul de Sud și vândut în Sudanul de Nord ca sclav.

Ziua 26

Deși fusese hărțuit și torturat de către stăpâni, nu se converti la credința acestora. Ținu cu dinții de credința în Cristos, purtând pe corp cicatricile refuzului. Pentru că nu era musulman, era văzut ca fiind un animal.

Cu puțin timp înainte de a muri, bunicul lui Peter ceru să i se scoată cătușa, făcând-o cadou tatălui lui Peter. „Familia noastră nu va fi întotdeauna o familie de sclavi... dar trebuie să nu uităm niciodată prin ce am trecut.”

Rugați-vă
neîncetat.

**1 Tesaloniceni
5:17**

Mai târziu, tatăl lui Peter i-a dat lui obiectul și Peter l-a dus cu el atunci când a fugit de la stăpâni, pentru a fi liber. Astăzi cătușa nu mai e semn de posesiune, ci semn al puterii nemaipomenite a lui Dumnezeu. Un simbol al felului în care Dumnezeu a intervenit în viața unei familii, vreme de trei generații, pentru a o elibera.

„Nu uitați de poporul meu”, ne îndemnă el. „Nu încetați niciodată să vă rugați pentru creștinii persecutați din Sudan.”

Uitarea este dușmanul principal al rugăciunii. Ne oferim rapid sprijinul în rugăciune. Din păcate, bunele noastre intenții nu ne ajută destul când vine vorba de îndeplinirea angajamentelor pe care ni le-am luat față de cei aflați în suferință. Ce-ți poate reaminti să te rogi pentru cei care sunt persecutați în toată lumea? Poate un mic abțibild pe cadranul ceasului? De fiecare dată când te uiți la ceas în timpul zilei, poți să-ți amintești de câte un grup care se confruntă cu persecuția religioasă. Oricare ar fi metoda pe care o alegi pentru a fi mai conștient de ocaziile cu care ai putea să te rogi, ține-te de ea. Să citim povești despre credincioși care suferă pentru credința lor nu va schimba nimic. Să ne rugăm pentru ei, însă, poate să schimbe totul – poate chiar azi.

Curaj la extrem

ROMÂNIA: O TÂNĂRĂ FEMEIE

Era aproape miezul nopții când femeile din celulă îi auziră venind pe gardieni. Se adunară în jurul condamnatei, o tânără de 20 de ani care primise sentința capitală pentru credința ei în Cristos. Și-au luat rămas bun în șoaptă. Pe obrazii tinerei românce nu curgeau lacrimi. Fata nu cerea nici îndurare.

Ziua 27

Pentru mine a trăi este Cristos, și a muri este un câștig.

Filipeni 1:21

La începutul serii, prizonierele o ascultară pe tânără. Îi văzură chipul strălucind de iubire. „Pentru mine, acest mormânt e pragul porții către o cetate cerească”, le spuse fata. „Cine poate să descrie frumusețea acelei oraș? Acolo tristețea nu există. Acolo există doar bucurie și cântec. Toată lumea e îmbrăcată în haine albe, pentru că toată lumea e pură. Îl putem vedea pe Dumnezeu față în față. Există așa bucurii, că limbajul uman nu le poate face față. De ce să plâng? De ce să fiu tristă?”

Era logodită, dar în această noapte, le-a spus, în loc să fie cu logodnicul ei de pe pământ, va fi cu mirele ei ceresc.

Fără pic de milă, gardienii intrară în celulă. Fata le ieși în întâmpinare, pregătită să plece. În timp ce ieșea din celulă, înconjurată de gardieni, începu să recite crezul apostolic. Câteva minute mai târziu, printre lacrimi, prizonierele auziră împușcăturile. Călăii credeau că au ucis-o pe tânără, însă nu au făcut decât s-o trimită să trăiască într-un loc mult mai bun.

Curajul este puntea care ne duce, de la o existență mediocră pe pământ, către un dor inexplicabil de un viitor în ceruri. Celor care înțeleg pe deplin certitudinea existenței raiului le este mult mai ușor să renunțe la viețile de pe pământ, derizorii în comparație cu lumea cerească, în favoarea cetățeniei cerești. Curajul ne ajută să dăm drumul lucrurilor de care ne agățăm pe pământ – toate cele care ne fac să ne dorim să fim aici. E nevoie de curaj pentru a crede că după moarte mai există viață. La urma urmei, viața pe pământ durează până în momentul morții. Suntem curajoși când ne dăm drumul în virtutea credinței noastre, crezând că Isus Cristos a făcut posibil ca noi să-l însoțim în veșnicie. Odată ce am luat această decizie fermă, putem să înfruntăm viața, cu certitudinea lumii de dincolo, și moartea, plini de curaj.

Ziua 28

*Nu ne rugăm ca granițele să ni se deschidă.
Ne rugăm ca raiul să nu ni se închidă.*

RUGĂCIUNEA UNEI BISERICI PERSECUTATE DIN VIETNAM

Misiuni la extrem

BHUTAN: PASTORUL NORBU PROMILA

Pastorul Norbu Promila a fost mulțumit de slujba la care a predicat tribului din zona muntoasă a Bhutanului. Cei care au fost de față au părut să fie foarte atenți și deschiși Evangheliei. Apoi, în mijlocul predicii, poliția a dat buzna pe toate ușile, a luat scena cu asalt, luându-l cu forța pe Norbu.

Pastorul Promila a fost aruncat în pușcărie și torturat; autoritățile i-au ordonat să nu mai dea curs chemării lui de a răspândi Evanghelia. A rămas cu traumatisme craniene grave și, când autoritățile i-au dat drumul în sfârșit, corpul îi era plin de leziuni permanente. S-a întors acasă, iar soția și copiii lui au fost șocați când i-au văzut chipul vânăt și plin de sânge. A murit zece zile mai târziu din cauza rănilor.

În mijlocul regatului militant hindus în care se afla, congregația pastorului Promila a refuzat să renunțe la misiunea lui. La puțin timp după moartea pastorului Promila, s-au întâlnit și au chemat voluntari care să continue lucrarea de evanghelizare a triburilor din munți, începută de Norbu. Cinci persoane au ridicat mâinile, una dintre acestea fiind soția pastorului Norbu. A răspuns chemării Domnului, luându-i cu ea pe cei cinci copii pe care îi avea.

S-a dedicat cu patos acestei lucrări, ea și ceilalți misionari ajungând să vadă mulți membri ai tribului convertindu-se la credința în Isus Cristos. Dumnezeu a avut grijă de nevoile ei și ale copiilor ei. Doamna Promila a crezut cu putere în faptul că într-o zi își va vedea din nou soțul și că va fi răsplătită pentru credința ei în Cristos.

Ziua 29

Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Cristos.

Filipeni 1:6

Ceea ce facem pentru Cristos nu e doar munca noastră – e misiunea noastră. O misiune nu este niciodată responsabilitatea unei singure persoane. Se concentrează pe Cristos și pe regatul Său. De aceea, dacă cineva părăsește lucrarea Domnului, misiunea în sine nu se oprește. Lucrarea Domnului nu rămâne niciodată nefăcută. Continuă fără încetare până este îndeplinită. Aceia care sunt dispuși să îndure să fie persecutați pentru credința lor ne învață care este semnificația misiunii. Aceștia realizează că doar două lucruri sunt permanente – Dumnezeu și sufletele oamenilor. Atunci când suntem dispuși să ne investim viețile în aceste două lucruri, suntem implicați într-o misiune care are o semnificație eternă.

Asasin la extrem – prima parte

BANGLADESH: ANDREW

Andrew, evanghelistul din Bangladesh, privea direct în țeava pistolului și se întreba de ce bărbatul nu trăsese. Acesta devenea din ce în ce mai neliniștit, apoi se sperie și, într-un final, fugi din încăpere.

Telefonul sună și Andrew se pomeni în mijlocul unei conversații telefonice cu bărbatul care venise câteva minute înainte în biroul lui, pentru a-l ucide.

Ziua 30

Știu că Tu poți totul și că nimic nu poate sta împotriva gândurilor Tale.

Iov 42:2

„Conducătorii musulmani mi-au oferit o sumă mare ca să văucid”, i-a spus bărbatul. „Am cutreierat de-a curmezișul Bangladeshului, pentru a ajunge la biroul dumneavoastră. Plata mi se cuvenea. Am fost gata să trag, dar nu mi-am putut mișca mâna. Nu am putut apăsa pe trăgaci.” Evanghelistul îl laudă pe Domnul pentru protecția pe care i-o oferise.

I se păru întrucâtva amuzant. „Și acum cu ce vă pot ajuta?”, îl întrebă.

„Domnule, nu-mi pot mișca mâna. Și e din cauza dumneavoastră. Mă puteți ajuta?”

Andrew se rugă la telefon și în acea clipă omul își recăpătă în totalitate controlul brațului. Uluit peste măsură de acest miracol, s-a întors la biroul evanghelistului și a început să pună întrebări despre acest „Isus” de care conducătorii musulmani păreau să se teamă atât de tare.

Evanghelistul i-a explicat răbdător vestea bună a dragostei lui Isus, ba chiar i-a oferit ceai omului care nu de mult venise pentru a-l ucide. După 45 de minute, bărbatul s-a rugat pentru a-l primi în inima lui pe Cristos. Lucrarea actuală a fostului asasin este aceea de a distruge intrigile diavolului. Până în ziua de azi este misionar în Bangladesh.

Tentativa de ucidere eșuată a asasinului este o comedie a erorilor. Dacă ar fi fost un film, audiența ar fi aplaudat intrarea în scenă a protagonistului. Ca orice erou dintr-un film bun, Andrew nu doar că a dejuca planurile oponentului său, dar le-a încurcat atât de tare, că a ajuns, după convertirea bărbatului, să bea ceai cu cel care, la început, trebuia să-i fie asasin. Lucrurile nu s-au desfășurat conform planului inițial. Diavolul trebuie să revină mereu asupra planurilor pe care și le-a făcut pentru distrugerea noastră. Andrew nu a fost o victimă a circumstanțelor, după cum nici tu nu ești. Dacă ar fi fost împușcat, și moartea lui ar fi fost grăitoare, după cum și situația ta va fi, la momentul oportun. Spre deosebire de șiretlicurile diavolului, planurile pe care Dumnezeu le are pentru viața ta nu pot fi zădărnice.

Proclamare la extrem

ROMÂNIA: SABRINA WURMBRAND

Sabina Wurmbbrand se întinse și-i făcu semn soțului ei, „Richard”, zise ea cu înverșunare, „ridică-te și spală această rușine de pe chipul lui Cristos. Uite cum îl scuipă în față!”

„Dacă fac asta”, îi răspunse Richard Wurmbbrand privind-o cu atenție, „rămâi fără soț”.

Sabina îl privi în ochi cu o privire ascuțită. „Nu am nevoie de un laș pe post de soț.”

Ziua 31

Am răspândit cu prisosință Evanghelia lui Cristos.

Participau la un congres național pe tema religiei, la puțin timp după ce soldații comuniști le invadaseră țara. Pastorii creștini, preoții și alți conducători ai bisericii de toate denomițiile, care erau de față, se ridicau în picioare unul câte unul și declamau laude la adresa lui Stalin și a noii clase de conducători comuniști care închiseseră mii de creștini.

Când Richard s-a ridicat pentru a lua cuvântul, mulți s-au bucurat să vadă că acest pastor bine cunoscut se va alătura cauzei lor. În loc de a-i lăuda pe comuniști, însă, l-a lăudat pe Isus Cristos ca pe singurul care ne poate aduce mântuirea. S-a adresat mulțimii spunând: „În primul rând ar trebui să-i fim loiali lui Dumnezeu, nu unor conducători comuniști”. Întâlnirea fu difuzată în direct în toată țara, așa că mii de oameni au auzit provocarea lui Richard.

Romani 15:19

Când și-au dat seama cât de mult rău le fac vorbele pastorului, oficialii comuniști au dat buzna pe scenă. Richard a reușit să scape fugind pe ușa din spate, dar de la acel punct încolo a devenit un fugar. Urma să petreacă ulterior 14 ani în închisoare.

Probabil că mulți dintre noi nu vom fi provocați să luăm poziție pentru Cristos în fața unei țări întregi. Dar suntem chemați s-o facem acolo unde ne aflăm în fiecare zi. Nu mărimea audienței contează, ci sinceritatea cu care ne adresăm acesteia. Poate că propria noastră viață nu depinde de vorbele pe care le spunem. Dar depinde de convingerile pe care le avem. Poate însemna să pierdem o relație. Poate însemna chiar că ne înstrăinăm de familiile noastre. În orice caz, e mult mai bine să suferim de pe urma consecințelor pe care le au convingerile noastre, decât să suferim de pe urma lipsei pregnante a acestora. Când și unde vei avea șansa azi de a lua poziție pentru Cristos?

Maturnitate la extrem

JAPONIA: IBARAGI KUN

După ce au fost judecați, găsiți vinovați și condamnați la moarte, 26 de creștini au fost duși la locul în care crucile montate ofereau o priveliște macabră. Cu aproape trei luni în urmă, fuseseră arestați în Kyoto, Japonia, și acuzați de a fi credincioși creștini. Unul dintre condamnați se numea Ibaragi Kun.

Ziua 32

Nimeni să nu-ți disprețuiască tine-rețea; ci fii o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție.

Văzând vârsta pe care o avea Kun, un oficial îl luă deoparte și-l îndemnă să se lepede de credința lui, ca să nu-și piardă viața. Privindu-l în ochi, Kun îi răspunse: „Domnule, ar fi mult mai bine dacă ați deveni dumneavoastră creștin. În felul acesta ați putea veni dumneavoastră cu mine în Rai.”

Bărbatul făcu ochii mari, surprins de credința băiatului. Într-un final, Ibaragi întrebă: „Domnule, care este crucea mea?”

Descumpănit, bărbatul arată către cea mai mică dintre cele 26 de cruci. Băiatul fugi către aceasta, îngenunche înaintea ei și o îmbrățișă. Când soldații începură să îi bată cuiele în mâini și picioare, nu a urlat de durere. A acceptat plin de curaj calea pe care l-a condus Dumnezeu.

Crucificarea celor 26 de creștini în ziua de 23 noiembrie 1596 a fost începutul unei perioade de persecuții intense a creștinilor în Japonia. În următorii 70 de ani, un milion de japonezi creștini au fost uciși pentru credința lor. Mulți și-au îmbrățișat propriile cruci, ca să urmeze exemplul dat de Ibaragi Kun, un băiat de 12 ani, atât de matur pentru vârsta lui.

1 Timotei 4:12

Maturnitatea spirituală nu se poate măsura cu un certificat de naștere. Vârsta biologică nu are prea mult de-a face cu convingerea. Maturnitatea spirituală se măsoară mai degrabă prin felul în care aplicăm credința în viața noastră de zi cu zi. Contrar credinței populare, maturnitatea spirituală nu este echivalentă nivelului nostru de cunoștințe despre Biblie. Mulți oameni cunosc foarte multe despre Biblie, totuși sunt străini de împlinirea spirituală. Ascultarea față de poruncile Bibliei este semnul maturnității. Există o întrebare care ne va ajuta să ne dăm seama cât de mult reușim să creștem la nivel spiritual. Trebuie să ne întrebăm în fiecare zi: „În ce fel seamăn cu Isus azi mai mult decât ieri?” Răspunsul pe care îl dăm va reflecta cu adevărat nivelul nostru de creștere spirituală.

Disponibilitate la extrem

FILIPINE: O TÂNĂRĂ FATĂ

„Rochia mea”, murmură fata. Vorbele i se împleticeau printre buzele umflate. „Vă rog dați-mi rochia, vreau s-o țin în mâini.”

Creștinii care înconjurau patul fetei erau triști. Din cauza rănilor interne grave pe care le avea, medicii nu puteau s-o ajute. Cu câteva săptămâni în urmă, credincioși îi cumpăraseră o rochie albă ca să sărbătorească noua ei viață în Isus Cristos și inima ei pură.

Ziua 33

Dumnezeu este
Acela care lucrează
în voi și vă dă,
după plăcerea Lui,
și voința și înfăp-
tuirea.

Tatăl ei nu fusese de acord cu decizia fiicei de a-l urma pe Cristos. Într-o noapte, când se înfurie peste măsură, beat fiind, o atacă, lovind-o cu pumnii și picioarele. O lăsă să moară în noroiul de pe stradă.

Când au văzut că nu vine la biserică, prietenii ei creștini s-au dus s-o caute. Au găsit-o zăcând inconștientă, rochia ei albă ca zăpada era plină de noroi și de sânge. Un medic a fost adus s-o vadă, însă rănilor ei erau grave.

Acum, fata voia să-și vadă rochia.

„Rochia nu arată prea bine”, i-au spus prietenii ei. Au încercat s-o convingă să renunțe, gândindu-se că priveliștea rochiei distruse o va descuraja.

Cu credința simplă a unei copile de 10 ani, șopti: „Vă rog, vreau să îi arăt rochia lui Isus. El a vrut să-și verse sângele pentru mine. Vreau doar știe că și eu am vrut să-mi vărs sângele pentru El.”

La puțin timp după ce rosti aceste cuvinte, copila muri.

Filipeni 2:13

Dumnezeu nu este interesat de abilitățile pe care le avem. Putem fi talentați, ingenioși, bogați, buni profesioniști, populari, punctuali. A ne pune toate aceste abilități în slujba Lui nu se compară, însă, cu a-i oferi disponibilitatea noastră. Abilitățile pe care le avem se rezumă la persoana noastră – ne putem vedea pe noi înșine făcând una sau alta pentru Dumnezeu. Pe de altă parte, disponibilitatea noastră îl are în vedere doar pe Dumnezeu – ne interesează doar să vedem cum ne poate Dumnezeu folosi pentru propriul Lui interes. A fi disponibili pentru lucrarea lui Dumnezeu înseamnă să fim dispuși să ne supunem Lui indiferent de cât ne va costa asta. Dumnezeu vrea să fim dispuși să-i slujim indiferent de ce abilități avem. Cum ajungem să fim dispuși? Ei bine, și acesta e tot darul lui Dumnezeu. El ne îngăduie să luăm poziția acelu „vreau” hotărât – căutarea sau voința de a ne face disponibili pentru El.

Amintiri la extrem

SUDAN: JAMES JEDA

„Strânge lemne!”, mârâiră soldații. Micul James Jeda presupuse că aceștia voiau să-și gătească cina. Mai devreme în cursul acelei zile, copilul privise îngrozit cum soldații musulmani radicali îi uciseseră părinții și pe cei patru frați, în Sudanul de Sud. Pe James l-au cruțat doar pentru a-l folosi pe post de muncitor.

Ziua 34

Mulțumesc
Dumnezeului
meu pentru toată
aducerea aminte
pe care o păstrez
despre voi.

În timp ce focul dogorea, James fu surprins și îngrozit când văzu că, dintr-o dată, soldații îl înșfacă, așa că încercă să fugă. Soldații, însă, erau prea puternici și-l legară la mâini și la picioare.

„Ăvem vești bune pentru tine, tinere”, spuse un soldat. „Nu te vom ucide. Însă trebuie să ni te alături nouă, devenind musulman.”

„Nu pot deveni musulman”, răspuse James cu simplitate. „Sunt creștin.”

Înfuriați de credința băiatului, soldații l-au ridicat și l-au aruncat în foc. Și-au adunat echipamentele și au părăsit zona, presupunând că James va muri.

Micul James nu muri, însă. Reuși să se târască și să găsească ajutor.

Medicii au putut să-i salveze viața, însă va avea mereu semne care să-i amintească de acea zi. Trupul îi este plin de grefe de piele și de cicatrici și unul dintre brațe îi este deformat în urma arsurilor. În Rai, aceste cicatrici vor fi la mare cinste, amintind de ziua în care James Jeda a refuzat să-i întoarcă spatele lui Cristos.

Filipeni 1:3

Majoritatea oamenilor adoră suvenirele. E greu să treci prin secțiunea magazinelor de suveniruri dintr-un aeroport, fără să cedezi tentației de a cumpăra un obiect care să-ți amintească de experiența pe care tocmai ai avut-o. Dar ce ne va aminti de experiența noastră cea mai importantă – angajamentul pe care ni l-am luat față de Cristos? Unii se vor uita la fluturașul de salariu și-și vor aminti de promovarea pe care au refuzat-o, ca să nu facă un compromis de ordin moral. Alții se vor uita la o sală de clasă și-și vor aminti că acela e primul loc în care au avut parte de experiența persecuției. Alții vor vedea piatra de pe mormântul unui credincios și-și vor aminti de semnificația pe care o are dedicarea. Aceste „suveniruri” sunt amintiri ale prețului pe care credința în Isus Cristos o presupune, iar semnificația lor este înfinită.

Ziua 35

Simțeam la nivel fizic faptul că cineva se ruga pentru mine. Chiar și atunci când nu știam ce se întâmplă și când nu primeam scrisori, simțeam o căldură în aer, de parcă stăteam lângă un foc. Uneori asta se întâmpla în celule de pedeapsă care sunt foarte reci. Era ca și când auzeam cum cineva se roagă pentru mine și se gândește la mine. Asta mă sprijinea atât de mult. E greu de explicat... simțeam și știam că lumea nu a uitat de mine. Acest lucru a fost suficient ca să pot trece prin cele mai grele clipe.

**IRINA RATUȘINSKAIA – POETĂ CREȘTINĂ ÎNCHISĂ
ÎN FOSTA URSS, PÂNĂ ÎN 1987**

Nedreptate la extrem

ROMÂNIA: PASTORUL FLORESCU

Pastorul Florescu nu mai putea îndura să vadă cum fiul lui este snopit în bătaie de ofițerii comuniști. Fusese deja bătut la rândul lui și nu mai dormise de două săptămâni, de când comuniștii îi băgaseră în celulă șobolani înfometaji. Milițienii voiau de la el numele altor membri din biserica subterană, așa încât să-i captureze și pe ei.

Ziua 36

În toate rugăciunile mele mă rog pentru voi toți, cu bucurie.

Isaia 42:3

Văzând că tortura nu funcționează, l-au adus pe Alexandru, fiul de 14 ani al pastorului, și au început să-l bată. În timp ce Florescu privea, tăbărau fără milă asupra trupului băiatului cu lovituri puternice și-i spuneau părintelui că, dacă nu le dă numele și locul unde se aflau alți credincioși, îi vor omorî copilul în bătaie.

Într-un final, urlând și pe jumătate nebun, pastorul le ceru să se oprească:

„Alexandre, trebuie să le spun!”, strigă către fiul lui. „Nu mai pot îndura să-i văd cum te bat.”

Cu trupul lovit și cu fața plină de sânge, Alexandru își privi tatăl în ochi.

„Tată, nu-mi face nedreptatea de a avea un trădător pe post de părinte. Fii tare! Dacă mă omoară, voi muri cu numele lui Isus pe buze.”

Curajul băiatului îi scoase din minți pe gardienii comuniști și aceștia îl bătură până îl omorâră pe băiat, sub privirile tatălui său. Nu doar că nu și-a pierdut credința până la moarte, dar l-a ajutat și pe tatăl lui să facă la fel.

Nu mai este dreptate pe pământ? N-avem cum să nu ne punem această întrebare, atunci când auzim despre chinurile îngrozitoare la care sunt supuși oameni nevinovați. Credința noastră se poate clătina, atunci când auzim despre cruzimea cu care se poartă cei dedicați răului. Putem fi descurajați, atunci când așteptăm intervenția salvatoare care pare că se lasă așteptată. Nu este dreptate pe lumea asta? Ca răspuns la strigătul nostru, Biblia ne răspunde: „Ba da, dar nu încă”. Da, unii răufăcători își află răsplata aici și acum. Totuși, mâna puternică a înfinitei dreptăți a lui Dumnezeu încă nu a căzut pe pământ. Aceasta se va întâmpla la sfârșitul veacurilor. Așteptarea noastră e grea, dar El va veni negreșit.

Perspectivă extremă

CHINA: SORA TONG

Când cei aflați în lucrare pentru Vocea Martirilor au întâlnit-o pe sora Tong, în China, ea a fost eliberată recent din închisoare, după ce a fost reținută timp de șase luni pentru găzduirea întâlnirilor bisericești în locuința sa. Când aceștia au întrebat-o despre timpul petrecut în închisoare, se așteptau să audă cât de greu i-a fost, suferința și disconfortul prin care a trecut. „O, da!”, le-a răspuns sora Tong cu un zâmbet strălucitor. „A fost un moment minunat.”

Ziua 37

„Astfel, în dragostea noastră fierbinte pentru voi, eram gata să vă dăm nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, dar chiar și viața noastră; atât de scumpe ne ajunseserăți.”

Lucrătorii VM s-au uitat către traducător gândindu-se că s-a făcut o confuzie la traducerea întrebării. Cu toate acestea, ei au întrebat-o despre o celulă din pușcăria chinezească, nu despre o vacanță sau o întâlnire de revitalizare.

Dar nu a fost o eroare în traducere. Sora Tong a înțeles corect întrebarea și a oferit un răspuns onest. A considerat că închisoarea a fost un moment plăcut pentru că Dumnezeu a călăuzit-o spre inima ei pe parcursul reținerii, oferindu-i mângâiere și pace chiar dacă se afla în plină suferință. În plus, aceasta a avut oportunitatea să împărtășească Evanghelia cu celelalte femei din celulă, iar o parte din ele l-au acceptat pe Cristos în inimile lor.

Evident, i-a fost greu să stea departe de familia ei. Dar pentru această chinezoaică creștină, prezența lui Cristos și posibilitatea de a sluji în numele Lui au făcut ca până și pușcăria să fie un loc minunat.

1 Tesaloniceni 2:8

În loc să privească greutatea de a fi în închisoare, sora Tong a văzut oportunități de a mărturisi și șansa de a experimenta îndeaproape prezența lui Dumnezeu. Nu putem să controlăm în permanență ceea ce se întâmplă în jurul nostru sau circumstanțele în care ne aflăm. Uneori ni se întâmplă și lucruri rele. Chiar și în circumstanțe nefavorabile, suntem asigurați de prezența lui Dumnezeu și îl putem mărturisi celor din jurul nostru. Caută-i fața, în special în momentele grele, prin rugăciune și citind cuvântul Lui. Și cere-i să deschidă ușile prin care tu să poți să-i împărtășești dragostea cu alte persoane.

Martori la extrem

AMMORIA: ȘAPTE PRIZONIERI

Vreme de șapte ani, clericii musulmani radicali au încercat să-i convingă pe „necredincioși” să se convertească la islamism. Creștinii, însă, închiși în întunecimea brutală a închisorii, refuzau.

„Mohamed este cel mai mare profet”, încercau ei să le explice creștinilor. „A trăit în vremuri mai recente decât Isus și a fost ultimul profet al lui Allah.”

Ziua 38

Creștinii au ascultat atenți și au răspuns: „În sistemul vostru, o problemă ce ține de legitimitate este rezolvată în funcție de numărul de martori. Isus are martori care mărturisesc pentru el încă de pe vremea lui Moise, până la Ioan Botezătorul. Mohamed nu se are decât pe sine.”

Rămași fără replică, imamii au încercat o tactică diferită.

„Islamul este cu siguranță religia hărăzită de Dumnezeu, pentru că imperiul nostru este mult mai întins decât teritoriile creștinilor”, spuseră zâmbind cu șiretenie.

„Dacă așa ar fi stat lucrurile”, au răspuns creștinii, „atunci închinarea la idoli care a avut loc în Egipt, Grecia și Roma ar fi fost credințe conforme realității, pentru că, la un moment dat, imperiile lor au fost cele mai întinse. Este evident faptul că victoria, puterea și bogățiile voastre nu dovedesc faptul că religia voastră este cea adevărată. Știm că Dumnezeu uneori acordă creștinilor victoria și că alții îi lasă pradă torturii și suferinței.”

În anul 845, musulmanii de lângă Ammoria, oraș din Orientul Mijlociu, au renunțat în sfârșit la ideea de a-i vedea pe creștini convertindu-se la islam. Toți șapte au fost decapitați, iar trupurile le-au fost aruncate în Eufrat.

Voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.

Fapte 1:8

Isus ne-a poruncit să-i fim martori, nu să avem răspunsuri la toate întrebările. Cele mai puternice cuvinte pe care i le poți spune unui necredincios sunt „nu știu”. Desigur, poate că ai un răspuns, poate chiar răspunsul potrivit pentru multe dintre întrebările și îndoielile unui necredincios. Totuși, experiența îți va arăta că se vor putea mereu găsi replici la informația pe care o dai. Dacă ai, la un moment dat, șansa de a-ți mărturisi credința și ajungi la punctul în care să nu cunoști răspunsul la întrebările care ți se pun, pur și simplu recunoaște că așa stau lucrurile. Concentrează-te apoi pe singurul lucru pe care îl cunoști și care nu poate fi contestat: mărturia ta. Experiența ta cu Isus Cristos și ce a făcut El în viața ta nu poate fi contestată. În ce privește acest subiect, ești expertul suprem. Mărturia eficientă este să-ți spui pur și simplu povestea celorlalți.

Condamnare la extrem

INDONEZIA: PETRUS

Într-un interviu recent, un creștin indonezian, Petrus, a făcut această declarație surprinzătoare: „Pentru că-l avem pe Isus, nu e greu să fim creștini, deși suntem supuși la atâta opresiune”. Chiar dacă declarația pare pentru mulți dintre noi evidentă, a-l urma pe Cristos a presupus sacrificii uriașe pentru Petrus.

O mulțime furioasă de musulmani radicali înconjură clădirea bisericii, spărgând ferestrele și cântând cântece pline de ură la adresa creștinilor. Tatăl lui Petrus, pastorul bisericii, se afla înăuntru împreună cu mama, sora lui, un verișor și un alt lucrător din cadrul bisericii. Pastorul încercă să calmeze mulțimea, dar aceasta refuză să plece. Bărbatul se retrase în biserică pentru a se ruga, cerându-i lui Dumnezeu ajutor și protecție.

Mulțimea, însă, însetată de sânge, incendie clădirea, cântând și urlând, așteptând să atace pe oricine ar fi ieșit. Poliția se temea prea tare ca să intervină, armata nu era disponibilă. Era doar o altă incendiere de biserică dintr-o țară în care, în ultimul deceniu, fuseseră incendiate mai bine de 500 de biserici.

Când Petrus ajunsese la fața locului, câteva ore mai târziu, biserica și casa parohială erau doar o grămadă de cenușă, iar trupurile familiei sale erau atât de arse, că aproape nu puteau fi recunoscute.

Mai târziu, un reprezentant al guvernului i-a cerut scuze lui Petrus, dar l-a îndemnat să nu caute să se răzbune. Dorința lui Petrus, însă, nu este aceea de a căuta răzbunare, ci iubire. Vrea să vadă că musulmanii din țara lui sunt câștigați pentru Împărăția lui Cristos.

Ziua 39

În adevăr, Evanghelia noastră v-a fost propovăduită nu numai cu vorbe, ci cu putere, cu Duhul Sfânt și cu o mare îndrăzneală.

1 Tesaloniceni 1:5

De multe ori, persecuția este ultima redută în lupta dintre instinctul natural și convingerea spirituală. Instinctul caută autoconservarea. Convingerea, însă, depășește interesul nostru personal. Instinctul cere să ne răzbunăm pe cei care ne-au făcut rău. Convingerea ne amintește de nevoile spirituale ale celor care ne persecută. Majoritatea dintre noi, după ce i-ar vedea pe cei dragi uciși pentru convingerile lor, ar găsi că e dificil din punct de vedere instinctual să împărtășească perspectiva lui Petrus. Totuși, alternativa la a umbla pe urmele lui Cristos era mult mai greu de îndurat pentru Petrus. Cum să nu-l urmeze pe Cristos? Povestea lui dovedește că e posibil ca instinctele noastre să fie depășite de convingerile pe care le avem. Aceasta se întâmplă, însă, doar atunci când înclinațiile noastre naturale sunt rescrise de către dragostea plină de forță a lui Cristos – o victorie pe câmpul de luptă al persecuției.

Asasin la extrem – partea a doua

BANGLADESH: ANDREW

Conducătorul musulman a fost șocat să-l găsească pe evangelistul Andrew în camera de zi a propriei sale locuințe, luând masa cu familia lui!

Era șocat, pentru că nu de mult oferise o sumă mare pentru uciderea acestui bărbat. Acum Andrew se afla aici, povestind propriei sale familii despre Isus. „Ce se petrece aici?”, întrebă urlând. „Ce caută acest bărbat, acest necredincios, acest dușman al lui Allah în casa mea?”

Ziua 40

Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii.

Nora lui îi răspunse: „L-am invitat aici, pentru că Isus al lui I-a vindecat pe fiul tău”... povestea ei continuă ca o cascadă de cuvinte: „Bărbatul meu a fost bolnav vreme de 18 ani, dar azi acest creștin, Andrew, a venit și s-a rugat pentru el. Și-a pus mâinile peste el și acum e bine! Isus l-a vindecat!”

Bărbatul a văzut entuziasmul fiului său, când i-a povestit cum a simțit că boala îi părăsește corpul. Era prima dată după luni întregi în care fiul lui s-a putut ridica din pat. Pentru prima dată în 18 ani, nu simțea nici o durere.

Furia lui se transformă într-o senzație de alinare și fericire. Nu-l acceptă pe Isus în acea zi, însă deveni un aliat al creștinilor din zonă și-i ajută pe mulți să scape de închisoare și de persecuție. Un om care angajase cândva un asasin să-l ucidă pe Andrew a ajuns să-l primească acum cu brațele deschise.

Ioan 12:32

Creștinismul oferă o experiență de tipul „hai să vezi cu ochii tăi”. Când capul familiei musulmane intră în casă, Andrew nu ținea o predică în trei puncte despre natura trinitară a lui Dumnezeu și nici nu-i dojenea pe membrii familiei pentru credința lor anterioară. Lua masa pur și simplu cu o familie musulmană, după ce se rugase împreună cu aceasta. Ca dovadă a faptului că Dumnezeu este real, aveau un pat de suferință care acum era gol. Trebuie să ne amintim, la rândul nostru, că adevărurile lui Dumnezeu vorbesc de la sine. Presiunea nu cade pe umerii noștri, mesagerii Lui, atâta timp cât vom spune și vom face ceea ce trebuie. Și facem ceea ce trebuie ori de câte ori împărtășim cuiva Evanghelia. Isus va atrage inimile ascultătorilor noștri la El. Trebuie să lăsăm ca dovezile realității lui Cristos să vorbească de la sine.

Adevăr la extrem

ROMÂNIA: PASTORUL KOCHANGA

„Nu te temi de ce-o să ți se întâmple?”, întrebă colonelul comunist, având în ton o combinație de batjocură și provocare.

Tânărul pastor Kochanga, care în toată cariera lui ținuse o singură predică, stătea înaintea colonelului, știind că omul avea puterea de a-l ucide sau de a-l lăsa să trăiască. Răspunse pe un ton respectuos, dar totuși plin de feroare.

Ziua 41

De aceea, pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri.

„Domnule, adevărul nu se teme niciodată. Să zicem că guvernul dumneavoastră s-ar decide să spânzure toți matematicienii. Cât ar face în acest caz doi plus doi? Tot patru ar face.

Adevărul nostru este tot atât de adevărat pe cât este o ecuație matematică. Avem de partea noastră certitudinea că există un Dumnezeu și că acest Dumnezeu este Tatăl nostru iubitor, precum și adevărul că Isus este Mântuitorul lumii și că El își dorește să măntuiască pe toată lumea, inclusiv pe dumneavoastră. Avem de partea noastră și adevărul că există un Duh Sfânt, care le dă oamenilor putere și lumină și mai avem parte de adevărul că există un paradis frumos care ne așteaptă.

Orice bice sau instrumente de tortură ați avea voi, aceste certitudini vor fi aceleași. Doi plus doi va face mereu patru.”

Kochanga fu bătut atât de rău, că nu mai putea fi recunoscut, după care nimeni nu-l mai văzu vreodată. Deși chipul lui desfigurat și plin de sânge le părea străin celorlalți prizonieri, în Rai, fu imediat recunoscut și primit cu brațele deschise.

Matei 10:32

„Spune adevărul.” Copiii învață această regulă de la o vârstă fragedă, totuși, înțelepciunea din spatele ei se aplică și după copilărie. Dacă ne întoarcem mereu la ceea ce știm sigur că e adevărat, vom avea mereu asupra noastră cuvintele necesare pentru a-l mărturisi pe Cristos, atunci când vine clipa. Mulți oameni nu se simt capabili să depună această mărturie și spun că nu au „pregătirea necesară”. Ne temem că ni se va pune o întrebare teologică la care nu vom ști cum să răspundem. Totuși, a vorbi oamenilor despre Cristos nu necesită un curs de teologie apologetică. E nevoie doar de rostirea adevărilor pe care le știm cu siguranță – la fel ca și cei care au suferit de pe urma opresiunii. A depune mărturie pentru Cristos e mai ușor decât pare. Trebuie să ne întoarcem la principiul pe care l-am învățat în copilărie. Ni se cere să-l recunoaștem pe Cristos și să spunem adevărul.

Ziua 42

Doar în punctul în care credința noastră este provocată și atacată, începem să ne gândim cu adevărat la implicațiile ei. Doar când biserica este confruntată cu vreo erezie periculoasă, realizează care sunt de fapt minunile dreptei credințe. Bogățiile spirituale inepuizabile și faptul că pot apărea oricând profunzimi noi, care să facă față oricărei situații, sunt o caracteristică a creștinismului.

WILLIAM BARCLAY – THE DAILY STUDY BIBLE

Misionari la extrem

ROMÂNIA: PASTORUL RICHARD WURMBRAND

Pe măsură ce trenul pornea din gară, creștinii care stăteau pe peroane și-au desfăcut nasturii de la paltoane și au scos din haine sute de broșuri despre Evanghelie. Le-au aruncat rapid pe geamurile deschise ale vagoanelor către soldații ruși din tren.

Soldații ruși, dintre care unii nu mai în vârstă de 16 ani, râdeau și fluierau, mai ales dacă persoanele care aruncau lucruri prin geam erau tinere atrăgătoare. Au luat broșurile, curioși să vadă ce aruncau oamenii pe geamurile unui tren militar. Când ofițerul politic a urcat în vagon, soldații au ascuns repede broșurile în buzunare. Urmau să citească apoi acest pliant ciudat și să afle mai multe despre acest „Rege”.

Pe peron, creștinii se adunară, râzând agitați. Când milițienii îl luară deoparte pe unul dintre ei, acesta își deschise haina de bună voie, pentru că nu mai era nimic în interiorul ei. Toate broșurile care fuseseră aduse în acea gară din România erau acum în tren, îndreptându-se către inima URSS-ului.

Metoda evanghelizării de pe peron a fost doar una dintre metodele pe care Richard Wurmbbrand le-a propus-o tinerilor din biserica lui, pentru a aduce inimile rușilor la Cristos. Deși acești „aliați” furau averile țării lui și ucideau mulți români, totuși Richard avea gânduri bune pentru soldați. În fiecare dintre aceștia vedea un câmp de misiune, căutând șansa de a recolta un suflet pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Ziua 43

Propovăduiește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și nelatimp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura.

2 Timotei 4:2

Misiunea nu este o activitate într-un context geografic, ci este o atitudine – perspectiva pe care o are cineva asupra vieții. Misionarul este cel care pune trup și suflet în această hotărâre, exprimând acest unic scop în viața de zi cu zi. Richard Wurmbbrand a fost un misionar și pasiunea lui s-a răspândit în rândul tinerilor care i-au îmbrățișat hotărârea. În acest sens, suntem cu toții misionari – ambasadori ai lui Cristos – oricare ar fi contextul în care ne aflăm. A fi implicat într-o lucrare de misiune presupune că ești mereu alert în a identifica noi moduri în care poți contribui la creșterea Împărăției lui Dumnezeu – în timpul unei pauze la serviciu, în timp ce-ți faci cumpărăturile, în timpul navetei, la școală. Lumea, așa cum e ea zi de zi, e câmpul tău de misiune, atunci când ești hotărât să contribui la promovarea Împărăției lui Dumnezeu.

Moștenire la extrem

INDONEZIA: STENLEY

Când Stenley coborî din barcă, punând piciorul pe acea insulă indoneziană izolată, simți imediat întunericul spiritual. Oamenii erau adepții unei religii sincretice între vrăjitorie și islam. Stenley era proaspăt absolvent al școlii de studiu biblic și era pregătit pentru munca la care îl chemase Dumnezeu – a-i aduce la Cristos pe oamenii de pe aceste insule.

Ziua 44

Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă.

Matei 5:14

Stenley predică plin de îndrăzneală, îndemnându-i pe acești oameni să-și întoarcă inimile către Cristos și apoi să-și ardă idolii și alte obiecte ce aparțineau vieții de dinainte. Un musulman își arse idolul, dar în interiorul său era plasat un fragment din Coran. Când musulmanii radicali auziră de arderea fragmentului, îl denunțară pe Stenley autorităților din zonă. Fu arestat imediat.

Deși fusese bătut foarte brutal și zăcea în comă, mentorul pe care-l avusese la școala biblică, pastorul Siwi, veni să-l vadă și văzu cum lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Nu la mult timp după, Stenley muri din cauza rănilor.

Moartea lui, însă, nu puse capăt lucrării pe care o începuse. Când în satul din care provenea s-a aflat despre moartea lui, 11 musulmani l-au acceptat pe Cristos ca Mântuitor. 53 de săteni au luat decizia de a începe să studieze în cadrul școlii biblice, dintre care șapte au cerut să fie trimiși ca misionari tocmai în satul în care Stenley fusese ucis.

Dorind să stingă lumina Evangheliei, oficialii satului au reușit doar să stingă viața tânărului. Chiar și în toilul violenței, mâna Domnului era la lucru. În ziua de azi, flacăra Evangheliei împrăștie multă lumină în acel sat.

Scopul tuturor creștinilor, care părăsesc această lume ar trebui să fie acela de a lăsa lumina lui Cristos să strălucească în urma lor. Un creștin dedicat lasă această lumină să ardă cu putere într-o lume scufundată în întuneric. Asta înseamnă a lăsa o moștenire. Deseori, auzim despre oameni care lasă o moștenire sub forma unui film, a unor medalii sportive sau a altor reușite în plan public. Totuși, în timp ce viața multor sfinți creștini se stinge neștiută de nimeni, luminile lor pline de credință încă ard cu putere în toată lumea. Moștenirea de credință, integritate, speranță și dragoste nu poate să pălească după moartea lor. Ba mai mult, deseori moartea nu face decât să crească intensitatea flăcării. Pentru că o mărturie ca a lor este de multe ori imitată, din proprie inițiativă, de cei care rămân în urmă.

Familie la extrem

INDONEZIA: MAMA LUI STENLEY

Femeia mai avea o lună până la absolvirea școlii biblice împreună cu fiica ei. Era aceeași școală biblică pe care o frecventase Stenley, fiul ei, înainte de a merge ca misionar pe o altă insulă indoneziană. Stenley fusese ucis pentru răspândirea Evangheliei, însă mărturia care era povestea lui i-a inspirat pe mulți alții să se înscrie la școala biblică, pentru a accepta chemarea lui Dumnezeu.

Ziua 45

Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?

1 Corinteni 15:55

După ce și-au încheiat pregătirea, mama și fiica au plănuisit să meargă în același loc în care murise Stenley. Mama spera să aibă șansa de a le arăta dragostea lui Cristos chiar și oamenilor care îi ucisese fiul în bătaie. Un vizitator al școlii biblice a fost surprins să-i audă planurile. „Nu ți-e frică de moarte?”, o întrebă.

Femeia păru că e confuză din cauza întrebării, ca și când era prima dată când această idee îi venea în minte. „De ce să-mi fie frică de moarte?”, întrebă pur și simplu.

Încrederea pe care o avea în bunătatea lui Cristos era desăvârșită. Dacă alegea s-o folosească în satul în care fiul ei fusese ucis, așa să fie. Și dacă urma să hotărască s-o lase să moară acolo, urma să accepte și această chemare. Moartea ei avea s-o aducă în prezența lui Cristos pe care îl iubea. Sfârșitul nu era un obstacol sau o pedeapsă, ci un prag de trecut către prezența eternă a lui Dumnezeu.

Înfruntarea propriei morți amintește de copiii care stau sus pe stâncă înainte să sară în apă. Ne strângem umerii și tremurăm, neștiind ce ne așteaptă. O să mă doară? Voi reuși? Nu vrem să sărim primii cu atât de multe necunoscute de riscat. Din fericire, nu trebuie s-o facem. Istoria e plină de membrii familiei noastre care au trecut deja pragul dintre viață și moarte. Sunt sfinții care au murit știind cu siguranță ce li se va întâmpla după moarte. De fapt, Isus Cristos s-a dus acolo unde nimeni altul nu s-a dus: la moarte și apoi înapoi la viață prin înviere. Cristos, capul familiei noastre, a scos groaza din moarte și a pus în locul ei încrederea. Ai încredere în vocea care-ți spune: „Sari liniștit, apa e bună!”

Părți la extrem

RUSIA: HYPOCRITES

Ajunseseră la refren, când intrară cei doi soldați înarmați cu puști. Slujba se opri și cei doi soldați ruși îi priviră pe credincioși cu o uitătură sălbatică:

„Ce faceți aici?” urlară. „Vă închinați Dumnezeului vostru imaginat?” Creștinii din biserică se ghemuiră plini de teamă în băncile pe care le ocupau, neștiind dacă afară mai sunt și alți soldați înarmați sau nu.

„Toți cei care sunt credincioși lui Dumnezeu să se mute în partea dreaptă”, spuse unul dintre soldați, cu o expresie de ură pe față. „Veți fi împușcați pentru credința voastră. Cei care vreți să mergeți acasă și să rămâneți în viață stați pe partea stângă. Hotărâți dacă muriți sau rămâneți în viață. Aceia care sunt credincioși acestui «Dumnezeu» vor muri. Cei care se leapădă de El sunt liberi să plece.”

Cu zece minute mai devreme, toți cântau imnuri de slavă la unison. Acum era o problemă de viață și de moarte. Unii au rămas în partea stângă, privind plini de tristețe sau făcând semne de rămas bun prin care-și cereau iertare de la cei din dreapta. Unii au rămas pe partea dreaptă, cu ochii închiși pentru o ultimă rugăciune.

„Voi, cei din partea stângă, puteți pleca”, le spuse un soldat câteva momente mai târziu.

Oamenii au ieșit pe rând, aruncând o ultimă privire către cei care, nu peste mult timp, aveau să moară. Când au rămas doar cei din partea dreaptă, cei doi soldați și-au lăsat armele jos.

„Și noi suntem creștini. Dar vrem să ne închinăm fără să avem ipocriți prin preajmă.”

Ziua 46

Cine nu este cu Mine este împotriva Mea și cine nu strânge cu Mine risipește.

Matei 12:30

Suntem confrunțați cu momente definitorii, când ne așteptăm mai puțin, și nu ne putem pregăti intenționat pentru ele. Trebuie să le experimentăm „așa cum vin” și să învățăm din consecințe. Un moment definitiv este orice situație care ridică o problemă de caracter. Poate fi vorba de situația unui serviciu religios întrerupt de răufăcători care ne cer să ne declarăm apartenența la o credință sau alta. Sau poate fi vorba de gestul de a părăsi vizionarea unui film jignitor. Felul în care reacționăm într-un moment definitiv ne va așeza în tabăra celor asemănători lui Cristos sau în cea a lucrurilor problematice. Fie că suntem sau nu pregătiți, ne vedem direct în față adevăratul caracter în momentul în care alegem o tabără sau alta.

Rugăciuni la extrem

BOEMIA: JOHN HUSS

„O, milostivule Isus, scria John Huss, în timp ce aștepta momentul execuției, dă-ne un spirit curajos, ca să putem fi gata. Și dacă trupul nu este slab, fie ca harul Tău să pășească înaintea lui, fiindcă fără Tine nu putem face nimic, mai ales să înfruntăm o moarte crudă. Dă-ne curaj și îndrăzneală și o credință puternică, o speranță fermă, milă desăvârșită, așa încât să-ți putem da Ție viața noastră, cu toată răbdarea și bucuria. Amin.”

Ziua 47

Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit.

Iacov 5:16

Huss era una dintre vocile care ceruseră reforma în cadrul Bisericii din secolul XV, înfruntându-i pe preoții care vindeau indulgențe (dreptul de a păcătui fără consecințe) și cerând aplicarea unor standarde biblice de justiție. I se promisese protecție din partea Curții Regale, ca să-și prezinte pledoaria. Era acum închis într-o temniță, așteptând clipa morții, și striga către Dumnezeu.

La data de 6 iulie, 1415 Huss fu dezbrăcat și legat de un rug. Pe măsură ce focul se aprindea în jurul lui, Huss se ruga: „Doamne, Isuse Cristoase, pentru Evanghelie și pentru predicarea cuvântului, îndur cu răbdare și umilință această moarte înspăimântătoare, înjositoare și crudă”.

Pe măsură ce flăcările se apropiau de el, Huss, cu ultima suflare, strigă: „Cristoase, Fiu al Dumnezeului Celui Viu, ai milă de mine”.

Mărturia pe care a depus-o Huss a fost crucială, când vine vorba de încetarea vânzării de indulgențe și influențarea creștinilor spre revenirea la învățăturile Bibliei.

Rugăciunea – unealta care este cea mai eficientă – este și cel mai puțin utilizată. Rugăciunea este prima noastră apărare în războiul spiritual și totuși la ea apelăm în ultimul rând. Cei care au fost persecutați pentru credința lor ne arată că rugăciunea este prioritară. Ultimele lor cuvinte nu sunt strigăte de luptă. Ultimele lor gesturi nu sunt gesturi de rezistență violentă. Ultima lor suflare este o rugăciune, fapt care îi buimăcește pe acuzatori și convinge restul lumii de credința lor hotărâtă. Istoria arată că rugăciunile rostite de martiri în momentul morții îi pot influența pe ceilalți, în direcția Evangheliei, mai puternic poate decât dacă persoana ar fi rămas în viață. Când vei fi în momentul tău de încercare și „flăcările” se vor strânge în jurul tău, îți vei întoarce fața către Dumnezeu prin rugăciune? Vor vedea ceilalți că prima și ultima ta apărare este comunicarea cu Tatăl tău din ceruri?

Încurajare la extrem

VIETNAM: PASTORUL NGUYEN LAP MA

Când comuniștii au pus stăpânire pe Vietnam, pastorul Nguyen Lap Ma a refuzat să renunțe la biserica Christian Missionary Alliance din Can Tho. Pentru această „crimă” a fost arestat la domiciliu împreună cu întreaga lui familie, într-un sat mic, fără drept de călătorie sau de a primi corespondență vreme de 12 ani.

Ziua 48

Doresc să vă văd, ca să vă dau vreun dar duhovnicesc pentru întărirea voastră, sau mai degrabă, ca să ne îmbărbătăm laolaltă în mijlocul vostru, prin credința pe care o avem împreună, și voi și eu.

Romani 1:11-12

Într-un final, după ce autoritățile au relaxat restricțiile asupra corespondenței, pastorul a fost copleșit de entuziasm la primirea scrisorilor care au început să ajungă la el. Vocea Martirilor a publicat povestea pastorului Lap Ma și adresa acestuia. Studenți, femei casnice, pastori, oameni de afaceri, toți au început să-i trimită scrisori de încurajare. Poliția vietnameză a fost șocată să vadă cum, din toată lumea, au ajuns la pastorul Lap Ma mai bine de 3.000 de scrisori.

„Citesc fiecare scrisoare în spirit de rugăciune și plin de lacrimi, spuse pastorul Lap Ma. Devorez pur și simplu fiecare text și mă gândesc profund la referințele din Scriptură pe care le conține. După care, împărtășesc familiei mele ce am citit, traducând în vietnameză. Suntem bucuroși să primim aceste mesaje și ne simțim încurajați de acestea”.

„Dumnezeu ne-a întărit și ne-a ajutat”, continuă pastorul, „așa că ne menținem speranța în El și ne ațintim privirea asupra lui Isus. Îl urmăm pentru a ne căra crucea, disprețuind rușinea, chiar dacă asta ne va costa viața. Cât timp suntem vii, Dumnezeu se folosește de noi pentru a alina suferința altor creștini”. Scrisorile îi încurajează pe ei și ei sunt bucuroși să-i încurajeze și pe alți credincioși.

Încurajarea este un combustibil absolut necesar în cursa creștină. La fel ca un alergător care nu are apă, nimeni nu ar putea, în lipsa încurajării, să participe la această cursă de multe ori epuizantă. În timpul călătoriei, descoperim că îmbărbătările sunt un drum cu două sensuri. Le oferim încurajare celorlalți și o primim la rândul nostru de la alți credincioși și chiar de la Dumnezeu. Puțină încurajare înseamnă mult pentru întărirea celor care au obosit și pentru motivarea celor a căror credință se stinge. Descoperim deseori că încurajările spirituale, pe care le primim prin rugăciunile celor din jur, ne revigorează pentru a parcurge o nouă etapă a vieții. În unele cazuri, asta înseamnă încă 12 ani de închisoare pentru credința pe care o avem. E vorba uneori doar de a mai putea trece prin încă o zi.

Ziua 49

*Dacă nu ești gata să mori pentru ce
scrie în Biblie, nu ar trebui să donezi
bani pentru Biblie. Pentru că, dacă
donezi, vom transporta mai multe
Biblie. Și dacă transportăm mai multe
Biblie, vor fi mai mulți martiri.*

**PASTORUL RICHARD WURMBRAND — FONDATOR AL ORGANIZAȚIEI
VOCEA MARTIRILOR**

Mamă la extrem

ANGLIA: SUSANNA WESLEY

Susanna Wesley s-a născut în anul 1668, în Anglia, în perioada în care biserica de stat împreună cu guvernul au redus la tăcere orice formă creștină de închinare necontrolată de aceștia. Astfel, ea a fost nevoită să demareze programe de educare creștină pentru adulți, în bucătărie, și zilnic cu copiii săi.

În 1662, cu șase ani înainte ca Susanna să se nască, guvernul englez a dat o lege prin care obliga să fie folosită cartea de rugăciuni a bisericii de stat în toate lăcașurile de închinare. Două mii de clerici au fost obligați să demisioneze. Doi ani mai târziu, s-a adoptat o lege interzicând mai mult de cinci persoane care nu erau membri ai familiei să se închine împreună fără un oficial al statului. În 1665, a fost adoptat Actul de Cinci Mile, vizând parohiile nonconformiste, interzicându-le să se apropie mai mult de cinci mile de unde și-au format congregația. Această lege a fost menținută timp de aproape o sută cincizeci de ani. Soldații le-au distrus casele de întruniri, le-au confiscat mobila și cărțile creștine. Cinci mii de creștini nonconformiști au murit în închisori.

Cu toate acestea, Susanna a fost asociată uneori cu biserica oficială, ea refuzând să fie un creștin „de duminică”. Vecinii săi înfuriați i-au ars câmpurile cu grâne și i-au înjunghiat cele trei vite care produceau lapte pentru întreaga familie. Îi numeau copiii „diavoli mici”. Unul din copiii săi, John Wesley, fondator al metodiștilor, a fost îndrumătorul unei mari treziri spirituale în Anglia. El a învățat perseverența de la mama lui.

Ziua 50

„Îmi aduc aminte de credința ta neprefăcută, care s-a sălășluit întâi în bunica ta Lois și în mama ta Eunice și sunt încredințat că și în tine.”

2 Timotei 1:5

Mulți cred că motivul pentru care Anglia nu a trecut printr-o revoluție sângeroasă, în același mod în care Franța a fost terorizată, se datorează renașterii creștine care a început în rândul săracilor din Marea Britanie. Această renaștere spirituală a fost condusă, parțial, de John Wesley, care a pledat și pentru ajutor practic, educație, locuri de muncă și hrană. A ajutat influența mamei sale la salvarea Angliei? Influența lui Cristos, prin tine, schimbă istoria. Chiar dacă nu avem părinți și bunici biologici ca ai lui Wesley, care au dus mai departe credința creștină către noi, Dumnezeu ne-a dat o familie spirituală care ne ocrotește și ne iubeste. Cine sunt mama și tatăl tău spirituali – cineva care te-a învățat despre Cristos? Cui ai putea să-i fi un frate sau o soră, din punct de vedere spiritual?

Căldură la extrem

RUSIA: NADEJDA SLOBODA

Nadejda Sloboda nu reușea să-și ascundă entuziasmul. Tocmai aflate despre Cristos de la un radio de unde scurte care emitea din Europa. Fiind prima creștină din satul ei rusesc, voia cu disperare să le spună tuturor prietenilor despre Dumnezeu care îi schimbase inima în mod miraculos. Știa, însă, că autoritățile locale au interzis strict orice discuție despre Dumnezeu sau creștinism.

Ziua 51

Dacă zic: „Nu voi mai pomeni de El și nu voi mai vorbi în Numele Lui!”, iată că în inima mea este ca un foc mistuitor închis în oasele mele. Caut să-l opresc, dar nu pot.

Ieremia 20:9

Totuși, Nadejda nu-și putea reține zelul și, nu peste mult timp, s-a format o biserică. Când poliția nu a putut opri creșterea acestei biserici nici măcar blocând drumul, au arestat-o pe Nadejda și au condamnat-o la patru ani de închisoare. Cei cinci copii pe care îi avea i-au fost luați cu forța și duși la un internat ateu, fapt care o chinuia teribil. Se simțea, însă, mai aproape de Dumnezeu decât fusese vreodată și continua să-l împărtășească pe Cristos tovarășelor ei de închisoare.

Din cauză că a refuzat să se oprească din a vorbi despre Cristos, administrația închisorii a închis-o singură într-o celulă neîncălzită, vreme de două luni. Era în toiul iernii și nu i s-a permis să aibă nici un fel de așternut. A fost forțată să doarmă pe podeaua înghețată, de beton. După ce a fost readusă în celula comună, restul femeilor au întrebat-o cum a reușit să facă față tratamentului. „Am adormit pe podeaua înghețată, a răspuns ea, având încredere în Dumnezeu și împrejurul meu s-a făcut cald. Așa că m-am odihnit în îmbrățișarea lui Dumnezeu.”

Majoritatea creștinilor își pot aminti de o perioadă în călătoria lor spirituală când părea că nu se mai satură de Dumnezeu și de Cuvântul Lui. Zelul spiritual era ceva ce venea de la sine. Fervorul era un tovarăș constant. Totuși, credința noastră se răcește pe parcurs. Poate că persecuția a fost cea care ne-a diminuat entuziasmul. Sau poate că o tragedie în viața personală. Sau poate că nimic anume – doar activitățile de zi cu zi ne-au domolit spiritul și ne-au cerut să ne rearanjăm prioritățile. S-au transformat flăcările pasiunii tale spirituale într-o grămadă de cenușă care abia mai scoate fum? Ardoarea ta din trecut a ațipit? Este posibil să reaprinzi focul relației tale cu Dumnezeu și să îl alimentezi cu combustibil. Roagă-l să te ajute să te încălzești azi de la flacăra acestei idei.

„Vedere” La extrem

COASTA DE FILDEȘ: CHLOE

Loviturile păreau să se abată asupra lui din toate părțile și Chloe încercă să-și apere capul cu brațele. Deși nu știa care era numărul atacatorilor, simți durerea ascuțită a fiecărei lovituri, înainte să-și piardă cunoștința. Atacatorii urlau la el, batjocorindu-i credința în Isus Cristos. Chloe se ruga în gând, implorându-l pe Dumnezeu să-i dea putere.

Ziua 52

Și mă rog ca
Dumnezeul
Domnului nostru
Isus Cristos... să vă
lumineze ochii in-
mii ca să pricepeți
care este nădejdea
chemării Lui.

În fiecare săptămână, Chloe merge pe jos mai bine de 30 de kilometri în Coasta de Fildeș de unde se trage, pentru a predica într-un sat numit Sepikaha. Un grup mic de creștini îl primesc pe Chloe, însă majoritatea celor din sat sunt musulmani. Un grup de musulmani radicali era responsabil pentru bătaia pe care predicatorul o primea acum.

Fu dus la un spital, la care numeroasele sale răni fură tratate. Când poliția l-a întrebat cine fuseseră atacatorii lui, Chloe răspunse că nu știe – era orb de mulți ani.

La o săptămână după ce fu eliberat din spital, se întoarse în Sepikaha, pentru a predica unori oameni pe care nu-i zărea. Ochii lui nu puteau să vadă, în schimb inima lui percepea cu limpezime nevoia de Cristos pe care oamenii din satul respectiv o aveau și a văzut tineri creștini care-și doreau nespus să crească în credință. Se întoarce la Sepikaha săptămână de săptămână. Fețele, pe care nu le vede acum, le va putea vedea cândva în Rai.

Efeseni 1:18

Nu e necesar să avem raze X pentru a vedea inima unui bărbat sau a unei femei care e pierdută din punct de vedere spiritual. Anii de decizii proaste, care s-au scurs unii după alții, sunt de multe ori înscrise pe fața lor. A vedea, din punct de vedere spiritual, înseamnă a-ți folosi inima pentru a detecta nevoile celuilalt. Atâta tot. Puterea de a sesiza este primul pas în a aduce o schimbare. Ce vezi când te uiți la fețele celor din jurul tău? Sau nici măcar nu mai privești? În cultura zilelor noastre se poate întâmpla să fii înconjurat de o mulțime de oameni într-un lift, aeroport sau mall, fără ca privirea ta să întâlnească privirea altei ființe umane. Vezi oameni care au nevoie să-l cunoască pe Cristos? Este privirea ta spirituală suficient de bine antrenată pentru a-i sesiza pe cei din jurul tău care sunt în nevoie? Roagă-l pe Dumnezeu să te ajute să-ți dezvolți această vedere necesară ca să poți observa și să poți acționa.

Parabolă la extrem

EUROPA DE EST: PARABOLA CELOR TREI COPACI TINERI

Într-o zi, în pădure, trei copaci tineri s-au rugat împreună să ajungă să fie folosiți cu un scop nobil, mai degrabă decât să moară de pe urma bătrâneții și putreziciunii.

Primul copac voia să se transforme într-o iesle în care vitele să se poată hrăni și odihni după o zi grea de lucru. Dumnezeu l-a răsplătit pe copac pentru modestia lui și i-a dat harul de a deveni o iesle specială – aceea în care s-a odihnit chiar fiul lui Dumnezeu.

Ziua 53

Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat.

Romani 5:3-5

Al doilea copac s-a rugat să devină o barcă. Rugăciunea i-a fost ascultată și, în curând, lemnul său a adăpostit un pasager deosebit – Fiul lui Dumnezeu. L-a auzit pe Isus cum liniștește o furtună feroce, zicând simplu: „Taci, liniștește-te”. Copacul a considerat că a meritat să-și trăiască viața pentru a ajunge să fie martor la așa o scenă.

Al treilea copac, însă, a fost transformat într-o cruce care să servească drept instrument al suferinței. Inițial, copacul s-a simțit foarte dezamăgit de soarta care i-a fost hărăzită. Totuși, într-o zi, Isus Nazarineanul a fost ținut pe lemnul ei. În mod ciudat, crucea n-a auzit gemete și vorbe pline de furie, ca cele rostite de oamenii de pe celelalte cruci. În schimb, l-a auzit pe Fiul lui Dumnezeu oferind dragoste și iertare divină – cuvinte care au deschis paradisul pentru hoțul pocăit.

Copacul a înțeles atunci rolul pe care l-a jucat în crucificarea lui Isus, a oferit salvarea întregului neam omenesc.

În bisericile subterane de pe tot cuprinsul Europei de Est, parabola celor trei copaci era spusă deseori pentru a oferi încurajare celor care sufereau pentru credința lor. Acești credincioși aveau nevoie să vadă scopul suferințelor pe care erau obligați să le îndure. Trebuie că au avut așteptări și speranțe foarte mari, atunci când spuseseși inițial că vor să fie folosiți pentru gloria lui Dumnezeu. Totuși, opresiunea părea că i-a separat de planurile lui Dumnezeu. Cum putea suferința nedreaptă să se potrivească într-un asemenea plan? Precum copacul din care s-a făcut crucea, au realizat ulterior, însă, că și lor li s-a dat forma necesară pentru a se potrivi în planurile lui Dumnezeu. Din această perspectivă, suferința nu trebuie văzută ca o întrerupere a planurilor lui Dumnezeu pentru viața ta, ci ca o parte integrată în proces.

Slăbiciune la extrem

RUSIA: PREOTUL MIHAIL

„Dacă renunți la credință și calci crucea în picioare, vei fi liber să pleci”, i-au spus bolșevicii. „Dacă nu, te omorăm.”

Preotul Mihail a văzut cum 80.000 dintre preoții și credincioșii ortodocși au fost uciși de către comuniști. În mijlocul aceluia val cumplit de suferință a hotărât că, dacă Dumnezeu ar exista, nu ar îngădui atâta chin.

Ziua 54

„Nu cred, se gândi, când privi grupul de bolșevici. Ce mi-e mie de cruce? Mai bine să scap cu viață.”

Dar când și-a deschis gura ca să se supună ordinelor date de bolșevici, cuvintele pe care le-a rostit l-au luat prin surprindere.

„Nu cred decât în Dumnezeu și nu am să calc în picioare crucea!”

Bolșevicii i-au atârnat de umeri o pânză de sac, pentru a evoca o mantie regală, și i-au pus căciula de blană pe cap pe post de coroană de spini. Unul dintre ei, un fost enoriaș de-al preotului, a îngenunchat înaintea lui strigând: „Slăvit să fie Regele iudeilor!” L-au bătut, în timp ce-l batjocoreau pe Dumnezeu.

Și El mi-a zis: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită”.

Cu vocea șoptită, preotul se ruga: „Dacă ești, Te rog salvează-mi viața”. În timp ce era bătut, a mai strigat o dată: „Cred în singurul Dumnezeu”.

Când i-au văzut credința, grupul de bolșevici beți a fost atât de impresionat, că l-au eliberat. Când a ajuns acasă, a căzut cu fața la pământ, plângând și repetând: „Cred”.

2 Corinteni 12:9

Credința creștină e plină de paradoxuri. Mori ca să trăiești, pierde ca să câștigi. Fii slab, ca să fii puternic. De fapt, dacă nu suntem dispuși să ne acceptăm propriile eșecuri, nu putem experimenta puterea lui Dumnezeu. Când trecem prin greutăți și încercări sau când vedem alți oameni suferind, putem începe să ne îndoim de bunătatea lui Dumnezeu. Aceasta e o reacție umană firească. Totuși, Dumnezeu nu ne respinge slăbiciunile. Ni le corectează prin puterea Lui. În consecință, ne putem bucura de eșecurile noastre, pentru că ele ne amintesc de faptul că puterea omului nu o poate substitui pe cea dumnezeiască. În poșta eșecurilor noastre, Dumnezeu rămâne puternic. Ce înveți despre propria ta slăbiciune? Ce te învață ea despre puterea lui Dumnezeu?

Înțelepciune la extrem

ISRAEL: ȘTEFAN

Martorii au depus o mărturie falsă împotriva lui. „L-am auzit blestemând pe Moise și pe Dumnezeu. Acest bărbat vorbește fără încetare împotriva Legii lui Dumnezeu. L-am auzit zicând chiar și că Isus din Nazaret va demola acest loc și va elimina toate obiceiurile pe care ni le-a lăsat Moise.”

Marele Preot al Consiliului și-a îndreptat privirea către acuzat. „Ceai de spus în apărarea ta?”

Ziua 55

Acesta se ridică și tonul blând i se schimbă: „Voi și strămoșii voștri ați ucis pe toți cei care au îndrăznit să vorbească despre venirea lui Isus. Și ziceți că v-ați păstrat tradițiile religioase – trădători și ucigași cu toții. Legea lui Dumnezeu v-a fost dată de către îngeri – un dar nemaipomenit! – și voi v-ați bătut joc de ea!”

Cei care l-au auzit vorbind au izbucnit în strigăte și înjurături, dar Ștefan n-a dat înapoi. A privit cerul și a spus „Oh, văd cerurile deschizându-se și pe Fiul Omului stând la dreapta lui Dumnezeu!”

Și-au astupat urechile cu mâinile, l-au luat și l-au dus la marginea orașului. Unul dintre farisei, pe nume Saul, a strâns hainele celorlalți, așa încât acestea să nu se păteze de sângele lui Ștefan.

Când pietrele au început să se prăvălească peste trupul lui Ștefan, acesta a strigat: „Stăpâne, primește-mi viața în mâinile tale!”, după care a îngenuncheat și s-a rugat destul de tare ca ceilalți să-l audă „Stăpâne, nu-i învinovați pentru acest păcat” – acestea au fost ultimele lui cuvinte, după care a murit.

Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată.

Adaptat după Fapte 6:11-7:60 (parafrizat *The Message*)

Iacov 1:5

A-ți păstra firea în situațiile dificile este cea mai potrivită decizie pe care o poți lua. În zilele noastre, ne pierdem calmul în situații banale, cum ar fi depășirea în trafic, primirea unei note mici la școală sau o mustrare la locul de muncă. Totuși, ca să facem față unor situații foarte stresante, avem nevoie de mai mult decât de o judecată sănătoasă. Presupune înțelepciune divină. Nu s-a răzburat, nu și-a blestemat acuzatorii. S-a agățat pur și simplu de ceea ce știa că e adevărat, chiar dacă fariseii refuzau să creadă – Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu. Același Isus, care l-a îmbrățișat pe Ștefan în timp ce acesta murea, te va îmbrățișa și pe tine atunci când vei avea nevoie de acea înțelepciune care nu poate veni decât de la Dumnezeu.

Ziua 56

Voi predica până la moarte.

**PASTORUL LI DEXIAN – UN PASTOR CHINEZ AL UNEI
BISERICI DE CASĂ, CARE A FOST ARESTAT DE MAI BINE DE
20 DE ORI PENTRU CĂ A PREDICAT FĂRĂ PERMIS**

Scrisori la extrem – partea întâi

RUSIA: MARIA

Dragă mamă, dragă tată,

Vă salut cu dragostea lui Cristos. Sunt bine și mă simt foarte binecuvântată. Una dintre colegile mele de la școală, Varia, e membră a Organizației Tineretului Comunist. I-am mărturisit credința mea și cred că încet, încet, cuvintele mele îi ajung la inimă. Nu de mult mi-a spus: „Nu vă pot înțelege. Atât de mulți studenți vă insultă și vă fac rău și voi totuși îi iubiți”.

Ziua 57

V-am spus de multe ori, și vă mai spun și acum, plângând: sunt mulți care se poartă ca vrăjmași ai crucii lui Cristos.

I-am spus că Dumnezeu ne învață să iubim pe toată lumea, nu doar pe cei care sunt buni cu noi, ci mai ales pe cei care ne tratează cu răutate – așa încât ei să-l vadă pe Dumnezeu care e în noi. Varia fusese una dintre persoanele care ne batjocoreau și ne insultau, dar rezultatul a fost că m-am rugat pentru ea și mai mult.

Azi m-a întrebat dacă aş putea s-o iubesc și pe ea! Ne-am îmbrățișat și am plâns împreună. Cred că e foarte aproape de a-l primi pe Cristos. Rugați-vă pentru ea.

Când îi ascuți pe cei care îl neagă pe Dumnezeu cu voce tare, îți se pare că ei cred cu adevărat cuvintele pe care le rostesc. Însă viața ne arată că mulți dintre ei au un dor neostoit în suflete. Și poți să le auzi gemetele inimii; caută ceva anume și încearcă să ascundă golul interior, împotrivindu-se lui Dumnezeu.

Am să vă scriu în curând. Vă rog transmiteți dragostea mea tuturor celor de acasă.

Filipeni 3:18

Maria.

Dumnezeu a creat ființele umane cu un gol interior, care nu poate fi umplut decât de El. Când întâlnim pe cineva care e ostil creștinismului, ne putem aminti de nevoile imense care cotropesc viața acelei persoane. Imaginează-ți o cavernă în pieptul dușmanului tău – un trup fără inimă. Acest pustiu interior este ceea ce împulsionază căutarea spirituală a multor oameni. Iar răspunsul pe care îl dau acești oameni este fie unul în virtutea credinței – acceptarea ofertei lui Cristos – fie unul în virtutea amărăciunii – respingerea totală a lui Cristos. De multe ori, simpla prezență a unui creștin le reamintește celor care l-au respins pe Cristos de lucrurile care le lipsesc. Resentimentele lor nu sunt adresate către tine personal, ci către ceea ce reprezinți.

Scrisori la extrem – partea a doua

RUSIA: MARIA

Dragă mamă, dragă tata,

În ultima mea scrisoare v-am povestit despre fata atee, Varia. Sunt acum fericită să vă dau vestea cea mare: Varia l-a primit pe Cristos! Se poartă atât de diferit și deja își mărturisește credința deschis tuturor oamenilor.

La început, se simțea încă vinovată. Cred că se simțea îngrozitor, din cauză că mult timp le-a spus atât de decisiv celorlalți că Dumnezeu nu există. Simțea că trebuie să sufere și să plătească pentru asta.

Ne-am dus împreună la întâlnirea ateiilor (Organizația Tineretului Comunist). Deși am avertizat-o să fie rezervată, a fost degeaba. După ce a refuzat să cânte imnul comunist, Varia a mers în față pentru a se adresa întregii adunări. Le-a spus tuturor, plină de curaj, despre cum l-a acceptat pe Cristos ca Mântuitor!

I-a implorat pe toți să renunțe la calea păcatului și să vină la Cristos, iar toată lumea a încremenit. Când a terminat de vorbit, a cântat cu o voce minunată vechea cântare „Nu mi-e rușine să-l proclam pe Cristos care a murit, să apăr poruncile Lui și puterea crucii Sale”. Când au luat-o, nu am putut decât să privesc neputincioasă. Azi e nouă mai și încă nu am aflat nimic de ea.

Rugați-vă!

Maria

Ziua 58

Dacă este cineva în Cristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.

2 Corinteni 5:17

Cei mai mari dușmani ai creștinismului sunt ținte primare pentru rugăciune. La fel ca Saul din Tars, este posibil ca cineva, care în trecut s-a opus creștinismului, să devină unul dintre cei mai de seamă apărători ai săi. Totuși, fără rugăciune, acest scenariu va rămâne mereu o simplă posibilitate. În loc să ne temem de ei sau să le purtăm pică, ar trebui să ne rugăm pentru cei din comunitatea și din țara noastră și de pe tot cuprinsul lumii care se împotrivesc plini de vehemență lui Cristos. Oricând ne rugăm pentru necredincioși – chiar și ateii – putem să ne imaginăm schimbările care ar apărea în lume, dacă energiile lor ar fi redirecționate către Cristos și nu împotriva lui. Ar putea deveni viitorii evanghelizatori, care să împărtășească o mărturisire puternică a harului lui Dumnezeu. Dumnezeu poate ajunge la oricare dintre dușmanii noștri și rugăciunea noastră îi ține aproape de mâna Lui.

Scrisori la extrem – partea a treia

RUSIA: MARIA

Dragă mamă, dragă tată,

Ieri, 2 august, am reușit să vorbesc cu Varia în închisoare. Era slabă și palidă, însă ochii îi străluceau de pacea lui Dumnezeu și erau plini de o bucurie nepământească.

Inima mi se frânge când mă gândesc la ea. Are doar 19 ani. Din punct de vedere spiritual, e încă o copilă. Îl iubește, însă, pe Domnul, din toată inima și a ales imediat calea cea mai grea.

Ziua 59

Cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă, și nu obolesc; umblă, și nu ostenesc.

Rugați-vă pentru ea. I-au luat toate lucrurile, mai puțin hainele cu care era îmbrăcată. Am strâns bani și i-am trimis pachete, dar nu cred că primește toate lucrurile pe care i le trimitem.

Când am întrebat-o dacă regretă ce-a făcut a zis: „Nu și, dacă mă eliberează, am s-o iau de la capăt. Să nu crezi că sufăr. Mă bucur că Dumnezeu mă iubește atât de mult, încât îmi dă bucuria de a suferi pentru Numele Lui”.

Mulțumesc lui Dumnezeu că avem parte de pacea pe care ne-o dă înțelegerea acestui fapt. Dacă suntem în Cristos, nu ar trebui să ne oprească nici o suferință prin care trecem și nici un fel de frustrare cu care ne confruntăm. Nu pot decât să mă rog ca și credința mea să fie la fel de puternică, dacă aș fi în locul ei.

Credem că va fi trimisă la un lagăr de muncă în Siberia. Sper că Dumnezeu îi va da puterea de care are nevoie pentru a trece prin toate cele.

Isaia 40:31

Cu drag,
Maria

Credința creștină nu e o cursă de o sută de metri. Este un maraton, o alergare de duranță. Scriptura ne învață că sunt perioade în care zburăm ca vulturii și alergăm fără să obosem. Totuși, există alte perioade în viața noastră când avem de parcurs porțiuni lungi, de unii singuri. În acele vremuri, trebuie doar să umblăm fără să leșinăm, până prindem putere. Aceasta e imaginea care îi descrie pe cei care se confruntă cu persecuția. În timpul suferinței, învățăm cum să punem un picior înaintea altuia fără să renunțăm. Simplul fapt de a rezista e o victorie majoră care îi aduce glorie lui Dumnezeu. Dacă treci printr-o încercare pe care nu o înțelegi, rezistă. Cu fiecare zi care trece, devii tot mai puternic – uneori fără să-ți dai seama. În curând vei zbura din nou.

Scrisori la extrem – partea a patra

RUSIA: VARIA

Dragă Maria,

Pot în sfârșit să-ți scriu. Am ajuns în siguranță la noua tabără, care este la aproximativ 16 kilometri de sat. Nu pot să-ți descriu cum e viața aici, dar îi mulțumesc lui Dumnezeu că sunt suficient de sănătoasă și că am putere să muncesc.

Am fost pusă să lucrez într-un atelier, împreună cu o altă soră, care e foarte bolnavă. Trebuie să fac și munca ei, ca să nu fim pedepsite amândouă. Lucrăm între 12 și 13 ore zilnic și mâncarea e foarte puțină. Dar nu mă plâng.

Am vrut să-ți spun că îi mulțumesc lui Dumnezeu că te-a folosit pentru a mă aduce la Cristos. Pentru prima dată, simt că viața mea are un scop și știu pentru cine sufăr. Simt în mine o dorință arzătoare de a spune tuturor celor de aici despre bucuria nemaipomenită a mântuirii.

La muncă, mă înjură și mă pedepsesc, pentru că nu mă pot opri din a le spune oamenilor despre credință. Cum aș putea? Cât timp sunt în stare să vorbesc, am să mărturisesc tuturor despre marea Lui dragoste.

Sunt mulți credincioși aici. Noaptea trecută am putut să ne furișăm, pentru a merge până la râu, unde șapte frați și cu mine am fost botezați. Nu am să uit niciodată această zi minunată! Te rog să nu plângi pentru mine. Motivul pentru care mă aflu aici e limpede și credința mea rămâne puternică.

Cu drag,

Varia

Ziua 60

Vreau să știți, fraților, că împrejurările în care mă găesc, mai degrabă au lucrat la înaintarea Evangheliei.

Filipeni 1:12

Unii oameni îl numesc destin sau soartă, însă indiferent de denumire, mulți oameni tânjesc după o cauză căreia să i se dedice. Creștinii o numesc „chemare” – scopul pe care Dumnezeu îl are pentru viețile lor. Când îl îndeplinim, ajungem să facem parte dintr-o imagine de ansamblu. Suntem fericiți că orice facem și orice ni se întâmplă contribuie la răspândirea Evangheliei. Suntem conectați. Utili. Pentru prima dată în viețile noastre, indiferent de circumstanțe, simțim că avem o contribuție la ceva ce depășește limitele sinelui nostru individual. Nimic nu poate să învingă o persoană care și-a asumat acest scop. Care simți tu că este scopul înalt al vieții tale?

Scrisori la extrem – partea a cincea

RUSIA: VARIA

Draga mea Maria

În sfârșit am din nou șansa să-ți scriu. Mă bucur să-ți pot spune că sora care se simțea rău e mai bine acum. Am fost trimiși într-un lagăr nou.

În ultima scrisoare, îți spuneam despre botezul meu. Dar nu am avut niciodată ocazia să-ți cer iertare pentru tot răul pe care ți l-am făcut, înainte să-l cunosc pe Cristos. Azi sunt creștină doar datorită atitudinii tale pline de har și de iertare. Te rog, iartă-mă.

De asemenea, vreau să-ți mulțumesc pentru toate pachetele pe care mi le trimiți. În primul rând, îți mulțumesc pentru Biblie. De când Dumnezeu mi-a descoperit misterul adânc al iubirii Sale, sunt cea mai fericită ființă de pe lume. Consider suferința, pe care a trebuit s-o îndur, ca fiind un har special. Mă bucură că Dumnezeu mi-a dat această șansă nemaipomenită de a suferi pentru El.

Roagă-te să pot rămâne credincioasă până la capăt. Domnul să vă aibă în pază și să vă întărească pentru toate luptele pe care le aveți de dus. Nu vă faceți griji pentru noi. Suntem bucuroși știind că răsplata noastră în ceruri va fi mare.

Cu drag,
Varia

Ziua 61

Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui, și părăsirea suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui.

Filipeni 3:10

De Varia nu au mai aflat nimic după această ultimă scrisoare, însă dragostea și pasiunea ei pentru Cristos au rămas mereu în memoria celor care au îndrăgit-o. Cel mai probabil, tânăra ei viață a fost curmată de autoritățile care au închis-o pentru credință. Totuși, moștenirea pe care a lăsat-o este un foc aprins în inimile celor care îi află povestea. Viața ei este o dovadă de netăgăduit a nivelului straniu de apropiere pe care îl permite suferința. A suferi pentru Cristos ne poate aduce mai aproape de El, într-un mod în care nimic altceva nu ar putea-o face. Biblia numește acest fenomen părăsirea suferințelor lui Cristos – un nivel exclusiv al experienței umane. A ne apropia mai mult de Cristos, din cauza suferinței, este ceva ce se înțelege cel mai bine prin experiența directă. În ce feluri ai observat că suferința ta personală te aduce mai aproape de Cristos? Cum s-a întâmplat?

SUDAN: PASTORUL JEREMIAH LOGARA

Jeremiah Logara nu a cunoscut niciodată resemnarea – un creștin plin de o hotărâre de nestrămutat. Soldații musulmani au arestat șase băieți din biserica lui și i-au acuzat în mod fals că sunt spioni. Când Jeremiah, pastorul lor, a încercat să le explice soldaților că băieții erau creștini, nu spioni, aceștia au hotărât să-l aresteze și pe el.

Ziua 62

Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus.

1 Ioan 2:6

Soldații l-au legat de mâini și de picioare și l-au atârnat la mai bine de un metru deasupra pământului cu o funie. L-au biciuit și i-au picurat ceară încinsă pe piept. Și-a amintit rugăciunea pe care Isus a rostit-o în Grădină. S-a rugat la rândul lui: „O, Doamne, dacă voia Ta este ca eu să mor azi, așa să fie”. Nu suporta gândul că ar putea să cedeze în fața torturilor la care îi supuneau arabii din Sudanul de Nord pe cei asemenea lui, în timp ce se afla sub privirile atât de impresionabile ale acestor băieți.

Voia Domnului, însă, a fost ca el să supraviețuiască și să fie o mărturie pentru acei tineri. A fost eliberat, în schimb, tinerii săi enoriași au fost reținuți. Pastorul Logara crede că, cel mai probabil, aceștia au fost obligați să devină militari.

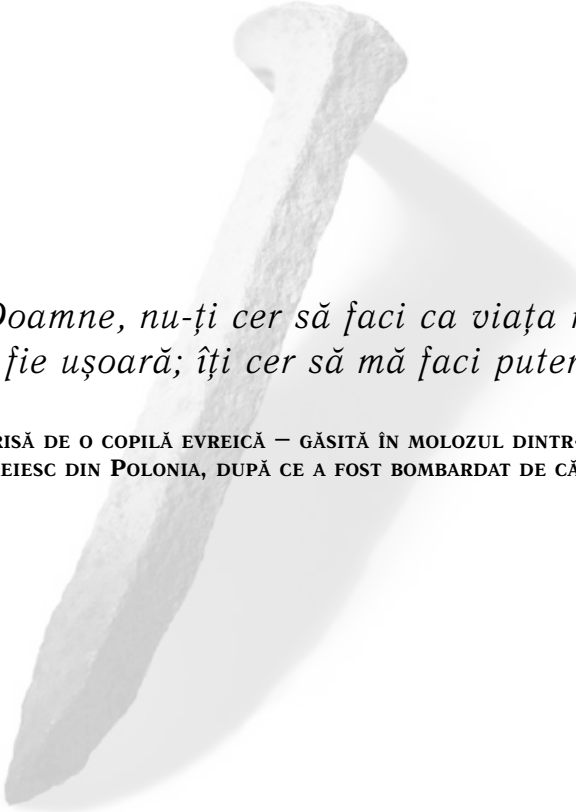
Reflectând asupra incidentului, pastorul a zis: „M-am gândit la moartea lui Isus, la cum a murit El ca să salveze toată lumea. Și că poate moartea mea ar putea fi parte din salvarea acestor băieți, dacă pășesc pe urmele salvatorului meu. Mă rog ca exemplul meu de suferință să-i încurajeze să rămână credincioși lui Dumnezeu”.

Copiii lor le place să pășească pe urmele părinților. Când se plimbă pe plajele nisipoase, se chinuie și se întind ca să-și poată planta piciorușele în urmele lăsate de către mama sau tatăl lor. Plini de o încredere oarbă, urmăresc acea cărare oricare i-ar fi destinația. La fel și urmele lui Isus – ne pot conduce pe drumuri pe care se pășește greu. Îl urmăm prin încercări și greutăți pe care nu le-am fi ales de unii singuri. Cu toate acestea, dacă suntem dedicați acestei direcții, înseamnă că am renunțat la dreptul nostru de a ne alege propriul destin. Faptul că-l urmăm pe Cristos dă un exemplu de urmat pentru copiii noștri și pentru alți oameni care ne observă. Calea pe care o urmăm contează. Ce impresie lași tu în mințile celor din jurul tău?

Ziua 63

*Doamne, nu-ți cer să faci ca viața mea să
fie ușoară; îți cer să mă faci puternică.*

**SCRISĂ DE O COPILĂ EVREICĂ — GĂSITĂ ÎN MOLOZUL DINTR-UN GHETOU
EVREIESC DIN POLONIA, DUPĂ CE A FOST BOMBARDAT DE CĂTRE NAZIȘTI**

Locuri la extrem

ROMÂNIA: PASTORUL RICHARD WURMBRAND

Richard Wurmbbrand, un pastor român care a suferit în închisoare vreme de 14 ani, a spus la un moment dat o poveste pe care a auzit-o de la un tovarăș de închisoare. Această poveste l-a ajutat să reziste celor mai dificile clipe de tortură. Fratele i-a povestit:

Ziua 64

Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prizoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră!

„Am mers într-o zi la circ și am fost martorul unei scene foarte impresionante. Un arcaș a pus o lumânare aprinsă pe capul soției sale. A pășit apoi în centrul arenei și, de la o distanță considerabilă, a țintit către lumânare. După ce s-a încheiat spectacolul, m-am apropiat de ea și am întreat-o dacă se temea vreodată de faptul că săgeata ar putea s-o nimerească. «De ce să mă tem?», mi-a răspuns. El țintește lumânarea, nu pe mine.”

Când pastorul a auzit această poveste, s-a gândit: „De ce să mă tem de torționari? Ei nu țintesc spre mine. Poate că ei îmi rănesc trupul, dar adevărata mea ființă este Cristos, care e în interior. Sunt alături de El în locuri cerești și deci nimeni nu se poate atinge de ființa mea adevărată. Din acest punct de vedere incredibil pot vedea cât de inutile sunt eforturile lor”.

Pastorul Wurmbbrand a îndurat ani întregi de suferință și s-a apropiat de moarte de multe ori. A găsit încurajare, însă, în această lecție simplă și a înflorit din punct de vedere spiritual, pentru că știa că locul pe care îl avea lângă Cristos era unul sigur, indiferent de ce pățea trupul lui.

Matei 5:11

Oricât de dureroasă ar fi persecuția, își are limitele ei. Nici chinul trupesc și nici trauma emoțională nu pot distruge cele mai adânci părți ale identității noastre. Ce purtăm în interior este cea mai prețioasă latură a noastră – sufletele noastre. Spiritul lui Cristos trăiește în noi și ne protejează inimile de pericole fizice și emoționale. Desigur, dușmanii noștri ne pot lovi și ucide trupurile. Totuși, atunci când dușmanii caută să ne lovească, ei îl lovesc pe Cristos, Cel care trăiește în interiorul nostru – și El a murit deja o dată. Oricât ar fi de acută și de personală opoziția care se ridică împotriva noastră, ea face parte din imaginea de ansamblu. Poate că lupta ne implică și pe noi, însă face parte din marele război care se dă între bine și rău.

Aripi la extrem

RUSIA: O COCOAȘĂ

„Mi-am petrecut mulți ani în gulag”, începea scrisoarea. Textul era îngrijit, însă era evident că mâna tremura – din cauza vârstei și a anilor grei petrecuți în închisoare.

„În lagăr am fost obligat să muncesc în mină. Munca era foarte grea și cei care ne păzeau nu aveau pic de milă sau decență. Într-o zi, în mină a avut loc un accident. Am fost rănit la spate și am rămas de atunci cu spinarea îndoită.

Ziua 65

Așa este și învierea morților. Trupul este semănat în putrezire, și învie în neputrezire.

„Într-o zi”, continua scrisoarea, „era un băiat care nu se putea opri din a se uita la mine. «Domnule,» mi-a zis, «ce aveți pe spate?» Eram sigur că urma să facă o glumă pe socoteala mea, totuși, i-am zis: «O cocoasă». Copilul a zâmbit cu multă căldură. «Nu», mi-a răspuns, «Dumnezeu e iubire. El nu deformează oameni. Aia nu e o cocoasă, e o cutie care se află între umeri. Înăuntrul cutiei sunt aripi de înger. Într-o zi, cutia se va deschide și veți zbura în cer cu aripile din ea»... Am început să plâng de bucurie. Chiar și acum, când scriu această scrisoare, îmi dau lacrimile”.

Mulți creștini persecutați poartă pe trup urme ale experienței lor. Uneori, Dumnezeu trebuie să le reamintească, poate prin vocea unui copil nevinovat, despre binecuvântările nevăzute care se ascund sub aceste cicatrici.

1 Corinteni 15:42

În Rai există ceva ce amintește de lumea pământească. Isus, chiar și în trupul său plin de glorie de după înviere, încă poartă cicatricile persecuției. El le-a arătat aceste cicatrici ucenicilor, după ce a înviat. Toma a atins rana din coastă și cicatricile din mâini. Într-o zi, mâinile Sale pline de răni ne vor îmbrățișa și pe noi, în momentul în care vom pătrunde în Rai. Ne vor aminti de binecuvântările pe care le-am primit datorită suferințelor Lui. Totuși, cicatricile vieților noastre chinuite vor dispărea de pe trupurile noastre cerești. Cei care au avut de îndurat chinuri, insulte și nedreptăți de dragul Lui vor primi, în schimbul cicatricilor lor, cele mai bogate binecuvântări ale lui Dumnezeu.

Întoarcere la extrem

CHINA: PASTORUL WANG MIN-DAO

„N-am să permit acest lucru”, le spuse pastorul chinez Wang Min-dao soldaților japonezi. „Nu am să atârן portretul împăratului în biserica mea.”

Câțiva ani mai târziu, comuniștii i-au cerut pastorului să pună, pe peretele sanctuarului său, un portret al conducătorului Mao.

„N-am nici măcar o imagine de-a lui Isus în biserică”, spuse pastorul. „Am refuzat să atârן portretul împăratului japonez și refuz să atârן și portretul lui Mao.”

Ziua 66

Întoarceți-vă la Domnul Dumnezeu vostru. Căci El este milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate.

Ioel 2:13

Wang a fost arestat în 1955 și, vreme de doi ani, a fost supus unor torturi severe și programe de reeducare. După ce aproape și-a pierdut mințile din cauza torturii, a semnat într-un final o „confesiune” în care și mărturisea toate „crimele” comise împotriva Republicii Populare. Datorită acestei confesiuni, a fost eliberat din închisoare.

În afara închisorii, însă, nu a avut nici un pic de liniște. „Sunt Iuda”, își spunea sie însuși, „sunt ca Petru atunci când s-a lepădat de Cristos”. S-a dus, deci, înapoi la miliția chineză.

„Renunț la confesiunea pe care am semnat-o”, le-a spus. „Faceți ce vreți cu mine.”

Gardienii nu s-au mulțumit cu a-l încarcera pur și simplu. Așa că i-au arestat și soția. Într-o scrisoare pe care a scris-o din închisoare mărturisea: „Nu vă faceți griji pentru mine. Sunt mai de preț decât multe vrăbii”.

Wang Min-dao a murit în închisoare, doar pentru că și-a iubit Mântuitorul.

Cine nu ar vrea să fie curajos ca Petru, atunci când i-a atacat cu atâta impulsivitate pe cei care au venit să-l aresteze pe Isus? Totuși, cine nu este la fel de slab precum Petru, atunci când s-a lepădat de Cristos aproape în aceeași clipă, atunci când s-a aflat sub amenințare? Dumnezeu nu ne dojenește pentru umanitatea noastră. Ne acceptă slăbiciunile și lucrează cu noi, până suntem din nou puternici. După cum l-a readus pe Petru și pe alți credincioși asemeni lui Wang Min-dao într-un punct în care credința să le fie puternică din nou, la fel ne poate întări și pe noi, atunci când curajul ne lipsește. Ai avut de suferit de pe urma unei amintiri despre un moment în care nu i-ai luat apărarea lui Cristos? Roagă-l pe Dumnezeu să te întărească de azi încolo. Va începe să te pregătească, încă din acest moment, pentru următoarea clipă în care vei putea să rămâi pe poziții.

Peisaj la extrem

ROMÂNIA: FLOREA

„Domnul ne-a poruncit să ne amintim de ziua de Sabat și s-o tratăm ca pe ceva sfânt”, le-a spus Florea gardienilor pe un ton calm. „Nu pot să muncesc azi.”

Prizonierii români erau obligați să muncească în fiecare zi, dar Florea refuza să muncească de fiecare dată când era Sabat. Din cauza acestui refuz, gardienii îl băteau așa de tare că nu-și mai putea folosi mâinile și picioarele. Își putea mișca doar capul.

Ziua 67

Pentru că nu mai putea munci, trebuia să stea în celulă toată ziua. Trebuia să depindă de ceilalți prizonieri pentru hrană. În pofida tuturor acestor lucruri, Florea nu se lăsa descurajat.

Când alți prizonieri se plâneau de situația lor, Florea îi încuraja:

„Dacă peisajul e urât, atunci privește în sus”, obișnuia să spună. „Când Ștefan a fost ucis cu pietre, s-a uitat în sus și l-a văzut pe Isus stând la dreapta lui Dumnezeu. Această viziune i-a încălzit inima și, la fel, îți va aduce și ție alinare.” Își încuraja tovarășii să nu privească în jur ca să vadă situația în care se află, ci să privească sus, către cer, unde se află Isus.

Să aveți în voi gândul acesta care era și în Cristos Isus.

Filipeni 2:5

Unul dintre tovarășii de închisoare ai lui Florea era Richard Wurmbrand, care, atunci când a fost eliberat, l-a căutat pe fiul de nouă ani al lui Florea. I-a spus ce mare binecuvântare era tatăl lui pentru cei din închisoare.

Băiatul a zâmbit și a răspuns: „Mi-ar plăcea să sufăr și eu pentru Cristos și să-i încurajez și eu pe ceilalți la fel ca tatăl meu”.

Un creștin nu e privilegiat datorită anumitor circumstanțe. O casă frumoasă. Familia perfectă. Sănătate. Creștinul este persoana care are o anumită reacție față de toate situațiile. Atitudinea este cea care schimbă totul, indiferent de circumstanțe. O atitudine îndreptată către Dumnezeu își va concentra atenția pe prezența Lui, prin orice încercări am trece. A ne concentra asupra dificultăților prin care trecem înseamnă să nu ne mai putem uita la cum arată lucrurile din perspectiva lui Dumnezeu. Ne simțim împovărați. Deprimați. Lipsiți de speranță. Spre deosebire de aceasta, perspectiva lui Dumnezeu asupra dificultăților prin care trecem ne permite încrederea pe care o avem, pentru că știm că Dumnezeu lucrează. Ne liniștim în prezența Domnului și așteptăm să vedem cum se va ocupa El de grijile noastre. Ai probleme? Către ce-ți îndrepti privirea? Roagă-l pe Dumnezeu să-ți redirecționeze energiile așa încât să poți privi dincolo de necazurile pe care le ai, ca să-i poți simți prezența.

Lanțuri la extrem

CUBA: UN PRIZONIER CREȘTIN

„Semnează declarația!”, urlă ofițerul cubanez, punând cu forța un stilou în mâna prizonierului creștin. Semnează declarația!

Declarația scrisă din fața prizonierului cuprindea acuzații despre alți creștini. Semnătura lui era tot ce lipsea pentru ca guvernul să-i poată aresta pe ceilalți.

Ziua 68

„Nu pot să semnez această hârtie”, spuse creștinul, privindu-l în ochi pe ofițer, plin de calm.

„De ce?”, întrebă căpitanul, cu un calm exagerat, înainte să înceapă să-l înjure. „Nu știi să-ți scrii numele?”

„Din cauza lanțurilor, prietene. Din cauza lanțurilor nu pot semna acest document.”

Prinzând brutal mâinile prizonierului, ofițerul le ridică și i le arată. „Dar nu ești în lanțuri, idiotule!”, urlă.

„Ba da”, răspunse credinciosul. „Sunt legat la mâini de lanțurile martorilor care, de-a lungul istoriei, și-au dat viața pentru Cristos. Sunt și eu o verigă în acest lanț și nu am de gând să-l rup.”

Deși a fost amenințat și brutalizat, prizonierul a refuzat să semneze.

Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori... să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea.

Evrei 12:1

Martirii creștini lasă în urma lor o moștenire bogată de povești despre persoane care și-au ținut firea în toiul unor circumstanțe terribile. Puterea lor este plină de eroism. Cuvintele lor sunt înțelepte. Calmul lor este netulburat. Toma din Aquino a scris: „Cuvintele pe care le pronunță martirii în fața autorităților nu sunt cuvinte, expresii ale credinței omenești, ci cuvinte pronunțate de către Duhul Sfânt prin intermediul celor care îl mărturisesc pe Cristos”. Viață cu viață, verigă cu verigă, cuvintele rostite prin intermediul puterii Duhului Sfânt, într-un moment de persecuție, sunt o mărturie puternică. Și tu poți adăuga propriul tău capitol în această carte. Și tu ești o verigă într-un lanț de credincioși. Prelungește-l.

Școală la extrem

LITUANIA: NIJOLE SADUNAITE

Atmosfera din încăperea era sumbră, aproape brutală. Curtea de justiție lituaniană se întâlnea pentru a hotărî sentința lui Nijole Sadunaite. „Crima” de care se făcea vinovată era pur și simplu aceea de a fi creștină într-o țară comunistă.

Judecătorul i-a oferit apoi o ultimă ocazie de a vorbi. A așteptat cu nerăbdare ca tânăra să implore, plină de lacrimi, să mai primească o șansă. Poate că va și renunța la această credință ridicolă în Dumnezeu. Totuși, urma să fie luat prin surprindere.

Ziua 69

**Luați jugul Meu
asupra voastră și
învățați de la Mine.**

Matei 11:29

Din ochii lui Nijole nu a curs nici măcar o lacrimă. Chipul ei strălucia și un zâmbet minunat i-a apărut pe buze. Ochii îi priveau cu căldură până și pe acuzatori.

„Aceasta e cea mai fericită zi din viața mea”, spuse condamnată. „Sunt judecată în numele cauzei adevărului și a iubirii de oameni.”

În acest moment toți ochii din încăperea se opriră asupra ei. „Am o soartă de invidiat, un destin glorios. Faptul că în această sală de tribunal am fost găsită vinovată va fi cel mai mare triumf al meu.”

Pasiunea din vocea ei era de netăgăduit. „Singurul regret pe care îl am este că am făcut așa de puține pentru oameni. Să ne iubim unii pe alții și vom fi fericiți cu toții. Doar cel lipsit de iubire este nefericit.”

Și-a întors privirea dinspre judecător și s-a uitat în ochii celorlalți credincioși din încăperea. „Trebuie să condamnăm răul, dar trebuie să-l iubim pe om, chiar și pe cel care greșește. Acest lucru se poate învăța doar la școala lui Isus Cristos.”

Când vine vorba să învățăm despre aceia care au fost persecutați în numele lui Cristos, să luăm notițe. Suntem pe băncile școlii. Din mijlocul siguranței noastre de acasă și din comunitatea noastră, citim poveștile martirilor creștini. Dăm pagina și ne trec fiorii. Totuși, suntem noi gata să ne înscriem în școala lui Cristos? Suntem gata să învățăm cot la cot cu cei care au ales să pășească pe calea plină de singurătate a opresiunii? Trebuie să punem în practică ceea ce învățăm de la ei despre credință, dragoste, sfințenie și îndurață. Doar când ne identificăm cu suferințele lui Cristos, prin intermediul experiențelor celorlalți, ne putem numi cu adevărat „creștini”, adică niște „Cristoși mai mici”. Doar atunci vom putea să trecem testul pe care îl avem de dat.

Ziua 70

*Poate că suferința împiedică păcatul, dar
păcatul nu va împiedica niciodată suferința.*

**UN COMENTARIU SCRIS DE MÂNĂ PE PAGINILE UNEI EDIȚII
DIN ANII 1800 FOXE'S *BOOK OF MARTYRS***

Declarație la extrem

ROMÂNIA: PASTORUL RICHARD WURMBRAND

„Minți!”, urlă locotenentul Grecu la pastorul încarcerat. „Spune-ne adevărul despre activitățile tale creștine și despre ceilalți din biserica ta! Uite aici, să-mi enumeri toate regulile pe care le-ai încălcat în închisoare.”

Richard Wurmbrand stătea așezat și scria în liniște toate regulile din închisoare pe care le încălcase. Când termină, mai adăugă un paragraf: „Nu am vorbit niciodată împotriva comuniștilor. Sunt un discipol al lui Cristos, Cel care ne-a dăruit dragostea pentru dușmanii noștri. Îi înțeleg și mă rog pentru convertirea lor, așa încât să devenim frați într-o credință”. Și-a semnat numele cu îndrăzneală în josul paginii.

Grecu citi „declarația”. Fața i se înmuie când ajunse la final, copleșit de faptul că Wurmbrand putea scrie despre a iubi un guvern care-l arestase și-l torturase. „Această dragoste este una dintre poruncile creștine pe care nu le poate ține nimeni”, spuse într-un final.

„Nu e o chestiune de a aplica o lege”, răspuse Richard cu blândețe. „Când am devenit creștin, parcă am fost născut din nou, cu o nouă personalitate, plină de iubire. La fel cum dintr-un izvor poate izvorî numai apă, dintr-o inimă plină de iubire poate să curgă doar dragoste.”

În săptămânile care au urmat, Wurmbrand i-a vorbit locotenentului Grecu, de multe ori, despre dragostea lui Cristos și acesta, într-un final, s-a rugat pentru a-l primi pe Cristos.

Ziua 71

Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala.

Fapte 4:29

A-ți declara credința în Isus Cristos înseamnă pur și simplu a-i rosti adevărul suficient de tare pentru ca ceilalți să-l audă. Nu înseamnă să fii insuportabil de insistent. Nici nu trebuie să fii nemaipomenit de extrovertit. Înseamnă pur și simplu că ești o carte deschisă în care ceilalți pot citi despre Isus Cristos. Și că ești dispus să citești cu voce tare, atunci când e nevoie. De multe ori suntem timizi, atunci când vine vorba de a-l mărturisi pe Cristos. Nu vrem să jignim. Nu vrem să pice prost. Și totuși, mărturia noastră tăcută ar putea avea ca efect faptul că cineva își va rata mântuirea. Ce ar însemna pentru tine azi să-ți declari credința în Cristos? Cui ar trebui să-i explici și să-i dăruiești azi mesajul de har al lui Dumnezeu?

Reunire la extrem

SPANIA: ANTONIO HERREZUELO

Deși era ars pe rug din ordinul autorităților spaniole, pe Antonio Herrezuelo îl durea în primul rând sufletul. Și-a dat seama că soția lui a renunțat la credința ei în Cristos, pentru a scăpa de o moarte similară.

Și Antonio ar fi putut să-și salveze viața și să primească pedeapsa de a fi închis pe viață, asemeni soției lui. Poate că, într-o zi, ar fi fost iertat și-ar fi putut-o întâlni din nou.

Ziua 72

Dar nu a vrut să se decică de credința lui. Ultimele cuvinte pe care le-a rostit, înainte ca soldații să-i pună un căluș în gură, încercau s-o convingă pe soția lui să revină la credință: „Te rog întoarce-te la Cristos și vei fi iertată. Ne vom întâlni din nou în ceruri. Te rog, întoarce-te”, urlă către soția lui. Deși nu spera că o s-o poată revedea pe pământ, voia să fie cu ea în Cer.

După moartea soțului, femeia fu dusă la închisoare pentru a-și ispăși pedeapsa. Vreme de opt ani s-a luptat cu Dumnezeu în spirit. Nu avea pace nicicum cu privire la decizia ei.

Într-un final, a făcut public faptul că s-a întors la Cristos, retrăgându-și lepădarea de credință, chiar dacă inchișitorii o amenințau. Un judecător a condamnat-o la ardere pe rug – pentru a doua și ultima oară.

Era dornică să moară pentru a-și reîntâlni soțul. Deși era pe moarte, avea din nou liniște. Primul lucru pe care avea să i-l spună soțului ei avea să fie acela că s-a reîntors la Cristos.

După aceea m-am uitat și iată că era o mare gloată pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului.

Apocalipsa 7:9

Ce reuniune minunată va fi în Rai! Toți cei care au suferit și au murit pentru credința lor în Cristos vor străluci ca niște faruri ale harului și milei. Familii care au fost despărțite de regimuri politice malefice vor fi din nou împreună. Soți și soții. Mame și fiice. Prieteni și vecini, din țări care i-au aruncat în exil, se vor întâlni din nou. Membrii din biserica subterană și din congregațiile persecutate se vor afla acolo, pentru a-și spune poveștile despre salvarea divină. Doar aceste povești vor avea nevoie de o întreagă eternitate pentru a fi povestite – generații întregi de martiri care vor mărturisi despre cum Dumnezeu le-a rămas aproape. Te vei afla în Rai ca să ascuți toate acestea? Ba mai mult, vei avea și tu povestea ta?

Har la extrem

KENYA: O VĂDUVĂ

„Înainte să încheiem înmormântarea, vreau să vă spun care au fost ultimele cuvinte ale soțului meu”, rosti femeia răspicat către miile de participanți. „Vreau să le spun ucigașilor lui că el merge în cer, iubind din toată inima pe toată lumea, inclusiv pe cei care l-au ucis. A iertat tot pentru că Isus iubește și la fel va ierta și el.”

Ziua 73

Îngăduiți-vă unii pe alții, și dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Cristos, așa iertați-vă și voi.

Coloseni 3:13

Femeia stătea lângă sicriul soțului. Avea lacrimi în ochi, dar vocea îi era puternică. Vânățiile pe care le avea pe corp dovedeau audienței că și ea fusese bătută.

Pentru că erau creștini, ea și soțul ei refuzaseră să depună un jurământ tribal Kikuyu, care nu se potrivea cu credința lor creștină. În consecință, soțul ei fu omorât în bătaie și ea fu bătută atât de rău, că avu nevoie de spitalizare.

Mulțimea era încremenită datorită forței pe care cuvintele văduvei o aveau și a voinței femeii. Mulți dintre cei care trăiau în Kenya, în anul 1969, au avut de îndurat hărțuieli și atacuri, din cauză că-și puneau credința mai presus de loialitatea față de trib.

„Și eu, văduva lui, vă spun, în prezența soțului meu mort, că nu urăsc pe nici unul dintre cei care l-au ucis. Îi iubesc și îi iert, știind că Cristos a murit și pentru ei.”

Nimeni dintre cei aflați de față în acea zi nu avea să uite cuvintele văduvei și exemplul ei de iertare extremă și de har.

Iertarea este un exemplu perfect despre ce înseamnă să fii asemeni lui Cristos, să oferi har celorlalți. Nimeni nu a fost nevoit vreodată să ierte cât a fost Cristos nevoit să ierte. Nimic nu se poate compara cu greutatea tuturor păcatelor pe care le-a dus în spate la Calvar. Astfel, atunci când îi iertăm pe cei care ne urăsc, semănăm cel mai tare cu Cristos. A acorda iertare nu înseamnă că răul care ți-a fost făcut nu mai e rău. Iertarea îți face ție bine. Iertarea nu înseamnă nici că cei care ți-au greșit trebuie să scape, ci înseamnă să scapi tu, eliberându-te din tirania gândurilor pline de răzbunare. A-i ierta pe ceilalți pentru greșelile lor îți acordă ție o șansă să strălucești mai puternic decât oricând, asemeni lui Cristos. Ce ungher vei lumina azi cu lumina iertării lui Dumnezeu?

Bunătate la extrem

ROMÂNIA: BARTOȘ

Bartoș simțea că nu mai are mult și moare de foame. În trecut, fusese un oficial important și procuror al Partidului Comunist Român, însă acum era considerat ca fiind dispensabil de către propriul său partid. A fost condamnat la muncă silnică într-un lagăr din România. Stomacul său, cândva plin, se degrada văzând cu ochii. Se întreba oare cât timp avea să mai reziste.

Ziua 74

Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungii Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?

Romani 2:4

Văzând cât de fragil era, un alt prizonier veni la el și se oferă să-și împartă rația de mâncare. „Mulțumesc, prietene”, îi răspunse prizonierului. „Ce sentință ai?”, îl întrebă în timp ce mânca grăbit.

„20 de ani”, răspunse prizonierul. Ochii îl priveau pe Bartoș cu atenție.

„Ce crimă ai comis?”

„Am fost judecat și condamnat pentru că am hrănit un pastor, care era dat în urmărire și era cu miliția pe urmele lui”, răspunse calm omul. Bartoș observă că în glasul lui nu era nici urmă de amărăciune, spre deosebire de tonul obișnuit al altor prizonieri.

„Cine ți-a dat o pedeapsă atât de aspră pentru că ai făcut o faptă bună?”, întrebă Bartoș.

Prizonierul răspunse umil: „Domnule, dumneavoastră ați fost procuror la procesul meu. Nu mă recunoașteți, dar eu vă țin minte, spuse, după care adăugă: sunt creștin. Cristos ne-a învățat să răsplătim răul cu bine. M-am rugat atunci să ajungeți să înțelegeți că e bine să dai de mâncare unui om flămând – fie el chiar și dușmanul tău. Acum am șansa să vă arăt acest lucru”. Bartoș începu în acea zi să înțeleagă că propriile lui nevoi spirituale le depășesc pe cele fizice, cu mult.

Bunătatea este calea prin care putem ajunge la inimile dușmanilor noștri. Are un efect asupra sufletelor lor. Bunătatea este strategia preferată a lui Dumnezeu, când vine vorba de cum se raportează la noi. În loc să ne dea ce merităm în urma păcatelor noastre împotriva Lui, ne tratează cu bunătate. Generozitatea lui e un exemplu pentru cum ar trebui la rândul nostru să ne purtăm cu cei care ne fac rău. Bunătatea noastră le captează atenția. Este neașteptată și nemeritată. După cum s-a întâmplat și în cazul lui Bartoș, bunătatea pe care o oferim unui dușman poate trezi în acesta o foame spirituală pentru sursa compasiunii noastre. Totuși, indiferent de răspunsul lor, trebuie să urmărim exemplul Domnului nostru, atunci când vine vorba de dușmanii noștri. Cine are nevoie azi de bunătatea ta?

Copilărie la extrem

RUSIA: PĂRINȚI ÎNTEMNIȚAȚI

În țările cu acces restricționat, copiii creștini suferă împreună cu părinții. Când tații și mamele sunt arestați din cauza activităților lor din cadrul bisericii, copiii rămân deseori orfani. Dacă sunt norocoși, membrii familiei extinse sau prietenii părinților au grijă de ei. În cel mai rău caz, sunt trimiși în orfelinate sau în instituții de stat. Nu li se mai citesc povești din Biblie înainte de culcare și nu se mai roagă înainte de masă.

Ziua 75

Adevărat vă spun că oricine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un copilaș, cu nici un chip nu va intra în ea!

Matei 10:15

Totuși, scrisorile pe care acești copii le scriu părinților lor din închisori dovedesc un curaj și o tenacitate nemaipomenite pe tot parcursul despărțirii. Cuvintele lor sunt pline de speranța revederii.

„Dumnezeu să te binecuvânteze, mămică dragă. Nu fi tristă din cauză că nu suntem împreună – nu va fi pentru totdeauna așa. În curând vom fi din nou fericiți – fie ca acest gând să te încurajeze. Mămică, nu pot să-mi imaginez ce bine vom mânca atunci când te vei întoarce acasă. Mi-am făcut lecțiile. Acum e noapte, mâine va fi o nouă zi. Fiecare zi trece încet, încet, dar eu știu că în curând vom fi împreună din nou. Te îmbrățișez, cu drag, fiica ta.”

„Dragă mamă, atunci când vei fi iar acasă, nu am să mă mai gândesc la tristețe și la singurătate. Te rog nu plânge, mamă. Te iubesc. Ți-am scris o poezie:

Ai o inimă de aur
sufletul ți-e veșnic tânăr
Domnul te vede de sus

în curând ne vom bucura împreună nespus.”

De multe ori, copiii sunt ultimii la care ne gândim atunci când vine vorba de efectele persecuției. Fiecare părinte aruncat în închisoare are cel puțin un copil pe care îl lasă în urmă. După cum Isus a arătat de mai multe ori, soarta unui copil este semnificativă. Dacă un copil poate să dea dovadă de un curaj incredibil în mijlocul unor circumstanțe, atunci care e scuza noastră? În loc să nutrească resentimente față de necazurile pe care nu le pot schimba – copiii creștinilor persecutați învață să experimenteze harul mai din plin. Putem să spunem că acest fapt e adevărat și despre viețile noastre? Ca adulți, riscăm să ne concentrăm prea mult pe loviturile pe care ni le dă viața. Ne-ar fi de folos dacă am crește în noi o credință rezistentă precum este cea a copiilor. În ce fel ai tu nevoie să te formezi într-o credință asemănătoare copiilor? Începe de azi încolo, avându-i în minte pe acești micuți.

Protest la extrem

RUSIA: CREȘTINI BAPTIȘTI

Lumea nu mai văzuse așa protest. Majoritatea revoltelor care se iscă în jurul lumii sunt violente, cu scandări de slogane și cu pancarte, ba chiar și cu pietre aruncate pretutindeni. Pe data de 16 mai 1966, însă, cinci sute de bapțiști sovietici s-au strâns în curtea Comitetului Comunist Central. Totuși, spre deosebire de majoritatea protestatarilor, nu au scandat slogane și nu au avut cereri.

Ziua 76

Dă-te pe tine însuși pildă de fapte bune, în toate privințele... ca potrivit să rămână de rușine și să nu poată să spună nimic rău de noi.

Tit 2:7-8

Au stat împreună, rugându-se și cântând imnuri de slavă. Georgi Vins și Gennadi Kryuchkov au prezentat, în numele adunării, o petiție către Guvern, care solicita recunoașterea oficială a bisericilor lor, o pledoarie pentru încetarea interferențelor din partea guvernului și eliberarea credincioșilor întemnițați, precum și libertatea poporului de a predica și învăța despre credința religioasă.

În dimineața zilei de 16, soldați și agenți KGB au înconjurat adunarea pașnică. În jurul orei 13, câteva autobuze s-au apropiat și soldații au atacat, bătând pe cine prindeau și forțându-i să urce în autobuze. Nimeni nu a opus rezistență. În schimb, participanții la demonstrație și-au prins brațele unii altora, formând un lanț uman și au continuat să cânte. Vocile le acopereau pe cele ale soldaților care urlau și îi atacau. Toate acestea s-au petrecut în public, așa că mulți dintre cei care treceau s-au oprit să vadă credința statornică a creștinilor. Toți participanții la această demonstrație au fost duși la închisoare.

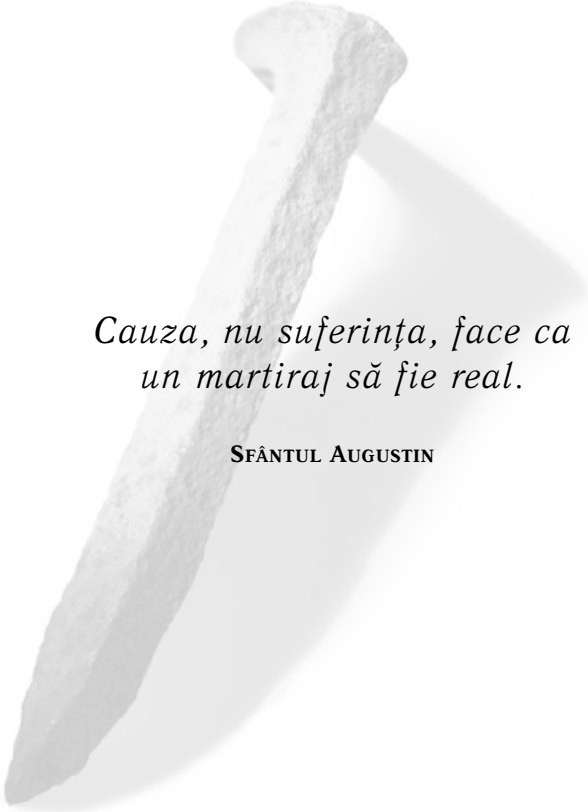
Chiar și la închisoare au continuat să cânte. Comuniștii au refuzat să plece urechea la pledoariile acestor creștini, însă nu au reușit să le frângă spiritele.

Oamenii care transformă creștinismul într-o cauză riscă să confunde non-violența cu obediența. Nimic nu poate fi mai departe de adevărata descriere. Obediența radicală presupune faptul că protestăm față de orice se opune învățăturilor lui Cristos. Asemenea bapțiștilor sovietici, scopul nostru este pacea, nu vrem să facem rău. Cei care sunt persecutați pentru credința lor dau un exemplu de protest pașnic și de hotărâre. Nu răsplătesc răul cu rău și acceptă cu calm consecința ascultării lor față de Cristos. Dacă vrei să fii un creștin radical, trebuie să te supui cu totul poruncilor lui Cristos. În care sferă a vieții tale simți că Dumnezeu te cheamă către o ascultare totală? Ce înseamnă pentru tine să fii un creștin perfect?

Ziua 77

*Cauza, nu suferința, face ca
un martiraj să fie real.*

SFÂNTUL AUGUSTIN

Instrumente la extrem

O PUȘCĂRIE COMUNISTĂ: UN PASTOR CREȘTIN

„De ce atât de mulți creștini nu cântă decât o dată pe săptămână? De ce doar o dată? Dacă e bine să cânți, cântă în fiecare zi. Dacă e rău, atunci nu cânta duminica!”

Ziua 78

Veniți să cântăm cu veselie Domnului și să strigăm de bucurie către Stânca mântuirii noastre.

Pastorul petrecuse niște ani groaznici în închisoarea unde fusese aruncat de autoritățile comuniste. Fusese închis pentru credința lui în Cristos și, deși își amintește torturile la care fusese supus, nu se gândește prea mult la ele. Vorbește, în schimb, de clipele de bucurie pe care le-a petrecut în prezența Domnului. El și tovarășii săi creștini au format o comunitate de părtășie spirituală, chiar în mijlocul închisorii.

„Când eram în închisoare, cântam aproape zilnic, întrucât Cristos era o prezență vie în fiecare dintre noi. Comuniștii au fost drăguți cu noi. Știau că ne place să cântăm cântece de laudă așa că i-au dat fiecărui creștin din închisoare câte un instrument muzical. Totuși, nu ne-au dat viori și mandoline – acestea erau prea scumpe. În schimb, ne-au pus lanțuri la mâini și la picioare. Ne-au încâtușat ca să adauge la chinul nostru. Chiar și așa, noi am descoperit că aceste lanțuri sunt niște instrumente muzicale nemaipomenite. Când le scuturam într-un anumit ritm, puteam cânta pe muzica lor. «Aceasta este ziua (clinc, clanc) aceasta este ziua (clinc, clanc) pe care a făcut-o Domnul (clinc, clanc)»” Ce sunet minunat trebuie să fi fost acesta pentru Domnul!

Psalmi 95:1

Pentru cei care încă nu au experimentat-o, persecuția e corelată cu pierderea. Pierderea libertății, a speranței, chiar și a vieții. Dar cei care au suferit pentru credința lor în Cristos nu iau în seamă ce le lipsește și se concentrează pe ceea ce descoperă nou. Micile libertăți pe care le au devin o desfătare și nu mai stau să risipească regrete pe ceea ce le lipsește. În această poveste, comuniștii le-au răpit credincioșilor cam toate libertățile și demnitatea. Totuși, acești credincioși hotărâți s-au concentrat pe ce le-a rămas – bucuria pe care o au în Dumnezeu. Dacă face bine să cânți Domnului atunci când ai de toate, e bine să-i cânți și atunci când ai pierdut tot. Ce vei face azi ca să te asiguri că nu-ți pierzi bucuria de creștin?

Exemplu la extrem

COLUMBIA: CHET BITTERMAN

Gherilele înarmate, parte din grupul revoluționar marxist numit M-19, i-au legat pe cei 12 adulți și cinci copii care erau prezenți la sediul Wycliffe Bible Translators din Bogota, Columbia. „Unde e directorul vostru? Unde e Al Wheeler?”, strigă conducătorul grupului către o secretară. „Îl vrem pe Wheeler!”

„Nu-i faceți rău!”, li se răspunse repede. „Wheeler nu e aici.”

Marxiștii au dat să-l lovească pe cel care le vorbise, dar apoi s-au răzgândit. „Bine, te luăm pe tine în loc. Haideți!”

Ziua 79

Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Cristos.

La câteva zile după, și-au publicat și cererile: „Dacă organizația voastră nu părăsește Columbia până în 19 februarie, vom executa prizonierul”. Gherilele au telefonat până și președintelui Reagan și au cerut ca manifestul lor să fie publicat în New York Times și în Washington Post, altfel Chet Bitterman va fi ucis.

Pe măsură ce se apropia termenul, s-au format lanțuri de rugăciune. La un post de radio local, s-a primit o înregistrare care confirma că Chet își împărtășise credința cu gherilele. Soția lui, Brenda, primi o scrisoare în care i se cerea o Biblie în spaniolă.

Chet își atinse scopul – să răspândească Evanghelia oriunde era nevoie de ea. Trupul lui fu găsit într-un autobuz părăsit. Columbieni și creștini din toată America i-au comemorat moartea, gata să umple locul gol pe care l-a lăsat. În anul următor, s-au completat de două ori mai multe formulare de înscriere în cadrul Wycliffe Bible Translators.

1 Corinteni 11:1

Exemplul propriu este un principiu popular de training executiv. Prioritățile unei companii ar trebui să fie stabilite de către personalul de la cel mai înalt nivel. Când vine vorba de creștinism, însă, exemplul propriu este la fel de important. Isus Cristos însuși a creat acest precedent. El ne-a demonstrat primul cum conducătorii creștini trebuie să fie un model de credință pe care ceilalți credincioși să-l poată urma. Nu și-a transmis doar învățăturile – le-a și pus în aplicare. Câți dintre noi suntem dispuși să trăim așa încât să trasăm un standard de ascultare radicală? Dacă decidem să facem asta, înseamnă că nu vom fi noi cei care controlează propriile noastre destine. Vom fi un exemplu pentru ceilalți, urmând, în același timp, exemplul lui Cristos. Cine se uită azi și-ți observă viața? Ce învăță persoana respectivă din exemplul pe care îl dai despre cum să-l urmărească îndeaproape pe Cristos?

Pregătiri la extrem

SUDAN: COPII SUDANEZI

Tranșeele din curtea școlii sunt foarte frecvente în Sudanul de Sud. În mijlocul unui spațiu de joacă plin de copii care aleargă și râd, un cilindru imens de metal care are niște aripioare la capăt este îngropat pe jumătate. Proiectilul care nu a explodat este marcat de un steag, așa încât copiii să nu se apropie.

Ziua 80

Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața.

1 Ioan 5:12

Nu demult, o echipă de misionari a oferit sprijin acestei școli primare din regiunea Yei. La fel ca majoritatea școlilor din Sudan, această școală funcționează cu greu din cauza lipsei de provizii sau de profesori. Ea se află într-o zonă pe care guvernul islamic sudanez o bombardează cu regularitate.

Copiii au săpat cu mâna mai mult de 20 de tranșee în jurul școlii. S-au pregătit cum au putut pentru următoarele valuri de bombe. Când aud motoarele avioanelor, fug spre tranșee și se feresc de schijele rătăcite.

Unii ajung la tranșee în siguranță, dar nu toți. Când echipa de misionari a întrebat ce se poate face pentru copii, răspunsul a fost simplu: „Rugați-vă pentru protecția lor”.

Biblia arată că mulți credincioși au ales să trăiască vieți grele, ca să-și poată păstra credința în Cristos. Pentru acești copii, suferința sau chiar moartea de dragul credinței sunt realități ale vieții de zi cu zi. În ochii noștri, acești copii sunt soldați curajoși din armata lui Cristos.

Copiii din Sudan sunt pregătiți să se alăture acestei lupte. Ba mai mult, sunt pregătiți să bată la poarta Raiului. La nivelul soluției și-au încropit mijloace de protecție împotriva raidurilor aeriene. Credința lor în Cristos, însă, le-a asigurat o protecție veșnică în brațele lui Dumnezeu. Poate că, la fel ca și copiii sudanezi care se joacă aproape de un proiectil nedetonat, ai învățat și tu până acum că viața de multe ori se desșăsoară la un pas de dezastru. Poate că ai luat măsuri ca să-ți protejezi viața pe pământ, sperând că totul va fi bine chiar și în cele mai groaznice vremuri. Ai urmat însă exemplul acestor copii și când vine vorba de viața care urmează după moarte? Ești pregătit printr-o relație personală cu Cristos pentru viața veșnică?

Revoluție la extrem – partea întâi

ROMÂNIA: CREȘTINII DIN TIMIȘOARA

Când poetul român Costache Ioanid a scris poezia cu titlul „Dumnezeu există” nu avea de unde să știe ce impact vor avea cuvintele lui pentru istoria României.

Într-o noapte a anului 1989, un grup de creștini protestau în Timișoara. Un episcop care devenise un instrument în mâinile regimului l-a concediat pe pastorul László Tókéș pentru că predica Evanghelia rămânând fidel Cuvântului lui Dumnezeu.

Ziua 81

În ziua în care pastorul urma să-și părăsească locuința parohială, creștinii au înconjurat-o așa încât poliția să nu poată ajunge la el pentru a-l evacua. Numărul celor din mulțime a crescut repede și a fost chemată armata.

Soldații au început să tragă, ucigând sau rănind mai mulți oameni. S-a întâmplat atunci un lucru nemaipomenit. În loc să opună rezistență armatei, întreaga mulțime a îngenuncheat și a început să se roage. Copleșiți, soldații au refuzat să mai tragă.

Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi.

Între timp, întregul oraș s-a adunat într-o piață centrală și un pastor local s-a adresat mulțimii din balconul Operei. A recitat poezia fratelui Ioanid și întreaga mulțime a început să strige: „Dumnezeu există!” „Dumnezeu există!” Au fost răspândite pliante cu textul poeziei și cei care cunoșteau linia melodică ce fusese compusă pentru versuri au început să cânte. Mii de oameni au ajuns să cânte în continuu acest cântec la unison.

Ioan 8:32

Așa a început în România revoluția care a dus la căderea dictatorului comunist Nicolae Ceaușescu.

O revoluție este revigorarea credinței într-o idee foarte veche – fie ea libertate, demnitate personală sau chiar și existența lui Dumnezeu. Aceste principii, evidente prin ele însele, rămân neschimbate în cadrul ciclurilor de opresiune care se abat asupra lumii. Deși uneori se retrag în străfunduri, existența lor nu este contestată. O revoluție spirituală revigorează credința în existența lui Dumnezeu – deși Dumnezeu nu a murit niciodată. O revoluție începe cu un moment în care Dumnezeu își descoperă adevărul. Cu toții avem nevoie de curaj pentru a ne învia credința în această idee puternică, una care ne schimbă viața radical – că Dumnezeu există. Facem parte din această revoluție în momentul în care ne alăturăm altor creștini care trăiesc punându-și credința în aplicare. Ce formă ar lua o revoluție spirituală în propria ta viață?

Revoluție la extrem – partea a doua

ROMÂNIA: TREISPREZECE COPII

După ce sute de oameni au fost uciși fără nici un rost în Timișoara în 1989, și alte demonstrații au izbucnit spontan în diverse orașe de pe teritoriul României. În timpul unui protest, un grup de 13 copii a făcut un lanț uman, pentru a-i împiedica pe soldați să ajungă la mulțime. Văzând că soldații continuă să avanseze, copiii au îngenuncheat, strigând: „Vă rugăm, nu trageți!”

Ziua 82

Și le-a zis: „Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor.”

Soldații au ignorat strigătele acestor copii nevinovați și au început să tragă. Cu toate acestea, copiii nu s-au retras. Au continuat pur și simplu să implore: „Vă rugăm, nu ne împușcați”. Acolo unde copiii au fost uciși s-a ridicat un ansamblu memorial.

Legenda spune că revoluția a fost începută de fapt de îngeri care le-au dat copiilor curajul sfânt de care au avut nevoie pentru a se opune forțelor răului.

În fiecare oraș au pătruns trupe militare și tancuri, cu scopul de a opri revoltele. Într-un final, confrunțați cu mulțimi pașnice, soldații au pus armele jos. În Sibiu, soldații și ofițerii s-au alăturat mulțimii care cuprindea mii de oameni și doi pastori care se urcaseră pe tancuri le-au cerut tuturor să îngenuncheze și să înceapă să se roage. Militarii erau tot atât de sături de guvernul lor pe cât erau și civilii și în curând revolta nu a mai putut fi controlată.

Se crede că martirajul unui mic grup de copii a făcut ca țara să iasă învingătoare peste o generație întreagă de opresori comuniști.

Matei 18:3

Când în credința noastră devenim asemeni unor copii, ne dorim cu tot dinadinsul să îndeplinim ceea ce Cristos ne-a pus înainte. Ca niște copii, trebuie să apucăm momentul respectiv și să profităm de el la maxim. Copiii români au implorat degeaba să fie lăsați să scape cu viață, însă cu toate acestea și-au dus misiunea la bun sfârșit. Te confrunți cu vreo circumstanță sau consecință care pune în pericol dedicarea pe care o ai față de misiunea ta? Ce ești dispus să sacrifici pentru a te abandona cauzei lui Cristos?

Un pas la extrem

LAGĂR NAZIST: MARIA SKOTSOBAUGH

„... șapte, opt, nouă – tu! Ieși afară din rând!”, strigă către femeie soldatul nazist. Comandantul ordonă ca fiecare al zecelea prizonier să fie executat ca pedeapsă pentru evadarea din seara de dinainte a celor două femei.

„Vă rog, aveți milă de mine! Am un copil”, urlă cea de-a zecea femeie.

Maria Skotsobaugh era următoarea în linie. În inima ei, auzi o voce: „Fă un pas în față și spune că vrei să mori în locul ei”. Ca răspuns, puse o întrebare vocii care îi vorbi din interior „*De ce? Nu e creștină. E o comunistă evreică. Atunci când naziștii vor fi învinși și comuniștii le vor lua locul, vor fi la fel de răi ca aceștia.*”

Ziua 83

Maria și-a amintit atunci că era Vinerea Mare. Vocea spuse: „În această zi am murit nu pentru cei buni, ci pentru cei răi, pentru păcătoși”.

Maria făcu atunci un pas în față: „Doresc să mor în locul ei”.

Ofițerul râse: „Dacă ești suficient de proastă încât să vrei să mori în locul ei, n-ai decât, pășește în față. Va veni și rândul ei în curând”.

Domnul îndreaptă pașii omului, dar ce înțelege omul din calea sa?

Când s-a dus să fie executată și apoi incinerată, le-a spus: „Când Dumnezeu și-a scos poporul din sclavia din Egipt, Biblia spune că a pășit înaintea acestuia ca o uriașă coloană de foc. Mă rog ca atunci când trupul meu arde, să fie o coloană de flăcări care să vă arate calea spre Dumnezeu.”

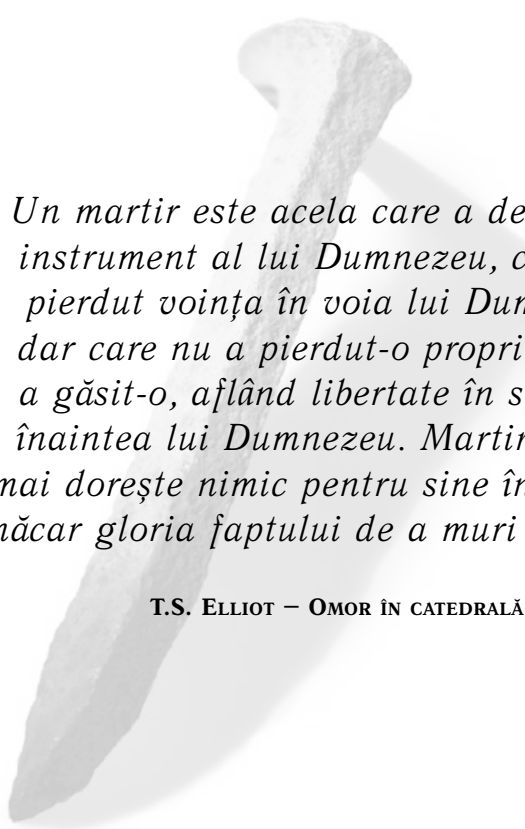
Proverbe 20:24

Un pas în față poate însemna o diferență uriașă. De multe ori, creștinii își trăiesc viața făcând un act de echilibristică precară între siguranță și necunoscut. Aceia care au pășit în necunoscut au descoperit mereu că la celălalt capăt îi așteaptă credințioșia lui Dumnezeu. Noe. Moise. Avraam. Debora. Rut. Maria. Pavel. Lista exemplurilor pe care le oferă Biblia continuă cu noi exemple, ca să nu mai vorbim despre istoria lungă care a urmat după. Un pas în credință le-a schimbat viețile, transformându-le din vieți obișnuite în vieți extraordinare. Te cheamă Dumnezeu să pășești azi în credință? Îi auzi vocea în interior? Ascultă cu atenție. Pregătește-te să faci o mișcare. Micul tău pas făcut în ascultare ar putea să indice și altor oameni calea către Dumnezeu.

Ziua 84

Un martir este acela care a devenit un instrument al lui Dumnezeu, care și-a pierdut voința în voia lui Dumnezeu, dar care nu a pierdut-o propriu-zis, ci a găsit-o, aflând libertate în supunere înaintea lui Dumnezeu. Martirul nu-și mai dorește nimic pentru sine însuși, nici măcar gloria faptului de a muri ca martir.

T.S. ELLIOT – OMOR ÎN CATEDRALĂ

Secret la extrem

CATACOMBELE ROMANE: VECHII CREȘTINI

Despre primii creștini se cunosc două lucruri: că se rugau în catacombe și că la lumina zilei erau persecutați. Toată lumea era împotriva creștinilor din Imperiul Roman. Marcus Aurelius Antonius a dat un decret conform căruia „oricine se declară creștin este demn de o moarte plină de chin!” Pentru biserică a urmat o perioadă de aproape patru secole de discreție totală. Biserica s-a retras literalmente sub pământ, dând naștere catacambelor romane.

Ziua 85

Nu este nimic ascuns care nu va fi descoperit și nimic tănuit care nu va ieși la lumină.

Marcu 4:22

Dedesubtul Romei fusese creată o rețea vastă de camere și coridoare, dedicată înmormântării celor morți. Acestea au servit apoi, în secret, pe post de catedrale ale bisericii timpurii. Credincioșii aveau acolo un loc în care se puteau închina și ruga neștiuți de nimeni.

Catacombele sunt o mărturie a dedicării pe care o aveau primii creștini față de găsirea unui loc în care să se poată închina lui Cristos. Oasele rupte și arse din mormintele lor arată cât de intensă era persecuția la care erau supuși. Poate că cele mai semnificative sunt semnele secrete care consemnează pe pereți micile victorii și dorința de pace. În pofida cruzimii cu care erau tratați la lumina zilei, sub pământ desenau simboluri care le mărturiseau credința și inimile împăcate în virtutea crucii.

Inscripții misterioase precum „Victorios în pace și în Cristos” sau „Pentru că a fost chemat, s-a dus în pace” sau „Aici se odihnește Maria, care a murit visând un vis de pace” apar foarte des. Motivul acestor momente de triumf, însă, nu este un mister: pacea perfectă a lui Isus Cristos.

Mulți oameni își țin toată viața secretă credința. Susțin că religia este o chestiune ce ține de sfera privată – ceva ce este între ei și Dumnezeu. Lucrurile stăteau foarte diferit la începuturile bisericii. Credincioșii erau atât de deschiși cu privire la credința lor, că erau foarte ușor de identificat și de supus persecuției. Catacombele romane erau un loc ascuns de închinare; totuși, la lumina zilei, supunerea lor față de Cristos nu era un secret. De aceea mulți dintre ei au plătit cu viața pentru credința lor. Rugăciunea constantă și deschisă de sub pământ le dădea pacea pe care o experimentau atunci când se confruntau cu persecuția. Ți-ai ținut credința ascunsă sub pământ de-a lungul vieții tale de creștin? Este vremea ca acest secret să vadă lumina zilei. Indiferent de consecințe, nu mai ascunde lumina creștinătății.

Încredere la extrem

ORAȘUL NEW YORK: CREȘTINII AMERICANI

„Vreau să știți, fraților, că împrejurările în care mă găsesc mai degrabă au lucrat la înaintarea Evangheliei... Și cei mai mulți din frați, îmbărbătați de lanțurile mele, au și mai multă îndrăzneală să vestească fără teamă Cuvântul lui Dumnezeu... Căci cu privire la Cristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El.” (Filipeni 1:12, 14, 29)

Ziua 86

Avem încrederea
aceasta tare în
Dumnezeu, prin
Cristos.

2 Corinteni 3:4

Dacă creștinii americani ar fi mai activi în ce privește evanghelizarea, s-ar confrunta, oare, Statele Unite cu o creștere a persecuției în interiorul granițelor sale? Metro Ministries, un proiect care se adresează celor mai dificile zone din New York, a avut ocazia să vadă în propria sa activitate care este acest efect. Pe măsură ce evanghelizarea lor a pătruns mai adânc în oraș, au avut de înfruntat mai multă, tot mai multă rezistență. Câțiva membri ai personalului au fost bătuți, înjunghiați sau violați în timp ce-și desfășurau activitatea de evanghelizare. Un membru al personalului a fost chiar ucis.

Directorul lor, pastorul Bill Wilson, a fost înjunghiat și bătut în mai multe rânduri. Totuși, amenințarea răului nu l-a ținut la distanță de oamenii pe care îi iubește. În timp ce slujea persoanelor fără adăpost, s-a îmbolnăvit de tuberculoză.

Debbie, o tânără de cincisprezece ani care trăiește într-unul dintre cartierele mai sărace din Brooklyn, vorbește pentru mulți tineri care au fost supuși persecuției: „Este foarte greu să fii creștin în mod deschis în școala mea. Suntem în mod constant hărțuiți și presați să ne alăturăm câte unei găști”.

În multe dintre națiunile cu acces restricționat, creștinii nu sunt persecutați pentru credința lor în Isus Cristos, ci pentru că le spun despre aceasta altor oameni. În aceste națiuni, evanghelizarea dă naștere persecuției, care la rândul ei are ca efect creșterea puterii lui Cristos. Ceea ce era menit să le distrugă motivația, o întărește. În mod similar, evanghelizarea care se desfășoară pe teritoriul Statelor Unite sau al altor țări în care credința creștină este legală, nu este întotdeauna o activitate care se desfășoară în siguranță. Ar trebui, însă, această realitate să ne înmoaie spiritul? O țară ca Statele Unite, fondată pe idealul libertății religioase, nu este obișnuită cu suferința și persecuția. În loc să lăsăm ca acest principiu să devină limita de care nu trecem, ca să rămânem în siguranță, ar trebui să ne bazăm pe el ca să fim mai îndrăzneți. Ca cetățean într-o țară liberă, ai și mai multe motive de a-ți împărtăși credința cu îndrăzneală și încredere. Vei îndrăzni azi să le vorbești oamenilor despre credința ta?

Dedicare la extrem

INDIA: GLADYS STAINES

Gladys Staines avea toate motivele să fie furioasă și plină de amărăciune. Nimeni nu ar fi învinuit-o vreodată dacă ar fi părăsit India. Cu toate acestea, după ce fanaticii hinduși din orașul Manoharpur i-au ucis soțul și pe cei doi fii, Gladys, împreună cu Esther, fiica ei în vârstă de 13 ani, au decis să rămână. Avea în gând să-și continue munca pe care o desfășura cu leproșii din zonă.

Ziua 87

Cei ce trăiesc după îndemnul Duhului umblă după lucrurile Duhului.

Romani 8:5

Soțul ei, Graham, și cei doi fii, Phillip și Timothy, au fost uciși în timp ce dormeau în mașina parcată în fața unei biserici. Ajunseseră acolo pentru a predica adunării de credincioși. Însă înainte ca soarele să răsară în acea dimineață nefastă, un grup alcătuit din aproximativ o sută de hinduși au turnat benzină pe vehicul și i-au dat foc. Înarmați cu arcuri și săgeți, au înconjurat mașina așa încât nimeni să nu scape.

Gladys a afirmat că Graham nu se duse niciodată să evanghelizeze între hinduși. El pur și simplu le arăta oamenilor dragostea lui Cristos. Din această cauză, cei doi misionari au avut șansa de a vedea multe persoane convertindu-se la creștinism și arzându-și idolii. Pericolele la care erau expuși nu le-au domolit hotărârea de a arăta iubirea lui Cristos.

La înmormântarea lui Graham, Phillip și Timothy, Gladys și Esther au cântat:

Pentru că Isus trăiește, pot face față zilei de mâine
Pentru că Isus e viu, toată frica mea dispare
Pentru că știu că viitorul meu e în mâna Lui
Și viața merită trăită pentru că El trăiește

(„Pentru că Isus e Viu”, versuri de William J. și Gloria Gaither.)

Credința extremă nu dă niciodată înapoi în fața pericolelor. Nu slăbește din cauza îngrijorării. Nu se gândește nici măcar la consecințe. Dedicarea știe un singur lucru – sarcina pe care o are de făcut. Mulți oameni ar vedea în faptul că și-au pierdut familia din cauza unor străini ostili un motiv rațional pentru a-și abandona misiunea. Nu și cei care sunt animați de o dedicare extremă. Poate că procesul îi răvășește, însă hotărârea lor de a merge înainte nu se poticnește. Doar Dumnezeu ne poate da puterea spirituală necesară de a ne continua misiunea în poșida suferinței. Încerci să-ți dai seama dacă ar trebui sau nu să mergi să faci lucrarea Domnului? S-a întâmplat ceva care să te abată de la calea pe care ai de mers? Roagă-l pe Dumnezeu să-ți facă parte de dedicarea zilnică de care ai nevoie pentru a-ți îndeplini misiunea.

Adolescență la extrem

CUBA: ROSE

M-am născut într-o familie comunistă în care cuvântul „Dumnezeu” nu putea fi rostit. Părinții mei sunt atei. Tatăl meu e în conducerea Partidului Comunist Cubanez. Mama mea e secretara Comitetului de Apărare a Revoluției. Ai putea spune că familia mea e un focar al comunismului. Bunica mea, însă, îl iubește pe Dumnezeu și m-a învățat și pe mine despre El. A plantat în mine semințele Cuvântului Său. De câteva ori am încercat să merg cu ea la biserică, însă părinții nu mi-au dat voie.

Ziua 88

Iar sămânța căzută în pământ bun este cel ce aude Cuvântul și-l înțelege; el aduce rod: un grâu de două sută, altul de șizeci, altul de treizeci.

„Într-o zi l-am acceptat pe Cristos drept Mântuitor. Viața mea a început să se schimbe. Până și felul în care mă îmbrăcam s-a schimbat. Mama nu a fost de acord. Înainte nu m-a bătut niciodată, însă acum o face destul de des. Când tata a aflat că sunt creștină, mi-a spus să aleg între Dumnezeu și el. L-am ales pe Dumnezeu, pentru că am înțeles că El este singurul pentru care viața merită trăită.”

„Deși acum am doar 14 ani, trebuie să învăț departe de casă. Când am ajuns prima dată în acest loc, eram singura creștină. Între timp, însă, am răspândit Cuvântul lui Dumnezeu și acum suntem patru. Ne întâlnim în secret sub un copac pentru a împărtăși Cuvântul lui Dumnezeu. Am continuat să semănăm și să așteptăm, crezând că în curând vom fi mai mulți.”

Matei 13:23

Copilăria lui Rose ar fi fost menită îndochinării comuniste și ateismului, dacă nu ar fi existat influența bunicii. Rose are o credință extremă pentru că a riscat, pășind pe urmele bunicii ei, care și-a asumat riscul de a-l împărtăși pe Cristos cu ea. Acum Rose își asumă același risc, în rândul colegilor ei de la internat, împărtășind și semănând Cuvântul lui Dumnezeu. Lucrează cu căte un credincios pe rând, ca să se asigure că aduce o schimbare în viața sa. Rose a descoperit, însă, asemeni multor adolescenți cubanezi care trăiesc sub regimul lui Fidel Castro, faptul că a fi creștin atrage după sine consecințe. În poșida tuturor acestor dificultăți, însă, crede că multe dintre semințele pe care le-a răspândit vor cădea pe un pământ propice. În viața cui semeni tu semințe ale Cuvântului lui Dumnezeu, după care aștepti să vezi recolta?

Cuceritori la extrem

ROMÂNIA: PASTORUL RICHARD WURMBRAND

„Soția mea doarme în cealaltă cameră pentru că nu s-a simțit bine, a spus pastorul Richard Wurmbbrand. Suntem amândoi evrei. Familia ei a pierit în lagărul de concentrare în care tocmai te-ai mândrit că ai ucis evrei, care încă își țineau copiii în brațe. Poate chiar tu i-ai ucis familia.”

Când a auzit acest lucru, oaspetele pastorului – un soldat, s-a ridicat, înfuriat, pregătit să plece. Richard l-a oprit. „Așteaptă. Vreau să-ți propun un experiment. Vreau să-i spun soției mele cine ești și ce ai făcut. Vei vedea că nu te va blestema, nici măcar nu te va privi cu asprime. Te va accepta.”

Ziua 89

Acum, dar, rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea.

Omul a rămas cu gura căscată, negăsindu-și cuvintele.

Pastorul continuă: „Dacă soția mea, care e un simplu om, te poate ierta – atunci cu cât mai mult te poate iubi și ierta Isus?”

Omul și-a îngropat fața în palme: „Ce-am făcut? Cum pot continua să trăiesc având pe conștiință atâta sânge? Isuse, iartă-mă, te rog.”

Soldatul își dăruie viața lui Cristos. Richard se duse apoi și-și trezi soția, Sabina. „Acesta e ucigașul surorilor tale, al fraților tăi și al părinților tăi. Acum, însă, s-a pocăit.”

Sabina îl îmbrățișă și-i sărută obraji.

1 Corinteni 13:13

„Dragostea învinge orice” este o vorbă foarte bine cunoscută. Creștinii, însă, cunosc pe propria piele adevărul acestei zicale. Când suntem la mila furiei noastre, ura ne distruge inima. Când, însă, îi permitem lui Dumnezeu (care este iubire) să ne controleze viețile, vom descoperi că emoțiile noastre firești (cum ar fi furia) i se supun. Nici măcar nu ne mai supărăm în situațiile care alteori ne înfuriau peste măsură. Iubirea trebuie să cucerească orice urmă din interiorul nostru care se împotrivesc caracterului lui Dumnezeu. Rezultatul este acela că suntem atât de consumați de iubire, că până și cel mai groaznic dușman al nostru este atins de transformarea noastră. Ai parte de victorie atunci când te confrunți cu amărăciunea și sentimentele de răzbunare? Roagă-l pe Dumnezeul iubirii să-ți cucerească furia în această zi.

Sensibilitate la extrem

CAMBODGIA: O ADOLESCENTĂ

Soldatii khmerilor roșii au dat buzna în cameră, agitându-și armele și strigând insulte și amenințări. Când au pus stăpânire pe Cambodgia, în 1975, mii de creștini au fost uciși. În unele situații copiii au fost aruncați la aligatori, așa încât soldatii să facă economie de gloanțe.

Ziua 90

Deci, dacă este vreo îndemnare în Cristos... dacă este vreo milostivire și vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând.

Filipeni 2:1-2

Nici unul dintre membrii micii congregații nu s-a clintit. Un ofițer a înaintat către pastor, i-a luat Biblia din care citea și a aruncat-o pe pământ. „Vă vom da drumul, a spus, dar mai întâi trebuie să scuipați pe această carte a minciunilor. Oricine refuză să facă asta va fi împușcat.”

Un alt soldat a apucat un om și l-a forțat să înainteze. „Tată, te rog, iartă-mă”, s-a rugat, după care a îngenuncheat și a scuipat cu un gest superficial.

„Bine, poți să pleci.” Ofițerul arătă apoi către o femeie. Și ea îngenunche și umezi Biblia, cât să facă pe plac ofițerilor.

O adolescentă se ridică brusc și păși spre Biblie. Cu lacrimi în ochi, îngenunche, luă cartea și o șterse de rochie. „Ce-au făcut cu Cuvântul Tău? Te rog, iartă-i.” Soldatul îndreptă revolverul către capul fetei și apăsă pe trăgaci.

Au fost executați și creștinii care inițial fuseseră lăsați să plece. Gestul lor nu i-a putut salva.

Un gest de sensibilitate și hotărâre poate inspira o congregație întreagă, mai profund decât orice trădare. Adolescența din această poveste arată ce înseamnă a fi unit în Cristos. În loc de a-i mostra pe frații și surorile ei mai slabi, a dat pur și simplu un exemplu prin felul plin de tandrețe cu care a tratat Biblia. Imaginați-vă cum ar fi fost dacă toată lumea din acea Biserică ar fi acționat în același spirit! Ce mărturie puternică în numele lui Cristos! Ori de câte ori acționăm împreună, suntem mai puternici. Blândețea și compasiunea, puse laolaltă cu un exemplu plin de forță, îi vor ajuta pe cei care sunt slabi să se unească și să dea dovadă de mai mult angajament. Dacă ești frustrat din cauza altor oameni care întâmpină dificultăți în angajamentul lor, amintește-ți că Dumnezeu te cheamă să te apropii de cei mai slabi și să-i ajuți să devină mai puternici.

Ziua 91

*Persecuția creștinilor nu ține de Drepturile
Omului, este un rit de trecere.*

STEVE CLEARY

Răbdare la extrem

COREEA DE NORD: SĂTENI CREȘTINI

„Am un cadou pentru tine.”

„Ce e?” îl întreabă misionarul pe prietenul său, pregătindu-se pentru a pleca în Coreea de Nord.

„Ia-l. O să-ți dai seama când îl deschizi.”

Deghizat în om de afaceri, misionarul călătorește în Coreea de Nord. I se desemnă un ghid comunist care avea o slăbiciune pentru dormit.

Văzând ce șansă are, misionarul părăsi hotelul în timp ce „ghidul” său dormea. Intră într-un sat de prin apropiere și se întâlnește cu un grup mic de credincioși. Imediat ce au realizat că omul era pastor, i-au spus: „Trebuie să ne botezi! Am așteptat atât de mult să vină cineva să ne poată da botezul!”

Într-o țară în care a deține o Biblie putea însemna 15 ani de închisoare, o slujbă de botez era moarte sigură.

În lipsa unui lac sau a unui râu prin împrejurimi, misionarul se rugă pur și simplu peste fiecare credincios în parte, ca simbol al credinței lor. Spre mirarea lui, însă, aceștia nu au fost mulțumiți. „Am așteptat 40 de ani acest moment... să primim împărtășania.”

Unul dintre credincioși a adus imediat niște prăjiturile de orez. Misionarul se gândi: „*Au fost botezați fără apă, poate că pot și să aibă o împărtășanie fără băutură*”. Își aminti apoi „darul” pe care prietenul lui i l-a dat înainte de plecare. Și-a luat geanta și a scos din ea pachetul – o sticlă de vin. Copleșiți, sătenii au plâns, lăudându-l pe Dumnezeu pentru cadoul care a venit la fix.

Mulți oameni din cultura modernă nu și-ar putea imagina viața fără un calendar sau un ceas. Dumnezeu, însă, ține singur măsura timpului. El nu se lasă atins de tirania urgențelor. Totuși, ca să putem trăi fericiți în ritmul Lui, trebuie să învățăm răbdarea. Răbdarea înseamnă a avea încredere că Dumnezeu lucrează, chiar și atunci când nu vedem semnele implicării Lui. Răbdarea este principiul satisfacției întârziate. Atunci când așteptăm cu răbdare ca binecuvântările lui Dumnezeu să se manifeste în viețile noastre, le apreciem mult mai mult. Punem o mult mai mare valoare pe ceea ce primim după o așteptare îndelungă. Fie că este vorba de o împărtășanie cu prăjiturile de orez sau de o nevoie specifică pe care o avem, sincronizarea lui Dumnezeu este certă. Ce te îngrijorează cu privire la sincronizarea cu care Dumnezeu acționează în viața ta? Să fie, oare, timpul să ai încredere în El?

Ziua 92

Popoare, în orice vreme, încredeți-vă în El.

Psalmi 62:8

Evangelism la extrem

UGANDA: EPISCOPUL HANNINGTON

„Poate că singura șansă pe care o are un torționar de a fi mântuit este printr-un prizonier creștin. Acești oameni nu merg niciodată la biserică și nu citesc Biblia. Un prizonier creștin, însă, le poate vorbi despre iubire, chiar și în timp ce primește bătaie.” În acest fel se prezintă credința unui membru al bisericii subterane.

Ziua 93

Mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Cristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede.

O altă femeie, care și-a petrecut anii slujindu-l pe Cristos, amenințată cu tortura, a spus: „De-a lungul istoriei bisericii, mulți prizonieri creștini și-au dus torționarii cu ei în ceruri. Într-o închisoare romană există o placă ce conține numele tuturor celor care s-au convertit în timp ce Pavel se afla închis acolo. Dacă Pavel nu le-ar fi dat șansa de a-l tortura, toți acești oameni ar fi acum în iad. Nu mă deranjează să sufăr dacă rezultatul suferinței mele este salvarea torționarului”.

Episcopul Hannington știa că a riscat mult dacă s-a decis să le aducă mesajul lui Cristos canibalilor din Uganda. La câteva săptămâni după sosirea episcopului, canibalii i-au respins mesajul și l-au executat. Înainte să moară, a rostit următoarele cuvinte, cu o voce puternică: „Iubiți-vă dușmanii... rugați-vă pentru cei care vă folosesc și vă persecută, plini de ură”.

Acesta a fost mesajul pe care fiii episcopului l-au adus cu ei atunci când au poposit în satul respectiv, după moartea tatălui lor. Erau hotărâți să continue evangelizarea ucigașilor tatălui lor.

Romani 1:16

Unii presupun că moartea și învierea lui Cristos este o simplă farsă inventată de oameni plini de speranță, care și-au dorit ca în acest fel amintirea învățătorului lor iubit să rămână vie. În ce fel ar explica aceasta, însă, martirajul majorității discipolilor Lui și generațiile următoare de oameni care și-au dat viața pentru credința lor? Este rezonabil să crezi că ar fi recunoscut că s-au înșelat în momentul arestului sau, cu atât mai mult, înainte de moarte. De ce ar fi dus atât de departe o presupusă farsă? Istoria consemnează, de altfel, încercările pe care le-au făcut de a-și converti torționarii până în ultima clipă. Această hotărâre extremă de a evangeliza dovedește forța convingerilor pe care le-au avut: aceasta este Evanghelia adevărată a lui Dumnezeu. Cât de convins ești tu de mesajul Evangheliei? Ești dispus să-l duci cu tine până dincolo de ultima limită?

Câmpul de misiune la extrem

JAPONIA: FRANCISCO DE XAVIER

Japonia, o țară înconjurată de munți minunați, a fost binecuvântată prin credința unor creștini curajoși, frați și surori, care au decis să riște totul pentru a aduce în Japonia mesajul iubirii lui Cristos și al iertării Sale.

În 1549, Francisco de Xavier a fost primul misionar în Japonia. În cadrul lucrării sale s-au convertit mulți oameni și biserica a crescut rapid. Oficialii japonezi, însă, îi vedeau pe creștini ca fiind o amenințare și au declanșat o persecuție severă. Împotrivirea în fața creștinismului s-a ridicat ca un lanț colțuros de munți pe orizontul cerurilor japoneze, umbrindu-i pe credincioșii de la poale. În orașe ca Unzen, credincioșii creștini au fost fierți în lavă vulcanică. Alții au fost crucificați pe cruci de lemn în orașul Nagasaki. Soldații japonezi i-au strâns grămadă pe toți cei despre care se știa că sunt creștini în 1637, aproximativ 30.000 de oameni, omorându-i până la unul.

În consecință, biserica s-a retras în subterane, în speranța că va reuși să-i protejeze pe cei care au scăpat cu viață. Biserica s-a chinuit ani de zile. Totuși, prin Harul Domnului, a supraviețuit. Misionari loiali nu au încetat să poposească pe aceste meleaguri. Auziseră zvonurile acestei imense persecuții și au răspuns chemării de a le sluji puștinilor credincioși care mai rămăseseră.

Japonia are acum 1,7 milioane de creștini activi și biserica primește în sânul ei noi credincioși în fiecare zi. Xavier și misionarii din vremurile moderne reprezintă credința unui bob de muștar care a mutat un munte întreg de împotriviri, așa încât o națiune întregă să fie schimbată.

Ziua 94

Adevărat vă spun că, dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice muntelui acestuia: „Mută-te de aici acolo”, și s-ar muta.

Matei 17:20

Viața e plină de perspective care ne blochează. Credincioșii au de înfruntat deseori un astfel de versant din pricina membrilor familiei care nu le acceptă credința. Mulți creștini au avut de traversat Alpii ateismului la locul de muncă. Vârfuri muntoase de persecuție din partea propriului guvern se ridică asemenea unor turnuri care aruncă umbră peste credincioșii din națiunile cu acces restricționat. Totuși, o priveliște minunată se întinde după acești versanți, priveliște pe care biserica de azi o poate cuprinde cu privirea. Scena cuprinde mii de bărbați, femei și copii ale căror inimi sunt însetate să asculte Evanghelia. Credința poate deschide căderea către mântuirea multor altor oameni. Mulți au fost creștinii din trecut care s-au supus persecuției pentru a demonstra acest adevăr. Vei continua la rândul tău munca lor, cu o credință care să mute munții? Pe ce versanți de împotrivire îți vei fixa atenția azi?

Locuri la extrem

RUSIA: ZOYA KRAKHMALNIKOVA

Un alt prizonier, care fusese preot într-o închisoare rusească, o trădă pe Zoya. Făcuse acuzații false la adresa ei, așa încât să scape de tortură și să fie eliberat din închisoare. În timpul procesului, Zoya refuză să scoată vreo vorbă împotriva lui. A spus: „Când Iuda l-a trădat pe Isus, a fost un trădător. Însă în Ghetsimani, Isus l-a numit «prieten». Nu ar trebui, oare, să învățăm din exemplul pe care l-a dat Cristos și să ne purtăm asemeni Lui cu cei care ne trădează?”

Ziua 95

Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului.

Zoya Krakhmalnikova a petrecut șase ani într-o închisoare rusească pentru că l-a împărtășit pe Cristos cu ceilalți. Timpul pe care l-a petrecut aici i-a arătat o perspectivă unică asupra Cuvântului lui Dumnezeu și asupra felului în care acesta se aplică realităților dure ale vieții.

„În închisoare fiecare ușă a celulelor are o gaură care se cheamă «gaura lui Iuda». Prin intermediul ei, gardienii te pot controla la fiecare cinci minute. Te privesc îndeaproape, te inspectează și te instruiesc. Asta m-a făcut să înțeleg că, dacă comuniștii sunt atât de dedicați să mă supravegheze, oare Dumnezeu și îngerii Lui nu vor face asta cu și mai multă dedicare?”

Zoya ar fi putut cu ușurință să permită inimii ei să fie luată în stăpânire de amărăciune. A preluat, însă, lecțiile Scripturii și le-a aplicat direct în viața ei. Au fost lecții dure. Dar au și reușit să-i facă viața ei și a celor din jurul ei ceva mai strălucitoare.

2 Timotei 2:15

A merge într-o călătorie mai lungă fără un bagaj potrivit este, după toate aparențele, o idee ridicolă. Cine ar călători nepregătit? Totuși, creștinii fac o călătorie spirituală în fiecare zi fără să aibă pregătirea spirituală adecvată pentru cărarea care le stă în față. Avem nevoie să fim pregătiți cu Cuvântul Domnului în inimile noastre, ca să-l putem aplica atunci când e nevoie. Mulți dintre noi eșuează încercând a trece cu bine testele spirituale la care suntem supuși pentru că nu am studiat principiile Domnului la timp. Ajungem să simțim că am ratat, când am fi putut fi victorioși, asemeni Zoyei, aplicând Cuvântul Domnului în situația cu care ne confruntăm. Credința ta în Cristos ar putea să te ducă în locuri extreme. Ești pregătit pentru această călătorie? Asigură-te că ești echipat din plin cu Cuvântul lui Dumnezeu – vei avea nevoie de acest bagaj.

Gherilă la extrem

PERU: JUAN

Juan a fost condamnat la 15 ani de detenție în închisoarea Miguel Castro pentru activitățile lui teroriste. Juan înțelegea cum gândesc teroriștii. Era un luptător care făcea parte dintr-un grup paramilitar comunist numit „Calea Luminoasă”. Misiunea sa era să-i învețe pe ceilalți cum să ucidă și să distrugă. Avea rang superior și era expert în explozibili, arme și anihilare. Munca pe care o făcea îi dădea sentimentul că este inspirat și că acesta este destinul lui.

Ziua 96

Dar lucrurile care pentru mine erau câștiguri le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Cristos.

Filipeni 3:7

Juan și-a continuat munca până și în închisoare. În timp ce încerca să-l racoleze pe tânărul Fernando în grup, a descoperit că multe dintre ideile lui marxiste nu aveau efect asupra lui. În schimb, Fernando i-a pus o întrebare care i-a penetrat inima: „Prietene, dacă ai muri în noaptea asta, unde ți-ai petrece eternitatea?”

Juan văzuse sau orchestrase nenumărate acte deucidere, însă nu se gândise niciodată la propria lui moarte. Întrebarea care i se puse începu să-i dea gândit. Fernando continuă să-i vorbească zilnic despre dragostea lui Cristos și despre sacrificiul Său. Într-un final, Juan se converti.

Fernando îl încuraja pe noul discipol: „Așa cum ți-ai dat viața revoluției, așa să i-o dai azi lui Cristos, Domnul tău”.

În cele din urmă, Juan păstori un grup de credincioși în închisoare. În trecutul său, înscrie oameni în școala militară a grupului; în închisoare organizează școli duminicale. Misiunea lui aducătoare de moarte se transformă în a-i ajuta pe ceilalți să găsească viața eternă.

Pasiunile oamenilor le dau senzația că sunt inspirați și că își împlinesc destinul. Unii oameni sunt pasionați de munca lor. Alții de familiile lor. Alții sunt pasionați de cauze care se opun în mod direct cauzei lui Cristos. Aceia care îi persecută pe creștini nu pot fi acuzați de apatie. Determinarea lor aproape că ar fi demnă de admirație dacă nu ar fi îndreptată în direcția greșită. Totuși, domeniul de experiență al lui Dumnezeu este transformarea vieților vechi în vieți noi. Cu aceeași pasiune pe care o avusese la un moment dat pentru marxism, Juan a început să-i înscrie pe alții în grupul lui Cristos. Dumnezeu a luat pasiunea lui îndărătnică și a transformat-o într-o pasiune pentru Cristos. Roagă-te ca Dumnezeu să transforme orice din viața ta care se află în competiție pentru devoțiunea ta spirituală. Roagă-l să-ți dea o dorință arzătoare de a-i extinde Împărăția.

Alegere la extrem

FILIPINE: PETER

Peter a simțit că merita să riște. Iubea să călătorească împreună cu unchiul Michael, un evanghelist din Filipine, către satele izolate unde oamenii sunt atât de însetați să-l cunoască pe Cristos.

Ziua 97

Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine.

Ioan 7:17

Aceste călătorii erau pline de aventuri și uneori periculoase, trecând prin jungle dese, ore în șir. Locuitorii din Filipine au fost terorizați mulți ani de către Armata Noului Popor, brațul Partidului Comunist. Peter și unchiul său au fost nevoiți de multe ori să se ascundă pentru a scăpa din calea pericolului. Peter iubea mai ales copiii și se bucura să vadă lumina care se aprindea în ochii lor în momentul în care înțelegeau cât de tare îi iubea Dumnezeu.

În Vinerea Mare, Armata Noului Popor a căutat să pună capăt lucrării unchiului Michael. Așa că l-au luat prizonier pe Peter și i-au spus unchiului că-i vor ucide nepotul dacă nu încetează să vorbească despre Cristos. Părinții lui Peter au răspuns: „Nu-i putem spune lui Michael să-și înceteze lucrarea, dar vă implorăm să ne dați fiul înapoi. N-a făcut nimic rău”.

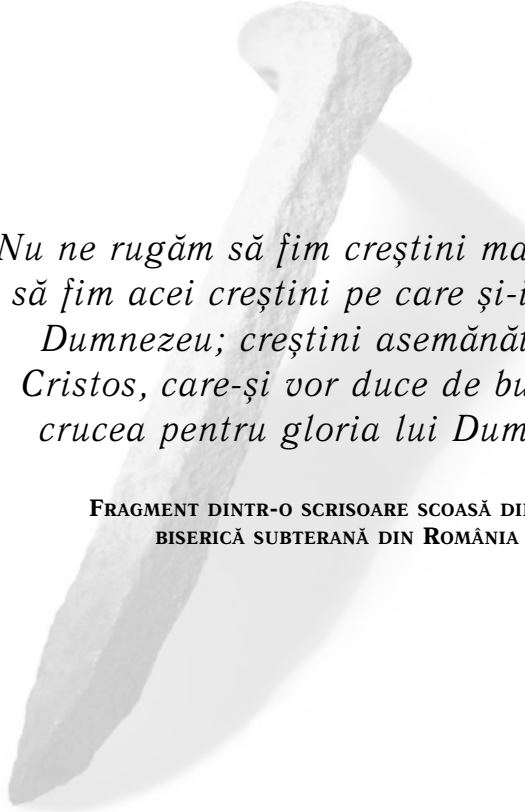
Într-un final, cu mâinile legate la spate, Peter i-a auzit pe părinții lui spunându-le soldaților: „A trăi este Cristos și a muri este un câștig”. Și cu acele cuvinte, Peter s-a dus acasă pentru a-și cunoaște Mântuitorul, în acea sumbră Vinere Mare. Unchiul său încă le povestește sătenilor din munți despre puterea pe care o are dragostea lui Cristos și despre tânărul său nepot credincios pe care îl chema Peter.

Toate riscurile sunt o chestiune de alegere. Unii oameni aleg să-și riște averile, punând pariuri pe activități banale. Scorul unui meci de fotbal. Câștigătorul unei curse de alergări. Câte coșuri va reuși să dea un jucător într-o seară. Alții își riscă viețile alegând activități care să le servească lor, fără nici un ecou în eternitate, de exemplu consumând droguri și alcool. Isus îi invită pe oameni să facă alte alegeri. El spune că trebuie să alegem să ne riscăm siguranța pământească pentru a câștiga o răsplată cerească; fiindcă i-am îndeplinit voia. A îndeplini voia lui Dumnezeu aduce o răsplată mult mai mare decât un cec încasat după o cursă sau decât efectul plăcut al ultimului drog. Ai experimentat răsplata din partea Domnului pentru că ți-ai riscat credința? De ce sau de ce nu?

Ziua 98

*Nu ne rugăm să fim creștini mai buni, ci
să fim acei creștini pe care și-i dorește
Dumnezeu; creștini asemănători lui
Cristos, care-și vor duce de bună voie
crucea pentru gloria lui Dumnezeu.*

**FRAGMENT DINTR-O SCRISOARE SCOASĂ DINTR-O
BISERICĂ SUBTERANĂ DIN ROMÂNIA**

COREEA DE NORD: SĂTENII DIN GOKSAN

Tânăra își ridică ochii căprui spre mama ei. Care va fi decizia acesteia?

În acea dimineață, mama fetei, pastorul lor și încă 26 de oameni din satul nord-coreean GokSan au fost legați și târați în fața unei mulțimi furioase de comuniști.

Unul dintre gardieni le porunci pastorului Kim și celorlalți creștini: „Lepădați-vă de Cristos sau veți muri”.

Ziua 99

Cuvintele au înfiorat-o. Cum să i se ceară una ca asta? Știa în inima ei că Isus era viu. Cu toții au refuzat, în liniște.

Gardianul s-a adresat apoi părinților: „Lepădați-vă de Cristos sau copiii voștri vor fi spânzurați”. Copila și-a ridicat privirea spre mama ei. I-a strâns mâna pentru că știa cât de mult o iubea mama. Femeia s-a aplecat ca să-i șoptească, plină de încredere și pace: „Azi, draga mea, ne vom întâlni în Rai”.

Toți copiii au fost spânzurați.

Creștinii rămași au fost culcați pe ciment și forțați să stea în fața unui tăvălug. Comuniștii le-au mai dat o șansă: „Lepădați-vă de Cristos sau veți fi zdrobiți”. Creștinii renunțaseră deja la copiii lor. Nu mai era cale de întoarcere.

Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.

Când șoferul a pornit motorul, sătenii au început să cânte cu voci blânde: „Mai multă dragoste, O, Doamne, către Tine, mai multă dragoste”.

Ioan 3:16

„Mai multă dragoste” e ceea ce a dat Dumnezeu atunci când și-a trimis Fiul. Mai multă dragoste e ceea ce a dat Isus atunci când a fost crucificat. Mai multă dragoste sacrificială și credincioșii pur și simplu pentru că-și iubesc Mântuitorul. Vor să dea mai mult Celui care le-a dăruit deja atât de mult. Într-o epocă în care suntem obișnuiți să dăruim doar minimul necesar, credincioșii stabilesc un standard nou. „Mai multă dragoste” nu sunt doar niște cuvinte dintr-o cântare clasică. Este un stil de viață lipsit de limite. Cu fiecare zi, descoperi noi moduri în care-ți poți dezovalui dragostea pe care o ai pentru Mântuitor. Pentru unii credincioși această cale a dus la moarte. Pentru alții a presupus sacrificiu financiar. Ce ar însemna „mai multă dragoste” pentru viața ta de zi cu zi?

Film la extrem

PAKISTAN: LUCRĂTORI CREȘTINI

Toată lumea își dorea acum să vadă filmul. Se vorbise despre acest film în piață și chiar la moschee. „Despre ce e?” „E chiar așa de rău ca oamenii care îl au să merite să fie arestați?”

Filmul despre care se vorbea era filmul *ISUS* – o producție de calitate care povestește viața, lucrarea, moartea și învierea lui Isus Cristos. Pune pe marele ecran planul de mântuire conceput de Dumnezeu, făcând ca povestea lui Isus să prindă viață. În orașul Jacobabad din Pakistan, doi bărbați au fost arestați pentru distribuirea acestui film și a altor materiale creștine. Ambii au fost bătuți și conducătorii musulmani locali au făcut presiuni să li se deschidă dosar penal lor și altor oameni implicați în distribuirea acestor materiale. Mai mult, i-au încurajat pe musulmanii din oraș să îi persecute pe creștinii din rândurile lor. Nu peste mult timp, un pastor local a fost jefuit și în zona unei școli creștine s-au tras focuri de armă. Orașul părea să fie o bombă cu ceas.

Nu peste mult timp, însă, lucrurile au început să ia altă turnură. În loc să boicoteze filmul, toată lumea a vrut să vadă despre ce era acest „film păcătos”. Au vrut să vadă cu ochii lor pentru ce se făcea atâta caz. Căpîi făcute la negru au început să circule peste tot și la un moment dat filmul a apărut chiar pe postul unei televiziuni locale. Judecătorul a vizionat la rândul lui filmul și a decis că acesta nu avea conținut anti-musulman.

Ziua 100

Gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul.

Isaia 55:8

Prin eforturile neintenționate depuse de conducătorii musulmani, mesajul Evangheliei a ajuns la o întreagă comunitate. Au plănuit să elimine filmul de pe teritoriul țării lor. Lucrarea, însă, a beneficiat de promovare. Dumnezeu nu transformă răul în bine prin intermediul unor metode convenționale. El binecuvântează eforturile servoitorilor Săi, însă nu după cum ne așteptăm. Creștinii din cadrul națiunilor restricționate învață acest adevăr pe propria piele, însă se bucură să vadă cum misterul căii lui Dumnezeu este la lucru în țara lor. Dumnezeu găsește cum să creeze posibilități pentru noi, chiar și atunci când ni se pare că lucrurile nu au sens. Sunt perioade în care ni se pare că nimic nu funcționează cum trebuie. Sunt perioadele respective momentele în care te încrezi cel mai mult în Dumnezeu? El știe ce face chiar și atunci când tu nu-ți dai seama.

Iertare la extrem

PERU: RICARDO

Ziua IOI

Dacă zice cineva: „Eu iubesc pe Dumnezeu”, și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci, cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede?

1 Ioan 4:20

Hârtia era murdară și cu marginile distruse. Cerneala neagră cursese de-a curmezișul foii, făcând ca scrisul să fie aproape de necitit. În josul paginii, scrisoarea era semnată – Ricardo.

„Scriu dintr-o tabără de gherile comuniste din Peru. Nu demult am căutat ceva programe radio care să mă mai înveselească un pic. Programele pline de ură ale tovarășilor mei mi se păreau goale de conținut. Am găsit apoi un program numit «Evanghelia în limbaj marxist». Spuneați că Isus, marele învățător, vorbea despre iertarea dușmanilor.

Pasajul respectiv mi-a pătruns în inimă. Am simțit dintr-o dată cum mă cuprinde o pace stranie și am plâns ca un copil. Nu înțeleg ce s-a întâmplat.

Părinții mei au fost victimele unui arendaș exploatare și toată viața i-am urât pe bogați. Însă, dintr-un motiv sau altul, nu mai simt asta. Nu pot să-mi explic. Este posibil să nu mai simt ură?

Aceea a fost prima dată în care am auzit programul vostru. Ce fericit sunt de atunci. Nu mai pierd nici o emisiune. Vreau să citesc cartea despre care vorbiți.”

Mai târziu, Ricardo a părăsit tabăra ca să devină membru al unei biserici. Doi ani mai târziu, s-a întors în tabără, sperând să le poată povesti camarazilor lui despre Cristos. Nimeni nu a mai auzit de el de atunci. Dacă a murit, cu siguranță a avut inima plină de iubire față de cei care l-au ucis.

Una dintre cele mai otrăvitoare emoții pe care le putem nutri este ura. Poate fi comparată cu acidul care-și corodează propriul recipient. Cei care cad pradă urii constată că devin victimele propriei amărăciuni. Credincioșii, însă, au o natură spirituală care îi ajută în lupta cu înclinațiile naturale. Isus le arată oamenilor cum să-și iubească vrăjmașii și cum să se schimbe în cadrul acestui proces. Transformarea se poate întâmpla atât de repede, că persoana convertită nici nu mai știe încotro s-au dus anii îndelungați de ură care s-a acumulat în timp! Îți otrăvești inima cu ură? Îți sunt bântuite nopțile de gânduri pline de răzbunare? Roagă-l pe Isus să te vindece. Iartă-i azi pe cei care ți-au făcut rău și află speranță pentru ziua de mâine.

Comoară la extrem

ROMÂNIA: SĂTENII DIN DOBROGEA

Lui Nicolae Ceaușescu i-a venit ideea numită „colectivizare”. De pe poziția de dictator al României, s-a gândit că ar fi benefic dacă toată lumea și-ar ceda în mod voluntar toate bunurile către Stat, spre binele tuturor.

Fermierii, deținătorii de pământuri și țăranii de pretutindeni au pierdut totul: câmpuri, animale, case și mobilier. Agricultură cândva prosperă a României se distrusese acum cu totul. Fiecare fermier a devenit sclav al statului, muncind terenurile care nu-i mai aparțineau în schimbul unor salarii de nimic. Familii întregi stăteau la coadă pentru a cumpăra o pâine.

Ziua 102

Tu ești un popor sfânt pentru Domnul Dumnezeu tău; Domnul Dumnezeu tău te-a ales, ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului.

Deuteronom 7:6

Ca oamenii să nu opună rezistență, dictatorul însuși s-a implicat în lansarea acestui program. În Dobrogea, toți sătenii au fost adunați în centrul orașului, unde li s-a cerut să renunțe de bună voie la posesiunile pe care le aveau. Oamenii au mai fost întrebați o dată: „Cine renunță la posesiuni?”

S-au cântat imnuri militare și laude la adresa comunismului. Oamenii au fost forțați să danseze și s-au făcut filmări care să demonstreze cât de entuziasmați erau de socialism. Un fermier căruia i s-a luat totul a afirmat ulterior: „Au crezut că ne-au luat tot ce aveam. Însă au lăsat ceva foarte important: cărțile cu cântări. Așa că ne-am așezat și i-am cântat laude Domnului”.

Oamenii joacă de multe ori jocuri de societate în cadrul cărora pun întrebări și se cunosc mai bine între ei. Una dintre întrebările cele mai revelatorii este: „Ce ai lua cu tine dacă ai ajunge pe o insulă pustie?” Unii oameni se decid greu și trebuie să li se amintească faptul că au de-a face cu un simplu joc. Țăranii din satele României comuniste, însă, nu au avut parte de luxul de a juca un joc de societate; pentru ei, această experiență a fost una reală. Guvernul lor nu le-a dat dreptul la nici un fel de proprietate. Au realizat, însă, faptul că acele culegeri de cântări care au scăpat atenției administrației aduc bucurie în satul lor – care a ajuns să semene cu propria lor insulă pustie. Oamenii au pus preț pe cântările respective, iar Dumnezeu îi prețuiește pe oameni.

Ofertă la extrem

LIBAN: MARIA

Maria avea doar 17 ani atunci când fanaticii musulmani au atacat satul în care trăia, în Liban. Maria și părinții ei s-au trezit confrunțați cu o decizie cutremurătoare: „Deveniți musulmani sau veți fi împușcați”.

Maria a răspuns cu îndrăzneală: „Îl aleg pe Dumnezeu. N-ai decât să mă împuști.” Maria și familia ei au fost împușcați. Soldații i-au lăsat să moară. Două zile mai târziu, cei de la Crucea Roșie au ajuns în sat și au descoperit un miracol: Maria era încă în viață, însă paralizată din cauza glonțului care o rănise.

Ziua 103

Și chiar dacă va trebui să fiu turnat ca o jertfă de băntură peste jertfa și slujba credinței voastre, eu mă bucur, și mă bucur cu voi toți.

Copleșită de durere, Maria s-a agățat de credința ei și s-a rugat. Într-un final, a fost cuprinsă de o pace stranie. Și-a luat acest angajament față de Dumnezeu: „Fiecare dintre noi avem de îndeplinit un scop. Eu nu mă voi putea niciodată mărita și nici nu voi putea depune efort fizic. Așa că îmi voi oferi viața pentru musulmani, cum sunt oamenii care mi-au ucis familia și au vrut să măucidă și pe mine. Viața mea va fi o rugăciune pentru acești oameni.”

Rugăciunile ei și mărturia ei de netăgăduit au adus mulți musulmani la credința în Fiul lui Dumnezeu. În Liban, anul 1990 a fost cel mai îngrozitor an din cadrul celor 15 ani de război civil. Mii de oameni au fost uciși sau au fost răniți și sute de mii au fugit. Cu toate acestea, felul în care Maria și-a jertfit viața rănită i-a încurajat pe mulți creștini să rămână pe poziții de dragul lui Cristos.

Filipeni 2:17

Cel mai mare dar adus în slujba lui Dumnezeu nu încapă pe jertfelnic. Atunci când considerăm că întreaga noastră viață e o jertfă adusă lui Cristos, resursele de care dispunem pentru a acționa în beneficiul Regatului sunt nelimitate. Mulți dintre cei care au fost persecutați asemeni Mariei împărtășesc o poveste similară. Continuă să-și ofere viețile pentru a le sluji celor care îi prigonesc, ca pe o ofrandă. Therese de Lisieux nota la un moment dat: „Suferințele pe care le îndurăm cu bucurie în numele altor oameni au darul de a converti mai mulți oameni decât predicile”. Majoritatea creștinilor oferă foarte ușor scuze când vine vorba de sacrificiul propriilor vieți: „Sunt prea ocupat”. Dumnezeu ne poate însă arăta moduri unice în care să putem fi martorii puterii Lui.

Tristețe la extrem

ROMÂNIA: ARHIMANDRITUL BENEDICT GHIUȘ

Închisoarea comunistă de la Jilava era una dintre cele mai aspre din România. Ferestrele sparte lăsau ca frigul iernii să pătrundă în celule. Unii dintre prizonieri au murit din cauza frigului. La Jilava, creștinilor nu li se arăta pic de milă. Se întâmpla ca uneori să îndure tratamente „speciale” la care îi supuneau gardienii cei cruzi.

Ziua 104

Totuși acum mă bucur, nu pentru că ați fost întristați, ci pentru că întristarea voastră v-a adus la pocăință. Căci ați fost întristați după voia lui Dumnezeu.

Unul dintre noii prizonieri, Arhimandritul Benedict Ghiuș fusese preot ortodox în România. În timp ce se uita plin de neliniște împrejur, a observat un chip care îi era familiar – un om împreună cu care predicase în capitala țării. Era pastorul Richard Wurmbrand. „Cum de mai e încă în viață?”, se întrebă Ghiuș. „Nimeni nu mai știe nimic de el de opt ani încoace”. Cei doi credincioși se îmbrățișară. Ghiuș zâmbi, fericit că avea lângă el un vechi prieten care să-i fie alături prin suferințele oribile pe care avea să le îndure.

Pastorul Wurmbrand, în schimb, nu a zâmbit. Era trist să vadă că așa un pastor bun a ajuns în închisoare. A început să-și facă griji pentru el. Va reuși oare să supraviețuiască frigului și tratamentelor îngrozitoare la care va fi supus? Oare nu-și va pierde mințile așa cum se întâmplase în cazul altor oameni? După opt ani de închisoare, Wurmbrand știa ce urmează.

Cei doi prieteni au stat împreună o vreme fără să spună nimic. Într-un final, Richard a rupt tăcerea întrebând: „Ești trist?” Spre uimirea lui, Arhimandritul răspunse simplu: „Frate, cunosc doar o singură tristețe: aceea de a nu fi încă împreună cu Cristos”.

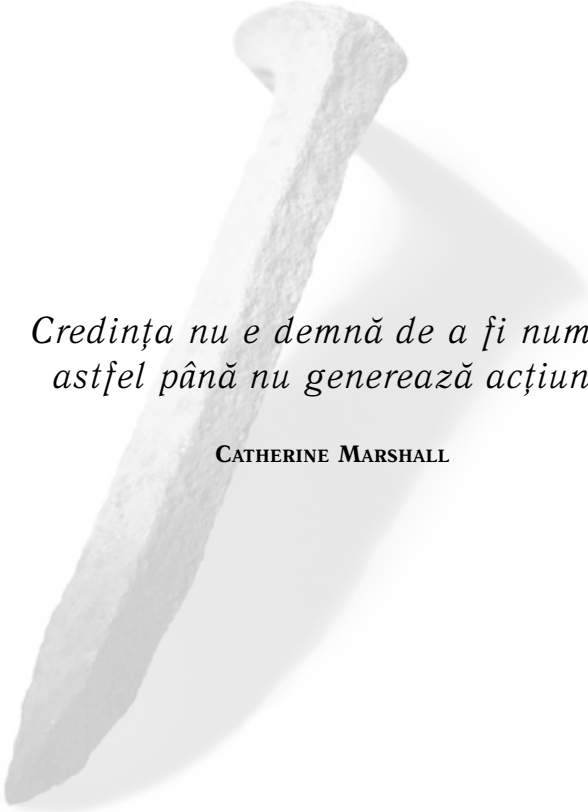
2 Corinteni 7:9

Este dificil să citești povești reale despre martiri creștini fără să fii consumat din punct de vedere emoțional. Este natural să fii umplut de tristețe și de milă pentru nevinovații care au murit în condiții atât de îngrozitoare. Eroii și eroinele acestor povești și-ar dori, însă, o cu totul altă reacție. Aceștia sperau ca sacrificiile lor să-i inspire și pe alții către angajamente atât de totale. Cu siguranță că moartea lor ne atinge sufletele. Ar trebui să ni se frângă inima, însă, când realizăm cât de insignifiantă este soarta noastră. Acest aspect este cu adevărat trist. Simți că ești provocat dincolo de un sentiment lumesc de milă, pentru a te căi de propria ta mulțumire de sine? Simți o hotărâre divină ca rezultat al lecturii? Roagă-l pe Dumnezeu să-ți întărească decizia de a trăi pentru El de azi înainte.

Ziua 105

*Credința nu e demnă de a fi numită
astfel până nu generează acțiuni.*

CATHERINE MARSHALL

Iertare la extrem

ROMÂNIA: DUMITRU

Dumitru a suferit mulți ani prin închisorile comuniste. Spiritul i-a rămas puternic în timpul încarcerării sale, însă trupul începea să-i cedeze. Un anumit gardian se amuza bătându-l peste spinare cu un ciocan, fapt care l-a paralizat permanent. Dar atitudinea sa modelată după Cristos nu s-a lăsat descurajată și, într-un final, a fost eliberat din închisoare.

Ziua 106

Îngăduiți-vă unii pe alții, și dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Cristos, așa iertați-vă și voi.

Coloseni 3:13

20 de ani mai târziu, cineva i-a bătut la ușă. A fost foarte surprins să-l vadă pe gardianul care obișnuia să-l bată crunt și care l-a paralizat în urmă cu toți acei ani. Totuși, credința lui Dumitru nu a pălit.

Înainte ca Dumitru să apuce să-l salute, bărbatul a spus: „Îmi dau seama că nu voi putea fi niciodată iertat pentru ce ți-am făcut. Am fost prea plin de răutate. Te rog ascultă doar cum îmi cer iertare și apoi am să plec.”

Pentru o clipă, Dumitru îl privi plin de compasiune și mirare pe bărbatul din fața sa, după care a răspuns plin de blândețe: „Vreme de 20 de ani m-am rugat pentru tine în fiecare zi. Te-am așteptat. Acum 20 de ani te iertasesm deja.” Dacă suntem dispuși să arătăm tuturor dragoste și iertare – chiar și celor care ne-au făcut mult rău – atunci dragostea lui Cristos poate învinge totul.

Majoritatea oamenilor nu ajung niciodată să sufere de pe urma torturii fizice. Totuși, rănilor emoționale pe care ni le fac ceilalți oameni pot fi la fel de distrugătoare. Amintirea unor cuvinte pline de răutate, trădarea din partea unui prieten, un divorț furtunos, toate acestea ne pot urmări o viață întreagă. Suntem tentați să acumulăm resentimente sau chiar să ne răzbunăm. Iertarea nu e ceva ce ne vine în mod natural să facem, însă aceasta nu poate fi separată de natura lui Dumnezeu. Dacă am fost atinși de harul lui Dumnezeu, atunci le putem face parte celorlalți de iertarea lui Dumnezeu. Iertarea nu depinde de faptul că ni se cere iertare sau nu. Este un act de ascultare și un act de credință. Roagă-l pe Dumnezeu să-ți deschidă inima către miracolul adevăratei iertări.

Vizită la extrem

EUROPA DE EST: ION LUGOJANU

Ion Lugojanu, un tânăr creștin din Europa de Est, s-a întors de la prima înfățișare din cadrul procesului său de judecată. Tovarășii de celulă l-au întrebat neliniștiți: „Ce s-a întâmplat?”

„A fost exact ca în ziua în care îngerul a vizitat-o pe Maria, mama Mântuitorului. Cum stătea ea singură în încăpere, cufundată în meditație, a văzut deodată un înger strălucitor de-al Domnului, care i-a dat incredibila veste. Avea să-l nască pe fiul lui Dumnezeu.”

Ziua 107

Curioși de legătura dintre această poveste și ce s-a întâmplat la tribunal, ceilalți prizonieri au ascultat cu atenție.

Ion a continuat să împărtășească Evanghelia Păcii prin intermediul poveștii Mariei. „Pentru toate bucuriile pe care Isus i le-a adus, Maria avea să stea într-o zi în fața crucii Lui și-i va privi suferințele. Îl va vedea cum moare pentru păcatele lumii. Dumnezeu l-a înviat pe Isus și acum Isus domnește în Rai. Maria știa că, atunci când va ajunge în Rai, va fi din nou cu Fiul ei, bucurându-se veșnic.”

Tovarășii de celulă ai tânărului nu mai înțelegeau nimic. „Dar te-am întrebat ce s-a întâmplat la tribunal.”

Ion i-a privit, având așternută pe chip o expresie plină de pace, și le-a spus: „Am fost condamnat la moarte... nu e asta o veste bună?” Ion a realizat că vestea pe care îngerul i-a dat-o Mariei era tot atât de dulce-amăruie – după suferința pe care a trebuit s-o îndure Isus, în Rai va fi doar bucurie. Și-a anticipat cu bucurie fericirea veșnică pe care o va trăi în prezența lui Isus.

Îl vedem „încununat cu slavă și cu cinste” din pricina morții pe care a suferit-o; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți.

Evrei 2:9

În multe culturi, moartea e un subiect tabu. Oamenii se străduiesc mult să se izoleze de inevitabilitatea propriei lor morți. Folosesc tot felul de eufemisme ca să evite cuvântul „a murit”. Amânăm redactarea testamentului sau să ne facem asigurare pentru caz de deces, gândindu-ne că asta nu ni se va întâmpla nouă. Corporațiile fac niște profituri imense vânzându-ne produse care ne promit tinerețe veșnică. Dumnezeu nu ne lasă să ignorăm moartea, dar ne învață cum să-i facem față. Îngerul care a vizitat-o pe Maria nu s-a eschivat de la a-i spune că va suferi mult la cruce. Totuși, i-a împărtășit și speranța învierii, așa încât durerea ei să fie suportabilă. Ca și creștini, promisiunea vieții veșnice ne ajută să ne acceptăm propria moarte și să fim realiști și plini de curaj în ce o privește.

Apărare la extrem

RUSIA: GEORGE JELTONOSHKO

Ziua 108

Încredințea-ți
soarta în mâna
Domnului, încre-
de-te în El, și El va
lucra, El va face să
strălucească drep-
tatea ta ca lumina,
și dreptul tău ca
soarele la amiază.

Psalmi 37:5-6

George Jeltonoshko știa că guvernul lui nu a dorit ca oame-
nii să răspândească Evanghelia lui Cristos, însă a avut o con-
vingere mai puternică, în virtutea căreia se supunea poruncilor
date de Cristos – chiar dacă acestea intrau în contradicție cu
legile țării lui.

Când poliția i-a bătut la ușă, nu a fost surprins deloc. Și-a dat sea-
ma că era inevitabil ca aceștia să afle despre lucrarea lui, din cauza
materialelor pe care le răspândea. Când a venit ziua procesului, i s-a
desemnat un avocat din oficiu. George i s-a adresat judecătorului cu
curaj, spunându-i: „Nu vreau un avocat. Știu că am făcut ce era corect
să fac și corectitudinea nu are nevoie de apărare”.

Judecătorul l-a întrebat: „Te declari vinovat?”

„Nu. Răspândirea Evangheliei este de datoria tuturor creștinilor.”

Judecătorul i-a cerut să intre în rândurile bisericilor oficiale, care
nu erau decât instituții marionete ale statului. George, însă, refuză.
Aceste biserici se ghidau după poruncile date de către Stat, nu după
cele ale lui Dumnezeu.

Judecătorul începea să se enerveze. „Unde vă țineți slujbele?”,
întrebă.

„Adevărații credincioși se închină pretutindeni”, veni răspunsul lui
George.

A fost condamnat la trei ani de închisoare. În timpul încarcerării,
și-a continuat lucrarea. Avea dreptate. Corectitudinea nu are nevoie
de apărare.

*Poate că „a face ce trebuie” e o vorbă foarte răspândită. Ușor
de zis, însă, pentru că ceea ce e bine în ochii lui Dumnezeu intră de
multe ori în contradicție cu opinia generală. Disputa dintre bine și
rău se face vizibilă de multe ori într-o sală de clasă, într-un birou,
într-o sală de tribunal sau în biserică. Nu ne putem baza pe mediul
în care trăim pentru a ne forma niște concepții corecte despre bine
și rău. Oamenii ne pot convinge să confundăm compromisul cu co-
rectitudinea. Cuvântul lui Dumnezeu este singurul criteriu care ne
ajută să decidem ce e bine în fiecare situație. Poate că unii oameni
nu vor înțelege deciziile pe care le luăm. Totuși, Dumnezeu promite
să ne răsplătească pentru angajamentul de a face ce trebuie. Acei
oameni care ne observă vor vedea lumina și vor simți căldura acți-
unilor noastre corecte.*

Foc la extrem

SIBERIA: VICTOR BELIKH

„Cu flăcările iubirii pe care Isus mi le-a aprins în inimă am făcut ca gheața Siberiei să se topească. Aleluia!”

Chipul episcopului Victor Belikh s-a luminat în timp ce rostea aceste cuvinte. A învățat cum să-l lase pe Dumnezeu să preia controlul inimii, chiar în cea mai dificilă situație. Vreme de 20 de ani suferise închis într-o celulă izolată din Rusia comunistă fără să primească vreo veste despre familia sau prietenii lui.

Ziua 109

Dumnezeul nostru este „un foc mistuitor”.

Evrei 12:29

În fiecare seară îi era pusă în celulă o saltea de paie. I se permitea să doarmă vreme de șapte ceasuri, după care îi luau salteaua. Petrecea următoarele 17 ceasuri din fiecare zi umblând în cercuri în spațiul jalnic de mic pe care îl avea la dispoziție. Dacă se oprea sau cădea, gardienii îl băteau sau aruncau apă pe el până se ridica s-o ia de la capăt. După 20 de ani de astfel de chin, a fost trimis patru ani în nordul Siberiei, acolo unde gheața nu se topește niciodată, într-un lagăr de muncă. A supraviețuit doar pentru că a lăsat ca focul lui Dumnezeu să-i topească amărăciunea și furia.

Situația lui Belikh e rară, însă felul în care a gestionat-o e disponibil oricărui om care trece prin suferință. Isus a aprins focul iubirii în inima bărbatului – un furnal divin care i-a putut ține de cald vreme de 20 de ani.

Foc. Un cuvânt simplu care stârnește imagini puternice. Când îl auzim strigat într-o clădire aglomerată înseamnă pericol. Când îl avem aproape într-o noapte friguroasă, ne aduce confort. Este corelat cu emoțiile tulburate dintr-un moment „aprins”. Focul mai este folosit și pentru rafinarea și întărirea metalelor în forjă. Focul luminează și risipește întunericul. În toate aceste imagini, un singur lucru rămâne constant. Focul este asociat cu schimbarea. Precum o interacțiune cu focul, o interacțiune cu Dumnezeu ne schimbă viața. Ai avut parte de o întâlnire cu Dumnezeu care să-ți aprindă, susțină, rafineze viața, să-ți ofere mângâiere și să te elibereze, așa cum s-a întâmplat în cazul lui Belikh? Cruzimea omului nu poate stinge flacăra iubirii lui Dumnezeu. Arde viu focul lui Dumnezeu în tine?

Reputație la extrem

IERUSALIM: IACOV

Iacov a slujit drept cap al bisericii primare după învierea lui Isus. Nici un credincios nu putea să-i asculte învățăturile fără ca fie să se convertească, fie să nu mai vrea să-i stea în preajmă.

Din această cauză, Marele Preot și alți conducători evrei l-au urcat pe Iacov pe acoperișul templului și i-au cerut să se lepede de Isus ca să nu fie aruncat de la înălțime. Această situație nu a făcut decât să-i dea lui Iacov încă o ocazie de a predica Evanghelia unei mulțimi fascinate.

Ziua IIO

„Ascultați cu toții! Isus este adevăratul Mesia, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru! Stă la dreapta lui Dumnezeu și se va întoarce ca să judece viii și morții!”

În rândurile mulțimii, unii au căzut în genunchi, laudând numele lui Isus; alții au fost copleșiți de îndrăzneala și de convingerea lui. Fără îndoială, nu era decât un simplu om. A fost imediat aruncat de sus, către o moarte sigură.

Așa că cei ce suferă după voia lui Dumnezeu să-și încredințeze sufletele credinciosului Ziditor și să facă ce este bine.

Mulțimea a rămas fără glas, după care cineva a strigat: „Priviți! Nu a murit!” Iacov nu era mort, ci îngenuncheat în rugăciune. Mulți au început să strângă pietre pentru a-l ucide, însă unul dintre preoți a sărit pentru a-i lua apărarea: „Ce faceți? Acest sfânt se roagă pentru noi și voi vreți să-i faceți rău?” În timp ce rostea aceste cuvinte, un om l-a lovit din spate cu o bară de metal, ucigându-l pe loc. A fost înmormântat în locul în care a căzut.

1 Petru 4:19

Fiecare eveniment despre care s-a scris în istorie are povestea lui. Poate că nuanțele și atmosfera situației s-au pierdut, însă e destul de ușor să-ți imaginezi aceste conținuturi pornind de la ceea ce istoria a reușit să păstreze. Această poveste a lui Iacov transmite esența personalității lui și felul direct în care obișnuia să vorbească despre Isus. Cei care l-au cunoscut cel mai bine știau cât de devotat îi era lui Cristos. Și cei care nu-l cunoșteau deloc au zis că era un predicator curajos. Moartea lui e încă un exemplu de credință neșovăitoare în Cristos. Istoria creștină demonstrează cu dovezi de netăgăduit fidelitatea de care au dat dovadă cei care au călcat pe urmele lui Cristos. Ce va spune istoria despre tine? Care este povestea pe care ai vrea s-o spună despre credința ta generațiile care vor veni după tine?

Botez la extrem

SLOVACIA: ANNMARIE

Annmarie, o tânără creștină din Slovacia, a fost în închisoare mai multe luni, din cauza implicării ei în biserica subterană. Deseori era adusă într-o încăpere în care un gardian o bătea ca să obțină informații despre alți creștini din biserica ei.

Ziua III

Icoana aceasta închipuiește acum pe voi, și anume botezul, care nu este o curățare de întinăciunile trupești, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu, prin învierea lui Isus Cristos.

1 Petru 3:21

Prin harul Domnului a reușit să reziste. Ba mai mult, a folosit timpul în care era maltrată pentru a-i spune gardianului despre dragostea lui Isus. Acesta o batjocorea: „Dacă nu-mi dai informația, te bat de nu-ți mai arde de nici o dragoste”.

„Am un iubit care e cel mai drăguț dintre toți. El este dragoste. Dragostea lui nu caută plăcerea, ci să aducă bucurie celorlalți oameni. De când îl cunosc, la rândul meu nu pot decât să iubesc. Acum ești plin de ură, dar te implor, iubește Dragostea.”

Gardianul s-a înfuriat așa de tare că a pleznit-o până a leșinat. Când și-a revenit, l-a văzut stând în tăcere, căzut pe gânduri. Într-un final, a întrebat-o: „Cine este iubitul ăsta al tău?” Annmarie i-a povestit despre Isus și despre motivul venirii Lui pe pământ.

Când a întrebat-o cum ar putea să se împrietenească la rândul lui cu Isus, i-a răspuns că trebuie să se pocăiască și să se boteze. „Atunci botează-mă și pe mine acum, sau te împușc.”

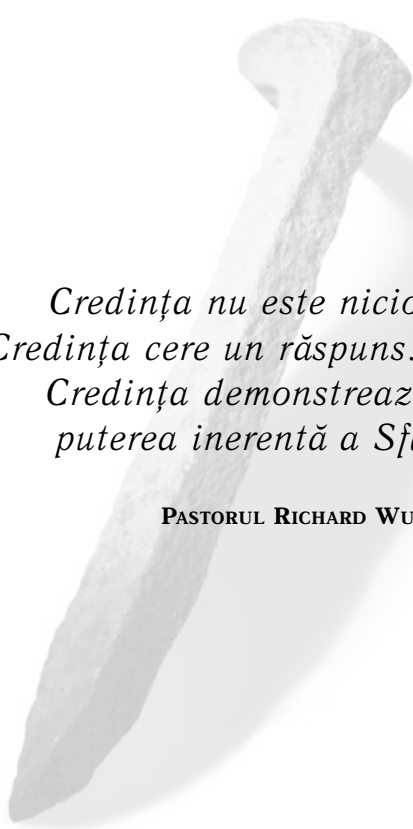
Annmarie l-a botezat și gardianul a ajuns mai apoi tovarăș de închisoare alături de cei pe care obișnuia să-i bată.

Când oamenii sunt îndrăgostiți, vorbesc despre asta cu toată lumea. Le spun familiilor, prietenilor, vecinilor și în general oricui e dispus să asculte. În același fel, botezul este o asumare publică a identității cu Cristos și comunitatea Lui, a faptului de a fi îndrăgostit de El. Când un om matur se botează, le declară tuturor celor care sunt de față că este pregătit să-l urmeze pe Cristos cu orice preț – chiar dacă martorul e doar un alt deținut din celulă. Dragostea pe care o avem pentru Cristos ne motivează să proclamăm întregii lumi devotamentul pe care îl avem față de El. Avem, oare, curajul de a le spune oamenilor despre dragostea lui Isus – chiar și în lipsa unei amenințări?

Ziua II2

*Credința nu este niciodată pasivă.
Credința cere un răspuns. Cere o misiune.
Credința demonstrează prezența și
puterea inerentă a Sfântului Duh.*

PASTORUL RICHARD WURMBRAND

Curaj la extrem

ROMÂNIA: O MAMĂ ȘI FIICA SA

Toți prizonierii erau întristați să o vadă pe fetiță în închisoare împreună cu mama ei. Chiar și directorul închisorii a întrebat: „De ce nu ai milă de fiica ta? Dacă te lepezi de creștinism, puteți pleca amândouă acasă”.

Se înțelege că în sinea sa femeia era chinută. Stătea în închisoare împreună cu copilul ei de când protestase împotriva arestării pastorului, dar într-un final a căzut de acord să-și lepede credința ca să oprească suferința fiicei sale. Două săptămâni mai târziu, au forțat-o să strige de pe o scenă în fața a zece mii de oameni: „Nu mai sunt creștină!”

Pe drumul spre casă, fetița s-a întors către mama ei și a spus: „Mămică, astăzi lui Isus nu i-a plăcut de tine”. Mama a încercat să explice că a făcut ceea ce a făcut din iubire. Fetița s-a uitat la mamă, cu o privire matură, și a zis: „Promit că dacă mergem din nou la închisoare pentru Isus, nu mă vaiet”.

Mama a început să plângă, copleșită de mândrie și dragoste pentru fiică. Implorându-l pe Dumnezeu să-i dea putere să ia o decizie grea, a mers înapoi la directorul închisorii și i-a zis: „M-ai convins să-mi denunț credința de dragul fiicei mele, dar ea are mai mult curaj decât mine.”

S-au întors amândouă la închisoare și fetița și-a ținut promisiunea.

Ziua III

Nu ți-am dat Eu oare porunca aceasta: „Întărește-te și îmbărbătează-te”? Nu te înspăimânta și nu te îngrozi, căci Domnul Dumnezeu-
ul tău este cu tine în tot ce vei face.

Iosua 1:9

Iosua a avut și el de îndurat o încercare dificilă, aceea de a prelua ștafeta de la Moise în conducerea poporului ales dinainte. Era periculos? Cu siguranță. A avut îndoieli? Probabil. Dumnezeu i-a promis lui Iosua că va fi cu el, așa încât Iosua a ajuns să aibă aceeași încredere ca cea a copilului din întâmplarea anterioară. Amândoi, Iosua și fetița, au realizat deoreme în cursul vieții că vor avea nevoie de prezența lui Dumnezeu pentru a învinge. Dumnezeu ne poruncește să ne întărim curajul și certitudinea că El niciodată nu ne va părăsi. În fața încercărilor, curajul ne piere de multe ori. În vreme de necaz, alege să crezi în promisiunea lui Dumnezeu că va fi cu tine. Fii curajos și încrezător în ziua care-ți stă acum înainte.

Sfat la extrem

ALBANIA: VALERII NASARUK

În Albania, primul stat din lume autodeclarat ca fiind ateu, un tânăr creștin pe numele Valerii Nasaruk a fost arestat pentru că și-a tatuat fără frică o cruce pe mână. A vrut să arate tuturor, de la prima strângere de mână, că el nu se dezlipește de credința lui în Dumnezeu. Valerii era totuși frustrat de faptul că nu i se permitea să le spună altora, verbal, despre iubirea lui Dumnezeu.

Ziua II4

În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Cristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!

La proces, judecătorul i-a zis mamei lui Valerii: „Spune-i fiului tău să-și schimbe căile, ca să fie eliberat”.

Mama s-a gândit o vreme și apoi a spus, printre lacrimi: „Valerii, sfatul meu pentru tine e să nu te clintești și să nu-l denunți pe Cristos, chiar dacă asta înseamnă că vei muri”.

Mai apoi, într-o scrisoare către biserica subterană, ea a scris: „Am fost prezentă la proces, ceea ce a fost atât de greu pentru mine. Mi-am dorit să îi pot lua locul. Cel mai greu mi-a fost când mi-au cerut să îl îndemn pe Valerii să își schimbe căile și nu am putut să o fac. Lumea ne acuză pe noi, părinții lui, că suntem vinovați pentru sentință, pentru că totul a fost din cauza influenței noastre. Nici unii creștini nu înțeleg de ce am făcut ce am făcut, dar apoi îmi amintesc că și Isus a fost înțeles greșit. Când mă chinuie depresia, îmi amintesc că Petru l-a sfătuit pe Isus să își salveze propria viață. Dumnezeu îmi dă puterea să îndur totul. Vă rog rugați-vă pentru mine”.

Galateni 6:14

Dumnezeu ne iubește și are planuri mărețe pentru viețile noastre. Problema este că și toată lumea are planuri pentru viețile noastre. Fă asta. Fă aia. Încearcă asta. Încearcă aia. Sfaturile sunt ieftine și abundente. Vine însă și vremea când cuvintele sunt scumpe. De fiecare dată când un credincios ne încurajează să continuăm Chemarea lui Dumnezeu în viețile noastre, în poșida consecințelor, știm că am auzit cuvintele unui om atins de Dumnezeu. Orice se împotrivesc acestei idei nu este un sfat bun, chiar dacă pleacă dintr-o bună intenție. De cine asculți când vine vorba de a avea parte de un ghid spiritual? Amintește-ți și pune pe o foaie ultimul sfat spiritual pe care l-ai primit de la un prieten de încredere. Cât de mult ai ascultat de el?

Concentrare la extrem

CHINA: ME LING

„Mi-am purificat inima de frica de oameni și am învățat să îl văd pe Dumnezeu.”

Me Ling era încă tânără când fusese arestată pentru activitățile ei creștine în China comunistă. În timpul interogatoriilor, poliția o tortura în încercarea de a o face să își trădeze prietenii din biserica subterană.

Ziua 115

Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ.

Coloseni 3:2

La început Me Ling fusese extrem de fricoasă și nu putea vedea motivul pentru care Dumnezeu o pusese în locul acela teribil. Dar apoi își aminti învățăturile pastorului ei, care zicea: „Suferința reală durează numai un minut și apoi ne petrecem eternitatea cu Salvatorul nostru mareț”.

Când a fost întrebată cum a putut să își păstreze capul pe umeri în acele momente groaznice, ea a răspuns: „Când îmi închideam ochii, nu mai vedeam fețele furioase ale bărbaților și instrumentele durerii pe care le foloseau. Îmi tot repetam promisiunea lui Cristos pentru mine: «Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!» (Matei 5:8). De asemenea, am descoperit că atunci când mi-am purificat inima de frica de oameni, am învățat să îl văd cu adevărat pe Dumnezeu. Am prins curaj de la toți ceilalți care au mers înaintea mea și m-am concentrat numai pe El, până când orice altceva a devenit fad. Când autoritățile și-au dat seama de strategia mea de apărare, mi-au lipit pleoapele să nu le mai pot închide. Dar era prea târziu, vederea mea era în siguranță.”

Admirăm persoanele cu profesii care presupun multă concentrare și atenție. Neurochirurgul îndemânat, atletul olimpic și vizionarul corporatist împărtășesc o trăsătură comună: sunt persoane care-și pot concentra atenția. Disciplina concentrării depășește inteligența, agilitatea athletică sau carisma. Fără concentrare, acești oameni ar fi pur și simplu inteligenți, atletici sau interesanți, în cel mai bun caz. Abilitatea lor de a se concentra contribuie semnificativ la succesul lor. Dezvoltarea unui proiect lumesc, asupra căruia să ne aplecăm, poate aduce succesul imediat, dar cum stau lucrurile cu eternitatea? Dacă ești mai concentrat asupra chestiilor trecătoare în această lume, vei pierde din vedere obiectivul important. Ce poți face astăzi ca să te asiguri că îl vezi doar pe Cristos și răspândirea veștilor Lui bune?

Scrisori la extrem

UCRAINA: TREI CREȘTINI

Ziarul Sovietic Molodoj Gruzii relatase despre detenția a trei creștini. Infracțiunea lor a constat în începerea unui lanț de scrisori menit să ajute oamenii de pe întreg teritoriul Uniunii Sovietice să înțeleagă învățăturile lui Isus Cristos.

Neputând să publice Biblia sau cărți creștine, începuseră să trimită multiple copii ale acestor scrisori și să ceară destinatarilor să facă și mai multe copii și să le trimită mai departe. Prin această metodă creativă de răspândire a Evangheliei, mii de scrisori ajunseseră în multe regiuni ale Uniunii Sovietice. Copiii în special erau încântați, pentru că nu li se permitea să meargă la biserică, iar aceste scrisori deveniseră parte din educația lor creștină.

Ziua II6

**Cuvântul Tău,
Doamne, dăinuie
în veci, în ceruri.**

Psalmi 119:89

Mai mult, acestea au ajutat la întărirea credinței creștinilor în întreaga țară, în acele vremuri tulburi. După ani de guvernare represivă și intervenție în bisericile lor, erau pregătiți să încerce ceva curajos și nou. Ei voiau, în mod sincer, ca toată lumea să audă despre iubirea lui Dumnezeu și, în ciuda restricțiilor, simplitatea lor nemaipomenită le-a permis să răspândească mesajul până în orașul Tbilisi și chiar în unele regiuni din Ucraina!

Un alt articol de ziar scria: „Trei creștini ne-au inundat orașele cu scriiturile lor”. Descria acest efort coordonat drept „o ofensivă din partea credincioșilor”.

Cine ar fi putut prezice efectele pline de forță ale unui lanț de scrisori?

După 50 de ani de tiranie împotriva creștinismului, oficialii sovietici s-au simțit amenințați. Reacția lor lasă demonstrată puterea Cuvântului lui Dumnezeu. Opresiunea nu se lasă înduioșată de efortul uman. Nu se înmoaie cu sentimente de simpatie. Nu poate decât să reziste Cuvântului lui Dumnezeu, puternic, viu și activ în viețile credincioșilor. Satan tremură în fața puterii conținute în Cuvântul lui Dumnezeu. Suntem noi la fel de conștienți de puterea lui precum sunt adversarii lui? Dacă a trecut multă vreme de când citirea Scripturii te-a copleșit cu admirație, cere-i lui Dumnezeu o a doua șansă. Cere-i să îți arate puterea Sa și să experimentezi astăzi efectul Cuvântului în viața ta.

Voluntar la extrem

CHINA: SORA KWANG

După ce au pretins multe ore de muncă intensă și înfometare, gardienii chinezi au cerut prizonierilor ca cineva să se ofere voluntar să curețe băile în fiecare zi. Nici una dintre femeile închise nu a spus nimic.

Într-un final, sora Kwang păși înainte și se offeri să facă munca aceea dezgustătoare. Ea o vedea ca pe o ocazie nemaipomenită de a-și împărtăși credința cu femei din închisoare pe care altfel nu le-ar fi văzut niciodată. Cât timp a fost în acea închisoare, a condus sute de femei către Cristos.

Ziua II7

Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus și mulțumiți, prin El, lui Dumnezeu Tatăl.

Devoțiunea lui Kwang era evidentă celor care o cunoșteau, dar ajunsese la acest nivel trecând prin multă suferință. Înainte de detenție, ea și soțul său se oferiseră voluntari să organizeze grupuri de evangheliști care călătoreau prin regiune, formând mici biserici în casele oamenilor.

Când autoritățile comuniste au descoperit activitățile lui Kwang, i-au bătut fiul de 12 ani până l-au ucis. Cu toate acestea, femeia a refuzat să renunțe la Cristos, ba chiar a continuat să construiască mișcarea de biserici-case și după eliberarea din închisoare.

În sfârșit, în 1974, comuniștii au decis să facă un exemplu din „Mama Kwang”, după cum îi spuneau membrii bisericii ei. O puseseră în închisoare pe viață, într-o celulă subterană cu o găleată pentru nevoile sanitare și numai orez murdar de mâncare.

În mod miraculos, a fost eliberată după zece ani, și mereu se uita înapoi la anii de detenție ca la un dar – o oportunitate specială de a împărtăși iubirea lui Cristos cu oameni care nu ar fi auzit de ea altfel.

Coloseni 3:17

Pentru anumite persoane, a fi voluntar e aproape o ocupație profesională. Ei fac voluntariat la școala copiilor lor, ajută cu organizarea întâlnirilor dintre profesori și părinți și devin antrenori ai echipelor de fotbal ale copiilor lor. A te offeri voluntar pentru cauze mai puțin populare este o provocare mai mare. De multe ori spiritul de voluntariat nu se găsește nicăieri. Casele de bătrâni, orfelinatele și adăposturile sunt ultimele locuri în care oamenii vor să își petreacă vremea. Mirosul, mediul deprimant și alte dificultăți îi alungă. Dar unde credeți că Isus și-a petrecut cea mai mare parte a timpului? Aproape orice poziție de voluntar presupune o muncă dificilă și de admirat. Încearcă să te offeri primul voluntar data viitoare când o oportunitate îți iese în cale.

Andiență la extrem

ROMÂNIA: PASTORUL RICHARD WURMBRAND

Pastorul român Richard Wurmbbrand a continuat să predice chiar și atunci când a fost pus într-o celulă solitară de închisoare, în care nu pătrundea nici lumina și nici sunetul. A predicat unei audiențe invizibile.

După miraculoasa sa eliberare și plecarea lui în Statele Unite, pastorul Wurmbbrand a scris câteva cărți care descriau experiența în închisoare și predicile pe care le compusese și memorase cât timp fusese închis. După câțiva ani, a primit o scrisoare:

Ziua 118

Nu aveți, pentru că nu cereți.

Iacov 4:2

Stimate Pastor Wurmbbrand,

Eu am fost crescut într-o casă cu frica lui Dumnezeu, dar m-am rătăcit și am ajuns în închisoare aici, în Canada. Am vrut să mă reîntorc la Dumnezeu, dar nu știam cum, așa că m-am rugat: „Doamne, dacă undeva în lume se află un alt prizonier singuratic ca mine, te rog adu-mi gândurile lui”. Am auzit o voce interioară care îmi zicea să stau liniștit, având certitudinea că Dumnezeu mă va atinge cumva.

În mod miraculos, în fiecare noapte am început să aud un fel de predică ce părea să vină de undeva de departe. M-am pocăit, și după eliberarea din închisoare, am descoperit cartea ta „Cu Dumnezeu în Subterană”, într-o librărie creștină. Am recunoscut imediat predicile ca fiind aceleași cu cele pe care le-am auzit în închisoare. Mulțumesc!

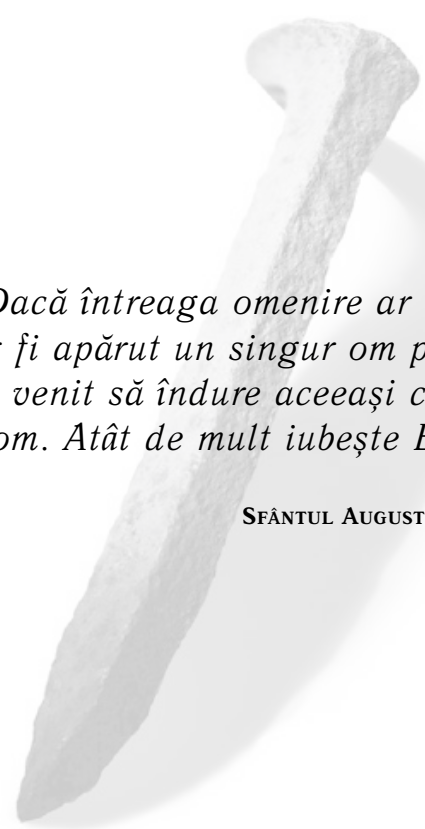
Pastorul Wurmbbrand a primit două alte scrisori din țări diferite care conțineau relatări aproape identice. Într-adevăr, îngerii au transmis predicile lui altor oameni care aveau nevoie să le audă.

Se spune că toți creștinii fac ca, adesea, îngerii să nu mai aibă ocupație. De prea multe ori credincioșii sunt mulțumiți să trăiască vieți liniștite, cu binecuvântări ocazionale. Dar Dumnezeu tânjește să ne dea lucruri mai bune decât ce ne imaginăm noi că ar fi cel mai bine să ni se întâmple. Totuși, El a rezervat cele mai bune binecuvântări pentru cei care cer cu credință. De ce i-am cere lucruri lui Dumnezeu dacă El deja ne cunoaște nevoile? Trebuie să cerem cu credință pentru a ne demonstra dependența de El. Te simți mulțumit de lucrurile bune pe care ți le-a dat Dumnezeu? Atunci cere cu încredere lucruri și mai bune. Nu te mulțumi cu mai puțin.

Ziua 119

Dacă întreaga omenire ar fi fost dreaptă și ar fi apărut un singur om păcătos, Cristos ar fi venit să îndure aceeași cruce pentru acest om. Atât de mult iubește El pe fiecare om.

SFÂNTUL AUGUSTIN

„Laș” la extrem

TARSUS: IOAN MARCU

„El nu poate să vină cu noi!”, insistă Pavel. „E un laș și nu-i bun de nimic pentru congregație.”

Barnaba răspunde: „Poate că tu nu mai ai nici o speranță de la el, dar Dumnezeu are”.

Pavel era hotărât. „Nu mă poți obliga, Barnaba. Voi aduce numai oameni pe care mă pot baza. El nu e binevenit în această călătorie de răspândire a credinței.”

Ziua 120

la pe Marcu și adu-l cu tine; căci el îmi este de folos pentru slujbă.

„Atunci nici eu nu sunt. E decizia ta, Pavel. Dumnezeu ți-a oferit direcția călătoriei. Să ne despărțim în pace. Când biserica se teme de tine, prin harul Domnului am venit la tine și le-am arătat că tu poți face lucruri mărețe pentru Dumnezeu. Acum Dumnezeu are aceeași chemare pentru Marcu.”

Pavel ezită. „Așa să fie. Sper să ai dreptate, prietene, chiar dacă eu nu pot să fiu de acord”. Astfel, Pavel și Barnaba au plecat pe căi diferite.

Până la urmă, Pavel și Marcu au ajuns împreună în închisoare, în Roma, iar Pavel a descoperit adevărata valoare întru Cristos a tânărului său prieten ca servitor loial. Marcu a scris Evanghelia ce-i poartă numele și a demonstrat că nu e un laș în timpul înfruntării vieții din închisoare. Marcu a rămas fidel în cele mai grele vremuri, lucru recunoscut de către Pavel într-o scrisoare către Timotei, cu puțin înainte de moartea sa.

2 Timotei 4:11

Dumnezeu ne scoate în cale încercări de multe ori pentru a demonstra unul dintre două adevăruri: fie pentru a arăta cât de departe am ajuns în dezvoltarea noastră spirituală, fie pentru a ne arăta exact în ce zonă avem nevoie de mai multă creștere. Transformarea lui Marcu dintr-un aparent laș într-un prozelit devotat ne reamintește cum creșterea spirituală este un proces. Sigur, putem să ne uităm la eșecurile din trecut unde am fi putut să fim mai puternici. Dar nu e necesar ca acțiunile din trecut să ne afecteze viitorul. Ai și tu, ca Marcu, nevoie de o a doua șansă pentru a-ți arăta devotamentul față de Cristos? Roagă-te pentru oportunitățile care te vor ajuta să crești spiritual.

Predică la extrem

CHINA: DOUĂ FETE TINERE

„Împuşcă-le și te vom lăsa să trăiești!”

Pastorul încheiase o înțelegere cu comuniștii din închisoarea chinază în care se aflau. Dar cele două fete creștine care stăteau în fața lui erau decise să nu-și denunțe credința. Un tovarăș de închisoare care fusese martor la teribila scenă le-a descris fețele ca fiind palide, dar incredibil de frumoase – infinit de triste, dar pline de lumină. Erau absolut decise să înfrunte moartea, mai degrabă decât să-și întoarcă spatele către Cristos.

Ziua 121

Fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Cristos.

Efesenii 4:32

Pastorul a încercat să le aducă argumente raționale: „De ce să murim cu toții? Dacă vă ucid și ei mă lasă să trăiesc, atunci îmi voi putea continua munca în biserică.”

Fetele îi vorbiră domol: „Înainte să ne împuști, vrem să îți mulțumim pentru tot ceea ce ai însemnat pentru noi. Ne-ai îndreptat către Cristos, ne-ai botezat și ne-ai dat Sfânta Împărtășanie. Fie ca Domnul să-ți răsplătească pentru tot binele pe care l-ai făcut. Ne-ai învățat, de asemenea, că uneori creștinii devin slabi și comit păcate teribile, dar că ei pot fi din nou iertați. Când vei regreta ce ești pe cale să ne faci, nu fi cuprins de disperare ca Iuda, ci pocăiește-te ca Petru. Și amintește-ți că ultimele noastre gânduri despre tine nu sunt de ură și furie, ci de iubire și iertare. Cu toții trecem prin vremuri întunecate. Noi murim cu bucurie.”

Dar inima pastorului era deja împietrită, drept urmare le împuşcă. Imediat după acest fapt, comuniștii l-au ucis.

Oamenii care se află în fața unei morți iminente își pot întoarce gândurile către prieteni și familie sau către vise neîmplinite. Unii își amintesc „viața le-a trecut prin prin fața ochilor”. Această reamintire totală, însă, este probabil întreruptă pentru aceia care cad victime ultimei trădări – a fi ucis de cineva pe care îl considerau prieten. Furia, amărăciunea și ura pentru presupusul prieten ar părea justificate. Ar putea iertarea să joace vreun rol? Ca și creștinii, noi trebuie să alegem să iertăm în toate circumstanțele, chiar și în acelea care presupun viața și moartea. La fel ca în cazul fetelor din această poveste, reacția ta la trădare e o adevărată predică. Cum faci ca alegerea ta de a ierta să arate calea spre Isus unui cunoscut?

Scut la extrem

PAKISTAN: TAHIR IQBAL ȘI RAYMOND LULLY

„Voi săruta sfoara, dar nu-mi voi denunța niciodată credința!”, exclamă Tahir Iqbal. Soldații îl ridicară pe pastorul paralytic din scaunul cu roțile și-i trecură ștreangul pe după gât. Astăzi el umblă liber în Rai cu Cristos.

Ziua 122

Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău.

În Pakistan, un alt pastor cu experiență auzi o împușcătură chiar în fața casei sale. Glonțul îl rată la milimetru și intră în peretele din spațele scaunului său. El mulțumi lui Dumnezeu pentru o nouă zi în care poate să îl împărtășească pe Cristos într-o lume dominată de musulmani.

Raymond Lully lăsă o poziție confortabilă de profesor la Oxford și își petrecu cea mai mare parte din viață suferind pentru Evanghelie. A scris: „Odată eram înstărit și gustam din plin plăcerile acestei vieți. Dar toate acestea le-am lepădat cu bucurie ca să pot răspândi cunoașterea adevărului. Am fost în închisori. Am fost bătut... acum însă, bătrân și sărac, nu sunt cuprins de disperare. Sunt pregătit, dacă asta e voia Domnului, să lupt până la moarte”.

Credincioși ca aceștia au o înțelegere unică a termenului „scut de credință”. Ei au realizat că încrederea nu îi va scuti în mod necesar de suferință, dar că le va da curajul de a o înfrunța dacă va fi necesar. Scutul de credință le-a dat convingerea de a continua lupta spirituală pentru cauza lui Cristos, indiferent ce i-a costat aici pe pământ.

Efeseni 6:16

Armura de război din primul secol includea un scut într-o mână și o sabie în cealaltă. Cu una, soldații puteau avansa împotriva inamicului. Cu cealaltă, puteau merge în ofensivă. Cu privire la echipamentul nostru de luptă spirituală în ziua de astăzi, oare ai putea găsi un „scut de credință” ascuns într-un colț al vieții tale? Când ieșim de sub protecția pe care Dumnezeu ne-o oferă prin scutul credinței, devenim vulnerabili în fața atacurilor inamice. Fără credință, e imposibil să evităm frica și descurajarea. Ne oprim din a răspândi Evanghelia la primul semn de opoziție. Ce te-a împiedicat pe tine să răspândești Evanghelia în propriile tale cercuri sociale? Unde trebuie să-ți pui la încercare scutul credinței în circumstanțe descurajatoare?

Oportunitate la extrem

ROMÂNIA: PASTORUL RICHARD WURMBRAND

Pastorul Wurmbbrand își croi drum printre ceilalți prizonieri până la locul unde un alt pastor ședea nemișcat pe podea. Tocmai fusese aruncat în celulă. Era rău bătut. Wurmbbrand nu era sigur că va supraviețui peste noapte.

Plin de compasiune și iubire, Pastorul Wurmbbrand îngenunche lângă pastorul bătut și întrebă: „Frate... poți spune rugăciunea «Tată, iartă-i?»”

Bărbatul se crispă de durere atingându-și fața umflată și vânătă. Îi era dificil să vorbească. Cuvintele ieșiră cu încetinire: „Nu pot.”

Inima lui Wurmbbrand s-a umplut de o milă dezarmantă pentru pastorul bătut și acesta începu din nou să vorbească. Cu lacrimi în ochi, spuse: „Rugăciunea mea nu este «iartă-i». Rugăciunea mea este... «Tată, iartă-ne și pe ei, și pe mine». Dacă aș fi fost un pastor mai bun, poate ar fi fost mai mulți torționari convertiți.”

Acest pastor ostenit și-a exprimat îngrijorarea pentru oportunitățile ratate de a-și converti inamicii la Cristos. Ambii pastori au realizat că un tânăr membru al Uniunii românești a Tineretului Comunist a fost odată arestat și bătut fără milă de un presupus polițist creștin. Un incident care i-a împietrit inima tânărului față de Cristos pentru tot restul vieții. Această oportunitate ratată pentru Evanghelie a ajuns într-un final dictatorul fostei țări comuniste a României. Nicolae Ceaușescu a fost responsabil pentru tortura a nenumărați creștini, inclusiv a pastorului Wurmbbrand și a tovarășului său, pastorul bătut.

Ziua 123

Purtați-vă cu înțelepciune față de cei de afară; răscum-părați vremea.

Coloseni 4:5

Nici un fel de regret nu e mai mare decât regretul șanselor ratate. Din păcate, viața ne aduce de multe ori momente pierdute, precum nașterea unui copil, o dimineață de Crăciun sau chiar acel ultim zbor cu avionul către casă. Totuși, nimic nu se compară cu șansa de a schimba destinul etern al altei persoane. Niciodată nu știm cum persoana care pare neutră lângă noi în tren va afecta într-o zi lumea pentru Cristos. Adevărată în egală măsură este posibilitatea ca ruperea tăcerii să deturneze un oponent dârz al creștinătății. Îți poți schimba mereu viitorul profitând de șansele de a-ți împărtăși credința, pe care le primești în fiecare zi.

Scop la extrem

CHINA: CAI ZOUHUA

Pastorul Cai Zouhua, în vârstă de treizeci și patru de ani, a fost arestat la 11 septembrie 2004, pentru că tipărea Biblii și cărți creștine. În noiembrie 2005, el și soția lui, Xiao Yun Fei, împreună cu două rude de-ale lor au fost condamnați la închisoare. Mama pastorului Cai, Cai Laiyi, șezând cu fotografia fiului ei alături, spune blând: „Mă rog pentru el și pentru noi toți. Suntem oameni simpli, dar știm asta: în Biblie se spune să dai ascultare conducătorilor tăi, dar în primul rând să dai ascultare lui Dumnezeu.”

Ziua 124

Cuvântul lui Dumnezeu se răspândește tot mai mult, numărul ucenicilor se înmulțea mult în Ierusalim și o mare mulțime de preoți veneau la credință.

Faptele apostolilor 6:7

Astăzi, în multe țări, creștinii pot să își scrie propriile cărți, să le ducă la tipar și să le împartă la prieteni fără teama unor represalii din partea statului. Multe traduceri vechi ale Bibliei nu au restricții sau drepturi de autor și pot fi tipărite și distribuite de oricine. Pastorul Cai și familia lui nu vindeau aceste cărți pentru un câștig lumesc, ci le dădeau oamenilor pe gratis, pentru câștigul lor în veșnicie.

Pastorul Cai pășește pe urmele lui William Tyndale, un englez care a fost prins în 1536 și închis de autoritățile Bisericii Anglicane și ale statului. Tyndale a fost ulterior executat pentru că tipărea și aducea ilegal exemplare ale Noului Testament în Anglia. Era împotriva legii să tipărești fără permisiunea statului.

Pastorul Cai și enoriașii lui continuă, plini de curaj, să îl urmeze pe Cristos. Chen Rufu, un membru al bisericii, a spus: „Toți cei din familia mea au devenit credincioși în Cristos și toți am devenit o mare comunitate, iubindu-ne unii pe alții. Când soția mea a avut un accident, anul trecut, nimeni nu a făcut nimic pentru noi, în afară de biserica noastră.”

Credincioșii pot fi atrași într-un fals sentiment de siguranță, crezând că, odată ce s-au dedicat lui Cristos, viața va fi ușoară. În definitiv, ei „fac voia lui Dumnezeu”, iar asta nu ar trebui să însemne că vremurile grele au rămas în urmă? Cu toate acestea, Isus a promis că vom fi urâți pentru numele Lui. Am putea chiar să avem parte de suferințe fizice, închisoare sau moarte din cauza credinței noastre. Nu ne putem alege încercările cu care ne vom confrunta, dar putem alege modul în care vom reacționa și persoana în care ne vom pune încrederea și la care vom căuta mângâiere și îndrumare. Atunci când răspândim Evanghelia, pășim în bucuria Domnului. Nimeni și nimic nu ne poate bloca accesul la dragostea lui Dumnezeu.

Contrast la extrem

RUSIA: CLAUDIA VASILEVNA

Documente ale Poliției Secrete sovietice arată că în Butovo, o suburbie a Moscovei, 44.000 de oameni au fost împușcați în grupuri de câte 200 și îngropați în secret. Într-o noapte, în timpul măcelului, Claudia Vasilevna a deschis ușa unei femei buimăcite care trebuia să fie împușcată pentru credința ei, dar reușise să scape. A implorat-o pe Claudia s-o ascundă.

Ziua 125

Fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume.

Filipeni 2:15

Plină de frică, Claudia a refuzat. A închis ușa și a lăsat-o pe femeie afară, pecetluindu-i condamnarea la moarte. Vreme de peste 50 de ani, Claudia s-a tot chinuit să uite imaginea femeii.

În contrast cu calvarul Claudiei, membrii bisericii române au avut conștiința împăcată, după ce au ajutat doi soldați germani să scape pe drumul lor către o închisoare sovietică. Aceștia au căutat refugiu în biserica pastorului Richard Wurmbrand. La începutul celui de-al Doilea Război Mondial, România se afla sub conducerea brutală a Germaniei. Pe măsură ce Germania pierdea războiul, armata rusă a intrat în România și a început să ia soldați germani ca prizonieri de război. Să ascunzi sau să ajuți un german era o faptă care se pedepsea cu moartea.

Soldații purtau încă uniforme naziste și erau amenințați de o moarte sigură. Familiile din biserică au fost de acord să le ofere protecție, pentru că nu era rolul lor să judece, ci să ajute orice persoană aflată în pericol de moarte. În aceeași perioadă, ei încercau să ajute și copiii germani, știind că asta ar face și Cristos în locul lor.

Creștinii au de multe ori de ales între suferința trupurilor și suferința sufletelor. Este diferența dintre neștințenie și regret veșnic. Creștinii extremi trăiesc într-un așa contrast cu restul lumii, că uneori e greu să empatizezi cu ei. Atât de extreme sunt de multe ori circumstanțele vieții lor. Chiar și noi e posibil să ne confruntăm cu decizii care au nevoie de curaj extraordinar. Vom alege siguranța lumească mai degrabă decât sensul etern? Ne vom asuma riscuri lumești, pentru câștiguri spirituale? Când trebuie să înfrunți circumstanțe care cer mai mult curaj decât poți da, cere-i ajutorul lui Dumnezeu. El îți va oferi înțelepciunea de care ai nevoie la timpul potrivit, ca să iei decizia corectă.

Ziua I26

*Cu privire la Cristos, vouă vi s-a
dat harul nu numai să credeți în
El, ci să și pătimiți pentru El.*

FILIPENI 1:29

Călătorii la extrem

CHINA: BOB FU

Profesorul chinez Bob Fu și soția lui țineau lecții secrete de studiul Bibliei în sate izolate. Locuitorii, flămânzi de Cuvântul Domnului, nu încetau niciodată să-l uimească.

O călătorie memorabilă începu cu un tur de autobuz de 12 ore, în care unul dintre liderii bisericii locale stătea în fața unei ferestre sparte, timp de ore întregi, ca să împiedice ploaia să pătrundă în interior, astfel încât Fu să se poată odihni. În noaptea următoare erau într-o dubă, conducând pe drumuri noroioase pe un teren accidentat, până când duba s-a blocat. Așa că a trebuit să umble tot restul nopții la lumina lunii, alunecând și căzând pe drumul noroios.

Ziua 127

Sufletul meu
însetează după
Dumnezeu, după
Dumnezeul cel
Viu; când mă voi
duce și mă voi
arăta înaintea lui
Dumnezeu?

Dimineața următoare au ajuns și au fost primiți cu multă căldură. Sătenii începură să ajungă la casa care servea drept biserică pentru a se ruga cu două ore înainte de serviciu. Unii dintre ei umblaseră câte 80 de kilometri pe jos, numai ca să asculte cuvântul Domnului. Casa nu avea scaune, așa că membrii bisericii ședeau pe pietre și buturugi. În această zonă, aveau însă parte și de o binecuvântare: era prea dificil pentru poliție să îi urmărească. Timp de câteva zile, puteau să slujească în pace.

Fiecare dintre ei înfruntase condiții de călătorie extreme, ca să poată veni, și nici unul dintre ei nu considera asta ca fiind un sacrificiu. Ei aveau pur și simplu o dorință de a sluji, ca și David, cu fiecare fibră a ființei lor.

Psalmi 42:2

Pentru aceia care trăiesc în națiuni cu acces restricționat, biserica nu este ceva opțional, este ceva esențial. Prin contrast, în națiunile libere mulți oameni decid în fiecare săptămână dacă vor sau nu să meargă la biserică. Au timp? Plouă? Ar prefera mai degrabă să doarmă mai mult? Oricum, care e subiectul prediciei? De multe ori, din păcate, trecem printr-o serie de întrebări în încercarea de a decide dacă merită să mergem la biserică. Pentru David și alții ca el, a merge să te întâlnești cu Dumnezeu e ceva de la sine înțeles. De fapt, nu ar lăsa nimic să le stea în cale. Când a fost ultima dată când l-ai rugat pe Dumnezeu să îți dea o astfel de dorință de a sluji? Cere-i asta astăzi și pune-ți în plan să mergi la biserică și să te întâlnești cu Domnul, săptămâna asta.

Compozitor la extrem

ROMÂNIA: NICOLAE MOLDOVEANU

Într-o după amiază crudă de iarnă, niște gardieni beți intrară în celula rece. Un prizonier, Nicolae Moldoveanu, era poet și compozitor și de asemenea un credincios devotat și lider al mișcării evanghelice din Biserica Ortodoxă. Pentru implicarea sa în biserică, primise o sentință de cinci ani într-o închisoare brutală.

Ziua 128

**Ascultați, împărați!
Luați aminte, domnitori!
Voi cânta, da, voi cânta Domnului,
voi cânta din lăută Domnului
Dumnezeului lui Israel.**

„Întinde-te pe burtă!”, strigă un gardian la Nicolae. Purtând numai o cămașă subțire și pantaloni scurți, Nicolae se întinse pe podeaua înghețată. Apoi, gardienii începură să pășească cu bocancii grei pe spatele și picioare lui, timp de o oră.

Când gardienii plecară, tovarășii de celulă veniră lângă Nicolae să vadă cât e de rănit. Spre mirarea lor, Nicolae zise: „Am scris un imn nou, în timp ce mă călcau în picioare”.

Începu să cânte. „Aș vrea să vorbesc nu doar despre raiuri viitoare, ci să am parte de rai și de un ospăț sfânt și aici.”

După ce Nicolae a fost eliberat din închisoare, poliția comunistă i-a percheziționat casa și a confiscat o colecție de manuscrise unică, la care acesta lucrase timp de câțiva ani. Sute de ore de muncă prețioasă, de scris și închinare au fost furate într-o secundă. După asta, Nicolae a compus un alt imn. „Te laud cu mulțumire pentru tot ce mi-ai dat, dar și pentru toate lucrurile dragi pe care mi le-ai luat. Tu faci toate lucrurile bine și eu am încredere în Tine.”

Astăzi, cântecele lui Nicolae Moldoveanu sunt celebrate pe cuprinsul întregii țări.

Judecători 5:3

Se spune că viața este zece la sută ce ți se întâmplă și nouăzeci la sută modul în care reacționezi la ce ți se întâmplă. Din această perspectivă, circumstanțele vieții nu au o importanță la fel de mare cât atitudinea persoanei față de ele. Circumstanțele nu pot fi controlate. Dar atitudinea sau răspunsul la ele este o alegere. Viața ne poate aduce o încălcitură dizarmonică de note și melodii în cheie minoră. Cu ajutorul lui Dumnezeu însă, putem aranja ca notele să producă o cântare de slujire și victorie. Putem alege să auzim linia melodică în mijlocul nebuniei din viața noastră. Cum ai descrie circumstanțele actuale ale vieții tale? Care este atitudinea ta față de situație? Ce trebuie să faci ca să schimbi melodia?

Violență la extrem

ALEXANDRIA: IOAN MARCU

După ce a scris Evanghelia după Marcu, apostolul a călătorit prin Africa de Nord și Egipt semănând semințele credinței, s-a stabilit într-un final în Alexandria și a fondat acolo o biserică.

Pe 21 aprilie, în anul 64 după Cristos, Marcu a ținut, cu ocazia a ceea ce noi am numi astăzi Duminica Paștilor, o predică în care amintea despre suferința și moartea lui Cristos. Era în relații rele cu preoții păgâni locali și aceștia au ales fix acea zi ca să incite populația să se ridice împotriva lui Marcu.

Ziua 129

Rebelii au dat buzna în biserică și au pus mâna pe Marcu. Cu ajutorul unor frânhii și cârlige, l-au tras afară prin mijlocul congregației și l-au târât în stradă și apoi afară din oraș. A lăsat în urmă o dâră de sânge și carne, pătând piatra peste care l-au târât. Sângele curgea practic din fiecare parte a corpului său în timp ce mulțimea scanda și îl batjocorea. Cu ultimele cuvinte, își dădu sufletul în mâinile Domnului și muri.

Noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.

Nici măcar după moartea lui Marcu, setea de sânge a mulțimii nu a fost satisfăcută și preoții au cerut ca trupul său să fie ars, în loc să fie îngropat. Dintr-o dată, s-a pornit o furtună care a împrăștiat mulțimea în toate direcțiile și trupul lui Marcu a fost lăsat acolo unde a murit. Apoi, un grup de creștini a venit, a luat trupul și i-a oferit lui Marcu un mormânt potrivit.

Isus nu a condus niciodată o campanie militară, nu a incitat niciodată o rebeliune și nu a spus niciodată cuvinte de război, dar cei care l-au urmat au fost mereu și continuă să fie oprimați violent. Mesajul lui Isus vorbește de iubire, pace și reconciliere, dar reprezentanții oficiali și guvernamentali au interzis Evanghelia, ca și când ar fi fost o declarație de război. În fapt, suntem angajați într-un război: cu Mântuitorul nostru și Satan prinși într-o bătălie spirituală. Necuratul va face toate eforturile să pună bețe în roate Împărăției, aducând un sfârșit violent creștinătății. Vei fi de partea câștigătoare când lupta e gata?

Efesenii 6:12

Susținere la extrem

ROMÂNIA: O EVREICĂ IERTĂTOARE

Pastorul român și soția lui ascuseseră soldați sovietici în timpul ocupației naziste a țării. Acum era rândul soldaților naziști să aibă nevoie de refugiu.

Ofițerii germani se ascuseseră în mica clădire din spatele casei lor. Soția pastorului le aducea mâncare pe ascuns și le golea în timpul nopții gălețile pentru nevoi trupești. Ca evreică, simțea ură pentru acțiunile lor. Îi uciseseră întreaga familie. Dar ca și creștină, avea obligația să ajute refugiații și să le ofere sprijin fizic și spiritual.

Ziua 130

Slujiți-le cu bucurie, ca Domnului, iar nu oamenilor.

Efeseni 6:7

Faptul de a primi un astfel de ajutor îl intrigă pe căpitan. „Mă întreb de ce o evreică își riscă viața pentru un soldat german? Nu-mi plac evreii și nu mi-e frică de Dumnezeu. Trebuie să-ți spun că atunci când armata germană recâștigă Bucureștiul, și cu siguranță asta se va întâmpla, nu îți voi întoarce favoarea.”

Soția pastorului rămase nemișcată de inima lui rece. Ea continuă să îi predice: „Chiar și cele mai urâte crime sunt iertate prin credința în Isus Cristos. Eu nu am autoritatea de a ierta, dar Isus o are, dacă te pocăiești.”

Ofițerul răspunde: „Nu pot să zic că te înțeleg. Dar poate că, dacă mai mulți oameni ar avea acest dar de a răspunde răului cu bine, atunci ar fi mai puțină moarte.”

Ofițerii au reușit nu mult după aceea să scape către Germania, încă nepocăiți. Dar pastorul și soția lui își făcuseră datoria de a le arăta adevăratul sens al creștinătății.

Isus a împărtășit parabola fermierului care a semănat semințe în diferite tipuri de pământ și a obținut rezultate diferite. În povestea Lui, sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu. La fel ca păsările care ciugulesc semințele, au călcat în picioare împrejurul unei grădini, pentru că diavolul vrea să fure Cuvântul Domnului de la cei care îl aud. Dimpotrivă, aceia care sunt un pământ bun, primesc cuvântul lui Dumnezeu și răspund. Când împărtășim Cuvântul lui Dumnezeu cu alții, nu știm ce fel de „pământ” se află în inimile lor. Nu putem fi responsabili pentru cum răspund, pozitiv sau negativ. Ești descurajat pentru că cineva nu a răspuns Evangheliei? Tu ți-ai făcut partea ta. Lasă-l pe Dumnezeu să și-o facă pe a Sa.

Predicare la extrem

ROMÂNIA: PASTORUL RICHARD WURMBRAND

În 1991, guvernul comunist român își schimba politicile. Re-prezentaților le era frică să fie răsturnați de propriii cetățeni, care le urau activitățile. I-au implorat pe pastorii români să predice, chiar și în spații publice. Totuși, le-au ordonat pastorilor să predice un mesaj anume – iubirea pentru dușmani, astfel încât oamenii să-i ierte. Guvernul a crezut că va putea manipula mesajul creștin pentru propriul câștig.

Ziua 131

Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău: dar Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să împlinească ceea ce se vede azi, și anume, să scape viața unui popor în mare număr.

Geneza 50:20

Creștinii au acceptat cu bucurie chemarea și au început să predice deschis, chiar dacă știau că motivele guvernului urmăresc propriile interese. Dar unii se gândeau: „De ce să îi învățăm pe cei persecutați să își iubească opresorii?” Ei credeau că acest mesaj de iertare va întări guvernul.

În această atmosferă, pastorul Wurmbbrand s-a întors în România după 25 de ani de exil. A fost invitat să predice la Televiziunea Română, unde a pus accent pe mesajul „iubește-ți dușmanii”.

Biserica a fost convinsă de cuvintele sale: „Iubirea, pentru că este iubire, se expune la toate riscurile – chiar și la acela de a fi folosită de cei răi – ca să cucerească totul. Nu trebuie să renunțăm la a propovădui iubirea pentru dușmani, chiar dacă, pentru o vreme, cei care îl urăsc pe Dumnezeu profită pe seama noastră. Noi credem că Dumnezeu este Cuvântul și, într-un final, acest Cuvânt va schimba chiar și inimile aceluia care îl urăsc pe Dumnezeu”.

Biblia e plină de istorisiri cu finaluri surprinzătoare... până la ultimul capitol. Chiar atunci când pare că răul triumfă și toate circumstanțele sunt împotriva celor dreپți, Dumnezeu îi aduce pe cei dreپți la victorie. Din fericire, Dumnezeu este și autorul vieților noastre. Nu e treaba noastră să punem întrebări despre cum evoluează scenariul. Poate simțim că nu suntem eficient utilizați pentru lucrarea lui Dumnezeu. Poate chiar simțim că cele mai bune eforturi de evanghelizare ale noastre sunt sabotate de către alții. Totuși, rolul nostru este să predicăm fidel mesajul și să-l lăsăm pe El să aibă grijă de circumstanțele dificile. Dumnezeu continuă să scrie povestea, și ce-i mai bun încă n-a venit.

Amintire la extrem

TIBET: WILLIAM SIMPSON

„Fiul tău a fost ucis.”

Domnul Simpson a primit acest mesaj teribil în acea zi. Fiul său misionar, William, construisese o mică școală la granița tibetană, unde predă copiilor Cuvântul Domnului. Tatăl lui William locuia în apropiere și, după ce a primit vestea, s-a repezit imediat către școală. În timp ce se uita împrejur, fu inundat de amintiri despre misiunea fiului său.

Ziua 132

Mulțumesc
Dumnezeului
meu pentru toată
aducerea aminte
pe care o păstrez
despre voi.

William călătorise peste 6.000 de kilometri în fiecare an pe spina unui cal ca să împărtășească Evanghelia oamenilor din Tibet. Fanatici musulmani măcelăriseră 5.000 de oameni într-un oraș tibetan, dar nici măcar asta nu l-a speriat pe fiul său.

William a scris: „Toate încercările, singurătatea, suferința, durerea, frigul și oboseala drumului lung, descurajarea și doliul, tentațiile și încercările păreau nedemne să fie comparate cu gloria și bucuria de a fi martor la aceste «vești de mare bucurie».”

Tatăl lui William păși încet prin școala distrusă și găsi trupul răvășit al fiului său întins pe podea. Mai târziu, află că o hoardă de dezertori musulmani au atacat școala creștină și nu i-au arătat nici un pic de milă fondatorului.

Ca misionar, domnul Simpson era foarte mândru de cât de mult a urmat William exemplul lui Cristos. Sub trupul fiului său era o bucată de hârtie mânjită cu sânge. O luă cu grijă și citi aceste cuvinte potrivite: „În amintirea mea”.

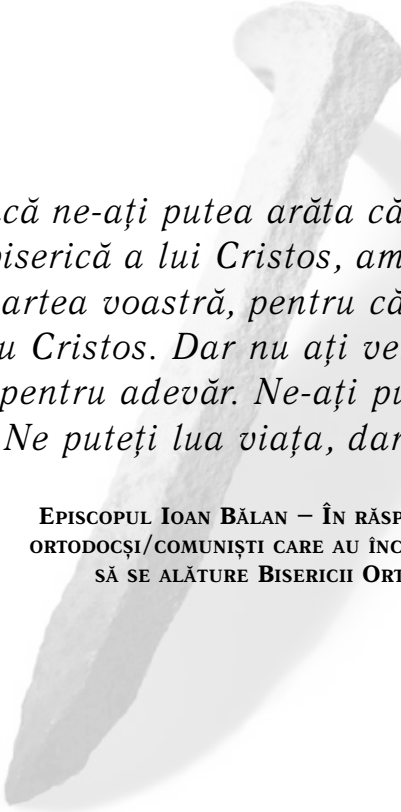
Filipeni 1:3

Fiecare țară din lume are memorialele ei. Fiecare comemorează un act de eroism, curaj și sacrificiu personal în fața încercărilor. Oamenii fiecărei perioade istorice au ridicat memoriale și comemorări. E parte din natura umană. Nu vrem să uităm de cei care au plătit prețul ultim pentru a ne apăra idealurile de libertate, justiție, iubire și onoare. Inimile noastre conțin memorialele martirilor creștini care au murit de dragul lui Cristos și al Evangheliei. Nici un fel de onoruri militare nu sunt primite la înmormântările lor. Nici o statuie nu e ridicată pe morminte. Noi, însă, le citim poveștile și jurăm să nu le uităm niciodată. Fă-ți timp să fi le amintești astăzi și laudă-l pe Dumnezeu pentru că le-a inspirat.

Ziua 133

Dacă ne-ați putea arăta că sunteți adevărata biserică a lui Cristos, am veni imediat de partea voastră, pentru că ne dorim să fim cu Cristos. Dar nu ați venit cu argumente pentru adevăr. Ne-ați pus în închisoare. Ne puteți lua viața, dar nu și credința.

**EPISCOPUL IOAN BĂLAN – ÎN RĂSPUNSUL CĂTRE LIDERII
ORTODOCȘI/COMUNIȘTI CARE AU ÎNCERCAT SĂ ÎL CONVINGĂ
SĂ SE ALĂTURE BISERICII ORTODOXE ROMÂNE**

Confirmare extremă

IRAN: HUSSEIN

Cristos i a schimbat dramatic viața lui „Hussein”, fost musulman, din Iran. Cândva fusese dependent de droguri și avea gânduri suicidale, dar după ce a devenit un credincios înflăcărat al lui Cristos, a demisionat pentru a sluji permanent într-o biserică clandestină. El a fost desemnat să însoțească un cuplu creștin angajat în lucrarea de slujire, așa cum a fost învățat și crescut în chemarea sa.

Ziua I34

„Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința.”

Evrei 10:23

La una din primele case vizitate de acesta împreună cu cuplul creștin, o tânără începu să plângă de îndată ce i-a văzut pe cei trei creștini la pragul ușii ei. Confuzi în fața reacției ei, aceștia s-au întrebat dacă femeia suferise o mare tragedie sau se simțise ofensată în vreun fel.

Atunci, printre lacrimi, ea le-a explicat. Își dorea ca Cristos să îi apară în vise și chiar în săptămâna respectivă, în cele din urmă, avusese un vis în care Cristos i s-a arătat. În acel vis, Cristos a condus-o la o masă, invitând-o să ia loc împreună cu celelalte trei persoane aflate deja acolo. Iar acum, abia după câteva ore, aceleași trei persoane pe care nu le întâlniseră până atunci, îi bătuseră la ușă!

Ea i-a invitat înăuntru și, înainte de plecarea lor, femeia își dedică inima și viața ideii de a-l urma pe Isus. Hussein avea convingerea că Dumnezeu l-a chemat pentru a fi slujitor misionar. Pe când acesta a părăsit locuința tinerei femei, uimit de lucrarea Domnului, s-a spulberat orice urmă de îndoială în mintea lui. Hussein nu a mai pus niciodată la îndoială ce plănuise Dumnezeu cu viața lui, nici măcar atunci când a fost arestat și închis pentru credința sa.

Uneori, Dumnezeu își face remarcată dorința atât de limpede, ca și cum ar scrie cu neon pe cer. Alteori „e ca o reflexie firavă în oglindă”, după cum a scris Pavel bisericii din Corint. V. Raymond Edman, fostul președinte al colegiului Wheaton, i-a sfătuit pe studenți „să nu se îndoiască în întuneric de ce le-a zis Dumnezeu când erau în lumină”. Hussein a văzut clar chemarea Domnului în viața lui, confirmată atât de evident în visul tinerei femei. S-a agățat de acea claritate păstrându-și credința în Cristos, chiar și în secțiile de poliție, celulele de pușcărie și sălile de judecată iraniene. Ce adevăruri ți-a dezvăluit Dumnezeu, de care simți nevoia să te ții cu fermitate?

Sacrificiu la extrem

ROMÂNIA: UN PRIZONIER CREDINCIOS

În închisoarea de la Gherla, România, numele prizonierilor care erau prinși încălcând regulile erau notate și fiecare primea 25 de bice. O zi specială era pusă de-o parte pentru administrarea pedepsei. În acea zi, un ofițer mergea din celulă în celulă, adunându-i pe cei care urmau să fie biciuiți.

Pentru că turele gardienilor se tot schimbau și prizonierii erau mulți, era imposibil să cunoască fiecare prizonier pe nume. Un anume prizonier creștin pășea înaintea de fiecare dată și spunea: „Eu sunt acela”, când un gardian îl chema pe cel care trebuia bătut din celulă. El fusese biciuit brutal de multe ori în locul altora.

Ziua 135

Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi.

Într-un final, când acest prizonier creștin s-a apropiat de moarte după o astfel de biciuire de sacrificiu, ceilalți prizonieri au încercat să îi ofere un pic de mângâiere. I-au zis: „Frate, fii fericit acum. În curând, totul se va termina. Vei fi în rai. Durerea nu va mai fi, numai bucurie!”

El s-a întors să se uite la ei cu iubire și a răspuns: „Dumnezeul meu îmi va face cum e voia Lui... dar dacă m-ar întreba pe mine, i-aș zice să nu mă ducă în paradisi. Aș prefera să rămân în închisoare. Pentru că știu că în cer există desfătări nemaipomenite, dar poate un anumit lucru lipsește din Rai: sacrificiul de sine pentru altcineva.”

Ioan 15:13

Într-o lume care valorifică acumularea în locul împărtășirii, principiul biblic al jertfei pare o idee stranie. „Adună cât de mult poți, cât de repede poți” este numele jocului atunci când vine vorba de idealuri lumești. Biblia ne învață alte mijloace de a dobândi succesul. Se numește sacrificiu – renunțarea la propria viață pentru altul. Nu e ceva natural. Nici măcar nu sună atractiv naturii noastre inferioare. O dată ce încercăm însă, devine un mod de viață de dorit. Duhul Sfânt din noi ne ajută să ne punem pe locul al doilea în spatele altora. De fapt, Duhul Sfânt ne ajută chiar să vrem să o facem. Ești gata să pui nevoile altora în fața nevoilor tale?

Legendă la extrem

ISRAEL: POVESTEA GORUNULUI

Într-o veche legendă, Isus a spus acolitului său pe nume Gorun: „Du-te ridică un cort pe muntele Carmel și stai acolo o vreme în meditație și rugăciune”. Gorun a făcut ce i-a cerut Isus.

Într-o zi, Gorun a mers la cel mai apropiat sat și a întrebat: „Vă rog dați-mi o pătură. Șobolanii mi-au ros-o pe a mea și nu pot dormi”. Sătenii i-au dat cu bucurie o pătură, dar Gorun se tot reîntorcea pentru că același lucru se întâmpla cu fiecare pătură. Cineva a sugerat într-un final: „O să-ți dăm o pisică să îți rezolve problema”.

După câteva zile, Gorun se întoarce. „Mi-ați putea da vă rog niște lapte pentru pisică?” Realizând că nevoia avea să fie continuă, sătenii i-au dat o vacă.

Gorun s-a reîntors din nou. „Acum trebuie să îi dau ceva de mâncare vacii”. Sătenii i-au dat un petic de pământ și apoi materiale să construiască case pentru muncitori și așa mai departe.

Ani mai târziu, Isus a mers să-și vadă iubitul discipol. Un bărbat gras l-a salutat și l-a întrebat: „Ce fel de afacere te aduce aici? Ce ai vrea să cumperi?” Gorun, acum un afacerist de succes, nici măcar nu și-a recunoscut maestrul.

Creștinii spun astfel de povești în națiuni persecutate, unde oficialii guvernamentali încearcă de multe ori să-i seducă pe creștini să-și lepede credința și activitățile misionare în schimbul unor locuri de muncă importante și al banilor.

Uneori avem nevoie de o poveste ca să vedem ceva într-o lumină diferită, să ne amintim ce e important și să rămânem concentrați pe misiunea din fața noastră. Nouă nu ni se vor oferi o pisică și o vacă, dar adversarul nostru ne tentează în multe alte feluri pentru a ne rătăci de pe drum. Ne oferă siguranță în patria noastră ca să rezistăm ideii de a merge în alte țări cu Evanghelia. Va folosi binecuvântările lui Dumnezeu pentru a ne distrage – un prieten, o familie sau un loc de muncă – să ne facă preocupați de viață și să ne neglijăm misiunea. Ce anume iluminează această poveste în viața ta, ce obstacol care ar putea să te îndepărteze de Domnul? Oare ai fost atât de copleșit de responsabilități lumești, încât ți-ai neglijat misiunea spirituală?

Ziua 136

Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră.

Luca 21:34

Țimp la extrem

ÎNCHISOARE: POVEȘTEA PIETRELOR

Într-o noapte târzie, un om mergea pe jos către un oraș îndepărtat, când descoperi ceva pe drum. Aplecându-se, ridică o mică pungă plină de pietre. Se uită împrejur și ținti întunecimea încercând să vadă cine le scăpase. Nevăzând pe nimeni, decise să ia cu el punga pe drumul lung în noaptea fără lună.

Ziua 137

Învață-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!

Ca să treacă timpul mai repede, începu să arunce pietrele, una câte una, în râul de la marginea drumului. *Plop... plop...* sunetul era un mod inocent de a se amuza pentru călătorul plictisit. Când ajunse la destinație, nu mai avea decât două pietre rămase în pungă. Intrând în oraș, merse mai aproape de o lampă stradală din piață. Ținând cele două pietre în palmă, se uită la ele sub lumina lămpii și văzu o sclipire ciudată. Apropiindu-și privirea văzu, cu șoc și consternare, că pietrele erau de fapt diamante!

Un pastor înțelept care fusese în stare să aducă pe mulți dintre tovarășii săi de închisoare la Cristos relata această scurtă poveste de numeroase ori. El învățase prin suferință că fiecare minut putea fi folosit în slujba Împărăției lui Dumnezeu, indiferent de circumstanțe. De multe ori îi certa pe alții: „Poți câștiga banii pierduți, dar nu și timpul pierdut. Folosește-l foarte înțelept în slujba lui Dumnezeu”.

Psalmi 90:12

Sunt 32 de milioane de secunde într-un an și fiecare secundă este un cadou de la Dumnezeu pentru a-i îndeplini voia. Dacă le risipim, secundele se întorc la Dumnezeu, dar nu și la noi. Sunt pierdute pentru totdeauna ca diamantele pe fundul râului. Isus, chiar și când a fost crucificat, și-a folosit ultimele suflări oferind mântuire tâlharului și oferind cuvinte mângâietoare mamei Sale. Ba chiar a slujit ucigașilor Săi oferindu-le iertare. Imaginează-ți cât de prețios fusese acel timp pentru tâlharul care s-a alăturat lui Isus în cer în acea zi. Tu reușești să umpli prețioasele momente cu obiectivul tău? Roagă-l pe Dumnezeu să îți arate cum să îți răscumperi timpul în loc să-l pierzi.

Riscuri la extrem

CHINA: DOI CONSTRUCTORI DE BISERICI

Cele două femei călătoriseră săptămână de săptămână ca să fie prezente la întâlnirile secrete ale bisericilor-de-case. Erau oboseite și frustrate că nu exista nici o biserică în satul lor.

După ce s-au rugat luni de zile la o biserică din apropiere, una dintre cele două femei a zis într-un final: „Poate Domnul așteaptă de la noi să construim o biserică. De ce ar trebui să ne asculte El plângerile constante dacă noi nu suntem dispuse să facem nimic în privința lor?”

Ziua 138

De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Cristos Isus vor fi prizoniți.

Așa că au decis să își asume riscul. Cele două femei și soții lor au construit o biserică în sătucul lor din provincia Anhui a Chinei. Guvernul a amenințat imediat că demolează clădirea dacă nu se înregistrează la biroul afacerilor religioase. Ele s-au supus și, din fericire, regiunea lor rurală nu era atât de bine supravegheată ca unele dintre bisericile din orașele mai mari. Au îndrăznit să invite pastori din alte biserici-de-casă să vorbească, fără să obțină mai întâi permisiune scrisă. Femeile evanghelizau făcând vizite la spitalul local și găsind pacienți care nu aveau speranță de recuperare. Apoi se rugau lui Dumnezeu să îi vindece. Într-un singur an, biserica incipientă creșu la peste 200 de persoane.

Una dintre surori zise: „Ne-am rugat timp de 20 de zile pentru un om și nu a fost vindecat decât la final. Familia începuse să ne amenințe, spunând că le mâniem zeii. Trebuie să fii dispus să-ți asumi riscuri pentru Dumnezeu.”

2 Timotei 3:12

Evangelhia lui Isus Cristos e controversată, pur și simplu. Care altul ar fi motivul pentru care diavolul a izolat creștinismul ca religia numărul unu pe lista de oprimare a națiunilor restrictive? De exemplu, budiștii nu au sistemul extensiv de biserici subterane pe care creștinii sunt nevoiți să îl aibă în națiunile restrictive. Experții New Age în meditație nu trăiesc cu frică, în națiunile persecutate. Creștinismul este controversat pentru că are putere asupra dușmanului. Satana nu își pierde timpul cu religii false. Ești supus riscului spiritual din partea diavolului? Sau alegi să fii în siguranță? Ești o amenințare la adresa planurilor lui datorită credinței tale? Dacă da, așteaptă-te la controversă. Dar bucură-te că iei parte la adevăr!

Dragoste la extrem

ROMÂNIA: CREȘTINII EVREI

La sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, soldații germani știau că sovieticii îi vor duce în lagăre de muncă în Siberia și că mulți dintre ei vor muri acolo. Armata sovietică tocmai cucerise orașul de la naziști așa că, atunci când cei doi soldați au găsit o oportunitate, au fugit departe de grup. S-au rătăcit cu frică pe străzile Bucureștiului în România.

Ziua 139

Voi însă iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine și dați cu împrumut, fără să nădăjduiți ceva în schimb.

Luca 6:35

Când au văzut biserica luterană, s-au bucurat nespus, deoarece luteranii români erau de descendență germană. Dar când au observat că înăuntru erau evrei, frica i-a copleșit din nou.

Pastorul i-a calmat însă: „Noi suntem evrei, dar suntem și creștini și nu vom lăsa nici o persoană care caută refugiu pe mâinile dușmanilor”.

La acea vreme, dacă românii erau prinși adăpostind germani, erau condamnați la moarte imediat. Dar pentru pastorul binevoitor, germanii – care aveau încă pe ei uniforme naziste – erau suflete pierdute care aveau nevoie de un Mântuitor. Îi va ajuta tot așa cum a ajutat evrei persecutați.

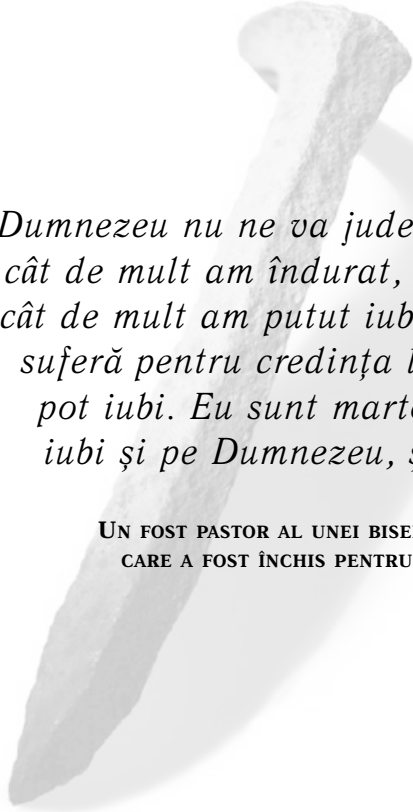
Pastorul continuă: „Noi am suferit mult sub ocupația germană. Dacă voi sunteți sau nu personal vinovați, nu e locul nostru să judecăm. Vă oferim adăpost și îmbrăcăminte civilă ca să vă puteți găsi drumul înapoi spre Germania. Facem asta pentru a dovedi marea iubire și milă a lui Dumnezeu pentru voi. Numai El vă poate elibera de vinovăție.”

Iubirea îi conduce pe oameni să facă fapte stranii. Un cuplu îndrăgostit va face tot ce e posibil să își demonstreze devoțiunea exclusivă. Tot așa, o mamă iubește un copil mai mult decât orice altă persoană de pe pământ. Însă dragostea dintre Cristos și credincios nu e numai între ei doi. E cea mai ciudată iubire dintre toate, pentru că nu se sprijină pe exclusivitate. De fapt, e singura relație de iubire care crește prin includerea altora. Trebuie să îi iubim pe ceilalți cu o iubire creștină pentru a ne arăta devoțiunea pentru Cristos. Dacă suntem dispuși să îi iubim pe cei care nu ne iubesc înapoi, îi arătăm lui Cristos o iubire extremă.

Ziua I40

Dumnezeu nu ne va judeca în funcție de cât de mult am îndurat, ci în funcție de cât de mult am putut iubi. Creștinii care suferă pentru credința lor în închisori pot iubi. Eu sunt martor că ei îi pot iubi și pe Dumnezeu, și pe oameni.

**UN FOST PASTOR AL UNEI BISERICI SUBTERANE
CARE A FOST ÎNCHIS PENTRU CREDINȚA SA**

Erou la extrem

RUSIA: VANIA MOISEEV

Ca soldat în Armata Roșie sovietică, Vania Moiseev era în mod constant reprimat pentru că își împărtășea credința. Mulți bărbați din regimentul său au venit la Cristos prin mărturia lui. Când comandantul i-a ordonat să nu mai vorbească despre credința sa, Vania a răspuns: „Ce-ar face o privighetoare dacă i s-ar ordona să nu mai cânte? Nu ar putea să asculte, și nici eu nu pot.”

Ziua 141

Să nu dați uitării primirea de oașpeți, căci unii, prin ea, au găzduit fără să știe pe îngeri.

Toată lumea care îl cunoștea pe Vania spunea că credința lui este contagioasă. Nu a trecut mult până când Vania a fost arestat și supus unei torturi brutale. Îi scrise mamei lui: „Știu că e probabil să nu ne mai vedem niciodată, dar să nu plângi pentru mine. Un înger mi-a arătat Ierusalimul ceres și e minunat. Te rog fă tot ce poți, mamă, să te întâlnești cu mine acolo”.

Apoi a încercat să o asigure că Dumnezeu încerca să îl îmbărbăteze trimițându-i îngeri. A continuat prin descrierea câtorva întâlniri cu îngerii: „Îngerii sunt transparenti. Când ai un înger în fața ta și cineva stă în spatele lui, prezența îngerului nu blochează imaginea omului. Dimpotrivă, îl vezi mai bine. Când vezi printr-un înger, îl poți înțelege și aprecia chiar și pe un torționar”.

Într-un final, Vania a fost ucis pentru credința lui la vârsta de 21 de ani. A fost un martir a cărui viață curajoasă l-a transformat într-un erou în toată Europa de Est.

Evrei 13:2

Îngerii sunt peste tot. Înfrățirea lor se găsește în cărți, sculptată în candelabre, agățată pe ornamente de Crăciun, pusă în formele pentru prăjituri. Mulți oameni regretă că nu au văzut niciodată îngeri adevărați – mesagerii cerești ai lui Dumnezeu. Însă îngerii de zi cu zi sunt de multe ori ignorați. O persoană neplăcută care are nevoie de acceptarea noastră e posibil să fie un înger. Inamicul nostru care ne rănește e posibil să fie ființa îngerească pe care dorim să o vedem. Chiar dacă descoperim că o persoană nu este decât un om obișnuit, iubirea noastră pentru acea persoană ne poate aduce mai aproape de cer. Te uiți și tu la viața ta, ca Vania, prin perspectiva cerească? Cauți îngeri acolo unde nu puteai vedea decât inamici? Caută astăzi îngeri potențiali pe care să îi iubești.

Mâncare la extrem

EUROPA DE EST: PRIZONIER FLĂMÂND

Creștinul întemnițat era flămând și iritat. Un locotenent venise din nou să îl ia la întrebări și nu avea nici un chef să mai fie interogat. Se gândi: „*De ce tot trebuie să fiu eu acela care e interogat?*”

Așa că îl bombardă pe ofițer cu întrebări: „Crezi în Dumnezeu? Ce se va întâmpla cu tine când vei muri? Cum a început să existe această lume frumoasă?” Într-un final, fu capabil să împărtășească întreg mesajul mântuirii cu ofițerul interesat. Spre surprinderea prizonierului, locotenentul își dădu imediat viața lui Cristos!

Ziua 142

Ferice de voi, când oamenii vă vor urî, vă vor izgoni dintre ei, vă vor ocări și vor lepăda numele vostru ca ceva rău, din pricina Fiului omului!

De asemenea, ofițerul îi oferi prizonierului propria masă de prânz. Creștinul era recunoscător că Dumnezeu îl hrănea și îl folosea chiar și în starea lui de iritare.

Altă dată, același om era într-o celulă de unul singur și iarăși foarte înfometat. Apoi își aminti cuvintele lui Isus despre cum să te bucuri când ești persecutat, pentru că e o binecuvântare. Imediat, se ridică și începu să aducă laudă lui Dumnezeu și să danseze în celula sa strâmtă. Nu trecu mult până când bucuria lui atrase atenția gardianului.

Când gardianul se uită la el, era sigur că creștinul înnebunise. Gardienii erau instruiți să îi trateze pe prizonierii nebuni cu bunăvoință, așa că îi aduse creștinului o bucată de pâine și niște brânză.

Încă odată, Dumnezeu a avut grijă de el. Dintr-o dată, gândul acesta îi veni prizonierului: „*E mai bine să fii nebun întru Cristos decât un înțelept care se înfurie în van pe lucruri pe care nu le poate schimba*”.

Luca 6:22

Mulți oameni sunt obsedați de control – aceia care au nevoie să dețină un control constant asupra lumii lor. Din păcate, sunt unele lucruri pe care nimeni nu le poate controla. Secretul succesului este să distingem care sunt lucrurile în privința cărora putem face ceva și care sunt cele pe care nu le putem controla. De exemplu, nu putem controla ce spun alții, dar putem să ne rugăm pentru cei care ne insultă. E în natura umană să ne îngrijoreze lucrurile care sunt în afara controlului nostru. Ce nu putem controla, încercăm să manipulăm. Dar Dumnezeu ne spune să ne oprim din a încerca să ne manipulăm circumstanțele și să ne încredințăm Lui. Precum prizonierului din poveste, Dumnezeu ne amintește să-i punem Cuvântul în practică supunându-ne Lui, pur și simplu. El va avea grijă de restul.

„Superstiție” la extrem

ROMA: PLINIUS

Următorul fragment este o scrisoare de la un guvernator numit Plinius către împăratul roman, trimisă la mai puțin de 100 de ani după crucificarea lui Isus, despre evoluția creștinătății:

„Nu am fost niciodată de față la unul dintre procesele creștinilor și nu cunosc metodele și limitele folosite în investigație și tortură. Facem vreo diferență între vârste și genuri? Dacă un creștin se leapădă de credință, îl iertăm sau continuăm să îl pedepsim?”

Ziua 143

Dacă am fi uitat Numele Dumnezeului... n-ar ști Dumnezeu lucrul acesta, El, care cunoaște tainele inimii?

În acest moment, metoda mea e asta: îi întreb despre religia lor. Dacă răspund că sunt creștini, repet întrebarea, adăugând amenințarea pedepsei capitale. Dacă persistă, le ordonez execuția. Nu cred că încăpățânarea lor ar trebui să scape de pedeapsă.

Recent, am chestionat un grup de creștini care, în urma interogării, s-au lepădat de credință. Din acest eveniment am putut vedea mai bine ca niciodată cât de important este să extragi adevărul adevărat, cu ajutorul torturii, din două femei prizoniere. Dar nu am reușit să descopăr nimic decât superstiție excesivă și depravată.

De aceea, am crezut că e înțelept să vă consult înainte de a continua în maniera aceasta. Problema este demnă de atenția voastră, mai ales având în vedere cât de mari sunt numerele implicate. Această superstiție contagioasă nu e limitată doar la orașe, ci s-a răspândit și între sate.

Totuși, încă pare posibil să o vindecăm.”

Psalmi 44:20-21

Sunt creștinii ușor „vindecați” de creștinătatea lor? Când ajunge cuțitul la os, sunt cei mai mulți creștini incurabil credincioși lui Cristos sau numai căldicei? Persecuția este cu siguranță un mod sigur de a descoperi adevărul. Numai Dumnezeu cunoaște inima unui om. Totuși, persecuția ne dezvăluie adevăratele noastre identități și ne ajută să determinăm dacă vom renunța la Cristos sau îi vom rămâne fideli. Dacă suntem cu adevărat dedicați lui Cristos, atunci El ne va da puterea de care avem nevoie pentru a îndura de dragul Său. Dacă suntem mai mult dedicați unei ideologii decât persoanei lui Isus, ne vom găsi eșuând sub presiune. Ești tu cu totul dedicat lui Isus sau, din contră, credințele tale vor putea fi dovedite drept „superstiții excesive”?

Sămânța la extrem

ROMA: VECHII CREȘTINI

„Sângele creștin pe care îl verși este sămânța pe care o semeni. Răsare din pământ și se înmulțește tot mai mult.”

Creștinii din biserica timpurie prosperau în fața persecuției intense a crudelor autorități guvernamentale. Frații și surorile lor erau torturați, desfigurați, arși și uciși în numele lui Cristos. Fiecare credincios martir dădea exemplu celorlalți, care dovedeau și mai multă hotărâre. Ei se uitau dincolo de frica pentru viețile lor și vedeau numai câmpurile albe gata de recoltă, precum i-a descris Isus pe aceia care sunt gata să îl accepte pe Cristos. Ei au dat următorul răspuns îndrăzneț judecătorilor și autorităților care conduceau persecuția:

Ziua I44

lată, Eu vă spun: ridicăți-vă ochii și priviți holdele care sunt albe acum, gata pentru seceriș.

Ioan 4:35

„Și acum, o, judecători, continuați cu spectacolul vostru de justiție, și veți fi dreți în opinia oamenilor tot atât de multe ori pe cât faceți un sacrificiu de creștini.

Crucificați-ne, torturați-ne, condamnați-ne și măcinați-ne până la oase. Nedreptatea voastră este o dovadă strălucită pentru inocența noastră, iar dovada acestui lucru este că Dumnezeu ne permite să suferim.

Dacă faceți cât de mult rău puteți și creați noi invenții de torturi pentru creștini, nu folosește la nimic. Ceea ce reușiți să faceți însă este să atrageți lumea și să faceți să ne placă și mai mult credința. Cu cât ne cosiți mai mult, cu atât ne înălțăm mai repede.

Sângele creștin pe care îl verși este sămânța pe care o semeni. Răsare din pământ și se înmulțește tot mai mult”.

Deși aceste cuvinte au fost scrise cu secole în urmă, mesajul lor se împlinește încă și azi. Persecuția religioasă se întâmplă astăzi în peste 40 de națiuni ale lumii. Și totuși, biserica înfloarește cu noi credincioși în fiecare anotimp și cu tot mai multă îndrăzneală din partea membrilor. Persecuția nu și-a împlinit scopul de a reduce numărul credincioșilor. De fapt, de multe ori a servit la a crește numărul celor dispuși să se sacrifice. Ca discipoli ai lui Isus, putem vedea opoziția lui Cristos, ca pe niște uriași așteptând să ne devoreze. Sau putem vedea această opoziție ca pe niște simple sperietori – imagini falsificate ale fricii. Vei intra pentru Cristos în câmpurile de recoltă?

Creștere la extrem

CHINA: BISERICILE-DE-CASĂ

Cântări de laudă umpleau aerul răcoros. „E patru dimineața. De unde se aud cântecele?”, întrebă un om, aproape râzând cu uimire.

„Recolta e bogată, dragă prietene. Va fi o zi lungă, dar bună pentru Împărăția lui Dumnezeu”, spuse pastorul și zâmbi. „Să ne apucăm de treabă”.

Ziua 145

(Cuvântul adevărului Evangheliei) dă roade și merge crescând.

Marea de oameni de la râu părea să nu aibă sfârșit. Pastorul vorbea cu compasiune, pe măsură ce îi boteza pe fiecare cu mâinile înălțate spre o nouă viață în Cristos. El și alți slujitori ai bisericii au botezat în acea zi 1.100 de noi credincioși.

Lucrarea lui Dumnezeu este puternică în China. Noi credincioși se adaugă rândurilor în fiecare zi. Cu șase ani în urmă, câteva sute de creștini mergeau la bisericile-de-casă în orașul Shanxi de Nord. Acum acest număr a crescut la 70.000. Într-un alt oraș de 50.000 de locuitori, persecuția e grea, însă 3.000 de credincioși devotați se întâlnesc în fiecare săptămână în bisericile din subterană. Un pastor a comentat cu perspicacitate: „Noi, credincioșii, suntem mai puternici ca niciodată. Cu cât vor să coboare mai mult steagul lui Cristos, cu atât mai sus flutură”.

Biserica din China a fost supusă persecuției vreme de zeci de ani. Guvernul a instituit o politică de oprimare dură, într-un efort făcut în van de a stopa creșterea credinței. Astăzi, numărul membrilor din biserica subterană este considerabil mai mare decât numărul membrilor Partidului Comunist Chinez.

Coloseni 1:6

Creșterea este un semn de sănătate. Bisericile sănătoase se înalță tot așa precum cresc și plantele sănătoase. Nutrienții, lumina, apa și solul bun sunt toate necesare pentru o plantă sănătoasă. Tot așa, și bisericile au nevoie de ingrediente specifice pentru a crește. Unul dintre cele mai neașteptate ingrediente pentru creșterea sănătoasă a unei biserici poate fi un nivel semnificativ de persecuție. Persecuția îi purifică pe credincioși și îi face să aprecieze adevărata credință. Așa cum ilustrează pastorul din această poveste, cu cât o biserică este persecutată mai mult, cu atât membrii ei se ridică să depună mărturie pentru stăruința lui Cristos. Persecuția face din tine un credincios mai bun sau unul plin de amărăciune? O folosești în avantajul tău pentru a crește Împărăția lui Dumnezeu?

„Înger” la extrem

ROMÂNIA: ANGELA CAZACU

Angela Cazacu era o femeie de rând care locuia în România în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, când au invadat naziștii. La scurt timp, viețile evreilor și ale creștinilor au devenit un iad pe pământ. Angela a început să fure copii evrei din ghetouri și să aducă pe ascuns mâncare și îmbrăcăminte prizonierelor creștine din închisorile de pe lângă orașul ei.

Ziua I46

Astfel, dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare.

Coloseni 3:12

Mai târziu, când naziștii au fost alungați din țară și în locul lor a invadat armata sovietică, Angela era încă ocupată cu răspândirea mesajului de iubire al lui Dumnezeu prin împărțirea de Biblii și Noi Testamente în limba rusă soldaților sovietici în stațiile de tren.

Când pastorul Richard Wurmbrand se afla prizonier în închisoarea de la Târgu-Ocna în iarna lui 1951, era grav bolnav. Îi tremurau oasele de la frigul celei mai grele ierni înregistrate până la acea vreme. Fiecărui prizonier i se permitea să aibă o singură pătură și mâncarea era insuficientă pentru că nimeni nu putea veni până la închisoare prin zăpada prea abundentă.

În acest impas, Pastorul Wurmbrand primi un pachet conținând mâncare și îmbrăcăminte calduroasă, de care era atâta nevoie și pe care pastorul le împărți cu bucurie cu ceilalți. Pachetul, despre care el credea că trebuie să fi fost adus de un înger, i-a salvat probabil viața.

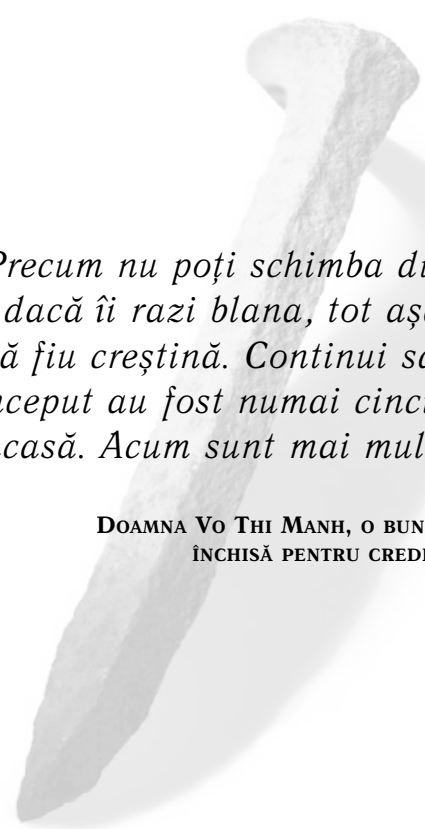
Încă o dată, sora Angela (însemnând „înger” în limba română) era ocupată cu lucrarea Tatălui ei. Femeie de rând? Poate. Dar Dumnezeu se bucură să folosească oameni de rând ca îngeri ai milei.

Cu ani în urmă, ca răspuns la tot mai multe știri despre fapte aleatorii de violență, un abțibild pentru mașină, care sugera practica faptelor bune, a început să apară tot mai des. O faptă de bunătate sau milă făcută unui necunoscut poate părea nesemnificativă. De exemplu, renunțarea la un loc bun de parcare în fața unui supermarket sau să-ți faci timp să privești în ochi un casier într-un magazin. Dumnezeu te poate folosi să transforme chiar și cea mai obișnuită faptă bună într-un puternic gest de har în viața altcuiva. Roagă-l pe Dumnezeu să te ajute să faci astăzi o faptă bună, aleatoriu. Poate n-o vei ști niciodată, dar e posibil să devii îngerul cuiva.

Ziua 147

*Precum nu poți schimba dungile unui tigru
dacă îi razi blana, tot așa și eu continui
să fiu creștină. Continui să țin adunări. La
început au fost numai cinci adunări la mine
acasă. Acum sunt mai mult de doisprezece.*

**DOAMNA VO THI MANH, O BUNICĂ VIETNAMEZĂ
ÎNCHISĂ PENTRU CREDINȚA EI**

Suficiență la extrem

NIGERIA: ROSE

Ziua 148

Și El mi-a zis:
„Harul Meu îți
este de ajuns”.

2 Corinteni 12:9

„Grăbiți-vă, intrați în dulap. Să nu scoateți un sunet decât dacă îmi auziți vocea. Ați înțeles?” Rose auzi vocile celor doi copii preșcolari spunând: „Da, mami”. Apoi blocă ușa și se îndreptă către școala fetei ei rugându-se să nu fie prea târziu.

Când guvernul nigerian a proclamat legea islamică Sharia, au izbucnit acte de violență împotriva grupurilor creștine, pentru că se opuseseră introducerii legii. Cea mai mare fiică a lui Rose era încă la școală în timp ce atacurile erau în desfășurare și Rose nu era sigură că fiica ei va fi în siguranță acolo. Când a ajuns la școală, fiica fusese dusă la o bază militară pentru protecție. Într-un final, Rose o găsi și se întoarseră acasă, unde cei doi copii mai mici încă așteptau în siguranță.

A doua zi, când soțul ei plecă la o adunare creștină, a fost ultima dată când l-a mai văzut în viață. În jur de 260 de biserici au fost distruse în timpul violențelor și mai mult de 460 de creștini au fost uciși.

În lunile ce au urmat uciderii soțului său, Rose a găsit alinare în Faptele Apostolilor. „Același Dumnezeu, care a lăsat ca Ștefan să fie ucis cu pietre, l-a lăsat și pe Petru să scape din închisoare. Dumnezeu a fost plin de credincioșie și mila Lui a fost suficientă”, a spus ea. Astăzi Rose continuă să facă lucrarea în bisericile pe care soțul ei martir le păstora și își crește copiii cu dragoste creștină.

S-a spus că Dumnezeu nu ne va conduce niciodată acolo unde harul Lui nu ne poate susține. Trebuie să realizăm că, uneori, planul Lui nu include scăparea miraculoasă de boală, moarte sau oprimare. Dar harul Său este destul și nu ne-a abandonat. Trebuie să avem încredere că Dumnezeu nu ne va conduce să slujim sau să lucrăm fără măsură pentru a reuși. Uneori planul Lui presupune să ne treacă printr-o încercare, mai degrabă decât să ne scape de ea. Ai ajuns într-un punct în care ești dispus să te sprijini complet pe El? Probabil că nu vei spune că harul Domnului e tot ce ai nevoie, până când harul Domnului va fi tot ceea ce vei avea.

Viziune la extrem

INDONEZIA: DOMINGGUS

Studentul de douăzeci de ani care făcea studii biblice dormea când fusese trezit de strigăte de „Allah-u-Akbar!” (Allah e atotputernic!), în timp ce radicali islamici au intrat în camera lui și l-au bătut până la inconștiență. Dominggus se zbătea să scape când a simțit o seceră alunecându-i pe ceafă, cât pe ce să-i sece capul. Atacatorii l-au lăsat într-o baltă de sânge care se tot lărgea, crezând că va muri.

Ziua 149

Domnul este lumina și mântuirea mea: de cine să mă tem?

Psalmi 27:1

Dominggus a relatat mai târziu că spiritul i-a părăsit trupul și a fost purtat de îngeri către cer și și-a văzut propriul trup întins și nemișcat pe podea. Nu mai simțea frică sau durere, ci un fel de pace, în timp ce-și aștepta noua viață lângă Cristos. Apoi a auzit: „Nu ți-a venit încă timpul să vii să mă slujești aici”.

Următoarele voci pe care le-a auzit Dominggus au fost acelea ale cadrelor medicale de la serviciile de urgență indoneziene. Pentru că nu știau dacă e creștin sau musulman, discutau încercând să vadă unde să-i ducă trupul.

Dominggus s-a rugat lui Dumnezeu să-i dea putere să vorbească. Într-un final cuvintele „sunt creștin” i-au ieșit pe gură. Muncitorii au rămas cu gura căscată când studentul mort le-a răspuns la întrebare.

Astăzi Dominggus s-a recuperat complet. Îi rămân încă cicatricile fizice, dar sufletul său are o credință reînnoită și un mesaj de iertare. Dominggus a relatat că acum se simte mai aproape de Dumnezeu și că se roagă pentru vecinii lui musulmani, chiar și pentru aceia care l-au atacat.

Într-o nouă lume incertă dominată de violență și amenințări, creștinilor li se poruncește să înfrunte viitorul fără frică. Frica nu poate decât să agraveze o situație rea fără să ușureze presiunea. Putem să înfruntăm cu încredere incertitudinile viitorului pe pământ pentru că știm că destinația noastră eternă este asigurată. Știm că viitorul nostru ceresc este eternitatea lângă Cristos, după cum a văzut clar Dominggus. Până la urmă, suntem mult mai mult decât numai trupurile noastre lumești, pe care inamicii le pot mutila și chiar ucide. Viața ta va continua cu mult după ce corpul tău va fi distrus. Viitorul tău este ceea ce se întâmplă în eternitate, nu ceea ce se întâmplă aici pe pământ. Ce fel de temeri ai tu despre viitor? Le poți încredința lui Dumnezeu și să înfrunți viitorul fără frică?

Cântatul la extrem

COREEA DE NORD: SOON OK LEE

„N-am știut niciodată ce cântau prizonierii aceștia până când nu am devenit creștină.”

Soon Ok Lee a fost prizonieră în Coreea de Nord din 1987 până în 1992. Nu a devenit creștină însă decât după ce a reușit să scape către Coreea de Sud. După ce l-a primit pe Cristos, a fost copleșită de amintirile a ceea ce a văzut și a auzit în închisoare.

Erau lucruri simple precum creștinii care cântau în timp ce erau împinși la moarte. La acea vreme, ea nu înțelegea și credea că sunt nebuni. Nu i se permitea să vorbească, așa că nu a avut șansa de a vorbi cu un creștin. Își amintește însă că a auzit cuvântul „Amin”.

„Când eram acolo, nu am văzut niciodată creștini care să își denunțe credința. Nici măcar unul. Când creștinii tăceau, gardienii se înfuriau și începeau să le dea șuturi. La acea vreme nu înțelegea de ce își riscau viața când ar fi puteau să spună «nu mai cred» și să facă ce voiau ofițerii. Și i-am văzut chiar pe unii care începeau să cânte imnuri, pe măsură ce șuturile și loviturile se intensificau. Ofițerii îi credeau nebuni și îi duceau în camera de tratament electric. N-am văzut pe nimeni ieșind de acolo cu viață”.

Cântatul acela i-a rămas în minte. Poate cântecele acestor sfinți prețioși au fost cele care au plantat sămânța în inima ei, care a îndrumat-o mai apoi către Cristos.

Ziua 150

Am o mare încredere în voi... Sunt plin de mângâiere, îmi saltă inima de bucurie în toate necazurile noastre.

2 Corinteni 7:4

Ca și spionii, aceia care sunt curioși despre creștinism îi analizează pe credincioși astfel încât să poată evalua adevărul pentru ei înșiși. Observă. Privește. Iau mici notițe mentale. Când creștinii trec prin încercări, acești observatori speră de multe ori să îi vadă căzând, astfel încât să se asigure pe ei înșiși că și creștinii sunt ca toți alții până la urmă. Dar când creștinii zâmbesc în mijlocul necazului, devin confuzi. Când credincioșii bat din palme în loc să plângă, sunt uimiți. Când discipolii lui Cristos cântă în suferință, ei sunt atrași de ceva ce nu pot explica. Dacă treci printr-o încercare în acest moment, ai o oportunitate fără precedent de a fi martorul lui Cristos. Roagă-te ca exemplul tău de bucurie să îi inspire și pe alții.

Rezistență la extrem

TURKMENISTAN: SHAGELDY ATAKOV

„Fă-l să renunțe la moralitatea lui sau distruge-l fizic!” Birocrații turkmeni își pierdură răbdarea cu predicatorul de stradă.

Lui Shageldy Atakov i s-a oferit eliberarea sub președintele Saparmurat Niyazov pe 23 decembrie 2000. Amnistia i s-a oferit cu condiția să depună un jurământ de credință președintelui și să recite crezul islamic. Shageldy însă refuză din nou amnistia.

Ziua 151

Shageldy mai fusese amenințat înainte, de oficialii de stat, să se oprească din predicat. A fost arestat în decembrie 1998 și condamnat la doi ani de închisoare, dar procurorul a atacat sentința în recurs pe motiv că e „prea indulgentă”. După recurs, a mai fost condamnat la doi ani suplimentari. Shageldy avea așa de mari dureri în urma bățailor, că le-a cerut copiilor săi să nu-l atingă.

În februarie 2000, soția lui și cei cinci copii ai lor au fost luați cu forța din casa lor și exilați în regiunea izolată Kaakhka, unde au rămas sub „arest la localitate”.

Ne aducem aminte fără încetare, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, de lucrarea credinței voastre, de osteneala dragostei voastre și de tăria nădejzii în Domnul nostru Isus Cristos!

Când familia lui l-a vizitat în închisoare în februarie 2001, Shageldy și-a luat rămas bun de la ei. Soția lui a observat că „în timpul vizitei era vânăt și bătut, îl dureau rinichii și ficatul și suferea de icter. Deabia putea merge pe picioare și își pierde conștiința frecvent”. Nu se aștepta să mai trăiască mult.

În ciuda acestora, Shageldy nu se dădea bătut. Nu se îndupleca și deși eliberarea era la îndemâna lui nu putea să o accepte dacă asta însemna să-și abandoneze credința în Cristos.

1 Tesaloniceni 1:3

Ca oameni putem trăi multe săptămâni fără mâncare, dar nu putem supraviețui multe zile fără apă. În același fel, sufletele noastre au nevoie de hrană spirituală. Putem petrece câteva zile, luni și poate chiar ani fără companie, spiritele noastre pot supraviețui în ciuda singurătății. Putem trăi fără pace sau îndurând boală după boală. Spiritele noastre, chiar dacă sunt descurajate, vor supraviețui. Dacă însă încercăm să îndurăm mult timp fără speranța în Isus Cristos, sufletele noastre se vor mici. Nu putem trăi fără speranță, darul prețios al lui Dumnezeu făcut copiilor Săi. Dacă simți că nu mai poți continua, cere-i lui Dumnezeu să te încurajeze și să te motiveze. Vei îndura toate lucrurile cu o puternică speranță în Isus Cristos.

Loialitate la extrem

LAOS: HEZEKIAH

La scurt timp după ce a devenit creștin în 1997, Hezekiah a mers la „sanctuar”, cum era cunoscut, un loc unde putea primi instruire în apostolat și evanghelizare. Apoi s-a întors în satul tatălui său și a fost imediat întâmpinat de 35 de rude și săteni care i-au cerut să explice de ce s-a convertit la creștinism. El le-a spus: „Isus este singura cale prin care mă pot salva de păcatele mele ca să primesc viață veșnică”.

Ziua 152

Dacă suntem necredincioși, totuși El rămâne credincios, căci nu Se poate tăgădui singur.

Mulțimea a început să se înfurie, iar Hezekiah a încercat să discute cu ei. Într-un final, l-au apucat de păr și au început să îi dea pumni în față până a rămas inconștient.

Un prieten de-al lui Hezekiah a reușit să-l ia la el acasă, unde a rămas la pat timp de patru zile, recuperându-se de pe urma bătăii. Hezekiah nu a mai putut să se întoarcă niciodată la casa tatălui său, dar continuă să călătorească din sat în sat, în Laos, ducând cu el vestea bună a salvării.

De la acest incident, Hezekiah a mai fost bătut de încă zece ori, așa încât uneori preferă moartea decât atâta suferință continuă. El mărturișește: „Pe măsură ce m-am maturizat în umblarea mea cu Cristos, am dobândit mai multă credință pentru a îndura aceste greutăți. Încercările prin care am trecut au slujit la a-mi întări credința și văd loialitatea lui Dumnezeu scăpându-mă de suferință. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că am putut face 30 de oameni să-l cunoască pe Isus.”

2 Timotei 2:13

Loialitatea lui Dumnezeu față de copiii Săi nu e bazată pe reciprocitate. Dacă ar fi așa, am fi fost cu toții abandonați acum multă vreme. În schimb, Dumnezeu știe foarte bine slăbiciunile noastre și alege să ne iubească chiar și așa. Trebuie să avem grijă să citim poveștile martirilor creștini în lumina dragostei lui Dumnezeu față de copiii Săi. Martirii ar fi primii care ne-ar aminti că povestea lor nu este despre ei. Este despre Dumnezeu! Deși citim despre mulți credincioși care mai degrabă au îndurat biciul decât să renunțe la Cristos, concluzia uluitoare nu este loialitatea extremă a unei persoane, ci credințioșia extremă a Dumnezeului gloriei. Fidelitatea ta poate ezita, dar loialitatea sigură a Lui față de tine nu are sfârșit. Fă-ți timp astăzi să-i mulțumești lui Dumnezeu pentru încrederea Sa.

Împrejurări la extrem

ROMÂNIA: SABINA WURMBRAND

Doctorița evreică era așa de tristă. Într-o noapte, Sabina Wurmbrand a încercat să-i ofere un pic de alinare: „Dumnezeu i-a promis lui Avraam că poporul evreu va avea un viitor strălucitor. Ei vor fi ca nisipul pe malul mării și ca stelele pe cer.”

Doctorița se uită la ea cu lacrimi în ochi și spuse: „Ca nisipul pe mal suntem călcați în picioare de gardienii comuniști. Nu-mi mai vorbi mie despre Dumnezeuul tău.”

Ziua 153

În toate aceste lucruri, noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit.

Câteva zile mai târziu, Sabina se îmbolnăvi foarte rău. În timp ce era întinsă pe patul de spital, aproape de moarte, directorul spitalului veni și-i spuse: „Noi, comuniștii, avem medicină și spitale și suntem mai puternici decât Dumnezeuul tău. În acest spital, nu ai voie să rostești numele lui Dumnezeu.” Numai că Sabina a îndrăznit să vorbească despre existența lui Dumnezeu. Celelalte femei erau foarte fericite că cineva a îndrăznit să nu se supună directorului.

A doua zi, au forțat-o pe Sabina să meargă înapoi la muncă. Dumnezeu i-a atins miraculos corpul și a vindecat-o complet. Știrea s-a răspândit prin închisoare și nu i-a scăpat nici tinerei doctorițe.

S-a apropiat de Sabina seara târziu și i-a spus: „Dacă Dumnezeuul tău te poate vindeca și îți poate da o așa pace în această groapă a iadului, atunci trebuie să cred că există cu adevărat. Nici un fel de altă putere nu ar putea face așa ceva. Cum pot să mă mântuiesc?”

Romani 8:37

Când ni se pare că viețile noastre sunt într-o prăpastie, putem fi siguri că oamenii se uită să vadă cum vom ieși din ea. Creștinismul pare să atragă spectatori interesați – mai ales când ne chinuim. Oamenii ne observă credința de la distanță pentru a vedea cum e Dumnezeuul nostru. Se uită cu un interes ascuțit când trecem printr-o criză. Însă, dacă trăim prin credință în vremuri de încercare, oamenii nu pot tăgădui dovezile pe care le văd în viața noastră. Ce văd oamenii în modul în care trăiești? Ce spun reacțiile tale la circumstanțele vieții despre Dumnezeu? Dacă simți că viața ta e într-o groapă, amintește-ți că oamenii se uită să vadă cum o să te descurci.

Ziua I54

*În ciuda gândurilor și amintirilor dureroase,
nu am timp pentru amărăciune. Viața
mea este plină de prea multă fericire,
prea mulți oameni iubitori cărora le pasă
de mine, ca să îmi permit să fiu devorat
de cancerul urii. Mă veselesc! Cânt! Râd!
Sărbătoresc, pentru că știu că Dumnezeu
domnește suprem peste toate forțele răului
și distrugerii pe care Satan le-a visat
vreodată. Și mai bine decât orice este că
Dumnezeu domnește suprem în mine!*

**PASTORUL NOBLE ALEXANDER, ÎNTEMNIȚAT ÎN CUBA
PENTRU DOUĂZECI ȘI DOI DE ANI – „VOI MURI LIBER”**

Cerere la extrem

CHINA: ZHANG RONGLIANG

Zhang Rongliang este liderul uneia dintre cele mai mari grupuri de biserici-de-casă din China, cu un număr de zece milioane de credincioși chinezi prezenți la slujbe în fiecare duminică. În 1998, Zhang și alți lideri de biserici-de-case – reprezentând 15 milioane de credincioși – au semnat un document intitulat „Confesiuni ale credinței în bisericile-de-casă” care cereau în mod public guvernului comunist să se oprească din hărțuirea bisericilor neînregistrate.

Ziua 155

El iubește dreptatea și neprihănirea; bunătatea Domnului umple pământul.

Psalmi 33:5

La câteva luni după ce au făcut public documentul, Zhang și alți semnatori au fost arestați și puși în închisoare. Zhang a fost eliberat mai apoi cu condiția că se va comporta „frumos” în următorii șapte ani. Acum Zhang călătorește pentru a-și păstori bisericile. Pentru că nu se comportă „frumos” după cum dorește guvernul, Zhang nu doarme niciodată în același pat mai multe nopți în șir.

Când Pavel a scris în Romani 13 că trebuie să ne supunem guvernelor noastre, el, mai bine decât oricine, trebuie să fi știut riscurile. Totuși, deși romanii l-au persecutat, prin legea romană a reușit să aducă Evanghelia chiar la Roma. Cererea lui de a fi judecat ca un cetățean roman i-a permis să introducă Evanghelia acolo, chiar dacă asta a fost ultima lui călătorie.

La fel ca Pavel, Zhang și-a asumat un risc extrem când a depus cererea oficială. Consecințele pentru riscul său personal, însă, au permis multor altora să îl cunoască pe Cristos.

Ca Pavel, liderii bisericilor din China știu că Dumnezeu aprobă guvernele. Dar știu de asemenea că Dumnezeu nu va ignora nedreptățile unui guvern rău. Tradiția spune că romanii l-au decapitat pe Pavel. În mod similar, credincioșii din China suferă mari nedreptăți sub regimul guvernamental actual, de dragul lui Cristos. Dacă e necesar să-și riște viața pentru a aduce dreptatea în China, atunci pastori ca aceștia sunt dispuși să moară. Cât de puternică este dorința noastră de a vedea dreptatea pusă în practică? Cât de mult punem preț pe dreptul de a predica liber Cuvântul Domnului? Roagă-te astăzi pentru credincioșii din China care ne inspiră să căutăm dreptatea lui Dumnezeu pentru opresorii lor. Cere-i lui Dumnezeu să te ajute să găsești moduri de a le susține lucrarea.

Profeție la extrem

ROMA: PETRU

Pentru a treia oară Cristos l-a întrebat pe Petru: „Simon, fiu al lui Iona, mă iubești?”

Petru se simțea rănit. De trei ori s-a lepădat de Cristos. Acum Isus i-a pus la îndoială de trei ori iubirea. A răspuns, vorbind rar de această dată, ca și când ar fi cântărit sensul fiecărui cuvânt în inimă: „Doamne, tu le știi pe toate. Știi că te iubesc.”

„Paște mieluseii mei”, a spus Isus a treia oară. Dar de această dată a adăugat: „Când erai tânăr, te îmbrăcai și mergeai unde voiai. Dar când vei îmbătrâni, altcineva te va îmbrăca și te va duce unde nu vrei să mergi.” Apoi Isus a spus: „Urmează-mă!” (Ioan 21:15-19, parafrizat)

Nero l-a persecutat pe Petru când avea 70 de ani. Conform legendei, prietenii și tovarășii de credință ai lui Petru l-au rugat să fugă din Roma. La început a refuzat, dar mai apoi a fost convins să fugă. Pe măsură ce se apropia de porțile orașului, a avut o viziune cu Isus Cristos intrând în oraș. A căzut în genunchi, venerându-l. „Doamne, unde mergi?”

„Am venit să fiu crucificat din nou. Vino după mine.”

Petru s-a întors și a mers după El tocmai acolo unde nu voia să meargă. S-a întors să îl înfrunte pe Nero. Când l-au arestat autoritățile, a cerut să fie crucificat cu capul în jos, pentru că nu era demn să fie crucificat în același fel cum a fost Domnul lui.

Ceea ce vrea să spună această istorie nu este că Isus a fost crucificat a doua oară. Isus a fost crucificat și a înviat o dată pentru totdeauna. Dar legenda ne amintește că Isus se identifică cu durerea și suferințele noastre ca și când Lui i s-ar întâmpla. În cazul lui Petru, Biblia spune că profeția de mai deoreme a lui Isus se referea la crucificarea lui Petru. Cine altcineva decât Isus s-ar fi putut identifica cu tortura lui Petru? Isus este expertul în suferință. Știe despre ce e vorba și vine să ne însoțească. Dacă ai durere în viața ta, Isus înțelege. Dacă te doare, și Isus a fost acolo. Lasă-l astăzi în rugăciune să îți ia poverile și durerile.

Ziua I56

(Isus) A zis lucrul acesta ca să arate cu ce fel de moarte va proslăvi Petru pe Dumnezeu. Și, după ce a vorbit astfel, i-a zis: „Vino după Mine”.

Ioan 21:19

Soție de pastor la extrem

ROMÂNIA: SABINA WURMBRAND

Era un contrast puternic între frumusețea regiunilor rurale din România și suferințele creștinilor la mâna invadatorilor naziști și comuniști. Pentru Sabina Wurmbrand, necazurile erau întreprinse. Era și creștină, și evreică și, pe deasupra, soția unui pastor renumit.

Ziua 157

V-am trimis pe Timotei, fratele nostru și slujitorul lui Dumnezeu în Evanghelia lui Cristos, ca să vă întărească și să vă îmbărbăteze în credința voastră.

1 Tesaloniceni 3:2

Într-o zi, află că mama, tatăl, cele trei surori mai mici și mezinul de nouă ani fuseseră cu toții uciși brutal într-un lagăr de concentrare. În acea zi, credința ei deveni vie și deosebit de puternică.

Plină de harul Domnului, Sabina își spuse: „Nu voi arăta lumii o față tristă. Îi datorez lui Dumnezeu o credincioasă fericită. Bisericii, un exemplu de curaj. Iar soțului meu, o soție senină”.

Sabina nu a lăsat niciodată ca doliul personal și agonia să o oprească de la a-i încuraja pe cei din jurul ei. În mintea ei, nu avea de ales. Moartea și suferința erau prevalente, mai ales în rândul membrilor bisericii subterane. Ca soție a pastorului, mulți ochi erau ațintiți spre ea. Dacă ea ar fi pierdut speranța, atunci ceilalți cu ce ar fi rămas?

Mai târziu Sabina a petrecut trei ani în închisoare și în lagăre de muncă silnică, unde femeile, mai mult decât orice alți prizonieri, erau supuse celor mai umilitoare și brutale tratamente. Dar chiar și în închisoare era cunoscută ca fiind prietenoasă cu toată lumea și mereu avea o vorbă bună.

Înainte de a pleca din România, Dumnezeu i-a dat Sabinei răsplata. Ea și soțul ei, Richard, l-au adus la Cristos pe ucigașul familiei lor!

Păstorirea este un parteneriat între pastori și ceilalți. Unul nu este complet fără încurajarea și slujirea celuilalt. Dumnezeu nu-i cere niciunui creștin să lucreze și să trăiască în izolare – El ne cheamă să fim o comunitate. Avem nevoie de alți creștini să vină cu noi în misiunea noastră și să ne dea, din când în când, înțelepciune și încurajare. Nu se așteaptă nimeni să o facem de unii singuri, și nici nu ar trebui să încercăm. Gândește-te la propria ta sferă de influență. Cine este partenerul tău în slujire? Cine se roagă pentru tine să fii un martor bun la locul tău de muncă, acasă sau la școală? Cere-i lui Dumnezeu să te conducă spre un partener creștin care te va încuraja și te va întări când vei avea nevoie.

Forță la extrem

INDONEZIA: FRITZ

Fritz simți fiecare lovitură prăbușită pe capul lui și se rugă pentru tărie. Atacatorii musulmani îl înconjurară și așteptau frumos la rând ca să-l lovească peste față. Unul dintre atacatorii musulmani flutură un cuțit mare, gândindu-se că asta sigur o să-i scape de pastorul creștin. Prima dată când lama intră în Fritz, tot ce putu să strige a fost: „Isuse”. A fost înjunghiat în mod repetat. De fiecare dată a strigat: „Isuse”! Atacatorii deveniră frustrați de pastorul care numai nu murea.

Ziua I58

Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi.

Musulmanii radicali începură apoi să scoată băncile și amvonul din biserică și să le dea foc. Doi dintre musulmani l-au apucat pe Fritz și l-au aruncat deasupra lemnului care era în flăcări. Satisfăcuți de atac, fugiră de la fața locului. Fritz nu-și amintește multe după asta, dar știe un lucru: nici un fir de păr din capul lui nu a fost ars.

La puțin timp după atac, Fritz fu dus la cel mai mare spital indonezian din zonă, dar au refuzat să îl trateze când au aflat că e creștin. L-au dus la un alt spital, dar medicul de gardă a spus că dacă supraviețuiește nopții, va avea oricum leziuni permanente pe creier.

După o recuperare lungă, Fritz predică iar la o nouă biserică. Spre surprinderea lui, unul dintre atacatori a început să îl caute, având o singură întrebare: „Cine este acest Isus?”

1 Petru 3:15

Cui nu-i place să fie considerat expertul în materie de... orice? Fie că e vorba de mecanică, matematică, unelte, tâmplărie, artă, colecție de timbre sau sport – fiecare poate fi considerat expert în cel puțin o zonă de interes. Ne place să răspundem întrebărilor pe un subiect în care suntem experți. Dar dacă cineva ne-ar întreba cine este Isus, am fi la fel de pregătiți să răspundem pe cât este un expert? Nu fiecare creștin este un evanghelist per se. Dar fiecare creștin poate să evanghelizeze împărtășind planul mântuirii atunci când apare oportunitatea. Dacă un prieten necredincios ți-ar pune această întrebare, cum ai răspunde? Dacă nu ești sigur, vorbește cu cineva care știe.

Grupul tinerilor la extrem

RUSIA: PASTORUL SEREBRENNIKOV

Ziarele locale au descris scena ca fiind „sălbatică”. Nu era vorba despre o scenă de ucidere sau un accident de mașină. Era un studiu biblic.

Ziua 159

Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic, și luminează tuturor celor din casă.

Matei 5:14-15

Povestea a apărut într-un ziar comunist rus în 1960. Printre altele, spunea: „Tineri băieți și fete cântă imnuri religioase. Primesc botezul ritualic și învățătura dăunătoare și trădătoare a iubirii inamicului”. Povestea a continuat cu dezvăluirea șocantă că mulți tineri din Uniunea tineretului comunist erau, în secret, creștini.

Pastorul Serebrennikov a spus grupului său de tineret: „Pentru noi, legea principală este Biblia. Nu recunoaștem nimic altceva. Trebuie să ne grăbim să salvăm oamenii din păcat, mai ales pe cei tineri”.

Pastorul a fost aruncat în închisoare când comuniștii au descoperit o scrisoare scrisă de unul dintre convertiții lui. Adolescenta a scris: „Îți trimit binecuvântări de la Domnul nostru drag! Cât de mult mă iubește!”

Editorialele s-au întrebă cum e posibil ca tinerii comuniști să aleagă să îl urmeze pe Cristos și au acuzat școala comunistă că e „impotentă” și „privată de lumină”. Au concluzionat că „discipolii școlii” comuniste erau „furați chiar de sub nasul profesorilor indiferenți” de către creștinism.

Nu era vorba de indiferența profesorilor. Era chemarea iubirii lui Cristos, după cum spunea pastorul Serebrennikov și membrii grupului său de tineret – creștinii care lasă ca lumina lor să strălucească într-un tărâm întunecat.

„Această lumină a mea, o voi lăsa să strălucească”... Acest cântec familiar al copilăriei are o melodie simplă cu puține cuvinte de memorat – se poate repeta în mintea cuiva pentru zile întregi după ce a fost cântat. Copiii găsesc că acest cântec este foarte ușor de învățat, dar e mult mai greu de trăit, mai ales pe măsură ce creștem și ne maturizăm. Câte ocazii avem în cursul unei zile de lăsa lumina interioară să strălucească în onoarea lui Dumnezeu? Una sau două? Zece? Douăzeci? Numărul exact nu contează. Ceea ce contează este cum răspundem evenimentelor pe care le întâmpinăm în fiecare zi. Cine știe? Lumina ta e poate tot ce au nevoie alții pentru a-și găsi drumul spre casă.

Vânzare la extrem

ROMÂNIA: SABRINA WURMBRAND

Repetiția era înnebunitoare și nervii Sabine erau întinși până la pleznire. Dar ofițerul era neînduplecat. „Avem metode să te facem să vorbești, care n-o să-ți placă. Nu încerca să faci pe deșteapta. Ne pierzi vremea.”

Ziua I60

Voi ați fost cumpărați cu un preț. Nu vă faceți, dar, robi oamenilor.

1 Corinteni 7:23

Întrebările erau menite să o facă să dezvăluie numele celorlalți creștini – aceia pe care i-a condus la credință și pe care i-a încurajat să fie tari în fața persecuției. Acum era rândul ei să fie tare, dar nu credea că e capabilă să mai suporte încă o astfel de sesiune de interogare.

Următoarea sesiune a abordat o strategie mai blândă și mai șiretă. Anchetatorul era singur și zâmbea. „Femeie dragă, nu ai decât 36 de ani, toată viața e înaintea ta. Dă-ne numele trădătorilor.” Sabina a rămas în tăcere.

El a continuat: „Hai să vorbim practic. Toată lumea are un preț, așa că de ce nu-l numești pe al tău? Spune-ne ce-ți dorești. Libertate pentru tine și soțul tău? O casă frumoasă și o biserică? Am putea avea grijă de familia ta.”

Sabina răspunse cu o convingere arzândă: „Mulțumesc, dar deja m-am vândut”.

„Chiar? Pentru cât și cui?”

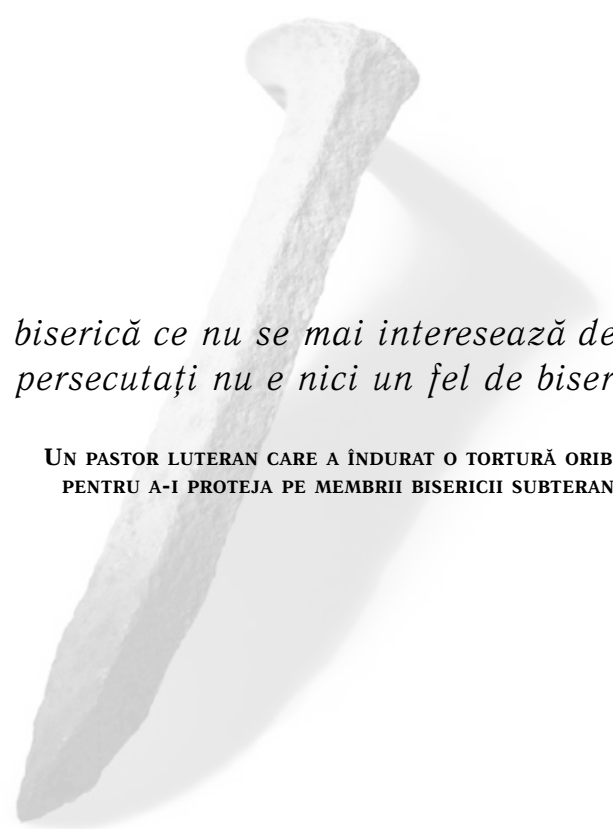
„Fiul lui Dumnezeu a fost torturat și și-a dat viața pentru mine. Prin El, pot avea acces la Rai. Poți plăti un preț mai mare de atât?”

Ne așteptăm ca adolescenții să aibă bătaie de cap din pricina ei. Spunem că este ceva specific vârstei. Dar nu ne gândim niciodată că va continua să ne creeze dificultăți ca adulți. E vorba despre presiunea din partea celorlalți. E acel sentiment familiar că ceva sau cineva are putere asupra ta și te face să-ți compromiți valorile. După ce am făcut compromisul, ne simțim ca niște fraieri. Proști. Ne simțim ieftini, după ce ne-am trădat propria valoare. Totuși, Cristos a plătit prețul ultim pentru a ne câștiga afecțiunea. Dacă ești deja cumpărat, nu te mai vinde pe nimic. Amintește-ți de asta, astăzi.

Ziua 161

*O biserică ce nu se mai interesează de frații
persecutați nu e nici un fel de biserică.*

**UN PASTOR LUTERAN CARE A ÎNDURAT O TORTURĂ ORIBILĂ
PENTRU A-I PROTEJA PE MEMBRII BISERICII SUBTERANE**

Unelte la extrem

ȚĂRI CU REGIMURI RESTRICTIVE: CREȘTINI PERSECUTAȚI

Fumul se ridica de la locul accidentului de tren, pe măsură ce strigătele de agonie se auzeau din marea de pasageri însângerați, trupuri frânte printre mașini distruse. Printre răniți și muribunzi umbla un chirurg care nu fusese rănit în accident. Bagajul său era însă de negăsit și chirurgul striga: „Uneltele mele! Instrumentarul meu medical! Măcar dacă aș avea uneltele!”

Ziua I62

Bărbatul necredincios este sfințit prin nevasta credincioasă, și nevasta necredincioasă este sfințită prin fratele; altminteri, copiii voștri ar fi necurați, pe când acum sunt sfinți.

Cu instrumentele medicale la îndemână, chirurgul ar fi putut salva multe vieți. Cu mâinile goale stătea, practic, neputincios și privea cum mulți dintre oameni mureau.

Biserica persecutată de astăzi este ca acest chirurg. Are cunoașterea și dorința de a salva multe vieți prinse sub molozul comunismului și islamismului fără de Cristos. Dar le lipsesc uneltele.

„Ascultă strigătele fraților și surorilor tale din țările cu regimuri restrictive!”, a scris pastorul Richard Wurmbbrand când a venit pentru prima dată în Statele Unite. „Ei nu cer să evadeze; nu cer siguranță sau o viață ușoară. Ceea ce cer ei sunt uneltele cu care să poată contracara otrăvirea tineretului lor – noua generație – cu ateism. Cer Biblii. Cum ar putea răspândi Cuvântul Domnului dacă nu le au?”

Creștinii din țările cu regimuri restrictive nu pot să facă ei înșiși rost de aceste unelte. Se bazează pe creștinii din țările libere să ajute. „Dați-ne uneltele de care avem nevoie!”, ne-a spus un creștin, „și noi vom plăti prețul de a le folosi!”

Romani 10:14

Creta pentru un profesor, seringile pentru o asistentă medicală, răbdarea pentru un părinte și tractorul pentru un fermier. Toată lumea, indiferent de chemare, folosește unelte. Pot fi complicate precum un computer sau primitive precum mâinile noastre, dar viețile noastre sunt drastic schimbate de aceste unelte. Drept creștini, știm care sunt uneltele noastre, pentru că citim despre ele în Cuvântul Domnului, Biblia. Dar ce se întâmplă cu cei care nu citesc niciodată despre uneltele compasiunii, iertării, iubirii, împărtășirii și toate darurile și talentele pe care le oferă Dumnezeu? Nu poți ține aceste adevăruri spirituale numai pentru tine, ascunzându-le ca un zgârcit care acumulează aur. Împărtășește-ți uneltele de bună voie cu aceia care au nevoie.

Călătorii la extrem

VIETNAM: TÂNĂRA SĂDITOARE DE BISERICI

Fiecare clic-clac al trenului sălta dureros corpul firav al femeii vietnameze creștine, pe scaunul de lemn. Dar nu-i păsa, era într-o misiune.

Avea nevoie de hrană spirituală pentru creștinii din nordul Vietnamului. Trei congregații se rugau ca liderul lor să reușească să aducă prețioasele exemplare ale Bibliei.

Ziua 163

Pune-ți pe inimă aceste lucruri, îndeletnicește-te în totul cu ele, pentru ca înaintarea ta să fie văzută de toți.

1 Timotei 4:15

Munca ei de acasă era obositoare. Ea era singurul creștin matur din zonă și a plantat trei biserici creștine din nimic, câștigând câte un suflet o dată prin mărturia ei personală. Nu avea mașină sau bicicletă. Ca să ajungă la adunările bisericești, mergea pe jos sau vâslea la o barcă de lemn.

Din cauza credinței ei, înfruntase amenințări și hărțuire din partea poliției, precum și consternarea părinților ei budiști. Acum călătorea cu trenul pe un traseu de peste o mie de kilometri, timp de trei zile la rând, sperând că va găsi un credincios care o va putea ajuta. În sfârșit, ajunsese în orașul Ho Chi Minh.

Acolo se întâlnește cu vizitatori creștini din vest care îi dădură Biblie pentru creștinii din nord. De asemenea, îi dădură o bicicletă pentru a o ajuta să slujească celor trei congregații. Înainte să plece, s-au rugat împreună, cerându-i lui Dumnezeu să binecuvânteze călătoria și slujirea femeii.

„Ce vârstă ai?”, a întrebat unul dintre vizitatori, chiar când ea se pregătea să plece.

Femeia și-a îndepărtat șuvițele de păr negru de pe față și a șoptit: „Am 22 de ani”.

Copiii supradotați au abilități speciale care le depășesc vârsta. Poate știm pe cineva care a terminat facultatea la cincisprezece ani sau a scris o simfonie înainte de 12 ani sau a excelat într-un sport până la 16 ani. De multe ori, răspunsul nostru este acela de gelozie. Ne dorim să fi făcut și noi ceva grozav în tinerețe care să ne fi câștigat recunoașterea. Femeia vietnameză creștină tocmai asta a făcut, dar cel mai probabil, nu avea nici un fel de abilități mai speciale decât colegii ei. Avea, însă, o dorință de a-l urma pe Isus și de a-l aduce și oamenilor din țara ei. Cristos te cheamă să fii și tu plin de zel pentru Împărăția Lui. Împărtășirea iubirii lui Dumnezeu e un lucru destul de simplu care nu cere abilități speciale, ci numai să fii dispus să o faci.

Instrucțiunii la extrem

FRANȚA: FRANZ RAVENNAS ȘI MARTIN GUILLABERT

„La auzul sentinței la moarte, o vei primi ca pe o invitație a Împăratului gloriei, care te-a chemat la ospățul nunții Sale.”

Instrucțiunile erau dificile, dar clare. Autorii francezi Franz Ravnas și Martin Guillabert scriseseră un manual de instrucțiuni pentru creștinii care înfruntau moartea. Editura lor fusese celula lor de închisoare din timpul Revoluției franceze. Ei își vedeau celula drept „anticamera paradisului”.

Ziua I64

Sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Cristos, Domnul nostru.

Romani 8:38-39

„Când îți vor fi terminat de citit sentința”, continuă manualul, „vei spune împreună cu mulți martiri care au mers înaintea ta: «Mulțumesc lui Dumnezeu». Cântă cântări de bucurie. Când îți leagă mâinile, spune cuvintele Sfântului Pavel: «Sunt gata nu numai să fiu legat, ci și să mor în numele lui Cristos»

Pe drum înspre execuție, vorbește-le gardienilor din Scriptură despre plăcerea de a suferi și de a muri pentru Cristos. «Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Cristos?» (Romani 8:35)

Când îl întâlnești pe călău, amintește-ți cuvintele marelui martir Ignatius: «Când va veni momentul fericit în care voi fi măcelărit pentru Salvatorul meu? Cât mai trebuie să aștept?» Amintește-ți să rostești o rugăciune pentru persecutorii tăi”.

Ravnas și Guillabert au fost decapitați. Cuvintele lor sunt mai drastice decât își pot imagina creștinii din națiunile libere, dar ele sunt urmate, chiar și astăzi, în națiunile cu acces restricționat.

Fiecare zi pe care o trăim ar trebui să vină cu o avertizare: Fii atent! La fiecare moment, tragedia este o posibilitate distinctă. Fie că circulăm într-o mașină, că traversăm strada sau ne facem treaba la muncă, nu suntem scutiți de posibilitatea unui accident, a unei boli sau a unei fapte de violență intenționate. Nu putem să trăim protejați de răul acestei lumi, dar putem să ne bazăm pe promisiunea lui Dumnezeu: nimic, dar absolut nimic nu ne poate rupe de iubirea lui Isus. Poate tu nu vei muri niciodată pentru credință, însă e posibil să înfrunți respingere și alte feluri de persecuții dureroase. Iubirea lui Dumnezeu te va îndruma și te va ajuta să înfrunți tot ce-ți iese în cale.

Unelte și mai la extrem

IRAN: UN CREDINCIOS BĂTUT

„Noi suntem lutul, El este olarul.”

Un credincios stătea de pază la fereastră, uitându-se să vadă orice semn care ar putea să anunțe venirea poliției. Creștinii se întâlneau în secret în partea de sud a Iranului. Prezența oaspetelui străin făcea ca pericolul să fie și mai mare, pentru că poliția iraniană ar fi furioasă dacă ar vedea că l-au primit între ei.

Ziua 165

Unul dintre credincioși fusese nu demult eliberat din custodia poliției și vânătăile pe care le avea pe corp erau o mărturie a tratamentului la care fusese supus. Chiar dacă era supravegheat îndeaproape de către poliția care îi cunoștea lucrarea creștină, acesta a continuat-o, slujind atât cât putea, când nu se afla sub arest.

Vorbea cu pasiune și-i îndemna pe cei prezenți să crească în asemănarea lor cu Cristos, oricât de mult i-ar costa acest lucru. Toți știau că prețul plătit va fi scump, pentru că toți cunoșteau personal creștini care fuseseră arestați, bătuți sau uciși. Alții pur și simplu dispăruseră.

Dar, Doamne, Tu ești Tatăl nostru; noi suntem lutul, și Tu, olarul care ne-ai întocmit: suntem cu toții lucrarea mâinilor Tale.

Închinarea fusese îndelungată. După slujbă, mirat, oaspetele străin l-a întrebat pe cel care vorbise despre experiența pe care o avusese în închisoare. „Cum poți să ai inima plină de speranță și veselie cu atâtea dificultăți pe cap?”

„Aceste încercări sunt doar instrumente în mâna Domnului”, răspunse credinciosul iranian. „Cine sunt eu să critic instrumentele pe care le Dumnezeu le folosește ca să mă facă sfânt?”

Isaia 64:8

Oamenii sunt fascinați de viitor. Secole de-a rândul am consultat astrologi și alți vraci care pretindeau să ne cunoască viitorul. Am scris cărți și am făcut filme despre ideea de a călători în timp. Vrem să știm ce ne așteaptă în cursul călătoriei noastre pe pământ. Însă la fel cum lutul nu-l poate întreba pe olar ce fel de obiect va fi la final, la fel nici noi nu putem afla. Putem, însă, avea încredere în faptul că Dumnezeu va face din viețile noastre ceva minunat și sfânt. Prin credință știm că suntem un material pe care Dumnezeu îl prelucreează. În ce fel ai nevoie să te încrezi în faptul că Dumnezeu, Maestrul Olar, te transformă într-o operă de artă?

Dragostea pentru cruce la extrem

ROMA: ANDREI

„Dacă nu te lepezi de Isus, vei muri pe cruce”, a spus plin de furie guvernatorul Egeu. Creștinul de față îl făcuse de rușine public în ochii Romei, răspândind creștinismul în provincia grecească de care se făcea responsabil, ajungând chiar și la soția lui.

„Dacă m-aș fi temut de moartea pe cruce, nu aș fi predicat măreția și gloria Crucii lui Cristos”, a răspuns Andrei.

Ziua I66

Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-l era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.

Evrei 12:2

„Atunci vei avea parte de ea... crucificați-!”

Pe măsură ce se apropia de crucea în formă de X, strigă plin de bucurie: „O, cruce iubită! Mă bucur să te văd ridicată aici. Vin la tine cu o conștiință liniștită și cu veselie și-mi doresc și eu, ca ucenic al Celui care a murit pe cruce, să fiu la rândul meu crucificat. Cu cât mă apropii de cruce, cu atât mai aproape sunt de Dumnezeu.”

Andrei atârnă de cruce vreme de trei zile, timp în care a predicat oamenilor care se aflau înaintea lui. „Fiți statornici în Cuvânt și în credința pe care ați primit-o, învățându-vă unii pe alții, ca să puteți fi cu Dumnezeu în veșnicie și să vă înfruptați din fructele promisiunii Lui.”

Andrei mai adăugă: „O, Isuse Cristoase, nu lăsa ca robul Tău, care atârnă de această cruce pentru Numele Tău, să fie eliberat ca să trăiască din nou printre oameni; primește-mă în Împărăția Ta.” După ce a terminat de rostit aceste cuvinte, și-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu.

Porțelan. Argint. Aur de 24 de karate, chiar și platină. În ziua de azi se găsesc nenumărate modele de cruci. Bijuterii, obiect de atârnat pe pereți sau chiar și pe oglinda retrovizoare. Este larg răspândită și foarte populară, însă câți creștini s-au oprit ca să se întrebe ce înseamnă de fapt să afișezi crucea? În primul rând, crucea e un instrument de tortură – imaginați-vă să aveți pe peretele sufrageriei reprezentarea unui scaun electric! Crucea ne reamintește că Isus Cristos a murit de o moarte plină de durere. În al doilea rând, crucea reprezintă o punte peste păcatul care îl separa cândva pe Dumnezeu de oameni. Isus ne-a adus înapoi la Dumnezeu, murind pe cruce. Gândește-te chiar în acest moment care este semnificația pe care Crucea o are pentru tine.

Salvare la extrem

OLANDA: DIRK WILLEMS

În Olanda secolului XVI, Dirk Willems a fost etichetat „Anabaptist”, în timpul ocupației spaniolilor catolici, și închis. Acum fugea ca să scape cu viață.

Evadase ieșind pe o fereastră mică și coborând pe o frânghie făcută din cârpe vechi. Ajungând pe suprafața unui lac înghețat care înconjura zidul închisorii, păși pe gheață cu mare grijă, gândindu-se că ar fi posibil să cadă în apă. Lunile de foamete pe care le-a îndurat în închisoare îi veneau acum în ajutor. Abia dacă avea 45 de kilograme.

Ziua 167

Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta!

Înainte să ajungă pe partea cealaltă a lacului, un răcnet s-a auzit de la fereastra de la care a sărit: „Oprește-te imediat!”, a strigat gardianul. Dirk era prea aproape de libertate. A continuat să alerge.

Gardianul a mai strigat o dată, în momentul în care a pășit pe gheață, și a început să alerge după Dirk. La al treilea pas, însă, s-a auzit o troznitură. Gardianul a căzut în apă. Strigătele i se transformară în răcnete de groază și de frig. „Ajută-mă! Te rog, ajută-mă!”

Dirk a stat pe loc, privind către libertate, după care s-a întors grăbit înapoi la lac. S-a întins pe burtă ca să-l ajute pe gardianul aproape înghețat. Cu o recunoștință plină de sarcasm, gardianul a pus mâna pe Dirk și i-a ordonat să se întoarcă în celulă.

În pofida eroismului său, Dirk a fost ars pe rug pentru credința sa.

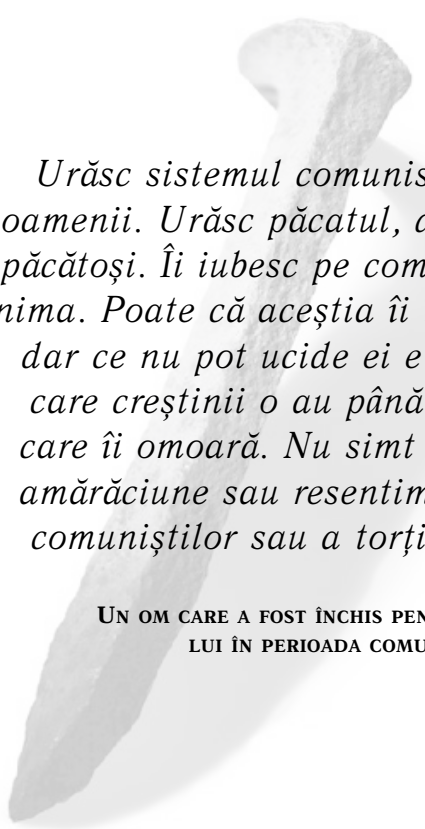
Proverbe 3:5

Creștinii dedicați nu trăiesc în funcție de ce li se pare oamenilor a fi o judecată sănătoasă. Fac ceea ce pare de neimaginat, fiind pe deplin conștienți de consecințe. Fac ceea ce este imposibil ca și când ar fi un lucru banal. Credincioșii se lasă conduși de o chemare din altă lume. Acțiunile și reacțiile lor sunt atât de nenaturale, că de multe ori sunt înțelese greșit. Pentru unii oameni, gestul lui Dirk pare să fie o decizie nenaturală, poate chiar puțin prostească. Totuși, Dirk a crezut pur și simplu că urmează preceptele de bază ale Bibliei. A pus nevoile altui om deasupra nevoilor sale. Atunci când facem sacrificii, gestul nostru nu e mereu înțeles de către ceilalți, însă noi știm că, dintr-o perspectivă cerească, se cheamă că progresăm. Constați că viața ta e ghidată de înțelepciunea lumii? Sau te supui cu orice preț poruncilor lui Cristos?

Ziua I68

Urăsc sistemul comunist, dar iubesc oamenii. Urăsc păcatul, dar îi iubesc pe păcătoși. Îi iubesc pe comuniști cu toată inima. Poate că aceștia îiucid pe creștini, dar ce nu pot ucide ei e dragostea pe care creștinii o au până și pentru cei care îi omoară. Nu simt nici un fel de amărăciune sau resentiment la adresa comuniștilor sau a torționarilor mei.

UN OM CARE A FOST ÎNCHIS PENTRU CREDINȚA
LUI ÎN PERIOADA COMUNISTĂ

Siguranță la extrem

EGIPT: AHMED

„De ce îți pui copiii în pericol?”, întrebă unul din cei trei ofițeri egipteni.

„Ahmed” fusese arestat de multe ori pentru că își împărtășea credința și distribuia literatură creștină. Dar în fiecare interogatoriu el vedea o șansă de a-l mărturisi pe Cristos.

„Siguranța copiilor nu vine de la mine”, le spuse ofițerilor pe un ton calm. „Ea vine de la Dumnezeu”.

Ziua 169

Îmbrăcați-vă cu toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului.

Efeseni 6:11

„De ce nu vrei să te supui autorităților guvernului?”, îl întrebă comandantul.

„Nu voi înceta să vorbesc despre Isus, fiindcă El este Calea Adevărului”, spuse Ahmed. „Isus a adus schimbarea în inima mea”.

Ofițerii îl chestionară despre literatura creștină pe care o tipărea în secret. Îl întrebă, de asemenea, despre anumiți creștini și despre activitățile lor. În ambele cazuri, Ahmed refuză să răspundă.

„Nu le-am zis nimic”, a spus mai târziu. „Nu vreau să fiu un trădător al trupului lui Cristos”. Când îi cerură să îi spioneze pe ceilalți creștini și să raporteze la poliție, le răspunse: „Asta nu e treaba mea”.

Cu altă ocazie, Ahmed fu reținut și interogat de poliția din Turcia, fiindcă avea o geantă plină cu literatură creștină. „Dacă nu ne răspunzi la întrebări și nu ne ajuți, o să te închidem pentru că îi crezi probleme guvernului turc”, îl asigurară cei din poliție.

„Isus nu ne spune să creăm probleme guvernelor!”, răspunse Ahmed. „El vrea ca noi să mărturisim despre dragostea și iertarea Lui”.

Cei ce creează probleme... Sunt copii care vorbesc neîncetat în clasă. Sunt bătauși care în cantina școlii le fură altora banii de mâncare. Sunt clevetitori la birou care îi vorbesc pe ceilalți de rău, iar bârfele lor se răspândesc precum o molimă. Creștinii nu sunt chemați să creeze probleme. De fapt, Isus ne numește făcători de pace. Această regulă are o excepție însă: trebuie să îi creăm probleme Satanei și uneltirilor sale. Nu ne putem permite să fim ignorați de diavol ca fiind inofensivi în ce privește Împărăția. Rugăciunea este arma noastră cea mai eficientă. Cât de des rugăciunile tale încurcă socotelile Satanei? Începe încă de astăzi să te rogi în numele lui Isus pentru a zădărnici planurile vrăjmașului.

Ascultare la extrem

CHINA: UN PASTOR ȘI MAMA SA

Pastorul era interogat și bătut adesea, dar astăzi gardianul îl duse într-o încăpere pentru o discuție. Acesta îi spuse: „Sunt curios să aflu despre credința ta și vreau să îmi spui cele Zece Porunci”.

Șocat, pastorul începu să îi spună Poruncile. Ajuns la „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta”, ofițerul l-a întrerupt. „Stai așa. Voi, creștinii, credeți că Dumnezeu a ales această lege, «Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta», ca pe o poruncă foarte importantă. Uită-te te rog, în colț”. Pastorul se întoarse și văzu o bătrână sub un maldăr de zdrențe, legată în lanțuri și plină de vânătăi. Era mama pastorului.

Gardianul îl iscodi. „Uită-te la mama ta cât a suferit. Dacă ne dezvălui secretele bisericii subterane, tu și mama ta puteți fi liberi. Dacă ea moare din cauza torturilor noastre, înseamnă că nu ai respectat porunca de a o cinști, iar sângele ei va cădea asupra capului tău.”

Pastorul se întoarse spre mama sa, care începea să își recapete cunoștința. „Dragă mamă, ce să fac?”

Plină de dragoste, ea îi răspunse: „De mic copil te-am învățat să îl iubești pe Cristos și biserica Lui. Nu îl trăda pe Dumnezeu. Sunt pregătită să mor pentru numele cel sfânt”.

Pastorul își întoarse privirea spre gardian și spuse cu un curaj reînnoit: „Ai avut mare dreptate, căpitane. Mai întâi de toate, trebuie să ascuți de mama ta.”

Ziua 170

Bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Cristos, ca să vă bucurați și să vă înveseliți și la arătarea slavei Lui.

1 Petru 4:13

„De ce este atâta suferință în lume?”, întrebă adesea scepticii atunci când vor să desconsidere creștinismul. Ei nu pot să se împace cu ideea unui Dumnezeu iubitor care îngăduie ca nevinovații să sufere. De fapt, ei s-ar putea să îi convingă pe creștinii care trec printr-o suferință că necazurile dovedesc cumva că planurile lui Dumnezeu au eșuat. Face parte cu adevărat suferința din planul lui Dumnezeu? Pentru a răspunde la această întrebare, privește la viața lui Isus pe pământ. Suferința Lui pe cruce s-a aflat în centrul planului lui Dumnezeu, având drept rezultat mântuirea noastră și slava Sa. Atunci când suferi în acord cu planul lui Dumnezeu, te afli pe calea pe care a mers și Isus: spre cruce, spre mormânt și, în cele din urmă, spre cer. Tu ai încredere că Dumnezeu știe ce face, chiar și atunci când suferi?

Exemple la extrem

STATELE UNITE: MAMA SOFIEI

„În 1996, fiica noastră, Sophia, a avut o criză prelungită care i-a provocat leziuni cerebrale. A suferit foarte tare câteva luni, plângând fără încetare câte două-trei zile la rând și zvârcolindu-se de durere. Nu ne recunoștea și nu ne răspundea.

O asistentă nu putea înțelege de ce nu eram supărați pe Dumnezeu fiindcă îngăduia să se întâmple asta. Am încercat să o fac să înțeleagă că noi suntem slujitori și nu putem refuza extraordinarul dar pe care Dumnezeu ni l-a oferit prin Fiul Său. La patru luni după criza ei, Sophia a murit.

Ziua 171

Voi sunteți arătați ca fiind epistola lui Cristos, scrisă de noi, ca slujitori ai Lui, nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui Viu; nu pe niște table din piatră, ci pe niște table care sunt inimi de carne.

2 Corinteni 3:3

În ziua în care a murit, am văzut o fotografie dintr-un articol al organizației Vocea Martirilor despre o soră sudaneză cu sânii tăiați stând alături de pruncul ei. Opresorii săi au torturat-o făcând acest lucru oribil, forțând-o să-și privească pruncul murind de foame. La mii de mile depărtare de ea, eu îi înțelegeam suferința și am plâns, spunându-mi: nu îmi voi permite să mă bălăcesc în autocompătimire.

Femeia aceea și alții ca ea nu au beneficiat de îngrijirea medicală, tovarășia și dragostea fraților de care noi ne-am bucurat. Și totuși, au îndurat atâtea, iar eu, prin harul lui Dumnezeu, pot îndura la fel.

Vreau ca aceste epistole vii ale Domnului Isus Cristos să exprime realitatea faptului că Isus trăiește, iar lumea aceasta nu este casa mea”.

Deși prezența lui Dumnezeu este întotdeauna aproape prin persoana Sfântului Duh, avem adesea nevoie de încurajări spirituale în carne și oase, pentru a ne susține în credință. Martirii și ceilalți credincioși care au trăit de-a lungul secolelor sunt oameni adevărați, al căror exemplu de curaj ne inspiră să credem că poate, poate vom reuși și noi același lucru. Chiar dacă s-ar putea să nu ne confruntăm întocmai cu aceleași adversități, ne putem însuși spiritul tenacității și curajului lor în viața de zi cu zi. Dacă ai fost inspirat de o poveste extraordinară de credință, împărtășește-o și celorlalți. Transmite mai departe acel exemplu. Învață-i și pe ceilalți să își extragă puterea de la cei de dinaintea noastră care și-au trăit credința ca un exemplu pentru toți.

Refuz la extrem

RUSIA: SERGHEI MECHEN

„Creștinismul nu este o învățătură pe care cineva o poate lua din cărți sau predici”, spunea Serghei Mechen, capul Bisericii Maroseyka din Moscova. „Isus a spus: «Eu sunt adevărul». Adevărul este un mod de viață pe care îl poți dobândi urmând exemplul lui Cristos”.

Ziua 172

Dumnezeul oricărui har, care v-a chemat în Cristos Isus la slava Sa veșnică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintii.

Era în 1923 și noul guvern comunist din Rusia lansase așa-numita „Biserică vie”, care nu era altceva decât un socialism deghezizat în creștinism. Pastorul Serghei a refuzat categoric să citească rugăciunile prescrise sau să predice ideea diluată de Dumnezeu, aprobată de comuniști. Acesta a continuat să le predice enoriașilor săi adevărul, știind că putea avea de suferit din cauza asta.

Serghei a stat cinci ani în închisoare, iar comuniștii i-au închis biserica. Dar timpul petrecut în temniță nu a făcut decât să îl pregătească mai temeinic pentru lucrarea sa pastorală. Imediat după eliberare, și-a reluat lucrarea în biserica subterană. El a slujit cu credință multe ore în fiecare zi, până când fostul său pastor, un om ce îi întorsese spatele lui Dumnezeu, l-a trădat. Guvernul l-a răsplătit pe pastor cu un post de profesor.

Serghei citise de multe ori cuvintele lui Isus care ziceau: „Păstorul cel bun își dă viața pentru oi”. El a hotărât să nu își trădeze niciodată frații. Pentru activitatea sa creștină statornică, Serghei Mechen a murit în fața unui pluton de execuție în 1941. Viața lui a trecut, dar mesajul său rămâne: „Adevărul nu se schimbă după cerințele cuiva”.

1 Petru 5:10

Dumnezeu nu vine într-o cutie. El vine în toată slava și plenitudinea Sa, altfel nu este nicidecum Dumnezeu. Unii poate se grăbesc să spună că nu se opun lui Dumnezeu, atâta vreme cât este Dumnezeu pe care ei îl vor propovădui. Ca și cum ar fi un buțet spiritual, unde aleg și se servesc cu ceea ce le place la ideea de Dumnezeu și dau la o parte restul ca pe niște resturi. Caracterul și natura lui Dumnezeu însă nu se schimbă după capriciile oamenilor. Putem încerca să îl modelăm pe Dumnezeu sub o altă formă, dar în cele din urmă vom da greș. Respinge pe oricine neagă, în orice privință, caracterul și natura lui Dumnezeu în deplinătatea lor. Tu poți recunoaște erezia atunci când ai de a face cu ea?

Sinceritate la extrem

ROMÂNIA: UN PASTOR ȘI FAMILIA LUI

Pastorul, soția sa și cei șase copii ai lor tocmai citiseră Psalmul 23 în timpul micului dejun. Deodată, poliția dădu buzna înăuntru pentru a percheziționa casa și a-l aresta.

Polițiștii îl întrebă: „Nu ai nimic de declarat? Nu ai nici un regret?” Pastorul răspunse cu grijă: „Voi sunteți răspunsul la rugăciunea noastră de astăzi. Tocmai am citit în Psalmul 23 că Dumnezeu ne întinde masa în fața potrivnicilor noștri. Eram la masă, dar nu aveam nici un potrivnic. Și iată, ați venit voi. Dacă doriți ceva din ce avem pe masă, aș vrea să împart cu voi. Dumnezeu v-a trimis”.

„Cum poți spune asemenea prostii? O să te ducem la închisoare și o să mori acolo. N-o să-ți mai vezi niciodată copiii.” Pe același ton calm, pastorul spuse în continuare: „Am mai citit astăzi și următorul lucru: «Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău.»”

Olițerul strigă: „Toată lumea se teme de moarte. Știu asta, fiindcă am văzut-o pe chipurile lor”.

„Umbra unui câine nu te poate mușca, iar umbra morții nu te poate ucide. Poți să ne ucizi sau să ne bagi la închisoare, dar nimic rău nu ni se poate întâmpla. Noi suntem în Cristos, iar dacă murim, El ne va duce în lumea Lui.”

Ziua 173

Celui cu inima tare, Tu-i cheazășuiești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine.

Isaia 26:3

Pacea. Devine la fel de valoroasă precum acțiunile la o companie profitabilă în economia de astăzi plină de frământări și violență. Din fericire, toți credincioșii sunt acționari ai darului lui Dumnezeu prin Isus Cristos. Dar mulți oameni nu au parte de pace. Unii apelează la calmante și își fac griji la nesfârșit, încercând să dobândească pacea fără Dumnezeu. Oricare ar fi starea de bine pe care poate o obțin, ea este doar temporară, în cel mai bun caz. Apoi grijile și neliniștea revin. Pe de altă parte, pacea lui Dumnezeu ne ajută să trecem cu seninătate prin suferință. Nici un necaz nu ne poate știrbi încrederea în El. Asemenea păstorului blând din poveste, deși necazul poate lovi fără veste, tu vei fi pregătit cu pacea desăvârșită a lui Dumnezeu.

Gânduri la extrem

RUSIA: PRINȚUL VLADIMIR

„Mișcă, Prințule!”, râse gardianul apucându-l pe tânăr de braț. „Să vedem dacă îți plac noile condiții de cazare.” Gardianul îl împinse pe Prințul Vladimir, din familia nobiliară Ghika, în celula aspră de închisoare. Într-un colț, vedea cum niște prizonieri luau hainele și pătura de pe trupul neînsuflețit al unui deținut slăbănog. În spate, auzea țipetele unui prizonier care era torturat.

Ziua 174

Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Cristos Isus.

Filipeni 4:7

Locul acesta era departe de viața luxoasă pe care o cunoscuse acasă. Și totuși, Prințul Vladimir a supraviețuit condițiilor inumane din închisoare agățându-se de credința în Cristos, care îi aducea mângâiere și îl îndruma. Un tovarăș de celulă al lui Vladimir a spus odată: „Niciunde nu am avut parte de rugăciuni mai pure și de mai multe gânduri de valoare veșnică decât în închisorile comuniste”.

Gândurile cu valoare veșnică ale lui Vladimir din această perioadă au fost publicate într-o carte impresionantă. Acesta a scris: „Feriți cei ce răspândesc bucurie izvorâtă din propriile lor suferințe. Cel ce se despoaie pentru ceilalți, se îmbracă întru Cristos. Caută-l pe cel ce nu îndrăznește să te oprească. Dă celui ce nu-ți cere. Iubește-l pe cel care te respinge. Fie ca bucuriile să nu-mi vină niciodată prin suferința celuilalt! Fie ca suferințele mele, toate, să aducă vreo bucurie celorlalți!”

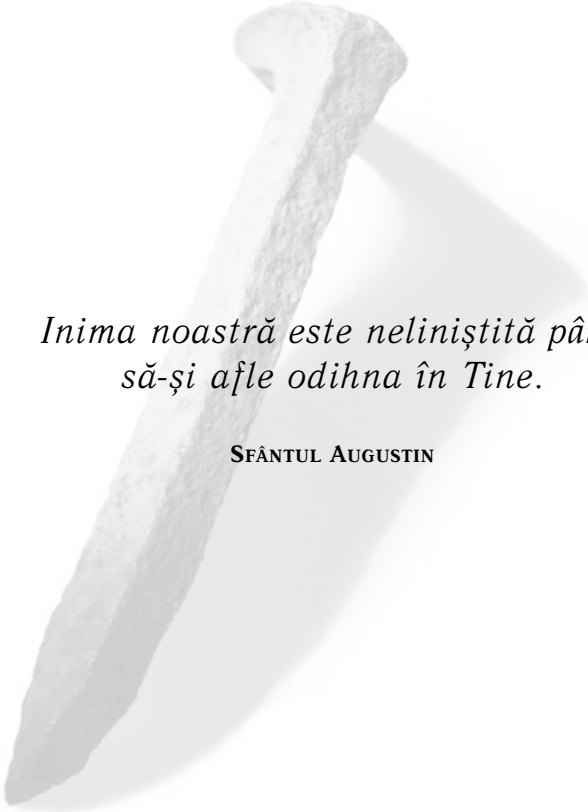
Cine și-ar închipui că astfel de „rugăciuni pure și gânduri cu valoare veșnică” ar putea veni din partea unui prinț dezmoștenit care a supraviețuit cruzimii temnițelor comuniste?

Gândurile negative ne pot afecta profund. Dacă ne concentrăm asupra suferințelor noastre, putem deveni înverșunați și plini de resentimente. Dacă alegem să gândim pozitiv în mijlocul unei situații de criză însă, ne putem ridica deasupra situației noastre. Nu doar că putem scăpa de descurajare și deznădejde, dar îi putem ajuta și pe alții. Vladimir a avut parte de bucurie în suferințele sale. Tu ești inclinat spre negativism atunci când treci printr-o încercare grea? Ține minte, nu poți controla ceea ce ți se întâmplă în viață. Dar îți poți controla atitudinea. Refuză să fii negativ. Roagă-l pe Dumnezeu să îți dea o perspectivă pozitivă asupra încercărilor prin care treci și să îți deschidă ochii, astfel încât să îi poți ajuta și pe ceilalți.

Ziua 175

*Inima noastră este neliniștită până
să-și afle odihna în Tine.*

SFÂNTUL AUGUSTIN

Sfințenie la extrem

ROMA: SFÂNTUL NICOLAE

„N-o face”, strigă Nicolae văzându-l pe călău cum ridică sabia ca să omoare încă un deținut. „N-a făcut nimic ca să merite asta.” Omul era pe cale să fie executat pentru credința lui în Isus Cristos. Nicolae apucă cu îndrăzneală sabia călăului înainte ca aceasta să străpungă carnea deținutului.

„Fie cum vrei tu, Nicolae... Mai am mulți de ucis astăzi.” Călăul scuipe, îndepărtându-se pentru a-și relua îndatoririle în altă parte.

Ziua I76

Nicolae a ridicat glasul plin de curaj în numele lui Cristos, într-un moment dificil al istoriei. În anul 303, împăratul Dioclețian a pornit cea mai brutală prigoană împotriva creștinilor. Atât de mulți creștini au fost uciși, încât călăii erau epuizați și lucrau în schimburi.

Nicolae a fost însemnat cu fierul roșu. A supraviețuit unor bătăi cumplite din partea gardienilor. Și a îndurat și alte torturi – pur și simplu pentru că refuza să tăgăduiască faptul că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Cum ar putea să-l tăgăduiască pe cel care pentru el era atât de real? Nicolae a rămas neclintit în mijlocul unei mari nedreptăți.

Iubiți, dar, pe Domnul, toți cei iubiți de El. Căci Domnul păzește pe cei credincioși.

După ce a fost eliberat din închisoare, și-a petrecut restul vieții înființând orfelinate și oferindu-le ocrotire copiilor săraci. S-a dedicat în mod creativ răspândirii Evangheliei lui Cristos. Odată, a aruncat, chiar, niște bani, vârați într-un ciorap, pe geamul casei a două fete foarte sărace, pentru ca ele să nu fie vândute unui bordel.

Psalmi 31:23

La mulți ani după moartea sa, Nicolae era numit cu afecțiune Sfântul Nicolae. Pentru mulți copii, ajunul Crăciunului este cea mai magică seară din an, fiindcă îl așteaptă pe Moș Crăciun, o caricatură a Sfântului Nicolae. Adevărata poveste de viață a Sfântului Nicolae este mult mai eroică și încărcată de iubire decât și-ar putea închipui majoritatea copiilor. Gândește-te la povestea vieții tale. Cunosc oamenii adevărul despre credința ta în Isus Cristos? Ori te cunosc doar ca pe o persoană iubitoare și ciudată prin moralitatea sa? Dacă Moș Crăciun nu este real, Sfântul Nicolae a fost, iar tu trebuie să fii la fel. Poate că nu te simți ca un sfânt, însă lumea are nevoie de exemple reale de creștini hotărâți. Ce vei face astăzi pentru a-ți transpune credința în practică?

Disponibilitate la extrem

BETHLEEM: MARIA, MAMA LUI ISUS

„Nu așa mi-am imaginat că vom avea primul nostru copil”, spuse tânăra femeie între contracții. „Ești sigur că e suficient de curat aici?”, îl întrebă pe logodnicul ei, Iosif.

„Nu știu, dragă”, spuse el îngrijorat. „Dar asta e tot ce avem. Știm că Dumnezeu îl va ocroti pe acest copil. Cu siguranță e planul Lui să fim aici.”

Ziua 177

Maria a zis: „Iată, roaba Domnului; facă-mi-se după cuvintele tale!” Și îngerul a plecat de la ea.

La următoarea contracție dureroasă, logodnicul o îndemnă: „Respiră”, ștergând-o cu o cârpă udă. „Rezistă... mai câteva minute și gata.”

Femeia spuse printre dinții strânși: „Voiam să nasc la mine acasă. Voiam să fie mama lângă mine ca să mă ajute”.

„Sunt eu aici ca să te ajut”, spuse Iosif, „trebuie să ne descurcăm singuri. Și amândoi știm că Dumnezeu e și El aici”. Apoi, pe un ton slab, glumi: „Dacă ne mai trebuie ajutor, îi avem pe vecinii noștri, vacile și oile”.

Contracția trecu, iar Maria îi zâmbi proaspătului ei logodnic. O nouă contracție și Maria începu să împingă. Nu după mult, fiul ei intră în lume. Îi dădură numele de Isus, întocmai cum îi instruiseră îngerul.

Uneori uităm greutatea prin care au trecut Iosif și Maria pentru a-l naște pe Împăratul împăraților: un staul pe post de sală de naștere, exilul în Egipt, sărăcia și scandalul. Și totuși, au îndurat totul cu inima deschisă, din dragoste pentru Dumnezeu.

Luca 1:38

Citind Biblia, putem avea impresia că ne-ar fi mai ușor să dăm crezare promisiunilor lui Dumnezeu dacă ar fi însoțite de un semn clar, cum ar fi un sol îngeresc. Și totuși, până și Maria, care a primit un astfel de semn, a avut îndoielile ei. Când îngerul Gabriel a anunțat-o că va da naștere Fiului lui Dumnezeu, probabil i s-a părut de neînchipuit. L-a întrebat pe Gabriel: „Cum se face lucrul acesta, fiindcă eu nu știu de bărbat?” În ciuda frământărilor sale, Maria a ales de bună voie să creadă în promisiunea lui Dumnezeu și să îi dea ascultare. Bunăvoința ei a adus lumii planul de mântuire al lui Dumnezeu. Ție îți cere Dumnezeu să ai bunăvoință în ciuda îndoielilor tale? La fel ca în cazul Mariei, disponibilitatea de a-i da ascultare ar putea avea consecințe veșnice în Împărăția lui Dumnezeu.

Poezie la extrem

ROMÂNIA: DUMITRU BACU

Dumitru Bacu a fost un creștin închis în anii '50-'60. La fel ca în cazul multor alora, crima sa a fost pur și simplu aceea de a fi creștin. Dumitru s-a folosit de cei douăzeci de ani de detenție pentru a compune poezii de dragoste pentru Dumnezeu. Poeziile au fost scrise cu mare grijă pe bucăți de săpun sau bătute în perete în codul morse pentru ca ceilalți să le învețe și să le transmită mai departe din celulă în celulă.

Ziua 178

M-am deprins să
fiu mulțumit cu
starea în care
mă găsesc.

Filipeni 4:11

„Suferințele care ne slăbeau trupurile nu puteau pune stăpânire pe inimile noastre”, a spus Bacu după eliberarea sa. „În loc de ură, am cultivat dragostea, înțelegerea și înțelepciunea.”

Iată unul dintre poemele sale, compus într-o carceră plină de șobolani, ploșnițe și păduchi:

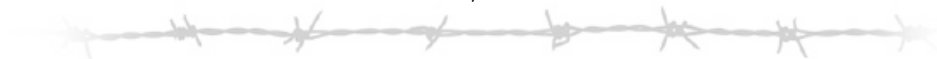
Isus mi-a apărut în celulă azi noapte
Era înalt, era trist, dar, o, era numai lumină.
Razele lunii, pe care le prețuiam atât, brusc au pălit
Când, uimit și fericit, am privit la El.
A venit și a stat lângă rogojina mea
Și, tăcut, mi-a arătat prețul suferinței Sale.
Rănile erau toate acolo, la mâini și picioare,
Și o rană-ntr-o parte lângă inima lui.
A zâmbit și a dispărut. Am căzut la pământ
Și am strigat: „Iubite Isuse, nu mă lăsa singur”.
Agățându-mă de gratii, mi-am străpuns palmele:
Binecuvântat dar, binecuvântate gratii.

O celulă murdară de închisoare și pierderea libertății elementare nu sunt de obicei în măsură să inspire poezie. Dumitru a putut să își transforme suferința în prilej de a-l lăuda pe Dumnezeu și de a influența viețile altor oameni în numele lui Cristos. Suferințele lui au pălit când s-a gândit la ceea ce a suferit Cristos pentru el. Confruntându-se cu experiența lui Dumitru, mulți credincioși ar fi supărați și ofensați, nu inspirați. Unii s-ar îndoii că lui Dumnezeu îi pasă câtuși de puțin de ei. Să compună versuri de laudă pentru Dumnezeu ar fi ultimul lucru care le-ar veni în minte. Și totuși, Dumitru s-a concentrat asupra lui Cristos, nu asupra celulei sale, și sufletul i s-a umplut de laudă. Tu cum reacționezi în vremuri de suferință? Atunci când vei fi chemat să suferi, vei vedea în asta un obstacol în calea fericirii sau un prilej de a-l lăuda și sluji pe Dumnezeu?

Avocat la extrem

ROMÂNIA: ANUȚA MOISE

După ce comuniștii sovietici au ocupat România, aceștia i-au vânat pe germani ca pe niște simpatizanți ai naziștilor. Anuța Moise a decis să le ofere o ascunzătoare tocmai celor care o urăseră pentru că era evreică și creștină. Când le-a oferit ajutor ascunzându-i de comuniști, acestora nu le-a venit să creadă că gestul ei era sincer.

Ziua 179

lubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc.

Luca 6:27

„Nu ții minte că noi am fost cei care te-am trimis la închisoare?”, îl întrebă unul dintre ei.

„Sigur că țin minte”, spuse Anuța. „Dar sunt creștină, iar Dumnezeu nu îmi îngăduie să port ranchiună. V-am iertat, iar acum am șansa de a vă ajuta. Isus vă iubește, așa că o să vă iubesc și eu.”

Dragostea ei i-a uimit și mulți au fost câștigați de partea lui Cristos, prin exemplul ei. Împreună cu Richard și Sabina Wurmbrand, ea și alții au avut grijă de copiii ai căror părinți au fost exterminați în lagărele naziste ale morții.

Ulterior, Anuța a migrat în Norvegia, unde s-a implicat activ în slujirea credincioșilor evrei. În cadrul acestei activități, a adunat 10.000 de dolari pentru răscumpărarea fostului ei pastor, Richard Wurmbrand, obținând eliberarea sa din România. De asemenea, s-a ocupat de aranjamentele de călătorie, pentru a-i aduce pe soții Wurmbrand și pe fiul lor, Mihai, în Occident. Fără dragostea și efortul Anuței de a pleda pentru cauza lui Wurmbrand, un important pastor și fondatorul organizației Vocea Martirilor, acesta ar fi putut muri într-o închisoare comunistă.

Când Dumnezeu ne cheamă să îl urmăm și noi răspundem, aceasta înseamnă să îl urmăm oriunde și să facem orice ne cere. Întrucât Anuța a luat în serios această chemare, s-a purtat în spiritul iubirii și al iertării cu dușmanii ei. Misiunea de a-i adăposti pe foștii ei opresori trebuie să fi părut una uriașă, dar Anuța a reușit să o ducă la împlinire. Ea a ales de bună voie iertarea în locul înverșunării și răzbunării și a urmat exemplul iubirii lui Cristos. Ție ce ți-a spus Dumnezeu să faci? Nu pierde ocazia de a face un lucru cu relevanță în veșnicie.

IRAN: PASTORUL PERSECUTAT

„Uneori mi-e dor de zilele acelea de persecuție!”

Aceste cuvinte vin de la un pastor iranian care a fugit în Occident. În Iran, arestările și hărțuirea din partea poliției sunt experiențe curențe. Acesta și-a pierdut până și casa și slujba din cauza credinței sale. Acum era liber să trăiască și să se închine după cum voia. Cum putea să tânjească după zilele de persecuție?

„Uneori mi-e dor de zilele acelea”, a spus el, „fiindcă mă simțeam atât de viu. Simțeam în fiecare zi că Isus era cu mine”.

Pastorul înființase o biserică aproape de linia întâi a războiului dintre Iran și Irak. Își câștiga banii din taximetrie și și-a extins biserica împărtășindu-l pe Cristos clienților săi. În doi ani, câștigase suflete din nouă grupuri lingvistice. Mulți soldați se închinau alături de el în fiecare săptămână și botezase cincisprezece musulmani convertiți.

Pastorul și soția lui se bizuiau pe Dumnezeu în tot ce făceau. Când bombele războiului cădeau în jurul lor, se rugau pentru protecția Lui. Când nu erau bani suficienți, se rugau ca Dumnezeu să le asigure cele necesare. Și în fiecare zi Dumnezeu intervenea pentru ei.

Lucrarea lor de propovăduire era răsplătită. Zece membri ai bisericii sale hotărâseră să devină pastori. Chiar și în prezent, pastorul poate vedea roadele perioadei în care slujise aproape de linia frontului.

Ziua 180

Întristările noastre ușoare, de o clipă, lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă.

2 Corinteni 4:17

Dacă nu ai fost niciodată îndrăgostit, nu poți înțelege cum este să ai inima zdrobită. Dacă nu ai pierdut niciodată o persoană iubită, nu te poți pune în situația celor ce jelesc. Nu poți înțelege de ce cineva tânjește după o experiență, dacă tu nu ai trecut prin ea. Cei ce au fost persecutați pentru credința lor descriu un dor straniu. Le e dor nu de persecuție, ci de părtășia pe care o aduce persecuția. Nu le e dor de tortură, ci de ceea ce tortura i-a învățat. Rezultatul final depășește cu mult suferința. Dacă vrei să ai o experiență mai profundă a părtășiei cu Isus, trebuie să fii dispus să te sacrifici de bună voie pentru El. Aceasta este, la rândul ei, un tip de suferință.

Declarație la extrem

RUSIA: PETER SIEMENS

Peter Siemens era întins pe pardoseala murdară a unei închisori rusești, după trei zile în care zăcuse în stare de inconștiență. Fusese arestat pentru că le-a împărtășit Evanghelia copiilor. Tovarășii lui deținuți l-au bătut cumplit după ce gardienii le-au promis eliberarea condiționată. Când l-au atacat, Peter a rămas făcut.

Ziua 181

Un cuvânt spus la vremea potrivită este ca niște mere de aur într-un coșuleț de argint.

Proverbe 25:11

Văzându-l conștient, unul dintre deținuți îl întrebă: „De ce nu ai strigat când te-am bătut?”

„Mă întrebam dacă mă bateți doar pentru distracția voastră, fără aprobarea gardienilor”, îi răspunse Peter, printre buzele însângerate. „Dacă era așa și așa fi strigat, ați fi fost pedepsiți pentru rea purtare. Nu voiam să aveți de suferit, fiindcă Isus vă iubește și la fel și eu.”

Declarația elegantă a lui Peter a cucerit inimile criminalilor înrăiți din celula sa. Aceștia au dat de știre în toată închisoarea ca nimeni să nu se atingă de el, indiferent unde ar fi fost transferat sau ce stimulente ar fi primit oamenii din partea gardienilor.

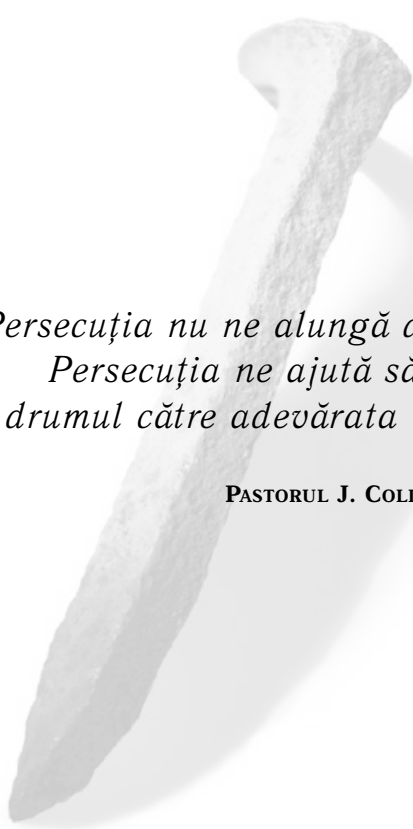
Condamnații la moarte care își așteptau execuția au auzit povestea lui Peter și i-au trimis vorbă, cerându-le ajutor. Peter le-a răspuns și, prin intermediul unor gardieni binevoitori, le-a împărtășit povestea iubirii lui Isus. Datorită lucrării de propovăduire a lui Peter, unii dintre ei s-ar putea să-l fi acceptat pe Cristos înainte de a fi executați. Exemplul viu al dragostei lui Cristos întruchipat de el le-a oferit o șansă importantă celorlalți. Cei care altfel nu ar fi auzit niciodată de Evanghelia au primit mesajul ei.

Cuvântul rostit poate fi puternic. Un cuvânt de îndrumare, iubire sau încurajare spus la momentul potrivit poate fi de mare folos pentru cineva care are nevoie. Dar ce se întâmplă cu cineva aflat în nevoie din punct de vedere spiritual? Cuvintele lui Peter Siemens au fost motivate de dragostea lui Cristos. Această dragoste i-a dat puterea de a le vorbi cu curaj, despre dragostea lui Cristos, dușmanilor, într-un moment în care aceștia aveau cel mai mult nevoie. Peter s-a lăsat, ascultător, călăuzit de Dumnezeu, iar Dumnezeu s-a folosit de cuvintele lui Peter pentru schimba destinul veșnic al multora dintre tovarășii lui de închisoare. S-a folosit Dumnezeu de cuvintele altuia pentru a te călăuzi pe tine spre Isus? Când Dumnezeu te va chema să îi vorbești cuiva despre Isus, îi vei da ascultare? Gândește-te la schimbarea pe care exemplul și cuvintele tale o pot aduce în veșnicie.

Ziua 182

*Perseuția nu ne alungă din casa noastră.
Perseuția ne ajută să ajungem pe
drumul către adevărata noastră „casă”.*

PASTORUL J. COLLAW

Dezamăgire la extrem

EUROPA DE EST: UN EVANGHELIST FAIMOS

„Tânărul nu s-a mai întors niciodată.”

Un reputat evanghelist vorbea în închisoare. Un predicator plin de forță, cunoscut în toată Europa de Est, spunea de ce nu putea să-și găsească pacea. Acest om a adus la Cristos mii de oameni, de aceea ceilalți deținuți creștini nu puteau înțelege sentimentul eșecului care îl stăpânea.

„Am predicat la o adunare evanghelică”, a explicat el. „Am pus tot sufletul în predica mea, iar la sfârșit două sute de oameni au venit în față pentru a-l primi pe Cristos. Eram încântat, dar în același timp istovit. Când dădeam să plec, a venit un tânăr la mine. «Domnule pastor, trebuie să vorbesc cu dumneavoastră», mi-a spus. I-am zis că sunt prea obosit și poate să revină dimineață. Nu s-a mai întors niciodată. Comuniștii m-au arestat în seara aceea. Am fost interogat fără încetare, zi și noapte, timp de cinci zile. Am răspuns la toate întrebările lor. Am răspuns fiindcă îmi era frică de torturile, de bătăile pe care le-aș fi îndurat dacă nu răspundeam. De teama comuniștilor, am putut vorbi cinci zile și nopți fără oprire.

Din dragoste de Dumnezeu însă, nu am putut vorbi cinci minute în plus cu acel adolescent care își căuta un drum în viață. Cum voi sta dinaintea lui Dumnezeu și voi da socoteală că am adus doar două sute de oameni la Cristos în ziua aceea, când puteau fi două sute unu?”

Ziua 183

Cât este ziuă,
trebuie să lucrez
lucrările Celui ce
M-a trimis; vine
noaptea, când ni-
meni nu mai poate
să lucreze.

Ioan 9:4

Se poate întâmpla să trecem cu vederea șansele pe care Dumnezeu ni le prezintă de a-l împărtăși pe Cristos celorlalți, gândindu-ne că o vom face mai târziu sau că va veni un moment mai potrivit pentru asta. Dar s-ar putea să nu mai avem altă șansă. Când alegem să neglijăm o șansă dată de Dumnezeu, la fel ca pastorul evanghelic, s-ar putea să descoperim că momentul a trecut – un dar oferit o dată în viață. Din nefericire, ar putea fi singurul moment în care o persoană ar vrea să audă despre darul dumnezeiesc al vieții veșnice oferit prin fiul Său, Isus. În ceruri, Dumnezeu poate te va întreba de ce nu ai împărtășit Evanghelia atunci când ai avut șansa. Care va fi răspunsul tău?

Dar la extrem

CHINA: TÂNĂRA FIICĂ

„Vreau să-ți vorbesc despre un dar neobișnuit”, îi spuse chinezul frumoasei sale fete cu părul negru. Ea zâmbi nerăbdătoare. Îi plăcea foarte mult când înțeleptul ei tată îi împărtășea învățături deosebite despre Dumnezeu. Acesta îl iubea pe Cristos și toți cei ce îl cunoșteau erau atinși de bunătatea și compasiunea lui.

Ziua 184

Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări.

Iacov 1:2

Deschise o Biblie uzată și începu: „Acest dar se află în Filipeni 1:29. Spune așa: «Cu privire la Cristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El.» Ceva ce ni se oferă este un «dar». Cele două daruri din acest verset sunt credința și suferința. Suferința care decurge din credința noastră în Dumnezeu este un dar prețios, de a cărui valoare ne vom da seama pe deplin doar în ceruri.”

Fiica sa zâmbi. „Mulțumesc, tată”, spuse ea și îl îmbrățișă. „Înțeleg.”

Tânăra a crescut și a devenit soția pastorului Li Dexian, care a fost arestat de peste zece ori și aproape a fost omorât în bătaie pentru credința sa. Ea își continuă munca alături de el cu perseverență, fiindcă a învățat de la o vârstă fragedă că suferința dată de Dumnezeu este un dar. Pastorul Li și soția lui au câștigat nenumărate suflete pentru Cristos în China comunistă și continuă să își facă lucrarea sub amenințarea permanentă de a fi arestați.

Darurile credinței și suferinței vin împreună. Nu doar că e imposibil să le separăm, dar ele se întăresc unul pe altul. Dacă ni s-a dat darul credinței în Cristos, îl vom urma pe Cristos. A-l urma pe Cristos înseamnă să ne asumăm riscuri, să mergem contra curentului, să fim neînțeleși și chiar să îndurăm durere fizică și emoțională. Credința duce adesea la suferință. Atunci când avem parte de același gen de suferință pe care a cunoscut-o și Isus, ajungem să îl cunoaștem într-un mod mult mai cuprinzător și mai profund. Ciclul se reia, fiindcă suferința ne întărește în credință. Nu vă așteptați să puteți cerne suferința, eliminând-o, fără a vă diminua credința în Cristos.

Antor la extrem

INDIA: WILLIAM CAREY

„Nu pot să facă asta”, a exclamat William. „Tu nu-ți dai seama cât e de greșit?”

„Uite ce e, majoritatea celor din oraș cred așa e just”, i-a răspuns exasperat funcționarul de stat. „Face parte din religia lor.”

William întrebă: „Cum poate fi just ca o femeie vie să fie legată de soțul său mort și arsă împreună cu el?”

La asta, funcționarul ridică din mâini. „William”, îi răspunse, „nimeni nu poate de unul singur să schimbe asta. Renunță și întoarce-te la enoriașii tăi”.

Când cei din biserica sa au spus că doar „Dumnezeu singur” va converti neamurile din țările păgâne, William i-a ignorat și s-a imbarcat în una dintre cele mai de succes călătorii misionare din istoria bisericii. Pe deasupra, a învățat mai multe limbi și a publicat o carte ce a devenit punctul de plecare al mișcării misionare moderne. De asemenea, a tradus Noul Testament în treizeci și patru de limbi și Vechiul Testament în opt.

William Carey a luptat ani întregi împotriva practicii din India de a arde de vii soțiile alături de soții lor morți. În cele din urmă, în ciuda opoziției guvernului, a reușit să obțină interzicerea acestor arderi.

Carey și-a trăit viața ca un inovator în numele lui Cristos, înfruntând multe greutăți pentru a aduce o schimbare. Și era recunoscut pentru faptul că îi încuraja pe ceilalți spunându-le: „Așteptați lucruri mari de la Dumnezeu; încercați lucruri mari pentru Dumnezeu” (inspirat din Isaia 54:2-3).

William Carey tocmai asta a făcut.

Majoritatea oamenilor se încadrează în următoarele categorii când vine vorba de a-și împărtăși credința: „să-i dăm drumul”, „s-o luăm încetișor” și „nu ne băgăm”. Când Isus îi cheamă pe creștini să meargă în lume și să facă ucenici, unii răspund cu multă ardoare. La fel ca William Carey, ei fac totul pentru Evanghelie. Sunt și alții care răspund, dar cu jumătate de măsură, luând-o mai încet, din cauza vârstei înaintate sau a programului încărcat. Din păcate, mulți creștini sunt creștini care „nu se bagă”. Ei aud porunca, dar se gândesc că altcineva o va îndeplini. Care categorie descrie cel mai bine răspunsul tău la chemarea lui Isus de evanghelizare? Cere-i lui Dumnezeu dorința de a le împărtăși celorlalți credința ta. Dacă aștepți lucruri mari de la El, atunci fii pregătit să încerci lucruri mari în numele Lui.

Ziua 185

Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile.”

Matei 28:18-19

Martiri din vechime la extrem

ROMA: CRISANT

„Fiule, nu poți să crezi că acest Isus este autentic”, îi spuse tatăl lui Crisant.

„Știi că e adevărat, tată”, îi răspunse Crisant. „Cred că Isus a venit în lume pentru a-i mântui pe păcătoși ca tine și ca mine. El este lumina lumii. Nu există speranță la idoli pe care tu îi venerezi.”

Drept pedeapsă, tatăl îl închise pe Crisant într-un beci întunecos pentru câteva zile, dar îl auzea pe fiul său cântând imnuri de laudă lui Dumnezeu. Pentru a-l face pe Crisant să renunțe la credință, tatăl său încercă, de asemenea, să îl înconjoare de plăceri și fete, dar Crisant rămase tare. Apoi, tatăl său o aduse pe Daria, o idolatră de o rară frumusețe, acasă la el, pentru a-l face să uite de Cristos. Dar Crisant o conduse la mântuire, iar aceasta se botează.

Ulterior, Crisant și Daria se căsătoriră și se bucurară de o minunată și miraculoasă lucrare de propovăduire, aducându-i și pe alții la Cristos. Când gărzile romane încercară să îi lege pentru mărturisirea lor, funiile se desprinseră de pe mâinile lor. Guvernatorul le ordonă soldaților să îl lege pe Crisant de un stâlp și să-l bată cu nuiiele, dar loviturile nu lăsau nici o urmă pe trupul său. Drept urmare, soldații și guvernatorul căzură la picioarele lui și mărturisiră puterea lui Dumnezeu.

Într-o țară care se închina idoliilor, Crisant s-a remarcat prin faptul că el credea în Dumnezeul cel viu, nu în pietre și statui din lemn. Datorită tenacității sale, o mulțime de păgâni au dobândit credința.

Ziua 186

Dar Tu, Doamne,
Tu împărățești pe
vecie, și pomenirea
Ta ține din neam
în neam.

Psalmi 102:12

Evangelia lui Cristos nu este ceva nou. Ea a schimbat viețile oamenilor vreme de secole și va continua să o facă până la întoarcerea lui Cristos. Poveștile de odinioară sunt poveștile de azi. Martirul creștin, îmbrăcat în veșminte cusute de mână și sandale, împărtășește aceeași inimă cu credinciosul modern, care se îmbracă în blugi și își trimite mărturia prin email. Nici o prăpastie între generații nu îi desparte pe cei care au lăsat o moștenire de credință de cei care duc mai departe această moștenire astăzi. Tu unde te încadrezi pe firul acestei povești? Vrei să îți așezi mărturia în rând cu sfinții din vechime? Trăiește pe deplin pentru Cristos astăzi și lasă o moștenire pentru ziua de mâine. Poți contribui la transformarea unei case, a unui loc de muncă, a unei comunități ori chiar a unei țări întregi în numele lui Cristos.

Ucenicie la extrem

IERUSALIM: IACOV, FIUL LUI ZEBEDEI

Istoria ne spune că omul care trebuia să îlucidă pe Iacov a refuzat s-o facă. Regele Irod le-a tăiat amândurora capul. Probabil s-a întâmplat în felul următor:

Execuția urma să aibă loc în mod simbolic în aceeași vineri a Paștelui, cam la paisprezece ani după ce Isus fusese răstignit. Iacov, fiul lui Zebedei, fu escortat în camera de execuție. Câțiva soldați erau deja acolo. Lumina de la lămpile cu ulei se reflecta pe petele de sânge de pe sol. Câți ucenici ai lui Isus trecuseră înaintea lui prin această cameră?

Ziua 187

Iacov îl privi pe gardian în ochi, dar acesta își întoarse privirea, cu sufletul profund tulburat. Iacov vorbise de multe ori cu el despre Isus prin ferestruica masivei uși a închisorii, iar gardianul păruse să își deschidă inima. Acum, „prietenu” lui devenise călăul lui.

Eu îți voi arăta credința mea din faptele mele.

Iacov îngenunche de bună voie. Când sabia se ridică, se clătină, în mod vădit, de incertitudine, după care fu zvârlită la pământ lângă Iacov, nevătămându-l. „Nu pot!”, strigă călăul. „Nu îl omor! Ceea ce spune despre Isus este adevărat și nu pot să îl omor pe slujitorul Lui, Iacov.”

La semnul lui Irod, soldații îl prinseră pe călău, îi legară mâinile și îl puseră la pământ alături de Iacov.

Iacov 2:18

Îngenuncheați împreună, fură amândoi decapitați.

Mentoratul este un subiect popular, atât în sfera laică, dar și în cea spirituală. Se pare că tot mai mulți oameni iau seama la puterea deosebită pe care o presupune o relație personală între doi oameni. Unul are o învățătură de primit, celălalt o învățătură de transmis. A lua ca exemplu pe cineva care îl urmează pe Cristos este definiția spirituală a mentoratului. Un creștin arată altcuiva cum își pune în practică credința în viața concretă. Cine ai spune că este mentorul tău? Ce calități hristice ai văzut, la el sau la ea, pe care vrei să ți le însușești.

Definirea rugăciunii la extrem

CHINA: UN SOLDAT DIN GARDA ROȘIE

Această scrisoare interesantă a fost scoasă în secret din China comunistă:

„Sunt un adolescent și un soldat în Gărzile Roșii. Nu credeam în nici un Dumnezeu, în nici un cer, în nici un iad, în nici un Mântuitor, în absolut nimic. Într-o zi, întâmplător, am dat peste emisiunea dumneavoastră de radio. Mai întâi am fost tentat să opresc radioul. Adevărații comuniști nu cred în Dumnezeu. Dar emisiunea mi s-a părut interesantă, așa că am ascultat-o din nou și din nou. Acum cred în Cristos. Dar am două întrebări.

Ziua 188

De aceea orice om evlavios să se roage Ție la vreme potrivită!

Psalmi 32:6

Prima: Acceptă Dumnezeu pe cineva din China comunistă? În transmisiunea dumneavoastră vorbiți despre biserică, dar eu sunt în China, unde nu sunt aproape deloc biserici. Poate Dumnezeu să accepte pe cineva fără o biserică?”

Acest tânăr soldat nu știa cât de multe biserici neoficiale existau în China sau că toți cei care îl iubesc pe Cristos alcătuiesc biserica. Apoi a pus a doua întrebare: „Mă puteți învăța să mă rog? Începeți fiecare emisiune de radio cu o rugăciune și o încheiați cu o rugăciune. Aș vrea să mă rog, dar nu știu cum”.

Soldatul nu fusese niciodată într-o biserică, dar își imagina că rugăciunea însemna „să vorbească toată ziua astfel încât după tot ce ai spus să poți zice «Amin».”

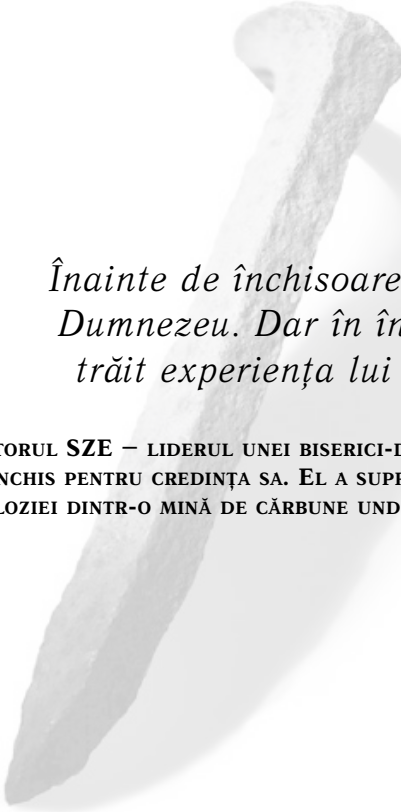
Ce definiție frumoasă a rugăciunii.

Rugăciunea nu este un gest natural. De fapt, nimănui nu-i vine în mod natural, fiindcă este o experiență supranaturală. Dumnezeu ne dă dorința spirituală de a comunica cu El. La fel ca matematica sau limba, rugăciunea este o aptitudine care se învață. Cu cât practicăm mai mult rugăciunea, cu atât mai naturală devine. Tânărul credincios din această relatare a definit rugăciunea ca pe ceva ce afectează fiecare aspect al vieții și, astfel, transformă întreaga viață a cuiva într-o rugăciune către Dumnezeu. Cum evoluează experiența personală a rugăciunii în cazul tău? Ți-ai pierdut exercițiul? Începând de astăzi, roagă-l pe Dumnezeu să îți dea dorința de a vorbi cu El și de a face din rugăciune o componentă naturală a fiecărei zi. Apoi exersează. Fie ca viața ta să fie o rugăciune.

Ziua 189

*Înainte de închisoare am auzit de
Dumnezeu. Dar în închisoare am
trăit experiența lui Dumnezeu.*

**PASTORUL SZE – LIDERUL UNEI BISERICI-DE-CASĂ CHINEZE CARE A FOST
ÎNCHIS PENTRU CREDINȚA SA. EL A SUPRAVIEȚUIT FOAMEI, BOLII ȘI
EXPLOZIEI DINTR-O MINĂ DE CĂRBUNE UNDE A FOST FORȚAT SĂ LUCREZE.**

Stare de mulțumire la extrem

RUSIA: ANNA CHERTOKOVA

Cămășile de forță o chinuiau pe Anna Chertokova. Detesta să aibă mâinile înfășurate și strânse pe lângă corp. Pentru îngrijitori ea nu era decât un animal, pe care nu puneau nici un preț.

Anna a petrecut zece ani într-un ospiciu din Rusia. Nu era nici pe departe nebună. Un judecător a trimis-o acolo fiindcă era creștină. Refuzul ei de a se lepăda de Cristos a fost pentru judecător un semn de nebunie.

Înconjurată de bolnavi psihic, Anna se îndoia uneori de propria sănătate mintală. În nopțile acelea lungi striga în gând la Dumnezeu, în vreme ce în jurul ei oamenii scoteau strigăte de furie sau spaimă. Cu toate astea, nu s-a lăsat niciodată cuprinsă de mânie. Dacă la tribunal refuzase să se lepede de credință, și la azil refuza, de asemenea, să se lepede de ea. Pentru cei care aveau o fărâmă de înțelegere, Anna a încercat, chiar, să fie un mărturisitor și un exemplu al iubirii lui Cristos.

„Vă salut pe toți cu dragostea Domnului nostru Isus Cristos”, scria Anna de la ospiciu. „Mă rog lui Dumnezeu să ne facă minunați și desăvârșiți în Cristos și să preia controlul asupra tuturor treburilor noastre. Cred cu tărie că Dumnezeu, care a zidit inimile tuturor și care cercetează toate treburile muritorilor, va judeca disputa mea cu idolatria ateismului și își va pune în aplicare judecata făcând dreptate.”

Ziua 190

M-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc.

Filipeni 4:11

Uneori, creștinii se pot trezi în situații nebunești care le pun răbdarea și caracterul la încercare. Condiții dificile de locuire. Politici controversate ale companiei la care lucrezi. Un copil rebel. Ne putem păstra încrederea în Dumnezeu indiferent de împrejurări? Putem, dacă vom cunoaște secretul stării de mulțumire. Biblia ne învață că sentimentul interior de mulțumire trebuie să fie cel dominant, atunci când ne confruntăm cu împrejurări exterioare. Atitudinea noastră își ia reperele de la Dumnezeu, nu de la situația în care ne aflăm. Altminteri, riscăm să devenim la fel de confuzi precum împrejurările respective. Învățați de la Anna. Cereți-i lui Dumnezeu să vă învețe secretul de a fi mulțumit, în ciuda împrejurărilor în care vă aflați.

Muncă la extrem

ROMÂNIA: DR. KARLO

Ziua 191

M-am făcut tuturor
totul, ca, oricum,
să măntuiesc pe
unii din ei.

1 Corinteni 9:22

Procesul de înscriere a fost lung și greoi. Verificările trecutului au fost amânunțite, iar cererea doctorului Karlo a fost aproape zădărnicită de zvonurile despre legăturile sale „creștine”. Dar Dr. Karlo a trecut cu bine prin acest proces laborios și a devenit doctor în Poliția Secretă. S-a ferit să le spună că era creștin.

Familia doctorului Karlo s-a întors împotriva lui, întrucât credeau că devenise comunist. Unul câte unul, cei din familia bisericii și toți apropiații i-au întors spatele. Nimeni nu știa de misiunea lui: aceea de a-l găsi pe pastor.

În funcția sa de medic în Poliția Secretă, putea intra și ieși din închisoare fără întrebări. Avea acces la toate celulele, așa încât – într-un final – l-a găsit pe pastorul închis.

Karlo le-a dat de veste celorlalți creștini, care au dat de veste lumii din afară. Li se spusese că e mort, dar acum aveau dovada că pastorul Richard Wurmbrand trăia. În cadrul discuțiilor dintre Hrușciov și Eisenhower din 1956, creștinii din lumea întreagă au cerut eliberarea lui Wurmbrand. În cele din urmă, acesta a fost eliberat în schimbul unei sume de răscumpărare de 10.000 de dolari.

„Dacă nu ar fi fost acest medic”, scria Wurmbrand mai târziu, „care s-a înrolat în Poliția Secretă anume pentru mine, nu aș fi fost niciodată eliberat. Aș fi rămas în închisoare – sau în mormântul vreunei închisori”.

Agenții secreți sunt starurile marelui ecran. Misiunile lor presupun aventuri după aventuri, îndeplinind ordinele venite de la sediul central al organizației lor. În același mod își duc viața plină de aventuri creștinii radicali din țările cu libertăți îngredite. Pentru mulți, poveștile lor produc o mutație în planul veșniciei. Ei nu îndrăznesc să își facă publică misiunea, dar sunt întotdeauna pregătiți să profite din plin de fiecare ocazie pentru a împărtăși Vestea cea bună a lui Cristos. Indiferent de locul în care ne aflăm sau de situația noastră de viață, Dumnezeu ne cheamă pe fiecare dintre noi să fim agenții Lui spirituali, dând raportul către sediul central din cer. Suntem într-o misiune de împărtășire a dragostei lui Dumnezeu, zi de zi. Dumnezeu nu ne garantează siguranța în îndeplinirea acestei sarcini, dar ne făgăduiește o răsplată în veșnicie.

Martiraj la extrem

ROMA: POLICARP

Ziua 192

Trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, fraților, cum se și cuvine, pentru că credința voastră merge mereu crescând.

2 Tesaloniceni 1:3

Policarp a fost discipolul apostolului Ioan, dar spre sfârșitul vieții a fost un fugar. În timpul unei călătorii, un copil l-a recunoscut și le-a dat de știre imediat soldaților. Găsindu-l pe Policarp în timp ce lua masa, acesta s-a oferit să își împartă mâncarea cu soldații care-l arestau.

După ce au mâncat împreună, Policarp a întrebat dacă îi pot acorda o oră pentru rugăciune. Soldații au acceptat, dar mai târziu și-au regretat decizia. Policarp s-a rugat cu atâta fervoare, încât soldații înșiși au fost condamnați pentru păcatul lor.

În cele din urmă, Policarp a fost adus înaintea guvernatorului, care a decis să fie ars în piață. Guvernatorul i-a oferit șansa de a-și salva viața lepădându-se de Isus. Policarp a refuzat, spunând: „Vreme de optzeci și șase de ani l-am slujit. Cum aş putea, așadar, să îl hulesc pe Împăratul meu care m-a mântuit?”

L-au legat pe Policarp de rug și au aprins lemnul ce-l înconjură. Flăcările s-au ridicat în jurul curajosului credincios, dar, în mod miraculos, nu i-a ars nici un fir de păr. Guvernatorul era furios. I-a poruncit unui soldat să îl înjunghie într-o parte. Au reușit să îlucidă pe Policarp, dar nu i-au putut ucide credința și spiritul triumfător.

Ultima rugăciune care ne-a rămas de la Policarp a fost: Mă rog Ție să mă faci demn de a fi primit în rândurile martirilor în această zi și în această oră, ca să mă împărtășesc din cupa lui Cristos pentru învierea sufletului meu.

Policarp dă un nou înțeles expresiei „pensionar activ”. Un sfânt experimentat, care se apropia de nouăzeci de ani, Policarp a trăit îndeajuns pentru a nu-i păsa de ceea ce credeau potrivnicii despre credința lui în Cristos. La polul opus, tineri zeloși își înfruntă vrăjmașii fără să cunoască mare lucru. Cei mai mulți credincioși se situează între cele două. Ne lipsește zelul devotamentului din tinerețe, dar nu am trăit încă îndeajuns pentru a ignora opiniile celorlalți despre credința noastră. Din fericire, Isus ne ia așa cum suntem, și nu cum ar trebui să fim. Fii hotărât să-i dăruiești fiecare dram de devotament de care ești capabil astăzi și lasă-l să te modeleze pentru a dobândi o mai mare credință mâine.

Slujitor la extrem

PAKISTAN: ZEBĂ

„Repetă versetele astea!”, i-a poruncit Zeba.

„Nu le repet. Sunt creștină. Întotdeauna voi fi creștină.”

Familia ei fiind săracă, Zeba a fost silită să lucreze ca slujitoare pentru o familie înstărită de musulmani. În timpul lucrului, capul familiei încerca să o învețe despre islam și să o oblige să memoreze versete din Coran. De trei ori Zeba a refuzat, spunând: „Sunt creștină”. A fost bătută de fiecare dată când a refuzat.

Ziua 193

Oricare va vrea să fie mare între voi să fie slujitorul vostru.

Matei 20:26

Stăpânii Zebei au cerut arestarea ei, acuzând-o pe nedrept că a furat din casa lor. După ce a obținut eliberarea fiicei sale, mama Zebei s-a dus la familia de musulmani pentru a vorbi în apărarea fiicei sale. Nu a fost bine primită.

Unul din membrii familiei i-a strigat: „Ești o necredincioasă! Amândouă, tu și fiica ta, sunteți necredincioase și nu meritați să trăiți”. Au turnat benzină peste ea și au aprins un chibrit. Zeba nu și-a mai văzut niciodată mama. În ciuda acestei tragedii, Zeba a continuat să meargă pe calea lui Cristos, iar recent a fost botezată.

În prezent, a fost deschisă o școală de cusut în Pakistan, astfel încât tinere creștine precum Zeba să nu se mai angajeze ca slujnice pentru a-și putea întreține familiile. În pofida durerii sale, Zeba nu poartă ranchiună și visează să le împărtășească credința și altora din țară. Vrea să predea Biblia.

Împărăția lui Dumnezeu este în poziția corectă doar atunci când e cu capul în jos. Ierarhia valorilor sale este inversă în raport cu modul în care lumea îi plasează pe oameni în societate. În locul celor talentați, frumoși și înstăriți, din vârful listei, slujitorii umili sunt cei care fac prima pagină a ziarelor cerești. Zeba nu înseamnă nimic în ochii lumii, cu toate acestea, face o treabă minunată pentru Împărăție. Poate că un slujitor nu are un talent în mod special, dar este disponibil pentru lucrare. Poate că un slujitor nu valorează prea mult în ochii celorlalți, dar el este de neprețuit în serviciul lui Dumnezeu. Ce înseamnă să trăiești în răspăr cu restul lumii? Dacă te lași în mâinile lui Dumnezeu ca un slujitor, vei cunoaște acest sentiment pe viu. Ești dispus să te smerești, asumându-ți rolul de slujitor și să faci orice este necesar pentru a răspândi Vestea cea bună a lui Dumnezeu?

Schimbare la extrem

CHINA: CHANG SHEN

Înainte de convertirea sa, Chang Shen era cunoscut ca parior, afemeiat și hoț. Atunci când a orbit, la mijlocul vieții, vecinii au spus că era judecata zeilor pentru faptele sale rele.

În 1886, Chang a călătorit sute de mile până la un spital misionar unde oamenii își recăpătau vederea. Și-a recuperat-o parțial și, de asemenea, a auzit despre Cristos pentru prima dată. „Nu am avut niciodată un pacient care să primească Evanghelia cu atâta bucurie”, a spus doctorul.

Ziua 194

Cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare; și să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul.

Efeseni 4:22-24

Când Chang a cerut să fie botezat, misionarul James Webster i-a răspuns: „Du-te acasă și spune-le vecinilor tăi că te-ai schimbat. Dacă vei fi în continuare pe calea lui Cristos, mai târziu, când voi veni să te văd, te voi boteza.” După cinci luni, Webster a sosit și a găsit sute de credincioși. L-a botezat pe noul evanghelist cu mare bucurie.

Mai târziu, un medic neîndemânatic, conațional de-al lui, l-a lăsat pe Chang fără vederea parțială pe care o avea, dar el a continuat să călătorească în diferite sate. Deși unii îl scuipau și îl respingeau, tot a câștigat sute de oameni de partea lui Cristos.

Când s-a declanșat Rebeliunea boxerilor, creștinii l-au dus pe Chang într-o peșteră din munți, pentru a fi în siguranță. Boxerii au adunat cincizeci de creștini, pentru a-i executa în apropiere de un oraș, dar au promis să îi cruțe dacă se va prezenta în fața lor. Când Chang a auzit, a spus: „Voi muri bucuros pentru ei”. Chang a fost decapitat trei zile mai târziu, iar restul localnicilor au fost cruțați.

Marea schimbare o reprezintă mesajul mării evanghelii. Isus ne oferă șansa de a renunța la vechea noastră viață, în schimbul unui nou început. Privește cum l-a schimbat pe Chang, dintr-o persoană care trăia pentru sine într-una care s-a dat cu totul lui Cristos. În diferent câtă distrugere am provocat în vechea noastră viață, putem redobândi o bună relație cu Dumnezeu. De aceea mărturia ta personală este una atât de puternică. O viață schimbată prezintă dovezi redutabile ale mântuirii. Nu mai vorbim cum vorbeam de obicei. Nu ne mai comportăm cum ne comportam de obicei. Cine are nevoie să audă despre schimbarea pe care Cristos a adus-o în viața ta?

Povară la extrem

COLUMBIA: JUAN

Nici drogurile, nici războiul civil nu pot opri răspândirea Evangheliei în Columbia.

Juan și soția lui, Maria, sunt misionari în mijlocul populației indigene din nordul orașului Cali, în Columbia. Cali este controlat de Forțele Armate Revoluționare din Columbia (FARC), o mișcare de gherilă de stânga. Mulți pastori și misionari columbieni s-au confruntat cu acțiunile potrivnice ale celor din FARC și au părăsit zona. Dar când Juan s-a întâlnit cu un grup de cincizeci de luptători de gherilă FARC, cu trei ani în urmă, douăzeci dintre ei l-au primit pe Cristos. După expresia lui: „Am schimbat pistoalele cu epistolele”.

Ziua 195

Jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară.

Matei 11:30

Acum, Armata de Eliberare Națională a atacat bisericile creștine din regiune. Recent, peste douăzeci de biserici au fost închise și mulți pastori au fugit ca să scape cu viață. Luptătorii de gherilă cer toate zeciuiele și contribuțiile sau îl omoară pe pastor. În prezent, Juan este singurul pastor rămas în zonă și nu primește nici un ajutor din afară.

Cu toate acestea, Juan și soția lui au luat hotărârea de a rămâne și a continua să îi păstorească pe oameni. Aceștia spun: „Dacă e să murim din cauză că predicăm Cuvântul lui Dumnezeu, mai bine murim decât să ne părăsim biserica”.

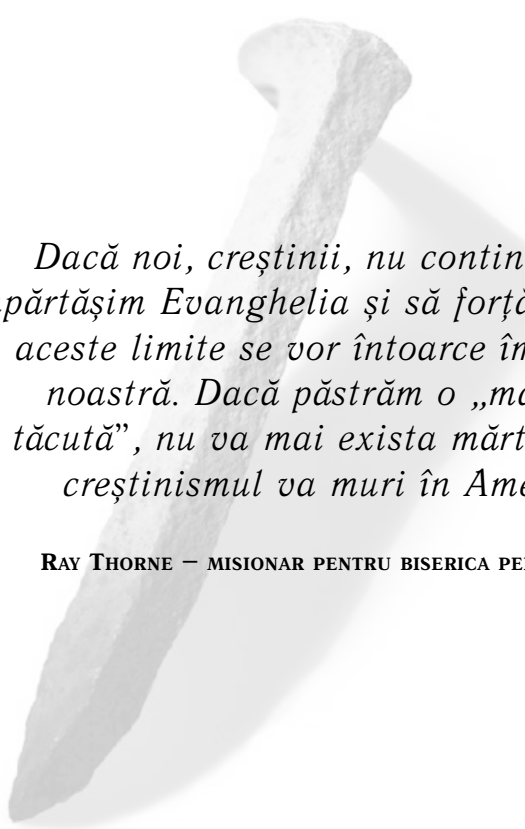
Juan nu îi condamnă pe cei care au plecat, nici nu vorbește despre greutățile cu care se confruntă. El preferă să vorbească despre ceea ce Dumnezeu înfăptuiește și despre sarcina lucrării sale pastorale. Minte sa e preocupată nu de pericol, ci de dorința de a se adresa oamenilor din Columbia în numele lui Cristos.

Isus descrie imaginea unui animal de povară încărcat. Animalul nu se chinuie sub povara încărcăturii însă, fiindcă abia dacă simte greutatea. A purta sarcina Evangheliei nu e același lucru cu apăsarea grijilor lumești. Povara Evangheliei înseamnă doar atenția la nevoile spirituale ale celorlalți. Juan are o „sarcină”, dar ea este ușoară. Urmând exemplul lui Cristos, trebuie să purtăm sarcina celor pierduți. Ea este ușoară fiindcă întotdeauna o dăm mai departe. Nu ar trebui să păstrăm pentru noi Vestea cea bună. Ai fost vreodată respins când l-ai împărtășit pe Cristos? Poate că te-ai gândit să renunți în fața opoziției. Fie ca povara pe care Isus o poartă pentru cei pierduți să te motiveze să rămâi pe poziții încă o zi.

Ziua 196

Dacă noi, creștinii, nu continuăm să împărtășim Evanghelia și să forțăm limitele, aceste limite se vor întoarce împotriva noastră. Dacă păstrăm o „mărturie tăcută”, nu va mai exista mărturie, iar creștinismul va muri în America.

RAY THORNE – MISIONAR PENTRU BISERICA PERSECUTATĂ

Evangelist la extrem

CHINA: PASTORUL LI DEXIAN

„Voi predica până voi muri.”

Pastorul Li Dexian predica de câteva minute, când agenții Biroului de Securitate Publică dădură buzna în casă. Îl târâră afară pe pastor și îl bătură, ca și pe ceilalți din congregația chineză.

La secția de poliție, evangelistul fu din nou bătut, până începu să scuipe sânge. Ofițerii îl loviră în față cu propria Biblie, lăsându-l aproape inconștient într-o baltă de sânge pe betonul celulei.

Ziua 197

Rămâneți și mai departe întemeiați și neclintiți în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei pe care ați auzit-o.

La câteva ore după eliberare, acesta își reluu activitatea pastorală. Data următoare când se adresă bisericii, șapte ofițeri ai Biroului de Securitate Publică veniră și aruncară cu acuzații la adresa evangelistului. Când văzură alături de el vizitatori din Occident, plecară, dar se întoarseră după cincisprezece minute cu întăriri. Agenții îl târâră pe Li afară și începură să îl dea cu capul de zidul de piatră.

„De ce trebuie să îl bateți?”, strigară câțiva dintre vizitatori. „Cum rămâne cu «libertatea religioasă» pe care pretindeți că o aveți în China?”

Ofițerii îi duseră pe străini la secția locală de poliție, precum și pe proprietara casei unde avusese loc adunarea. Fiul ei era cel care anunțase Biroul de Securitate Publică despre adunare.

De la acel atac, adunările mari au încetat să mai aibă loc în sat, dar biserica nu a dispărut. Acum, oamenii se adună în cadrul a peste patruzeci de adunări mai mici și noi oameni îl descoperă pe Cristos în fiecare săptămână.

Coloseni 1:23

Ca niște picături de mercur, atunci când potrivnicii încearcă să apuce biserica în strânsoarea mâinilor lor, aceasta nu face decât să se dividă în părți tot mai mici. Bisericile din țările cu regimuri opresive poate că niciodată nu vor cunoaște mega-bisericile culturii occidentale, cu complexe de clădiri întinse pe suprafețe de câteva hectare; totuși, numărul celor care le frecventează continuă să crească. De fapt, o biserică creștină din Coreea depășește cu mult numărul de enoriași al câtorva mega-bisericile occidentale luate la un loc. Însă, asemenea strategiei din China, congregația coreeană este alcătuită din mii de case de adunare mai mici sau „celule”. Ceea ce putem percepe drept obstacole în calea evangelizării nu sunt decât oportunități deghizate. Atunci când te lovești de o atitudine potrivnică, ești dintre aceia care renunță prea ușor? Sau persisti și găsești o altă cale de a duce mai departe mesajul Evangheliei?

Forță la extrem

BANGLADESH: IDRIS MIAH

„Dacă Abu voia să fie creștin, trebuia să o facă în altă parte. I-am înconjurat casa, pregătiți să-l scoatem din casă și să-i dăm foc.”

„Pe măsură ce ne apropiam, îl auzeam vorbind. Ne întrebam dacă a strâns oameni care să îl ajute. Apoi l-am auzit că se ruga pentru tot satul și îi cerea lui Isus să ne ierte pentru ceea ce urma să facem! Asta ne-a înfuriat și mai tare. Dar era o forță nevăzută care nu ne lăsa pe nici unul să intrăm în casa lui și ne-am speriat.

Ziua 198

Când am ajuns acasă n-am putut dormi. Mă tot gândeam la rugăciunea lui Abu. Până la urmă, la trei dimineața, m-am întors acasă la Abu. I-am cerut să-mi vorbească despre Isus. După trei ore de discuții cu Abu, i-am cerut lui Isus să mă ierte și mi-am predat viața în mâinile Lui. M-am grăbit spre casă și i-am spus soției mele ce mi s-a întâmplat și a devenit și ea creștină, împreună cu copiii mei.”

După câteva zile, Idris Miah, credinciosul din Bangladesh care a relatat această întâmplare, s-a aflat în fața unui test. El a fost concediat, iar copiii săi au fost exmatriculați de la școală. Cu toate acestea, el spune că e plin de bucurie, fiindcă îl are pe Isus în inimă.

Răspunde-mi, când strig, Dumnezeu neprihănirii mele: scoate-mă la loc larg, când sunt la strâmtorare!

Psalmi 4:1

De multe ori, nu putem alege situațiile de viață, dar putem alege atitudinea sau modul în care reacționăm. Întotdeauna avem de ales, în ciuda împrejurărilor. Astfel că atunci când, la fel ca Abu, ne aflăm în pragul unei nenorociri, vom opta pentru o reacție de rugăciune, după exemplul lui Cristos, sau vom cădea pradă panicii și neliniștii? Oricâte eforturi ar depune, e imposibil pentru ceilalți să ne înfurie sau să ne streseze. Alegerea este a noastră. La fel, putem alege să îl imităm pe Cristos când ne lovim de o atitudine potrivnică. Cine știe ce va ieși de aici? Cere-i lui Dumnezeu să te ajute astăzi să alegi răspunsul potrivit la orice situație dificilă.

„Sclav” la extrem

INSULELE VIRGINE: LEONARD DOBER

Leonard Dober se întreba dacă Isus nu s-a gândit prea mult la cruce; apoi și-a amintit cum se încheia rugăciunea lui Isus din grădină: „Totuși făcă-se nu voia mea, ci a Ta”. Misiunea lui Leonard părea imposibilă, dar avea să asculte de voia lui Dumnezeu, și nu de a lui proprie.

Leonard Dober a decis că Dumnezeu îl chema să le propovăduiască sclavilor din Insulele Virgine. El a încercat să ajungă la aceștia vânzându-se pe sine ca sclav și lucrând alături de ei zi de zi, în acest timp împărtășindu-le dragostea lui Isus. Gândul de a fi sclav îl speria și îl îmbolnăvea. Îi era groază de modul în care avea să fie tratat. „Dar Cristos a fost gata să moară pe cruce pentru mine”, și-a spus. „Nici un preț nu e prea mare pentru a-l sluji.”

Nu stăpânii de sclavi au fost cei mai aprigi persecutori ai lui Dober, ci mai degrabă camarazii săi creștini. Aceștia au pus la îndoială chemarea sa de a le predica sclavilor și l-au batjocorit, socotindu-l nebun pentru planul lui. Dar Dober nu s-a descurajat. El a sosit în Insulele Virgine pe la 1730.

Ajuns servitor în casa guvernatorului, s-a temut că în această poziție era prea departe de sclavii pentru care venise să propovăduiască. Așa că a plecat, mutându-se din casa guvernatorului într-o colibă de lut, unde putea lucra îndeaproape cu sclavii.

În doar trei ani, activitatea pastorală a lui Dober a numărat peste treisprezece mii de noi convertiți.

Ziua 199

Dacă ne-am ieșit din minți, pentru Dumnezeu ne-am ieșit; dacă suntem întregi la minte, pentru voi suntem.

2 Corinteni 5:13

Ciudații lui Isus. Așa îi numește lumea pe cei a căror credință pare un pic radicală. Bizară. Extremă. Dober a fost un „ciudat al lui Isus” din secolul XVIII: un om liber care a ales o viață de sclav, pentru a-i câștiga pe aceștia de partea lui Isus. A fost gata să facă tot ce era necesar pentru a stoarce și ultima picătură de devoțiune din inima sa în slujba lui Cristos. Pentru Dober, asta a însemnat un plan anume, care nu a avut sens decât pentru el. Ai fost vreodată respins din cauza refuzului tău ciudat de a te supune regulii generale? Dacă Dumnezeu te-a chemat să faci ceva radical în numele Lui în familia, biserica ori comunitatea ta, trebuie să-i dai ascultare. Lasă-i pe ceilalți să te numească nebun, dar Isus să te găsească devotat.

Închinare la extrem

BABILONUL ANTIC: DANIEL

Auzi ordinul prin fereastră: „În următoarele treizeci de zile, oricine se roagă altcuiva decât regelui va fi aruncat la lei”.

Daniel deschise oblonul. Pe acoperișul de peste drum, doi dintre sfetnicii regelui, care îl urau, îl priveau insistent. Întâlnindu-le privirea, îi salută cordial din cap, iar aceștia răspunseră la salut cu un zâmbet viclean pe buze.

Ziua 200

Împăratul a luat cuvântul și a zis lui Daniel: „Dumnezeul tău căruia necurmat îi slujești să te scape!”

Daniel trecu pe la toate ferestrele și le deschise. La fiecare părea să aibă observatori. Apoi, se duse în mijlocul camerei, unde puteau să-l vadă toți, îngenunche și începu să se închine lui Dumnezeu.

Regele fu dezamăgit când gărzile îl aduseră pe Daniel înaintea lui. Fusese păcălit. Ordinul lui nu putea fi revocat, deși căutase toată ziua o cale prin care să îl elibereze pe Daniel, pe care îl considera un om bun.

„Luați-l!”, le zise regele Darius gărzilor. Apoi îl privi în ochi pe Daniel și spuse: „Dumnezeul tău, căruia necurmat îi slujești, să te scape!” (Daniel 6:16). Soldații îl duseră pe Daniel la groapa cu lei, regele venind în urma lui. Daniel nu zise nici un cuvânt, dar se înclină în fața regelui și intră în mijlocul leilor. Intrarea fu pecetluită cu un bolovan mare.

Daniel se puse în mijlocul gropii, îngenunche și începu să se închine lui Dumnezeu.

Daniel 6:16

Închinarea extremă nu este o modalitate de preamărire. Nu este o metodă specială sau o anumită tradiție. Nu este determinată de o dezbatere care opune muzica de orgă cântecelor contemporane de laudă. De fapt, are prea puțin de a face cu modul în care îl preamărim pe Dumnezeu. Închinarea extremă este deșinită de momentul și locul în care ne închinăm. Atunci când simțim nevoia să ne închinăm în cele mai grele momente, practicăm închinarea extremă. Atunci când simțim nevoia să cântăm cântece de laudă acolo unde întâmpinăm opoziția cea mai puternică, practicăm închinarea extremă. La fel ca Daniel, nu trebuie să lăsăm împrejurările să ne dicteze unde și când ne închinăm lui Dumnezeu. Trebuie să fim pregătiți să ne practicăm credința oricând și oriunde. Tu ești dispus să îl slujești pe Dumnezeu printr-o închinare extremă astăzi?

Refuz la extrem

COREEA DE NORD: UN OM CARE ARE O BIBLIE

„M-au rugat stăruitor, dar nu am putut să le-o dau”, spuse omul. „Știu că creștinii trebuie să împartă ceea ce au, dar pur și simplu nu m-am putut despărți de ea.” Întinse trist mâna pentru ca ascultătorii să vadă lucrul lui de preț.

„Am vrut, sincer, dar nu am putut. Știți, cei din Coreea de Nord mi-au spus că se rugaseră cincizeci de ani să aibă o Biblie. Dar nu le-am dat-o pe a mea, fiindcă douăzeci de ani m-am rugat și tocmai o promisem de la un pastor din Coreea de Sud.”

Oftă adânc cu gândul la sărmanii credincioși din Coreea de Nord care se rugau cu ardoare pentru un exemplar al Bibliei. Își strânse Biblia la piept. Scăpase din închisoarea statului comunist, iar acum trăia o viață liberă în Coreea de Sud.

Bibliile sunt rare în Coreea de Nord. Din cauza opoziției comuniștilor, credincioșii le considerau mai prețioase ca aurul. Un om a fost bătut cu o vergea de metal la granița chineză, când a fost prins aducând Biblii în Coreea de Nord. Din păcate, despre astfel de cazuri se aude în mod frecvent.

„Nu pot să-i uit pe oamenii aceia”, spuse oftând. „Nu pot uita expresia de invidie de pe chipurile lor, când le-am arătat Biblia mea. Îmi pare atât de rău pentru ei.”

Ziua 201

Mă desfăt în poruncile Tale, căci le iubesc.

Psalmi 119:47

Servește drept suport pentru băuturi sau e un loc comod pentru telecomandă. Pe copertile ei tari poți pune foaia, dacă vrei să scrii o scrisoare într-un hotel, sau poți prinde scrumul care cade de la o țigară. E un obiect banal de decor pe măsuta de cafea, lângă farfuria cu bomboane și Ghidul TV. Deși această carte rămâne un bestseller an de an, se pare că nimeni nu o prea citește. E Biblia. Biblia este maltrată și neglijată în afara acelor locuri unde ade-vărata ei valoare este cunoscută foarte bine. Cât de diferit ne-am comporta cu Bibliile noastre dacă ar trebui să ne rugăm douăzeci de ani ca să obținem una! Tu ce poți face pentru a-ți revigora pasiunea pentru prețiosul Cuvânt al lui Dumnezeu?

Vedere la extrem

RUSIA: LIUBA GANEVSKAIA

Liuba Ganevskaia fusese bătută în repetate rânduri în închisoarea rusească. Dar când își ridică privirea către torționarul ei, care avea biciul ridicat deasupra spatelui ei, îi zâmbi.

„De ce zâmbești?”, o întrebă stupefiat.

„Eu nu te văd așa cum te-ar arăta o oglindă în clipa asta”, a spus Liuba. „Te văd așa cum fără îndoială ai fost: un copil frumos și inocent. Suntem de aceeași vârstă. Am fi putut fi tovarăși de joacă.”

Ziua 202

Dumnezeu îi deschise ochii lui Liuba, pentru a-l privi pe om altfel. Văzu oboseala lui. Obosise să o bată, iar ea obosise să fie bătută. Era frustrat că nu o putea determina să îi dezvăluie activitățile celorlalți credincioși.

„Seamănă atât de mult cu tine”, spuse Dumnezeu în inima Liubei. „Sunteți amândoi prinși în aceeași dramă a vieții. Tu și torționarul tău străbateți aceeași vale a plângerii.”

Eu, Domnul, Te-am chemat ca să dai mântuire și... să deschizi ochii orbilor.

Văzându-l pe om prin ochii lui Dumnezeu, atitudinea Liubei se schimbă. Ea continuă să-i vorbească. „Te mai văd și așa cum sper că vei fi. A existat un persecutor mai rău decât tine – Saul din Tars – și a devenit un apostol și sfânt.” Îl întrebă pe omul acum calm ce povară apasă asupra lui atât de tare încât îl aduce la nebunia de a bate o persoană care nu i-a făcut nici un rău.

Isaia 42:6-7

Prin atitudinea ei plină de iubire, Liuba i-a deschis torționarului său ușa către Împărăția lui Cristos.

Vederea lumească este adesea afectată de o serie de boli: astigmatism, miopie, glaucom și altele. La fel cum văzul nostru beneficiază de lentile corectoare, ochii sufletului se pot bucura de o intervenție spirituală. Lăsați pe cont propriu, nu vedem decât răul în ceilalți, nu și binele. Dar Dumnezeu le oferă o vedere spirituală celor care vor să vadă viața din perspectiva cerească. Putem începe să vedem un șef intolerant sau pe cineva care ne insultă ca pe o persoană rănită ce are nevoie de dragoste. Putem vedea, dincolo de masca amenințătoare a unui adolescent rebel, fata sau băiatul speriat care își strigă dorința de acceptare. Tu îi vezi pe ceilalți cu ochi cerești? Ce schimbare ar aduce în viața ta o vedere spirituală?

Ziua 203

*Mai bine spânzurată decât să
îl trădez pe Domnul meu.*

**SALEEMA — O CREȘTINĂ DE NOUĂSPREZECE ANI DIN PAKISTAN
SUPUSĂ UNEI APRIGI PERSECUȚII PENTRU CREDINȚA EI**

Onoare la extrem

ROMÂNIA: VALERIU GAFENCU

Valeriu Gafencu și familia sa și-au pierdut tatăl și au suferit enorm de pe urma torționarilor comuniști. Cu toate acestea, nu a avut nimic rău de spus despre comuniștii care au adus atâta suferință familiei sale. Cum a putut îndura atât de multe fără să-i vorbească de rău pe torționarii lui?

Ziua 204

Nu judecați, și nu veți fi judecați; nu osândiți, și nu veți fi osândiți; iertați, și vi se va ierta.

Luca 6:37

Răspunsul lui este: „Când Regele David s-a aflat într-o situație grea, Șimei a aruncat cu pietre după el, l-a blestemat și l-a acuzat de fărădelegi pe care nu le-a făptuit (2 Samuel 16). Unul dintre soldații lui a vrut să-l omoare pe Șimei, dar David l-a oprit. L-a lăsat pe Șimei să blesteme, fiindcă Domnul i-a zis să facă așa. David știa că este nevinovat de ceea ce îl acuza Șimei, dar a recunoscut, totodată, că era vinovat de alte păcate, despre care Șimei nu știa nimic.

Comuniștii ne numesc bandiți și inamici ai poporului, ceea ce nu suntem. Dar devenim cu toții vinovați că nu suntem sfinți exemplari care să-i semene mai mult lui Cristos. Răspunsul nostru la nelegiuirile comuniștilor nu trebuie să fie ura, ci reînnoirea lăuntrică. Razele de sfințenie țâșnind din noi vor distruge răul. Cuvântul grec pentru Dumnezeu, *theos*, se trage dintr-un cuvânt care înseamnă «a țâșni».”

Mărturia lui Gafencu în închisoare a adus mulți oameni la Cristos. Și până în clipa morții a refuzat să spună vreun cuvânt rău despre cei care i-au pricinuit suferință.

Merită un vrăjmaș să fie onorat? Poate că e greu să gândim în felul acesta. Putem învăța însă, de la biserica persecutată, că Dumnezeu se poate folosi până și de vrăjmașii noștri pentru a ne aduce mai aproape de El. În acest sens, putem onora rolul pe care dușmanii îl joacă în viața noastră. Dacă îi blamăm pe dușmani, s-ar putea să desconsiderăm planul superior al lui Dumnezeu. Dacă obișnuiești să îți blestemi vrăjmașii pentru felul în care te tratează, oprește-te și gândește-te de ce a îngăduit Dumnezeu să ajungi în situația asta. Tu îi ușurezi sau îi îngreunezi lui Dumnezeu intenția de a te învăța ceva prin asta? Dacă al doilea caz e adevărat, cu siguranță te vei confrunta din nou cu aceeași situație, până vei învăța.

Zvon la extrem

CHINA: CREDINCIOȘI CHINEZI

„Am auzit un zvon despre cei din Occident care spun că nu există persecuție a creștinilor în China”, începea o scrisoare din partea unui grup de creștini chinezi.

„Mai bine de o sută de frați sunt închiși aici și mulți creștini de sub optsprezece ani sunt supuși unor puternice presiuni din partea poliției. Unii au fost aruncați în gropi de gunoi, unii au fost loviți cu bastoane cu șocuri electrice, alții au fost bătuți atât de tare încât nu au mai putut sta în picioare, ci doar să se târască pe jos.

Ziua 205

Aduceți-vă aminte de cei ce sunt în lanțuri, ca și cum ați fi și voi legați cu ei.

Unii nu au rezistat. Au dat poliției numele și adresele colegilor lor. Aceștia au fost condamnați, pe când cei care nu au spus nimic au fost în cele din urmă eliberați, din lipsă de probe suficiente.

Persecuția este un lucru normal pentru noi. În multe cazuri, suntem eliberați după intergatoriu. Atunci ne întoarcem de unde am plecat, pentru a predica.

Unii adolescenți vor să se dăruiască lui Dumnezeu, dedicându-se în totalitate slujirii creștine. Alungați din casele lor, aceștia vor să își petreacă întreaga viață în peregrinări primejdioase, ca evangheliști. Vedem acest lucru cu frică și cutremur, temându-ne că, după ce propovăduim Evanghelia, noi înșine vom fi alungați.

Am plătit scump pentru Evanghelie: mult sânge și sudoare, multe lacrimi vărsate, multe vieți sacrificate, înfruntând vânt aprig și ploaie.”

Evrei 13:3

Zvonurile că persecuția creștinilor a încetat în China sunt cu siguranță false. De fapt, aceste zvonuri probabil că sunt mijloacele pe care vrăjmașul le folosește pentru a suprima rugăciunile și sprijinul de care acești credincioși persecutați au nevoie. Credem adesea că, dacă ne spunem nouă înșine că ceva nu există, atunci poate că într-adevăr nu există. Dacă ne ferim să auzim relatările despre persecuții și poveștile despre supraviețuire, am putea începe să credem că opresiunea nu există. Dar oricât ne-am ascunde sau am nega adevărul, acesta nu se va schimba. Frații și surorile noastre sunt persecutați astăzi în țări cu regimuri opresive. Știind asta, care va fi răspunsul tău? Te vei ruga? Vei sluji? Vei dăruia? Fă-ți timp să te gândești care va fi reacția ta și să te rogi pentru ea.

Întrebare la extrem

ROMA: PTOLEMEU

Ziua 206

Voi sunteți sarea pământului. Dar dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra?

Matei 5:13

„Ești creștin?” De trei ori fu pusă întrebarea. De trei ori răspunsul fu: „Da”. Trei creștini fură martirizați. Conducătorul roman Urbicus nu îi suporta pe creștini, în anul 150 î.Hr.

Ptolemeu fusese acuzat că predica despre mântuirea care venea doar prin credința în Isus Cristos. El detesta înșelăciunea și păgânătatea din vremea sa. Prin urmare, când Urbicus îl întrebă dacă era creștin, nu putea să mintă. A trebuit să stea de partea neprihănirii și să răspundă cu îndrăzneală: „Da”. Pentru aceasta fu pus în lanțuri și bătut de multe ori.

El fu din nou adus dinaintea lui Urbicus. Din nou, i se puse o singură întrebare: „Ești creștin?”

Durerea și suferința nu puteau schimba realitatea. „Da”, răspunse din nou Ptolemeu.

Auzind de arestarea lui Ptolemeu, un bătrân veni la Urbicus și vorbi în apărarea lui. „De ce să execuți un învățător atât de bun? Ce folos îți aduce ție sau împăratului? Nu a încălcat nici o lege. Nu a făcut decât să spună că este creștin.”

Nedumerit de pledoaria omului, îl întrebă un singur lucru: „Ești și tu creștin?” Fără să dea înapoi, bătrânul răspunse plin de curaj: „Da, sunt”.

„Atunci i te poți alătura învățătorului.”

Ca și cum aceasta nu ar fi fost de ajuns, un alt om veni pentru a protesta la fel. Din nou, fu pusă întrebarea: „Ești creștin?”

Cei trei copii ai lui Dumnezeu fură executați pentru că au răspuns: „Da”.

Întrebarea este suficient de simplă: „Ești creștin?” E directă. Personală. E o chestiune de da sau nu. Atunci ce este atât de dificil la acest răspuns? Problema nu este că un creștin nu știe cum să răspundă. Adevărata problemă este că ceilalți nu ne pun această întrebare suficient de des. Nu trăim într-un mod atât de aparte încât cineva să se întrebe ce este deosebit la viața noastră. Trebuie să admitem că mult prea puțini oameni ne pun întrebarea pusă lui Ptolemeu. Aceasta este adevărata problemă. Când a fost ultima dată când modul tău de viață a trezit interesul colegilor, prietenilor sau vecinilor tăi, în-deajuns încât să te întrebe despre credința ta? Tu cunoști răspunsul – atunci trăiește astfel încât ceilalți să îți pună întrebarea.

Zâmbet la extrem

ROMÂNIA: MILAN HAIMOVICI

Celula rece și întunecată a închisorii era plină de creștini români hotărâți să aducă lumina lui Isus în întuneric. Unul dintre acești deținuți era un credincios de origine evreiască pe nume Milan Haimovici.

Ziua 207

Bucurați-vă în nădejde. Fiți răbdători în necaz. Stăru-iți în rugăciune.

Romani 12:12

Într-o zi, Milan intră în discuție cu un coleg de celulă, un mare om de știință, dar ateu. Milan nu se ridică la nivelul intelectual și cultural al profesorului, dar îi vorbește despre Isus. Profesorul i se adresează cu dispreț: „Ești ditamai minciinosul. Isus a trăit acum două mii de ani. Cum poți să spui că umbli și vorbești cu El?”

Milan îi răspunde: „E adevărat că a murit acum două mii de ani, dar a și înviat și trăiește până în prezent”.

Atunci, profesorul îi aruncă o provocare lui Milan: „Bine, tu spui că vorbești cu tine. Care este expresia de pe fața Lui?”

Milan spuse: „Uneori îmi zâmbeste”.

„Ce minciună!”, râse profesorul. „Arată-mi cum zâmbeste.” Milan acceptă cu bunăvoință. Era tuns scurt și numai piele și os, cu cearcăne adânci în jurul ochilor. Era știrb și purta o ținută de pușcăriaș, dar un zâmbet atât de minunat apăru pe buzele lui. Chipul său murdar se luminează. Era atâta pace, atâta mulțumire și bucurie pe chipul lui.

Profesorul ateu își plecă capul și recunoscu: „Domnule, tu l-ai văzut pe Isus”.

Zâmbetul este o expresie umană firească de încredere, pace și mulțumire. Un zâmbet în momente de durere și suferință și chiar în momente de agonie poate oferi o dovadă supranaturală a lui Dumnezeu. Dacă Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, trăiește cu adevărat în inima noastră, atunci unii dintre noi trebuie să comunicăm chipurilor noastre Vestea cea bună! La biserică, uneori cântăm imnurile ca pe niște bocete la o înmormântare – gândurile ne sunt la mii de kilometri depărtare de cuvintele pe care le rostim. Ce dezvăluie chipul tău despre relația ta cu Isus? Ești un mărturisitor pentru cei pe lângă care treci pe stradă? Ești o mărturie a mulțumirii lui Cristos din inima ta? Sau ai sprâncenele încruntate de griji și buzele mereu strânse? Roagă-l pe Dumnezeu să te ajute să fii conștient de mesajul tăcut pe care îl transmiți și să te umple de bucuria Lui.

Încercare la extrem

IUDEEA: J. OSWALD SMITH

Ziua 208

Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.

Ioan 3:16

Domnul Isus Cristos a folosit o strategie anume atunci când i-a hrănit pe cei cinci mii de oameni care veniseră după El din localitățile apropiate. Se lăsa seara, iar ucenicii i-au zis lui Isus să trimită lumea acasă peste noapte. Isus avea însă un alt plan. I-a pus pe oameni să șadă în rânduri ordonate pe iarbă. După ce Isus a luat mâncarea și a mulțumit, ucenicii au început de la un capăt al rândului din față și au mers de-a lungul rândului dându-le tuturor câte o porție.

Predicatorul și scriitorul J. Oswald Smith pune în acest moment o întrebare neobișnuită: „Ucenicii au pornit imediat înapoi de-a lungul primului rând pentru a le oferi o a doua porție?”

Nu! Dacă ar fi făcut asta, cei din rândurile din spate s-ar fi ridicat și ar fi protestat vehement. Ar fi spus: «Veniți aici. Dați-ne o porție. De ce să primească cei din primul rând a doua porție înainte ca noi să o avem pe prima?»

Și ar fi avut dreptate. Vorbim despre a doua venire a lui Cristos. Mulți nu au auzit încă de prima venire. *De ce să audă cineva Evanghelia de două ori înainte ca toată lumea să o audă o dată?* Nici unul din mulțimea de cinci mii nu a primit o a doua porție până ce toată lumea nu a primit-o pe prima.”

Mulțor creștini le e teamă să meargă în țări unde nici un misionar nu a mai pus piciorul. E mult mai ușor să rămâi în zone cunoscute. Și totuși, Isus le-a poruncit credincioșilor să meargă „în toată lumea” și să găsească noi locuri unde numele lui Cristos nu a fost vestit. Interpretarea realistă a lui Smith cu privire la hrănirea celor cinci mii de oameni este o provocare la adresa metodei noastre când vine vorba despre evanghelizare. De ce majoritatea resurselor umane și bugetelor sunt concepute și direcționate către oameni care au auzit deja Evanghelia? De fapt, multe dintre astfel de țări sunt în pericolul unei inflații de biserici, în timp ce alte grupuri de populații nu au nici măcar o singură Biblie tradusă în limba lor. Poți, prin sprijinul tău, să contribui la echilibrarea balanței? Poți, prin viața pe care o duci, să aduci o schimbare majoră în efortul evanghelistic de mâine?

Ostatic la extrem

ANGLIA: BILL ȘI JOHN

Bill și John erau lângă docuri în sudul Angliei, când au văzut steagul românesc atârând la pupa unei nave. Era în anii în care România era condusă cu mână de fier de către comuniști.

Fără să schimbe prea multe cuvinte, ei au văzut șansa misiunii care li se deschidea în față, și-au dezlegat cutiile cu Biblii și au urcat la bord. Au intrat în sala de mese unde erau adunați toți cei treizeci și cinci de membri ai echipajului. Bill și John le-au explicat de ce veniseră și au început să scoată Biblii în limba română. Echipajul le-a acordat imediat întreaga lor atenție. Majoritatea nu auziseră niciodată până atunci de Dumnezeu și Fiul Lui, Isus.

Ziua 209

Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Cristos.

Când Bill și John au descoperit că nu au suficiente Biblii în românește, doi marinari vânjoși l-au apucat domol dar ferm de brațe pe Bill și l-au așezat pe un scaun. Scuzându-se, le-au spus într-o engleză stricată că Bill va sta aici până când John se va întoarce cu Biblii pentru ei.

Ostatic pentru niște Biblii – John nu știa dacă să râdă sau să plângă, dar era singura modalitate prin care românii puteau fi siguri că John se va întoarce. Dintr-o țară comunistă plină de promisiuni încălcate, ei nu aveau încredere în nimeni.

John s-a dus degrabă la birou și și-a umplut cutia cu Biblii în română. Într-o oră, era înapoi în sala de mese, unde echipajul a primit cu recunoștință Bibliile și au eliberat „ostaticul”.

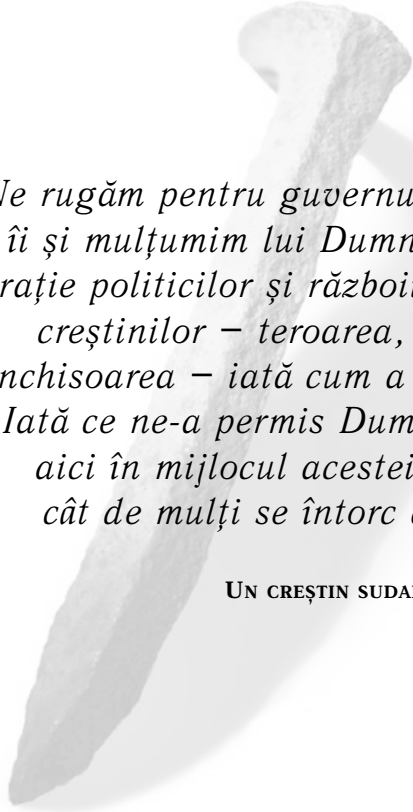
Romani 10:17

Răspândiți cuvântul. Asta a spus Isus să facem cu mesajul Evangheliei Sale. Oricum putem, oriunde mergem, orice facem trebuie să aibă legătură cu răspândirea cuvântului despre Cristos. Angajamentul nostru ne poate duce până la docuri sau pur și simplu la un mic dejun împreună cu vecinul nostru necredincios. Oricum ar fi, trebuie să fim pregătiți să le împărtășim Cuvântul lui Dumnezeu acelor care sunt pierduți din punct de vedere spiritual. Tu ești hotărât să transmiți cuvântul despre Cristos? Ești conștient de timpul limitat pe care s-ar putea să îl ai pentru a-ți duce la îndeplinire misiunea? Nu mai pierde nici o clipă, gândind că altcineva va face treaba în locul tău. Ce poți face astăzi pentru a răspândi Vestea cea bună?

Ziua 210

*Ne rugăm pentru guvernul Sudanului, dar
îi și mulțumim lui Dumnezeu pentru el.
Grație politicilor și războiului lui împotriva
creștinilor – teroarea, amenințările,
închisoarea – iată cum a crescut biserica.
Iată ce ne-a permis Dumnezeu să facem
aici în mijlocul acestei situații! Iată
cât de mulți se întorc către Cristos.*

UN CREȘTIN SUDANEZ

Tiparniță la extrem

CHINA: KATI LI

Vizitatorii veneau pe ascuns acasă la bătrâna chinezoaică. Aceștia erau conduși după o perdea, după care se târau mai bine de o sută de metri printr-un tunel lung și întunecat ce dădea spre două încăperi mici, ca niște grote.

Într-una dintre încăperi, o creștină de nouăsprezece ani pe nume Kati Li opera o mică presă primitivă. Luni la rând, Kati lucra în această grotă, tipărind ilegal cărți și alte materiale creștine. Dacă era dată în vileag, nu mai putea să își arate chipul în public.

Ziua 211

Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Cristos.

Dar pe măsură ce presa secretă producea mai multe cărți și broșuri, Biroul de Securitate Publică (BSP) a devenit suspicios și a început să îi ia la întrebări pe săteni. Cei care știau despre presă nu au vrut să coopereze.

În cele din urmă, înfuriați de lipsa de cooperare, cei de la BSP au apelat la dinamită, aruncând în aer fiecare casă din sat, până când, într-un final, au ajuns la casa bătrânei. Grotă a fost descoperită și presa confiscată. Lucrătorii însă au reușit să scape în prealabil, nevătămați.

Până în ziua de azi, Kati Li și ceilalți lucrători rămân ascunși. Dacă ar fi găsiți, ar fi imediat închiși și probabil executați. Nu ar mai putea niciodată să își vadă prietenii și familia. Dar lucrarea și mărturia lui Kati dăinuie prin cărțile și broșurile pe care le-a tipărit. Până în ziua de azi, acestea sunt citite de mii de creștini chinezi.

Filipeni 1:6

Poate fi întreruptă. Poate fi deviată. Poate fi chiar temporar suspendată. Dar Împărăția lui Dumnezeu înaintează în mod constant. Ea nu poate fi niciodată oprită. Cristos a pus în mișcare Împărăția odată cu Marea Trimitere a ucenicilor Lui. Începând din acea zi, numărul celor care s-au adăugat Împărăției a continuat să crească cu forță deplină în ciuda împotrivirii vrăjmașilor. Desigur, mulți au încercat să oprească Evanghelia cu totul, dar nu au reușit. Tu te-ai confruntat vreodată cu o întrerupere a lucrării tale de slujire? Ți-ai făcut griji că nu îți mai poți aduce aportul din cauza unor situații neprevăzute? Nu uita, Dumnezeu încă nu a terminat cu tine. Consecințele lucrării tale în numele Evangheliei vor continua să existe atâta vreme cât îi rămâi credincios Lui.

„Bogații” la extrem

ASIA DE SUD-EST: CREȘTINI HMONG

„I-au înfipt unuia un cuțit lung în gură și i-au turnat apă clocotită pe gât altuia care a fost prins cu o Biblie. O familie întreagă a fost înecată.”

Credincioșii din tribul Hmong din Asia de Sud-Est au acceptat să își înregistreze mărturia pe o casetă video. Ei au vrut să îi încurajeze pe creștinii din Occident.

Ziua 212

Un creștin Hmong a spus: „Autoritățile comuniste se simt amenințate fiindcă atât de mulți din populația Hmong au devenit creștini. Îi bat pe creștini în încercarea de a-i sili să se închine din nou la spiritele rele”.

„Poliția locală ne-a interzis să ne facem creștini. Ne-au amenințat că ne bagă la închisoare și chiar că ne omoară”, a adăugat o femeie. „Dar dacă trebuie să murim în numele lui Cristos, suntem pregătiți.”

Acești credincioși sunt pregătiți să înfrunte pericole și mai mari pentru a arăta lumii că stau cu fruntea sus în fața persecuției. Tribul Hmong este cel mai mare din Asia de Sud-Est și cunoaște cea mai mare răspândire a creștinismului. Este, de asemenea, unul dintre cele mai persecutate grupuri etnice.

Încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere, și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Cristos.

O altă femeie a spus: „Mulțumesc lui Dumnezeu că am rămas puternici. Cred că persecuția este doar o încercare a credinței noastre în Cristos. Ea scoate la iveală adevăratele bogății. Scoate la lumină aurul și argintul. Ne rugăm doar să fim credincioși până la capăt”.

1 Petru 1:7

Oțelul este întărit printr-un proces de călire, fiind adus la temperaturi extreme, bătut pentru a fi modelat și răcit. Apoi procesul este reluat în repetate rânduri, fiind încălzit, bătut pentru îndepărtarea impurităților și apoi răcit, astfel încât metalul să se lege. Un proces similar de călire ne întărește credința. Atunci când înfruntăm focul urii din partea altora, bătuți prin persecuție și răciți de încurajarea blândă a prezenței lui Dumnezeu, impuritățile sunt îndepărtate, iar credința noastră se întărește. Ai identificat acest proces de călire în viața ta? Să nu îi opui nicidecum rezistență. Învață de la frații și surorile tale din tribul Hmong. Vrajașii tăi nu își dau seama că vei fi mai puternic drept rezultat al urii lor.

Limitare la extrem

EUROPA DE EST: MIHAI

Dubița Volkswagen a lui Mihai înainta încet, centimetru cu centimetru, către punctul de frontieră. Șopti nelineștit o scurtă rugăciune: „Doamne, Isuse, te rog ocrotește Cuvântul Tău și nu lăsa să fie găsit și confiscat de grăniceri”.

Pe un ton aspru și metodic, grănicerii îi ordonară să se dea jos din dubiță și începură lista de întrebări: „Ce vă aduce în țara noastră? Vizitați pe cineva aici? Dacă da, pe cine? Aveți vreo armă?”

Ziua 213

Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu, și nu de la noi.

Mihai răspunse cu atenție la fiecare întrebare, dar inima îi bătu cu putere când, cu colțul ochiului, îl văzu pe un grănicer uitându-se sub scaunul dubiței. Începu să obosească de la atâta stat în picioare. Mulțumiți de răspunsurile lui Mihai, grănicerii îi permisă în cele din urmă să intre în țară, cu bunurile sale de preț ascunse cu succes de privirea lor.

Ani de zile, acest tânăr curier a introdus literatură evanghelică în țările comuniste din Europa de Est, încercătura lui secretă nefiind niciodată descoperită. Mihai era un om de rând a cărui viziune extraordinară era o adevărată provocare. Nu avea picioare – îi fuseseră amputate aproape până la șolduri – dar era hotărât să nu lase acest handicap să-i stea în cale.

La fel ca apostolul Pavel, Mihai știa că puterea lui Cristos în slăbiciunea lui este desăvârșită. După ce a putut beneficia de proteze din metal, acesta punea materialele tipărite în partea goală a fiecărei proteze și pornea nerăbdător la drum.

2 Corinteni 4:7

Dumnezeu este adeptul egalității de șanse când vine vorba să intri în slujba Lui. Mihai a văzut în limitarea sa mai degrabă o extraordinară cale de a se alătura lui Dumnezeu într-un mod creativ. Fiecare slăbiciune poate fi o șansă pentru o modalitate unică de slujire. De exemplu, cei care au trecut prin tragedia unui divorț în familie îi pot ajuta pe cei aflați într-o situație similară, în vreme ce alții nu o pot face. Care sunt lucrurile pe care multă vreme le-ai considerat ca fiind un neajuns în ce privește utilitatea ta în Împărăția lui Dumnezeu? Gândește-te la aceste lucruri din perspectiva lui Dumnezeu. Apoi oferă-i-le Lui și vezi cum le poate folosi spre slava Sa și câștigul tău.

Comoară și mai în extrem

TADJIKISTAN: CONGREGAȚIA GRACE SONMIN

Era duminică și congregația Bisericii Grace Sonmin din Dushanbe, în Tadjikistan, se adunase pentru slujba săptămânală de închinare. Chiar dacă țara se eliberase acum de sub regimul opresiv comunist, musulmanii radicali se opuneau fățiș bisericii. Opresiunea trecuse doar de la o autoritate teroristă la alta.

Ziua 214

Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru. Căci noi, cei vii, totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor.

2 Corinteni 4:10-11

În timp ce pastorul invitat își încheia predica, o explozie puternică în spatele bisericii zgudui clădirea. O bombă. Într-o clipă, credincioșii trecură de la închinarea la Dumnezeu la o fugă disperată pentru a-și salva viața. Încercară să scape în hol, dar o altă bombă explodă în dreptul căii de evacuare. Trupuri și sânge se împrăștiară peste tot în biserica numită odată „sanctuar”.

O bătrână era întinsă la pământ, incapabilă să se miște. Biblia din care citea cu câteva momente în urmă în timpul slujbei căzuse lângă ea, pătată de sânge. Era deschisă la o pagină unde încercuise trei versete înainte de atacul asupra bisericii sale. „Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu, și nu de la noi. Suntem încolțiți în toate chipurile, dar nu la strâmtoare; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți; prigoniți, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu omorâți” (2 Corinteni 4:7-9).

Musulmanii radicali i-au considerat dispensabili pe acești oameni nevinovați, în numele cauzei lor. Dar morțile credincioșilor au strălucit precum niște nestemate, ca o mărturie a credințioșiei lui Dumnezeu. Vrăjmașul poate că a zdrobit trupul acelei bătrâne – „vasul ei de lut” – dar bogăția ei interioară a fost scoasă la lumină în timp ce duhul i s-a ridicat la ceruri, la câteva zile după atac. Suntem mai mult ca niciodată conștienți că moartea poate veni pe neașteptate din partea vrăjmașului nostru. Și totuși, nu trebuie să te temi de moarte. La urma urmei, cel mai rău lucru pe care ni-l poate face vrăjmașul este să ne ucidă trupurile muritoare. Trupul tău fizic nu este adevăratul „tu”. Găsește-ți astăzi mângâierea în conștiința faptului că bogăția sufletului tău nu poate fi atinsă.

Începuturi la extrem

STATELE UNITE: RICHARD ȘI SABRINA WURMBRAND

Într-o frumoasă zi de toamnă, în 1967, cuplul stătea în fața vechii mașini de scris, în micuța bucătărie a noii lor case – în Statele Unite. Nu cu mult timp în urmă, pastorul Richard Wurmbrand se afla într-o celulă rece și întunecată de închisoare din România din cauza lucrării sale pastorale în cadrul bisericii subterane. Soția lui, Sabina, fusese condamnată la muncă silnică într-un lagăr.

Ziua 215

Purtați-vă cu înțelepciune față de cei de afară; răscum-părați vremea.

Coloseni 4:5

Cuplul medita la mesajul pe care Dumnezeu li-l dase. Voiau să împărtășească încercările și biruințele trăite în confruntarea cu persecuția creștinilor din țările de pretutindeni. Cuplul fusese avertizat de Securitatea română să nu vorbească împotriva comunismului, dar această amenințare nu îi putea opri. Erau obligați să facă auzită vocea trupului suferind al lui Cristos – o voce care fusese ignorată și uitată de mulți oameni din lumea liberă.

Cuvintele curgeau cu ușurință pe pagină și în scurtă vreme aveau prima ediție a jurnalului Vocea Martirilor. Au început cu doar o sută de dolari și câteva sute de nume și adrese de creștini care voiau să știe cum ar putea ajuta.

Viziunea născută într-o carceră s-a dezvoltat, devenind acum o organizație internațională dedicată slujirii bisericii persecutate. Milioane de numere ulterioare ale jurnalului Vocea Martirilor au fost distribuite pe tot globul în peste o duzină de limbi.

Trebuie să începi de undeva. Acolo începe întotdeauna o idee bună despre slujirea lui Dumnezeu: undeva. În slujirea lui Cristos nu contează de unde începi, când sau cum, atâta vreme cât începi. Mulți își amână mereu visele în loc să înceapă de undeva. Ne spunem că îl vom sluji pe Cristos într-o zi: când vor crește copiii și vor pleca de acasă, când vom reuși în sfârșit să ne plătim facturile și vom putea să contribuim și noi financiar. De fiecare dată când spunem că vom începe să îl slujim pe Cristos după ce vom termina de făcut altceva, ratăm esența chemării noastre. Ce te cheamă Dumnezeu să faci? Nu când te cheamă să faci, ci mai degrabă ce vrea să fie dus la îndeplinire. Ce faci tu acum pentru a începe să împlinești chemarea Lui?

Fin la extrem

GRECIA: TIMOTEI

Deși Timotei era tânăr, Pavel l-a încurajat să fie un exemplu pentru toți. El a arătat că se poate ridica la înălțimea acestor învățători.

Timotei era din Lystra, unul dintre orașele pe care Pavel le-a vizitat în prima sa călătorie misionară. Tatăl lui era grec, iar mama și bunica erau creștine evreice, care l-au influențat puternic pe tânărul Timotei. De fapt, Biblia arată că acestea au fost exemple de credință pentru el. Pavel trebuie să fi observat potențialul lui Timotei de a deveni el însuși un credincios puternic. Când apostolul a venit în al doilea său voiaj, cu Silas și Luca, Timotei li s-a alăturat și au călătorit împreună în Macedonia.

Ziua 216

Tu să rămâi în lucrurile pe care le-ai învățat și de care ești deplin încredințat, căci știi de la cine le-ai învățat.

Pavel l-a considerat pe Timotei ca pe fiul său întru credință. Când biserica din Efes a avut nevoie de un pastor, Pavel l-a lăsat pe Timotei acolo pentru a-i învăța și încuraja pe credincioșii din oraș. Timotei a împărtășit viața și lucrarea lui Pavel. Poate că a fost alături de el chiar și în ziua în care acesta a fost decapitat în Roma, întrucât Pavel l-a chemat să vină într-o ultimă vizită.

După moartea lui Pavel, Timotei s-a întors la Efes pentru a conduce biserica de acolo. A continuat să condamne închinarea la idoli care i-a îmbogățit pe mulți din Efes. Când Domițian a ratificat a doua mare persecuție romană a creștinilor, idolatrii au prins curaj. Timotei a fost ucis cu pietre în jurul anului 98 d.Hr. – credincios până la final, așa cum l-a învățat Pavel.

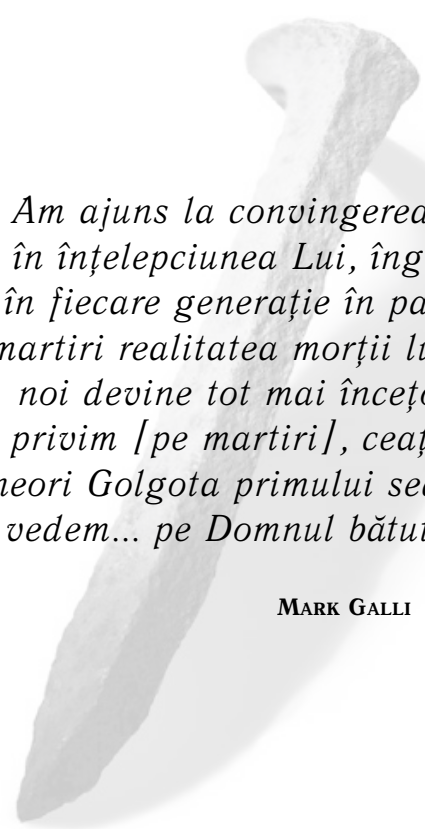
2 Timotei 3:14

De la nimeni nu se așteaptă și nimeni nu este încurajat să-și trăiască viața creștină singur. De fapt, este imposibil să faci asta. La fel cum Pavel l-a îndrumat pe Timotei, și noi avem nevoie de cineva care să ne arate calea și să creadă în potențialul nostru de a aduce o schimbare în numele lui Cristos. Ne dezvoltăm urmărindu-i pe alții care conduc prin puterea exemplului comunitatea, biserica, familia sau școala din care facem parte. Când începem să ne asumăm propria noastră poziție de influență, avem nevoie de suporteri care să ne încurajeze de pe margine spre un angajament și mai puternic. Cine este exemplul tău de credință? Cine își asumă responsabilitatea de a te învăța cum să trăiești pentru Cristos? Poate fi un membru apropiat de familie, un prieten sau un pastor. Mulțumește-i lui Dumnezeu pentru influența pe care aceștia o au în viața ta.

Ziua 217

*Am ajuns la convingerea că Dumnezeu,
în înțelepciunea Lui, îngăduie martiriul
în fiecare generație în parte fiindcă fără
martiri realitatea morții lui Cristos pentru
noi devine tot mai încețoșată... Când îi
privim [pe martiri], ceața care învăluie
uneori Golgota primului secol este risipită și
îl vedem... pe Domnul bătut în cuie pe cruce.*

MARK GALLI

Chipuri la extrem

ROMÂNIA: PASTORUL ÎNCARCERAT

„E uimitor cum îl poți vedea pe Isus pe chipurile altor credincioși. Chipurile lor strălucesc și este o realizare deosebită ca slava lui Dumnezeu să strălucească pe chipul unui creștin în închisorile comuniste. Nu ne spălam, iar eu nu m-am spălat vreme de trei ani, dar slava lui Dumnezeu strălucea chiar și de dincolo de crusta de murdărie. Și întotdeauna aveau zâmbete triumfătoare pe chipurile lor”, scria un pastor întemnițat.

Ziua 218

Inima vi se va bucura și nimeni nu vă va răpi bucuria voastră.

Ioan 16:22

„Știi despre alți creștini care au fost eliberați din închisorile comuniste, cum am fost și eu. La fel ca ei, am fost oprit de mai multe ori pe stradă de trecători care mă întrebau: «Domnule, ce se petrece cu tine? Arăți atât de fericit. De unde îți tragi fericirea?» Le spuneam că din numeroșii ani petrecuți în închisorile comuniste suferind pentru Mântuitorul meu.

Nu reușeau să înțeleagă, fiindcă gândul lor nu îi putea duce dincolo de greutățile propriilor lor vieți. Nu învățaseră să umble în Duhul și să aibă experiența prezenței lui Dumnezeu. Mulți și-ar spune: «Dacă ai ști ce viață am: un soț care mă bate, o soție care mă cicălește și copii care mi-au frânt inima.» Sunt multe greutăți materiale și frământări sufletești. Dar ce rămâne din ele? Cum se compară ele cu bucuria de a-l cunoaște pe Isus?»

Ceea ce Isus dăruiește nimeni nu poate lua înapoi. El ne dăruiește bucurie prin prezența Sfântului Duh în noi. Și chiar dacă împrejurările în care ne aflăm se înnegurează și se întunecă tot mai mult, bucuria noastră strălucește în continuare. Nici cea mai neagră murdărie, după trei ani într-o închisoare comunistă, nu poate ascunde bucuria creștină. Nu suntem neapărat fericiți pentru necazul nostru. Nu ne bucurăm pentru durerea noastră. Și totuși, rămânem plini de bucurie datorită prezenței lui Cristos în durerea noastră. Tu ți-ai pierdut sentimentul de bucurie? Trebuie să îți dai seama că nimeni nu îți poate lua bucuria. Dacă viața ta este lipsită de bucurie, e pentru că renunți de bună voie la ea din cauza împrejurărilor în care te afli. Roagă-l pe Dumnezeu să îți redea astăzi bucuria în El.

Vindecare la extrem

PAKISTAN: ASIF

Asif își rupse piciorul fiind lovit de o mașină pe o stradă din Pakistan. În toiu durerii, simți o mână pe piciorul său. Ridică privirea și văzu o femeie rugându-se lui Isus ca să-l vindece. Pe Asif îl cuprinsese furia, fiindcă era musulman. Apoi, o energie stranie începu să-i curgă prin corp. Piciorul lui se îndreptă, iar osul se refăcu. În cele din urmă, ajunse pe jos acasă de la locul accidentului.

Ziua 219

Urechea mea
auzise vorbindu-se
de Tine; dar acum
ochiul meu Te-a
văzut.

Iov 42:5

Avid să cunoască mai multe despre acest „Isus” care l-a vindecat, citi și despre alte minuni ale lui Isus în Biblia pe care femeia aceea i-o dăduse. Asif s-a dus la *mulvi* (lider religios), la moscheea lui, pentru a-i pune întrebări. „De ce vorbești despre Isus?”, îl întrebă *mulvi* batjocoritor. „Cum aş putea să nu mă interesez de El?”, întrebă Asif. „El m-a vindecat.”

Mulvi împreună cu alții de la moschee îl închiseră pe Asif într-o cameră și îl obligară să bea otravă, gândindu-se că dacă moare înainte de a-l accepta pe Cristos va putea încă ajunge în rai. Totuși, Asif se ridică și îl chemă pe Isus.

Deodată, o lumină strălucitoare umplu camera prăfuită. Asif jură: „Viața asta este pentru Tine. Atâta vreme cât sunt pe pământ voi lucra pentru Tine”.

De atunci, familia lui Asif l-a repudiat și a fost bătut în repetate rânduri fiindcă refuză să înceteze a le spune oamenilor despre noul lui prieten, Isus Cristos.

Uneori trebuie să cunoaștem pe viu puterea lui Dumnezeu înainte de a crede. De fapt, mulți necredincioși preferă să dezbată despre religie de la distanță, fără să aibă parte de o întâlnire spirituală personală. Nimeni nu poate contesta o experiență personală. Cel ce o trăiește este singurul expert în privința asta. A-l întâlni pe Dumnezeu înseamnă să ai experiența puterii Lui și să-i simți prezența. Biblia oferă multe exemple de necredincioși care s-au confruntat cu puterea lui Dumnezeu. Răspunsul unora a fost să se închine. Alții au opus rezistență și au suferit consecințele. Oricum ar fi, o persoană nu mai este niciodată aceeași după o experiență cu Dumnezeu. E ca și cum Dumnezeu spune unei inimi stăpânite de îndoială: „Exist cu adevărat. Obișnuiește-te cu ideea”. Ție cum ți-a arătat Dumnezeu că este adevărat? Cu cine poți împărtăși experiența ta?

Baloane la extrem

COREEA DE NORD: FAMILII COREENE

„Buni, uite ce am găsit!” Fetița nord-coreeană era foarte încântată. Ținea în mână ceva ce nu mai văzuse niciodată. Bunica se uită cu ochii ei slăbiți, dar nu putu să distingă detaliile. Așa că o chemă pe mama fetei. „Hai, te rog, să-mi spui ce a găsit copilul ăsta.”

Ziua 220

Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.

2 Timotei 3:16-17

Fiica bătrânei intră în cameră și luă obiectul din mâna zbârcită a mamei. Fiica începu să citească vorbele tipărite pe balonul frumos din plastic. „Domnul Isus vă iubește. Frații și surorile voastre nu v-au uitat. Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu.”

Bunica exclamă: „E din Scriptură! Ne-au trimis versete din Biblie pe un balon! Te rog citește mai departe”.

Pe balonul din plastic erau cuvinte de încurajare pentru cele trei generații de coreence. Conținea un mesaj de la creștinii din Occident și peste șase sute de versete biblice, transportându-l pe cititor de la facere până la cruce și la a doua venire a lui Isus Cristos. În ultimul deceniu, mai bine de o sută de mii de astfel de „baloane-Scriptură” au sosit plutind în Coreea de Nord.

Lucrarea organizației Vocea Martirilor a găsit o cale inedită de a le aduce acestor oameni oprimați Cuvântul lui Dumnezeu și Evanghelia. În Psalmul 19:1 se spune: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui”.

Asemenea baloanelor din această întâmplare, Dumnezeu își dorește ca prin mințile și inimile noastre să plutească versete din Scriptură care să ne dea curaj în momentele în care avem cea mai mare nevoie. Cu toate acestea, El nu poate aduce în mintea noastră versete care nu au existat niciodată acolo. În mod ironic, deși trăim într-o societate liberă, ne comportăm adesea ca și cum am trăi într-un regim opresiv precum cel din Coreea de Nord, fără acces la Cuvântul lui Dumnezeu. Citim Biblia sporadic și rareori, ca și cum nu am dispune nici măcar de un exemplar al Scripturii. Poate că este timpul să îl rugăm pe Dumnezeu să ne trimită „plutind” Cuvântul Lui peste hotarele minții noastre închise. Fă-ți timp să citești Biblia în fiecare zi și cere-i lui Dumnezeu să îți reînnoiască dorința pentru Cuvântul Lui.

Încredere la extrem

PAKISTAN: AZRA BIBI

„M-am rugat zi și noapte, cerându-i lui Isus al meu: «Tu ești totul pentru mine. Nu am tată, frate sau soră... Te rog, trimite-mi un înger. Cine mă poate elibera din această robie?»” Azra Bibi a spus: „După șapte luni, Dumnezeu mi-a răspuns la rugăciuni.”

Ziua 221

lată, Dumnezeul nostru... ne va scoate din mâna ta, împărate. Și chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi și nici nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai înălțat!

Daniel 3:17-18

În vârstă de douăzeci și opt de ani, Azra Bibi s-a născut în singura familie creștină angajată la cuptorul de cărămidă al lui Malik Saleem. Ea a învățat să îl iubească pe Dumnezeu și să i se închine de la mama ei, care lucra lungi ore istovitoare făcând cărămizi, pentru un câștig de doar 1,14 dolari. „Proprietarul cuptorului nu ne dădea voie să ne ducem la biserică”, a spus Azra. Ele se furișau afară pentru a merge la biserică și a auzi despre minunile lui Isus de câte ori puteau.

Într-o zi, Azra și mama ei au fost bătute de niște femei musulmane, care le-au numit „javre”. Câțiva bărbați le-au târât pe Azra și mama ei până la biroul proprietarului cuptorului, care era furios. Acesta le-a spus cuvinte grele și le-a închis într-o încăpere. Târziu în acea noapte, au scos-o pe mama Azrei din cameră. Zece zile mai târziu, prietena mamei sale i-a spus Azrei: „Mama ta nu mai este în lumea asta acum. Patronul cuptorului a violat-o, i-a ciopârțit trupul și l-a ars în cuptor.” Asistentului patronului, un bărbat de șaptezeci de ani pe nume Muhammad Akram, i-a făcut avansuri Azrei și a violat-o. A încercat să o silească să se mărite cu el și să se convertească la islam.

Un grup de creștini au obținut, în cele din urmă, eliberarea ei, plătindu-i datoria de 1.100 de dolari către proprietar. „Ce moment”, a exclamat ea. „Am plâns dinaintea Domnului meu... și am mai plâns... fiindcă îmi era dor de mama.” Unul dintre frații creștini a dus-o acasă la el și i-a oferit mâncare, îmbrăcăminte și lucruri de strică necesitate. Azra își reface acum viața.

Încrederea este un lucru greu de obținut, mai ales când treci printr-o experiență ca a Azrei. Chiar dacă știa posibilele consecințe pe care le putea suferi rămânând fidelă credinței sale, nu s-a lepădat de Cristos și nici nu a deznădăduit. A continuat să se bizuie pe Domnul, deschizându-și sufletul către El în rugăciune. Nu ne confruntăm des cu situații atât de extreme, dar avem aceeași datorie de a ne pune încrederea în Dumnezeu, indiferent de ceea ce se întâmplă. Care sunt situațiile în care Dumnezeu îți cere să ai încredere în El, indiferent de rezultat?

Certitudine la extrem

ROMA: IUSTIN

„Dacă ești biciuit sau decapitat ca un răufăcător, crezi totuși că te vei ridica la ceruri?”, întrebă Rusticus, prefectul orașului.

„Cred că dacă îndur aceste lucruri voi avea ceea ce Isus mi-a făgădu-it”, spuse Iustin. „Întrucât știu că darul vieții oferit de El se păstrează pentru cei ce rămân în El, până la sfârșitul lumii.”

„Crezi așadar că vei primi o răsplată acolo?”

„Nu cred, o știu. Sunt sigur de asta.”

Rusticus se lăsă pe spate, pierzându-și răbdarea. „Trebuie să accepți să aduci o jertfă zeilor.”

Iustin rămase neclintit. „Nici o persoană cu mintea întregă nu ocărăște comuniunea cu Dumnezeu alegând calea necredinței.”

Rusticus se săturase. „Dacă nu te supui, vei fi executat fără milă.”

„Știi că dacă mor pentru mărturisirea Lui nu am de ce să mă tem. Socotesc că a muri pentru un asemenea motiv este mântuirea și nădejdea noastră înaintea lui Cristos”, răspunse Iustin.

Ceilalți aflați alături de Iustin ziseră și ei: „Fă ce vrei, fiindcă noi suntem creștini și nu aducem jertfe idolilor”.

Rusticus pronunță sentința pentru creștinii care nu i s-au supus. „Acești oameni, care au refuzat să aducă jertfe zeilor și nu s-au supus ordinelor împăratului, vor fi biciuiți și decapitați conform legii”.

Când Iustin le-a zis călăilor lui: „Puteți să ne omorâți, dar în realitate nu puteți să ne faceți nici un rău”, au fost cuvintele unui nebun? A fost confuz în timp își contempla moartea sigură? Nu, era sigur de un singur lucru: darul vieții veșnice oferit de Isus Cristos. În timp ce contempla la sfârșitul vieții sale pământești, Iustin aproape că a putut vedea frumusețea casei sale cerești. Frica de a-ți pierde viața pământească este pentru tine mai mare decât certitudinea vieții veșnice în cer? Moartea nu este un moment potrivit pentru îndoială. Rezolvă această problemă cât timp ești în viață și sănătos. Primește darul vieții veșnice de la Dumnezeu printr-o relație mântuitoare cu Isus Cristos.

Ziua 222

Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă.

Matei 10:28

Antor la extrem

ANGLIA: JOHN FOXE

John Foxe, un tânăr profesor la Colegiul Magdalen, a spus în rugăciunea sa: „Își spun preoți și slujitori ai Tăi, dar se închină lor înșile și puterii lor politice. Ajută-i să își dea seama că nu este nevoie de alt mediator între Dumnezeu și om decât Isus Cristos și Cuvântul Lui”.

Ziua 223

Nouă ni s-a adus o veste bună ca și lor; dar lor Cuvântul care le-a fost propovăduit, nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit.

Evrei 4:2

Cineva l-a auzit pe John și l-a raportat imediat la conducerea colegiului. A fost acuzat că prin convingerile lui se răzvrătește împotriva statului și a bisericii oficiale.

Din cauza asta, lui John i-a fost greu să își găsească de lucru ca profesor. Într-o zi, istovit de foame, se ruga într-o biserică. Un om pe care John nu îl mai întâlnise niciodată a apărut deodată și i-a îndesat niște bani în mână. „Capul sus”, i-a zis. „În câteva zile o să apară un nou loc de muncă pentru tine”. După câteva zile, era angajat ca meditator.

Sub domnia lui Henry VIII, creștinii precum John erau tolerați. Când Mary I a venit la putere însă, a executat pe oricine sfida edictele religioase ale statului. Trei sute de oameni au murit în timpul domniei sale de cinci ani. John și soția lui însărcinată au fugit din Anglia în Belgia, abia scăpând de arestare.

Ca o apologie a celor care au murit pentru credința lor, John a scris „Cartea Martirilor”.

Una e să citești despre persecuție și alta e să o trăiești pe viu. La fel, mulți oameni citesc despre viețile creștinilor devotați și le admiră curajul de la distanță. Dar ei nu au o experiență nemijlocită a credinței, care să fie a lor personală. În vreme ce preamăresc curajul martirilor, ei nu îl cunosc direct de la sursă: o relație personală cu Isus Cristos. Ei pot citi mesajul Evangheliei, dar nu răspund prin credința lor. Martirii au trăit și au murit chemându-i pe ceilalți, inclusiv pe opresorii lor, la credința în Cristos. Este posibil oare ca ei să te cheme pe tine la dăruirea creștină chiar și acum, când citești poveștile despre ei? Nu te rezuma doar la a preamări credința lor atunci când ești invitat să o trăiești pe viu.

Ziua 224

*Închisoarea nu este o piedică în calea
unei vieți creștine folositoare.*

PASTORUL RICHARD WURMBRAND

Pedeapsă la extrem

ANGLIA: JOHN WYCLIFFE

Într-o friguroasă zi britanică din 1428, niște bărbați străbăteau ireverențios cimitirul. Unul din ei, îmbrăcat în veșminte preoțești alese, spuse: „Aici e. Săpați. Să terminăm repede cu asta.”

Când lopețile se loviră într-un final de ceva solid, omul în veșminte alese se apropie privind cu mâinile în sân și spuse: „Deschide”.

Ziua 225

„Dar, domnule, e aici de cincizeci de ani!”, îi răspunse unul dintre săpători. „Nu cred să fi rămas mare lucru!”

Liderul religios se scutură și ridică din umeri iritat. „Atunci scoate-l cu totul. O să ardem tot.”

Ce a putut să-l mânie atât de tare pe acest om? De ce să sape după corpul unui om la cincizeci de ani după moartea lui pentru a-l arde în mod solemn ca pe un eretic? În jurul anului 1376, John Wycliffe publicase doctrina „stăpânirii care se găsește în har”. Acest mesaj controversat spune: „Evanghelia singură este suficientă pentru a conduce viețile creștinilor de pretutindeni”.

Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea.

De asemenea, Wycliffe a început să traducă Biblia Vulgata din latină în engleză și să o distribuie în secret sub formă de broșuri și cărți. Și-a continuat această lucrare până la moartea lui din 1384, cu 133 de ani înainte de Reformă.

„Aruncați cenușa în râu”, porunci omul când focul se stinse. „Aceasta ar trebui să fie ultima dată când auzim despre John Wycliffe și învățăturile lui”. Încă 100 de ani vor mai trece până ca Biblia engleză să poată fi citită în mod legal.

Romani 5:3-4

Oțicialii religioși au făcut tot posibilul să facă dispărute „rămășițele” lui John Wycliffe. În schimb, se pare că fiecare țin din cenușa trupului ars al lui John purta în el o nouă sete pentru Cuvântul lui Dumnezeu în întreaga Europă. Eforturile lor nu doar că și-au ratat ținta, dar în realitate au ajutat cauza lui Cristos. În mod similar, îl putem vedea adesea pe vrăjmașul nostru, Satana, străduindu-se din răspuțeri să suprimă creștinismul. Dar încercările se întorc împotriva lui, în cel mai bun caz. Dumnezeu îngăduie persecuția pentru a-i inspira pe credincioși și a le insufla un devotament și mai mare. Tu permiți ca persecuția suferită de tine să se desfășoare în acord cu planul lui Dumnezeu? Ai putea să vezi curând că împotrivirea opresorilor tăi te fac mai puternic și că blestemele lor aduc asupra ta binecuvântările lui Dumnezeu.

Martiriu la extrem – partea întâi

ROMA: CARP

„Primul meu nume, pe care eu mi l-am ales, este acela de creștin. În lume mi se spune Carp.”

„Cunoști ordinele împăratului”, îi spuse proconsulul. „Trebuie să te închini zeilor atotputernici ai Romei. Așadar, te sfătuiesc să vii și să le aduci jertfe.”

„Eu sunt creștin. Îl cinstesc pe Cristos, Fiul lui Dumnezeu, care a venit nu cu mult timp în urmă pentru a ne mântui și ne-a eliberat de nebulnia diavolului. Nu voi aduce jertfe acestor idoli. Ei reprezintă niște năluci, în cel mai bun caz, sunt de fapt niște demoni. Mi-e cu neputință să le aduc jertfe.”

„Trebuie să le jertfești. Cezar a poruncit.”

„Cei vii nu le jertfesc celor morți.”

„Tu crezi că zeii sunt morți?”

„Nu au fost niciodată oameni, nici nu au trăit, ca să poată muri. Cei care li se închină sunt prinși într-o mare amăgire.”

„Prea mult te-am îngăduit să spui aceste absurdități și să îi defăimezi pe zei și pe majestatea sa împăratul. Trebuie să încetezi acum, altfel va fi prea târziu. Vei aduce jertfe sau vei muri!”

„Nu pot aduce jertfe. Nu am adus niciodată jertfe idolilor și nu voi începe acum.”

Proconsulul ordonă să fie spânzurat și biciuit cu vergele din fier. În timpul schingiuirii, Carp striga: „Sunt creștin! Sunt creștin! Sunt creștin!”

Ziua 226

Propovăduirea crucii este o nebulie pentru cei ce sunt pe calea pierzării; dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu.

1 Corinteni 1:18

La fel ca pentru proconsulul din această poveste, mesajul Crucii le pare nebunesc celor care nu îl înțeleg. Iar dacă nu înțeleg un lucru, simt nevoia de a i se împotrivi. Poate că se tem de ceea ce nu înțeleg. Poate că mândria îi împiedică să accepte cu smerenie Evanghelia lui Dumnezeu prin credință. Oricare ar fi motivul, mai bine pier decât să își pună încrederea în mesajul Crucii. Trebuie să ne dăm seama că cei care contrazic creștinismul adesea o fac fiindcă nu pot să accepte adevărul prin credință. Tu te rogi pentru cei care se împotrivesc Evangheliei? Atunci când te rogi pentru cei care îi persecută pe alții, cere-i Sfântului Duh să îi ajute să înțeleagă mesajul Crucii.

Martiriu la extrem – partea a doua

ROMA: PAPIIUS

Proconsulul își îndreaptă atenția către Papius, nu departe de locul unde Carp atârna sângerând. „Ai copii?”, îl întreabă proconsulul.

„Oh, da, prin Dumnezeu am mulți copii.”

Unul din mulțimea din jur strigă: „Vrea să spună că are copii prin credința creștină”.

Auzind asta, proconsulul se înfurie și mai tare. „De ce mă minți spunând că ai copii?”, se răsti.

„Îți spun adevărul. În fiecare zonă și cetate am copii întru Dumnezeu.”

Proconsulul clocotea în continuare de mânie. „Vei aduce jertfe, altfel vei avea aceeași soartă precum Carp! Ce ai de spus acum?”

Papius răspuse fără șovăire: „L-am slujit pe Dumnezeu de tânăr. Niciodată nu am adus jertfe idolilor. Sunt creștin. Nu există cuvânt mai deosebit sau mai minunat pe care să îl pot spune decât că sunt creștin”.

Proconsulul porunci să fie spânzurat alături de Carp și să fie biciuit cu vergele din oțel. Papius nu scoase nici un sunet, ci îndură ca un luptător curajos tot ce i se făcea.

Când proconsulul văzu dârzenia lor, porunci ca Papius și Carp să fie arși de vii. Amândoi coborâră singuri în amfiteatru, mulțumiți că în curând vor fi liberi de lumea aceasta. Papius fu țintuit de lemn. Când flăcările se ridicară, el spuse în tăcere o rugăciune și își dădu sufletul.

Ziua 227

Cât despre mine, fraților, când am venit la voi, n-am venit să vă vestesc taina lui Dumnezeu cu o vorbire sau înțelepciune strălucită.

1 Corinteni 2:1

Adesea, creștinii își fac griji cu privire la ce trebuie să spună atunci când sunt chemați să își apere credința. Când se ivește ocazia, căutăm să ne automotivăm, ca un student care repetă în minte întrebările de la un examen. „Dacă o să-mi ceară să susțin ideea Treimii?” „Ce spun dacă mă întreabă despre soarta celor care nu au auzit niciodată Evanghelia?” „Și cum susțin ideea imaculatei concepții?” În realitate, nu putem găsi cuvinte mai potrivite și mai adevărate decât propria noastră mărturie a credinței în Cristos. „Nu există cuvânt mai deosebit sau mai minunat pe care să îl pot spune decât că sunt creștin”. Oricât ai repeta și te-ai pregăti, nimic nu va convinge un necredincios mai mult decât dorința ta de a-ți împărtăși cu sinceritate dragostea pentru Isus.

Martiriu la extrem – partea a treia

ROMA: AGATONICA

Carp fu țintuit de lemn, iar în timp ce flăcările îl învăluiau, se rugă plin de bucurie: „Lăudat să fii Tu, Doamne Isuse Cristoase, Fiul lui Dumnezeu, fiindcă m-ai socotit pe mine, păcătosul, vrednic să mor ca un martir precum Tu ai făcut!” Apoi sufletul lui urcă la ceruri.

Ziua 228

Înviează-ne iarăși, și vom chema Numele Tău.

Psalmi 80:18

În timp ce Carp se ruga, Agatonica văzu slava lui Dumnezeu desfășurându-se înaintea lui. Cerurile se deschiseră pentru a arăta ospățul nunții Mielului lui Dumnezeu, cu o masă bogată întinsă în fața ei și Isus Însuși stând în capul mesei. Inima ei tresăltă și recunoscuse o chemare din ceruri.

Sări în picioare și strigă: „Aceste bucate au fost pregătite și pentru mine. Trebuie să primesc bucatele slavei”.

Un strigăt veni dinspre tribune: „Ai milă de copil, de fiul tău!”

„Îl are pe Dumnezeu, care să aibă grijă de el”, răspunse Agatonica, „fiindcă Dumnezeu este sprijin pentru toți. Iar eu mă voi duce să fiu cu El”.

Sări în amfiteatru, își aruncă mantia și plină de bucurie se predă pentru a fi țintuit pe lemn.

Cei aflați de față izbucniră în lacrimi. Ei strigară: „Această pedeapsă este crudă și nedreaptă!”

În mijlocul flăcărilor, ea ridică vocea: „Doamne, Doamne, Doamne, ajută-mă, căci zbor spre Tine!” Apoi, își dădu sufletul și se alătură Domnului ei. Era anul 165 d.Hr.

Reacție în lanț. Este acel efect neașteptat al unei vieți asupra alteia – ceva inexplicabil și neprevăzut. Am început cu Carp, care i-a arătat calea curajului lui Papius, în timp ce amândoi erau torturați pentru credința lor. Apoi, o persoană de pe margine, inspirată de urmările incredibile ale martiriului lor, s-a aruncat în brațele credinței, murind de bunăvoie pe rug. Astăzi, vedem reacția în lanț a credinței în renașterea bisericii și în campusurile universitare. O vedem în sate, orașe și comunități de pe mai multe continente, unde o viață o impulsionează pe alta și pe alta către un devotament mai mare. De când nu ai mai trăit experiența unei reacții în lanț a devotamentului în biserică sau comunitatea ta? Roagă-te ca renașterea să înceapă cu tine – cea mai importantă verigă în acest lanț.

Fugar la extrem

CHINA: LO LIEU

Lo Lieu mergea cu precauție prin mulțimea de pe stradă, în China, privind peste umăr pentru a se asigura că nu este urmărită sau recunoscută. Trecu pe lângă încă un afiș cu chipul său care anunța o recompensă de aproape șase sute de dolari pentru prinderea ei.

Ziua 229

Așa că fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu.

Romani 14:12

Pe când avea 17 ani, Lieu a plecat de acasă pentru a-l sluji pe Dumnezeu. Ea a pus bazele unei comunități care a ajutat la înființarea de biserici-de-casă neoficiale – ilegale în ochii guvernului comunist. Munca ei a adus-o în contact cu creștini străini care introduceau pe ascuns în țară Biblii.

La aproape zece ani de când și-a început lucrarea, poliția a arestat-o pe Lieu. A fost supusă unui interogatoriu dur. Odată, a fost bătută atât de crunt, încât a fost în comă pentru câteva ore. Însă Lieu a refuzat să le dea autorităților informații despre credincioșii cu care lucra și despre activitățile lor.

După câteva luni, a fost eliberată, fără să fi dat vreo informație poliției despre munca ei, dar era în continuare supravegheată. Câțiva ani mai târziu, a fost arestată împreună cu alți cinci și toate bunurile i-au fost confiscate. De data aceasta a fost condamnată la trei ani într-un lagăr de muncă.

Lieu a fost eliberată după ispășirea pedepsei, dar rămâne în continuare în vizorul poliției. În ciuda amenințării cu arestarea, Lieu continuă să ducă o viață de fugar în numele lui Cristos, comițând „crima” de a-l iubi pe Isus și de a le împărtăși și celorlalți această iubire.

Gândește-te la următorul lucru: dacă ar fi un mandat de arestare pe numele tuturor creștinilor devotați, cine te-ar denunța la autorități? Spiritul tău binevoitor și salutul tău recunoscător i-ar oferi săptămână de săptămână indicii în acest sens vânzătorului de la magazinul din colț? Ceilalți părinți care așteaptă în șirul de mașini să își ia copiii de la școală, te-ar identifica drept un posibil credincios datorită felului politicos în care îți aștepți rându? Colegii de muncă ar dezbate între ei dacă să te denunțe sau nu, având dovezi concrete despre credința ta în Cristos? Sau ar fi convingși că atitudinea și faptele tale nu se potrivesc de fapt descrierii de „creștin devotat”? Ce crezi? Ce ar trebui să faci?

Rod la extrem

PAKISTAN: SAFEENA

Safeena este o fată drăguță și tăcută. Crescută în Pakistan, ea a învățat că, în calitate de femeie și creștină, oportunitățile sale în viață sunt limitate și puține.

Așadar, când a fost angajată pentru a găti și a face curățenie într-o casă de musulmani înstăriți a fost peste măsură de bucurasă că putea să facă niște bani și să își ajute familia săracă.

Ziua 230

Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măcăciți? Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele.

În cele din urmă, frumusețea sa și comportamentul ales l-au atras pe fiul patronului ei. El le-a spus că voia să o ia de soție, dar Safeena era creștină. Au făcut presiuni asupra ei pentru a se converti la islamism, dar Safeena a refuzat cu fermitate și curaj. După câteva săptămâni de insistențe, a vrut să plece, dar știa că familia ei avea nevoie disperată de bani.

Într-un final, tânărul a renunțat la munca de convingere și a luat o decizie crudă. A târât-o cu brutalitate pe Safeena într-unul dintre dormitoare și a siluit-o.

A fost distrusă. Și-a părăsit imediat slujba, dar înainte de a putea depune plângere, familia a denunțat-o la poliție că fura. A fost imediat arestată, fiind supusă abuzurilor și în închisoare.

Safeena nu regretă că a luat atitudine în numele lui Cristos, dar se luptă cu rușinea a ceea ce i s-a întâmplat. Se agață plină de curaj de promisiunea lui Dumnezeu de a o vindeca fizic și emoțional, străduindu-se în același timp să îl ierte pe agresor.

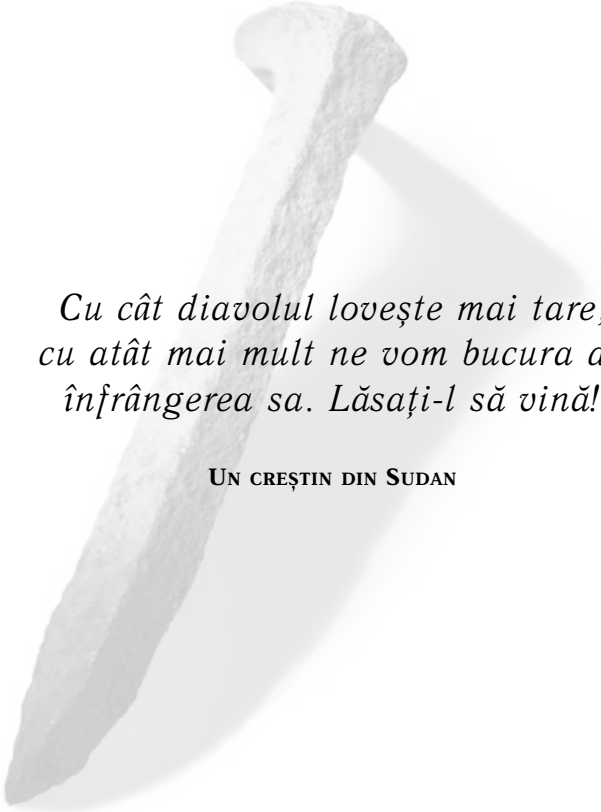

Matei 7:16-17

Învățăm multe despre religie examinând rezultatele pe care aceasta le aduce în viața adeptilor ei. Avem aici povestea unei familii care a urmat un dumnezeu greșit, pășind pe o cale greșită. Religia acestei familii i-a împins pe membrii ei către manipulare, imoralitate sexuală, minciună și nedreptate. Din contră, Dumnezeul lui Safeena, Dumnezeul iubirii, a făcut-o să fie sârguincioasă, cu spirit de sacrificiu și statornică. Într-o zi, Dumnezeu o va ajuta să ajungă în punctul în care îi va ierta pe cei ce i-au făcut rău. Fii cu băgare de seamă când îi auzi pe alții spunând că toate religiile sunt în esență la fel. Suntem chemați să fim „inspectori ai roadelor” – să examinăm cu atenție rodul vieții unui om pentru a scoate la iveală motivele care-l animă. Nu te lăsa păcălit de ceea ce citești despre religie. Cercetează cu atenție rezultatele pe care aceasta le aduce în viața adeptilor ei.

Ziua 23I

*Cu cât diavolul lovește mai tare,
cu atât mai mult ne vom bucura de
înfrângerea sa. Lăsați-l să vină!*

UN CREȘTIN DIN SUDAN

„Case de adăpost” la extrem

BANGLADESH: ANDREW

Ziua 232

Atunci a zis ucenicilor Săi: „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați, dar, pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui.”

Matei 9:37-38

Lucrarea de propovăduire a lui Andrew în Bangladesh a dus la botezarea a 749 de musulmani. Pe lângă aceasta, a fost implicat în distribuirea a mai bine de 3.000 de exemplare ale Bibliei și Noului Testament și a peste 137.000 de broșuri cu texte evanghelice.

Dar Andrew a înțeles pericolul care îi pășteau pe numeroși musulmani convertiți și a rânduit un adăpost care să servească drept ascunzătoare. Familii sau persoane individuale creștine din toată țara au ajuns la adăpostul secret, dar nu pentru a se odihni sau pentru a găsi protecție. Proaspeții creștini și-au făcut ucenicia și au învățat Evanghelia din zori până-n noapte.

După ce și-au încheiat cu succes pregătirea, au fost trimiși într-un alt sat, unde nu erau cunoscuți. Acesta devenea noul lor câmp de misiune! Creștinii vin în această tabără ca să scape de pericol, ajungând să fie pregătiți pentru o misiune și mai periculoasă. Iar ei știu că nu sunt singuri; sute de frați și surori ai lor au mers înaintea lor pentru a-l duce pe Isus Cristos de-a lungul și de-a latul Bangladeshului.

Lucrarea lui Andrew nu este lipsită de riscuri. El a fost arestat și închis în repetate rânduri de poliție și bătut de musulmanii radicali care se temeau de munca lui de evanghelizare. Familia și casa lui au fost de asemenea în permanență amenințate. Misiunea lui Andrew este aceea de a le asigura o ascunzătoare musulmanilor convertiți, dar această misiune este departe de a fi sigură. Riscul planează zilnic asupra familiei lui și a celor implicați în această misiune; dar elevii săi primesc viața veșnică și absolvă cursul său pentru a le oferi și altora aceeași șansă.

Închipuie-ți un fermier care încearcă să strângă o recoltă de unul singur. Oricât de asiduu ar lucra, nu ar avea timp tot sezonul ca să-și facă treaba. Isus i-a comparat pe oamenii pierduți cu un câmp de suflețe gata de seceriș. Este prea multă muncă pentru o singură persoană. Prin urmare, suntem chemați să adoptăm o strategie similară metodei lui Andrew de la ascunzătoarea din Bangladesh. Trebuie să le spunem altora ca să le spună altora despre Cristos. Nu e de ajuns să obținem convertiți la creștinism. Trebuie să obținem ucenici care, la rândul lor, să învețe să fie făcători-de-ucenici. Ești tu fermierul care se zbate de unul singur? Sau le arăți și altora cum să lucreze câmpul?

Perseverență la extrem

AZERBAIDJAN: PASTORUL ROMAN ABRAMOV

Pastorul Roman Abramov și soția lui au lucrat asiduu vreme de trei ani pentru a sădi o biserică în Ismailly, Azerbaidjan. Însă la un an de la mutarea în sat, autoritățile i-au arestat în încercarea de a-i sili să plece.

Ziua 233

Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, ca să fiți desăvârșiți, întregi și să nu duceți lipsă de nimic.

Iacov 1:4

Biserica adună doar 10 membri în cele mai multe săptămâni, dar ei continuă să împărtășească Evanghelia lui Isus Cristos. Din cauza presiunilor autorităților asupra celor care ar fi putut da în chirie, soții Abramov au întâmpinat probleme în închirierea unei case, așa că au reușit cumva să construiască una în care să poată locui și să țină adunările în condițiile legii.

Când Abramov a început să organizeze adunările bisericii în noua casă, prezența regulată la slujbe a început să crească încet. În decembrie trecut, *mullah*-ii (lideri religioși musulmani) au venit și le-au spus nu aveau dreptul să țină slujbe creștine.

Pastorul Abramov și-a apărat biserica și i-a invitat pe *mullah*-i la slujbă. Unul dintre ei a acceptat invitația, revenind ulterior. Un alt *mullah* însă i-a acuzat pe creștini că au călcat în picioare un exemplar al Coranului și a făcut o petiție către guvernul regional cerând închiderea bisericii. Autoritățile locale au început atunci să le facă vizite acasă membrilor bisericii, hărțuindu-i și interogându-i, iar apoi condamnându-i la 10 zile de închisoare.

În ciuda condamnărilor și a fricii din rândul multor enoriași, pastorul Roman se roagă și crede că biserica va renaște. Casa lui rămâne deschisă tuturor care vor să vină și participe la adunări.

De unele lucruri ne-am lipsi cu plăcere. Încercările grele se numără printre ele. De ce adesea viața pare să fie un șir de probleme care vin una după alta? Dar Biblia ne învață că viața nu poate fi lipsită de probleme. În copilărie ne dăm bătăuți de multe ori dacă o sarcină devine prea grea. Renunțăm în fața dificultăților. Pe măsură ce ne maturizăm însă, învățăm să perseverăm – să fim tari și să mergem până la capăt. La fel, pe măsură ce ne maturizăm în credință, învățăm valoarea perseverenței. Tu ești încă imatur, te descurajezi ușor și ești tentat să renunți? Spune-i lui Dumnezeu că ești pregătit „să te maturizezi”.

Ras în cap la extrem

STATELE UNITE: PARK GILLESPIE

Oamenii sunt adesea dispuși să dea o grămadă de lucruri pentru a-i ajuta pe surorile și frații persecutați din întreaga lume. Profesorul de științe naturale și sociale de la clasa a șaptea Park Gillespie poate că e primul care s-a oferit să-și dea părul!

Ziua 234

Când a văzut gloatele, l s-a făcut milă de ele.

Matei 9:36

După ce au auzit niște misionari creștini vorbind în clasă despre Sudan, elevii lui Park au fost acaparați de ideea de a-i ajuta pe refugiații persecutați pentru credința lor. Fervoarea compasiunii elevilor l-a surprins pe profesorul lor.

Ceea ce a pornit ca o dorință a celor din clasa a șaptea de a strânge pături pentru sudanezii aflați în suferință s-a răspândit în toată școala și în cele din urmă în întreaga comunitate. Gillespie a contactat postul WBTV din Charlotte, Carolina de Nord, și a povestit despre inițiativa copiilor de a ușura suferința celor din Sudan.

Clasele se umpleau deja de pături, dar problema costului expedierii lor încă nu era rezolvată. Când reporterul de la WBTV a venit pentru reportaj, Gillespie a spus că se va rade în cap dacă aceștia îi vor ajuta cu plata transportului. Toată școala s-a adunat să vadă cum se rade, iar reporterul de la WBTV a filmat evenimentul. De multe ori, americanii simt că nu pot face mare lucru pentru a-i ajuta pe creștinii persecutați din alte țări. Park Gillespie a dovedit contrariul.

Park Gillespie și elevii lui ne învață cum de la compasiune se trece la creativitate, implicare și, într-un final, la preț. Park și elevii lui au fost bucuroși să plătească prețul – până la ultimul fir de păr din cap! Compasiunea este un răspuns firesc la suferință, dar ea singură nu este suficientă. Trebuie să ne punem compasiunea în acțiune gășind soluții ingenioase la problemele pe care le întâmpinăm. Apoi, trebuie să ne angajăm să punem soluțiile în practică și să fim dispuși să plătim prețul cerut. Unde te afli tu în acest proces? Ți-ai pus compasiunea la lucru printr-o gândire creativă? Ți-ai luat angajamentul de a ajuta la efortul de a aduce o schimbare? Ești gata să plătești prețul cerut?

Moarte la extrem

PAKISTAN: AYUB MASIH

„Celula asta nu mă poate împiedica să îl iubesc pe Domnul Isus Cristos”, a scris Ayub Masih. Ispășise deja cinci ani de închisoare din cauza unor acuzații false.

Ziua 235

Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Cristos, Domnul nostru.

Romani 6:23

Creștinii din Pakistan sunt adesea acuzați de blasfemie împotriva lui Mohamed, fondatorul islamismului. Potrivit legilor musulmane, blasfemia este o crimă care aduce pedeapsa cu moartea. Ayub purta o discuție obișnuită cu un prieten musulman cu care mai vorbise înainte și a făcut o glumă pe marginea unor probleme sensibile. Conversația s-a oprit asupra volumului „Versetele satanice”, o carte controversată împotriva islamismului. Cineva i-a auzit și, la presiunea celor din jur, „prietenul” lui Ayub a depus plângere împotriva lui.

Ayub a fost arestat și condamnat la moarte pentru blasfemie împotriva lui Mohamed. La scurt timp după aceea, în satul lui s-a făcut o razie și 12 familii de creștini au fost alungate din casele lor. Ayub a pledat nevinovat la acuzațiile aduse și a făcut apel la hotărârea curții. Vreme de cinci ani s-a rugat și a așteptat în închisoare răspunsul din partea tribunalului.

În prezent, el se află în Închisoarea Centrală din Sahiwal, în Pakistan. Știe că, fie și dacă va fi eliberat, viața lui va fi în continuare în pericol și va atrage pericolul și asupra altora din familia și comunitatea lui. La începutul lui 1998, s-a atentat la viața lui, iar un *mullah* islamic (lider religios) a oferit la un moment dat o recompensă de 10.000 de dolari pentru uciderea lui Ayub.

Astăzi, în multe țări musulmane, a vorbi pe un subiect religios considerat contrar islamismului poate însemna moartea. În mod ironic, credincioșii musulmani riscă la rândul lor pedeapsa cu moartea. Biblia ne învață că pedeapsa pentru păcat este moartea spirituală. În afara lui Cristos, oricine riscă moartea veșnică. Din fericire însă, Cristos a plătit pedeapsa cu moartea pentru toți cei care cred, inclusiv pentru musulmani. Isus Cristos ne-a luat locul în mâna călăului, fiind răstignit pe cruce. Moartea Lui ne oferă posibilitatea de a avea viața veșnică alături de Dumnezeu în ceruri. Slavă Domnului, astăzi pedeapsa ta cu moartea a fost comutată și ai fost iertat. Roagă-te pentru cei din țările musulmane care poate omoară creștini pe pământ, dar fără Cristos riscă propria lor moarte veșnică.

SUDAN: O PRIZONIERĂ CREȘTINĂ

„Cântă cântecul ăsta [un crez musulman] sau vei muri”, strigă soldatul nord-sudanez. Prizonierul creștin putea vedea ura din ochii lui și se întrebă câte vieți luase acesta. Soldatul puse un cuțit mare la gâtul creștinului.

Rațiunea îi spunea: „*Cântă! Dumnezeu știe că ești constrâns. De ce să renunți la viață pentru refuzul de a rosti câteva cuvinte în care oricum nu crezi?*” Pe de altă parte, știa că Biblia îl învăța că vorbele unui om au putere. Își aduse aminte că mărturisirea lui Cristos din partea cuiva este plină de putere.

Ziua 236

„*O mărturie blasfematoare este și ea plină de putere?*”, se întrebă. „*Chiar dacă nu cred în ceea ce spun?*” În mintea lui se ducea o luptă. Rațiunea se lupta cu dragostea lui pentru Cristos.

Am fost răstignit împreună cu Cristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine.

Creștinii din Sudan se confruntă adesea cu nevoia de a face astfel de alegeri și i-au văzut pe mulți dintre prietenii și membrii lor de familie uciși pentru credința în Cristos. Martirii au refuzat să cânte o declarație de credință musulmană, nu au vrut să își polueze spiritul cu cântece blasfematoare, riscând să frângă inima lui Dumnezeu.

Galateni 2:20

Apărarea lor împotriva argumentelor raționale este că Cristos care trăiește în ei nu ar putea cânta un asemenea cântec. Prin urmare, trebuia să facă față consecințelor. Același Cristos care trăiește în ei și care nu ar cânta acel cântec nici nu se teme de amenințarea cu moartea. Acești credincioși se considerau deja morți în Cristos – Cristos din ei nu putea fi vătămat.

În fiecare zi ne regăsim în mijlocul unui schimb de replici între rațiune și credință. Rațiunea ne spune să ne conformăm. Credința ne spune să mergem împotriva curentului popular. Atunci când ascultăm de rațiune, putem fi nevoiți să renunțăm la convingerile noastre pentru a îndeplini voia altcuiva. De câte ori nu ni se întâmplă să cântăm cântecul altcuiva pentru a evita confruntarea? Poate fi vorba de o slujbă care presupune practici înșelătoare. Rațiunea ne spune să ne ținem gura închisă ca să ne păstrăm slujba. Dacă simți că probabil ai ascultat prea multă vreme de vocea rațiunii, roagă-l pe Dumnezeu să te ajute să auzi cântecul Lui. Cere-i credința de care ai nevoie pentru a spune cu înțelepciune lucrul potrivit, chiar dacă rațiunea îți spune că momentul e nepotrivit.

Contrabandiști la extrem

UCRAINA: CREȘTINI DIN SUBTERANĂ

Grănicerul rus își făcea rondul obișnuit. Odată cu sfârșitul celui de Al Doilea Război Mondial, granițele erau intens păzite împotriva oricăror activități suspecte. Două amenințări de prim ordin: cetățeni sovietici care încercau să scape și contrabandiști care încercau să introducă în țară mărfuri ilegale, cum ar fi **Biblia**.

Ziua 237

Eu vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor. Fiți, dar, înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbeii.

Matei 10:16

Acest grănicer fusese repartizat la granița dintre Republica Socialistă Sovietică Ucraina cu România. Pășea încet în frigul calm, luminând cu lanterna dintr-o parte în alta a zăpezii proaspăt căzute.

Deodată, starea lui de reverie fu întreruptă când lumina lanternei căzu peste niște adâncituri în zăpadă. Urme de picior! În direcția României! Puse fluierul la buze și dădu drumul unui sunet lung, susținut și strident de alarmă.

Curând fu înconjurat de alți grăniceri. „Pe aici! Pe aici!”, sări acesta și strigă, arătând spre urmele a patru perechi de picioare. „Nu pot fi departe! Poate îi putem prinde înainte de a ajunge în România!” Grupul înaintă cât putu de repede în noapte.

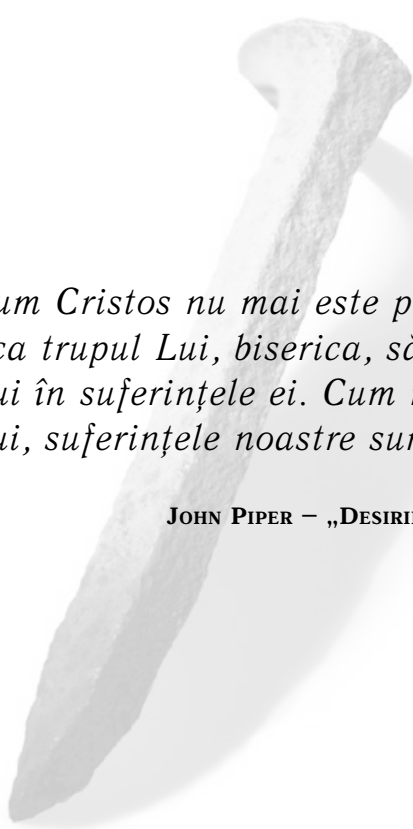
La auzul sunetului, cei patru creștini români se opriră în întuneric. Ascultară cu atenție, în timp ce strigătele grănicerilor și lătratul câinilor se îndepărtau tot mai mult. Se uitară unul la altul zâmbind. La semnul conducătorului lor, își continuară drumul, mergând foarte atenți cu spatele către Ucraina, purtând o încărcătură prețioasă de Biblie pentru frații și surorile lor din biserica subterană.

Biblia spune că adversarul nostru spiritual încearcă pe căi viclene să contracareze creștinismul. Din contră, noi, care purtăm Evanghelia păcii, părem să fim precum o pradă nevinovată pentru lupi. Isus însă ne învață să recunoaștem primejdiile care ne pasc fiind oi în mijlocul lupilor și să acționăm în consecință. Trebuie să folosim strategii precise și tactici inteligente pentru a-l păcăli pe adversar și a-i dejuca planurile. Satana are putere, dar Dumnezeu este atotputernic. El îți va da posibilitatea să obții victoria împotriva vrăjmașilor tăi. Treaba ta este să ceri înțelepciune și curaj pentru a duce la îndeplinire planurile lui Dumnezeu în vederea victoriei. Te confrunți cu o anumită problemă? Te-ai rugat și i-ai cerut lui Dumnezeu înțelepciune atunci când ți-ai planificat următoarea mișcare? Pune-ți încrederea în El pentru a ști să îți păcălești vrăjmașul – El face asta de ani de zile.

Ziua 238

*Cum Cristos nu mai este pe pământ, El vrea
ca trupul Lui, biserica, să arate suferința
Lui în suferințele ei. Cum noi suntem trupul
Lui, suferințele noastre sunt suferințele Lui.*

JOHN PIPER – „DESIRING GOD”

Impuls la extrem

VIETNAM: LINH DAO

În timp ce Linh Dao și mama lui se apropiau de închisoare, știau ce trebuie să facă. Dar trebuia ca totul să aibă un caracter impetuos, ca gestul unei tinere copleșite de emoție.

Tatăl lui Linh este un pastor clandestin din Vietnam. Cu un an mai devreme, când Linh avea zece ani, patru ofițeri de poliție au dat buzna în casa lor și au percheziționat-o în căutarea Bibliilor pe care le avea în ghiozdanul ei. Tatăl său a fost arestat și condamnat la reeducare prin muncă silnică.

Ziua 239

Fă-mi inima să se teamă de Numele Tău.

Psalmi 86:11

Ajunși la gardul din sârmă care îi despărțea de tatăl ei, Linh profită de ocazie. Se strecură printr-o gaură a gardului, țâșni spre tatăl ei și îl îmbrățișă strâns. Gardienii priviră surprinși, dar o lăsară în pace. La urma urmei, ce rău putea face o fetiță?

Familia lui Linh reuși să îi dea pe ascuns tatălui ei un mic pix cu care acesta avea să scrie versete din Scriptură și predici pe hârtie de țigară. Aceste „țigarete-predici” au circulat de la o celulă la alta, convertind mulți deținuți la Cristos.

Linh Dao este o adolescentă impetuoasă, ce nu își face griji pentru riscurile pe care le întâmpină înainte de a face ceea ce e drept. Dorința ei este să calce pe urmele tatălui ei și să fie un predicator al Evangheliei. Ea cunoaște din proprie experiență pericolele pe care le presupune împărtășirea credinței sale în Vietnamul comunist și rămâne „impulsivă” când e vorba să i se supună lui Cristos, și nu oamenilor.

Unul dintre motivele pentru care credincioșii nu sunt impulsivi în mărturisirea lui Cristos este că aud două voci, când ar trebui să audă numai una. Supunerea impulsivă nu se poate naște niciodată dintr-o atenție împărțită. Auzim vocea lui Dumnezeu în inima noastră spunându-ne imediat ce trebuie să facem într-o anumită situație. „Vorbește acum. Împărtășește-ți credința”. Dar în același timp ne auzim propria voce, care prezintă tot soiul de scuze. „Nu acum. Mai târziu. Ce faci?” Dumnezeu ne oferă o inimă neîmpărțită care ascultă doar vocea Lui. Când ajungem la o credință matură, ne dăm seama că supunerea devine un gest mai natural – la fel de impulsiv ca un reflex. Tu cărei voci îi vei da ascultare astăzi?

Putere la extrem

BANGLADESH: ABDULLAH

De când Abdullah l-a acceptat pe Isus, familia lui a încercat din răputeri să-l facă să se răzgândească. La urma urmei, tatăl lui era un om respectat în satul lor și în tot Bangladeshul, după ce a construit o moschee chiar lângă proprietatea lor.

Ziua 240

Voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi.

Fapte 1:8

Când nu l-au putut convinge cu vorba să se întoarcă la islamism, au recurs la bătaie. Când bătaia nu a mers, au chemat și pe alții, care să îl bată și mai tare. Nimic nu a funcționat. Abdullah se agăța cu îndârjire de credința lui în Cristos. Într-un final, exasperată, mama lui nu i-a mai dat de mâncare, punându-i doar cenușă în farfurie. Abdullah s-a rugat ca Dumnezeu să-i dea putere și s-a ținut tare.

Ca o ultimă soluție, familia l-a chemat pe *mullah* (lider religios în islamism) pentru un ritual prin care să îl scape pe băiat de „diavolul” ce pusese stăpânire pe viața lui. *Mullah*-ul a venit și a recitat rugăciuni musulmane asupra băiatului. A incantat. Și-a pus mâinile peste el. A dansat și a strigat. Duhul dinăuntru lui Abdullah a rezistat. După cinci ore, istovit, *mullah*-ul a renunțat.

„Duhul lui Abdullah este mai puternic decât duhul meu”, i-a spus tatălui la plecare. Abdullah nu putea fi abătut de la calea lui și nu putea fi oprit să le împărtășească și celorlalți acest puternic Duh. În doar câteva luni, a adus douăzeci de musulmani la credința în Cristos, insuflându-le tuturor Duhul lui Cristos!

În încercarea de a înfrunța în mod inteligent o posibilă criză energetică, inginerii contemporani încearcă să proiecteze mașini care să funcționeze exclusiv pe bază de baterie. Problema este că mașinile trebuie să aibă acces la o sursă de curent care să le încarce bateriile. În forma actuală, ideea este încă atât de nouă, încât stațiile de încărcare a bateriilor sunt puține și la mari distanțe una de alta. Fără o sursă de energie, mașina nu este bună de nimic. În același fel, creștinii care încearcă să fie mărturisitori eficienți în lipsa energiei Sfântului Duh sunt în aceeași măsură buni de nimic. Odată cu învățarea Cuvântului lui Dumnezeu, trebuie să ne bazăm pe Sfântul Duh pentru a dobândi înțelepciune, ocrotire și putere în mărturisirea noastră. Tu încerci să faci lucruri pentru Isus bazându-te pe forțele proprii, în loc să permiți ca puterea Lui să curgă prin tine?

Dragoste pentru Dumnezeu și Cuvânt la extrem

ANGLIA: O TÂNĂRĂ SERVITOARE

În secolul al XVI-lea, regele Filip al II-lea a adoptat o atitudine fermă împotriva celor care încercau să interpreteze pe cont propriu Scripturile. Oricine era descoperit că studia Biblia în timpul vremii sale era spânzurat, ars pe rug, înecat, sfâșiat în bucăți sau ars de viu.

Ziua 241

Deschide-mi ochii,
ca să văd lucrurile
minunate ale
Legii Tale!

Psalmi 119:18

La casa primarului din Bruges fură trimiși de rege inchizitori pentru a vedea dacă avea loc vreun studiu al Bibliei aici. În căutarea lor, descoperiră o Biblie. Toți cei prezenți negară că știu ceva despre asta. Atunci veni o tânără servitoare. Întrebată despre Biblie, ea spuse: „Eu o citesc!”

Căutând să o apere, primarul spuse: „Oh, nu, ea nu știe să citească”.

Dar servitoarea nu voia să fie apărută printr-o minciună. „Asta e adevărul, e cartea mea. Eu citesc din ea și e mai prețioasă decât orice pentru mine!”

Fu condamnată la moarte prin sufocare, urmând să fie zidită în zidul orașului. Chiar înainte de execuție, fu întrebată de un oficial: „Atât de tânără și frumoasă și totuși să mori?”

Aceasta răspunse: „Mântuitorul meu a murit pentru mine. Și eu voi muri pentru El”.

Când într-un final mai rămăsese o singură cărămidă de pus în zid, i se spuse din nou: „Căiește-te! Spune doar un singur cuvânt de pocăință!”

În schimb, ea dădu glas singurei sale dorințe de a fi cu Isus și adăugă: „O, Doamne, iartă-i pe ucigașii mei!”

Pentru unii e doar o carte – bestseller ani la rând. Pentru alții este doar o tradiție de familie – oferită la nunți, botezuri și înmormântări. Totuși, pentru alții, este Cuvântul sfânt și inspirat al lui Dumnezeu. Acești credincioși se agață de cuvinte ca și cum ar fi scrisori de la o persoană iubită, citindu-le cu mare atenție iar și iar. Ce văd ei în adevărul Cuvântului lui Dumnezeu? Ce îi face să fie dispuși să riște moartea pentru a-l citi? Cere-i lui Dumnezeu un răspuns. Dacă adevărurile cărții rămân un mister pentru tine, cere-i lui Dumnezeu să-ți deschidă ochii pentru a vedea cuvintele Lui mai clar. Fără ajutorul Lui, cuvintele vor rămâne doar niște semne pe o pagină. Dar Dumnezeu le poate da viață.

Martor la extrem

COREEA DE NORD: O MAMĂ ȘI UN FIU NECUNOSCUȚI

„Ce s-a întâmplat?”, îl întrebă mama nord-coreeană pe fiul său, care intrase pe ușa casei cu o privire șocată.

„Eram cu prietenul meu azi, când doi polițiști ne-au oprit. L-au pus pe prietenul meu la pământ și l-au acuzat că e creștin. El nu a încercat să se apere. Chiar și cu arma îndreptată spre el, a rămas calm.

S-a uitat în ochii mei și, chiar și fără să rostească un cuvânt, am știut ce spune. Voia ca și eu să cred în ceea ce credea el. Apoi a spus doar atât: «Fie binecuvântați.» A fost executat chiar în fața mea, fiindcă era creștin. Nici măcar nu știu ce e aia creștin. Nu înțeleg nimic”.

Când termină de povestit, mama lui îi luă capul în mâini și spuse simplu: „Înțeleg”. Apoi a început să-i împărtășească adevărul despre Cristos, Mântuitorul ei. Îi spuse fiului ei despre nașterea miraculoasă a lui Isus și despre șansa de mântuire care a venit prin moartea Lui pe o cruce. Deși o durea faptul că nu îndrăznise niciodată să îi spună fiului ei, fiindcă își făcea griji pentru siguranța lui, era recunoscătoare că Dumnezeu îi oferea o a doua șansă. „Atunci când gloanțele au atins capul prietenului său, Dumnezeu a sădit o sămânță de speranță în mintea ta.”

Astăzi, acest tânăr este implicat activ în introducerea ilegală de Biblii în Coreea de Nord și în sădirea de biserici-de-casă.

Mama băiatului i-a dat viață fizică atunci când l-a născut în familia ei, dar a ratat șansa de a-l ajuta să primească viața veșnică născându-se din nou. Viața fizică se stinge, dar darul vieții veșnice de la Dumnezeu durează pentru totdeauna. Atunci când le împărtășim Cuvântul lui Dumnezeu celor pe care îi iubim, Dumnezeu le oferă viața eternă. Tu ai ratat șansa de a le împărtăși planul de mântuire celor pe care îi iubești? Roagă-l pe Dumnezeu să îți ofere a doua șansă, așa cum i-a oferit mamei aceluia tânăr. Nu aștepta să lovească tragedia înainte de a profita de această șansă.

Ziua 242

Ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putezi, ci dintr-una care nu poate putezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu.

1 Petru 1:23

Imn la extrem

COREEA DE NORD: ELIZABETH PRENTISS

„Mă simt atât de pustie”, spuse Elizabeth Prentiss plângând. Pierderea a doi copii părea copleșitoare. Chiar dacă avusesse parte de multă suferință în viața ei, pierzându-și picioarele, credința ei în Cristos îi aducea mereu zâmbetul pe buze, cu o capacitate unică de a-i încuraja pe ceilalți.

De data aceasta, durerea era prea mare ca să o poată îndura. „Dumnezeule, te rog păstorește-mi duhul zdrobit”.

Ziua 243

Dumnezeu i-a răspuns rugăciunii. Într-o după-amiază, depășindu-i cea mai adâncă mâhnire, ea a așternut pe hârtie cuvintele acestui cunoscut și înălțător imn:

În toate privințele, arătăm că suntem niște vrednici slujitori ai lui Dumnezeu, ... ca niște întristați, și totdeauna suntem veseli.

Să te iubesc mai mult, Cristos, să te iubesc mai mult!

E ruga ce-n genunchi îmi vine din tumult.

Mi-e ruga sinceră: Să te iubesc, Cristos, mai mult...

Plăceri lumești, liniște, pace-am vrut s-adun...

Acum pe Tine doar te caut, dă-mi tot ce e mai bun...

Lasă durerea să lucreze, jalea și dorul către mine-i mână;

Căci dulci sunt vestitoriile tăi, dulce refrenul lor îmi sună

Atunci când cântă: Să te iubesc, Cristos, mai mult...

2 Corinteni 6:4, 10

Elizabeth nu a știut niciodată câtă mângâiere și ce efect va avea cântecul ei în creștinismul zilelor noastre. În Coreea de Nord, când răposatul lider comunist Kim II Sung a descoperit creștini însetați trăind în subterană, i-a adus pentru a-i executa public. Ultimele cuvinte cântate de creștini în momentul în care înfruntau moartea au fost cele din cântecul ei: „Să te iubesc”.

Isus nu ne poartă pică pentru întristarea noastră. El își dă seama că uneori pur și simplu trebuie să plângem. Dar ne iubește prea mult pentru a ne lăsa să ne înecăm în lacrimile pline de tristețe. El îngăduie ca întristarea să dureze îndeajuns încât să lucreze în viața noastră și să ne ajute să fim mai mult după chipul Său. Apoi, în momentul în care simțim că nu mai putem îndura, vedem cum viața noastră se schimbă în bine. Va veni o zi când ne vom simți mai puternici. Povara se va ușura. Asemeni creștinilor nord-coreeni așteptând să fie persecutați, în cele din urmă vom ști cum este să ne bucurăm chiar și atunci când suferim. Tu ai cunoscut în mod personal lucrarea deplină a întristării? A adus ea mai multă iubire pentru Cristos?

Depozit la extrem

ROMÂNIA: PASTORUL RICHARD WURMBRAND

Pastorul Richard Wurmbbrand deschise ușa grea din oțel și intră în încăperea mare de beton. Privi în jur la cărțile îngrămadite pe jos. Cu un zâmbet larg și lacrimi în ochi, ridică una și i-o arătă prietenului său. Era o Biblie pentru copii în limba română.

Ziua 244

Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.

După ce își adună gândurile, spuse: „Am fost aici, unde se află acum depozitul. Am fost chiar în dreptul ăsta la 10 metri sub pământ, vreme de trei ani, în carceră. Nu am văzut deloc soarele sau luna. Am fost bătut aproape zilnic. Acum, Bibliile și cărțile mele sunt depozitate aici. Dumnezeu nu putea aranja mai bine lucrurile!”

Când comunismul a căzut în România, în 1989, misionarii de la Vocea Martirilor au reușit să cumpere o librărie și o tiparniță mare de la foștii comuniști pe bani de nimic. Aceștia au tipărit mii de exemplare din cărțile lui Richard Wurmbbrand și Biblii și au avut nevoie de un loc temporar în care să le depoziteze. Noul primar al Bucureștiului le-a oferit un depozit aflat sub palatul lui Ceaușescu – exact locul în care Richard a petrecut ani de închisoare rugându-se pentru o misiune pastorală în țara lui de baștină, România!

Pe când Richard se afla în închisoare, gardienii i-au spus că niciodată nu va fi eliberat și nici nu va mai putea să împlinească vreo lucrare cu folos în numele lui Dumnezeu. Astăzi, locul lor de tortură devenise un loc de misiune pastorală!

Romani 8:28

Vanilie, unt, zahăr, făină și cacao sunt în fruntea listei de ingrediente pentru un tort de ciocolată. Dacă amesteci toate aceste ingrediente obții un desert dulce. Dar dacă luăm doar un singur ingredient dintre ele – cum ar fi vanilia – gustul nu mai este atât de dulce, ci chiar amar. La fel, Dumnezeu este un maestru bucătar, amestecând ingredientele din viața noastră pentru a obține o oțărândă dulce pentru El. O experiență individuală luată de una singură poate fi amară; dar amestecând laolaltă tot întregul, viața noastră se arată a fi o creație divină. Tu treci printr-o experiență amară în clipa de față? Așteaptă să vezi cum va folosi Dumnezeu această experiență într-un amestec în care va aduce și alte experiențe. Ai încredere în El, așteaptă și ai să vezi.

Ziua 245

Nu îi poți ajuta pe ceilalți decât în funcție de cât ai suferit tu însuși. Cu cât e mai mare prețul plătit, cu atât mai mult îi poți ajuta pe ceilalți. Cu cât e mai mic prețul plătit, cu atât mai puțin îi poți ajuta pe ceilalți. Pe măsură ce treci prin probe de foc, încercări, neazuri, persecuții, conflicte – pe măsură ce lași ca Sfântul Duh să facă lucrarea lui Isus murind în tine – viața se va revărsa către ceilalți, chiar și viața lui Cristos.

**CHINEZUL WATCHMAN NEE – CREȘTIN ÎNCHIS
ÎN CHINA PENTRU CREDINȚA LUI**

Loialitate la extrem

ROMÂNIA: PASTORUL RICHARD WURMBRAND

Cei doisprezece elevi stăteau împreună cu pastorul lor lângă gard. De o parte era un șanț mare, dincolo de care se afla gura unei grote artificiale. Un leu mare pășea dintr-o parte în alta a gurii de grotă.

Ziua 246

Cel ce ne întărește împreună cu voi, în Cristos, și care ne-a uns, este Dumnezeu.

2 Corinteni 1:21

Pastorul spuse: „Înaintașii voștri au fost aruncați la astfel de animale pentru credința lor. Trebuie să știți că și voi veți avea de suferit. Nu veți fi aruncați la lei, dar veți suferi de pe urma unor oameni mult mai răi decât aceste animale. Decideți aici și acum dacă vreți sau nu să-i jurați credință lui Cristos”.

Elevii se uitară unii la alții. Îl aveau în față pe pastorul lor, Richard Wurmbbrand, un om care petrecuse 14 ani în închisoare pentru lucrarea sa din biserica subterană. Era ultima săptămână pe care pastorul o petrecea în România, fiindcă el și familia lui fuseseră răscumparați din țara lor natală și urmau să plece în câteva zile.

Richard nu știa dacă elevii de la Școala Duminicală vor suferi de mâna brutală a comuniștilor ateï, dar voia să implanteze în ei o credință care să supraviețuiască celor mai dure încercări. De aceea îi adusese pe elevi la grădina zoologică din localitate pentru a vedea leii.

Deși tineri, elevii înțeleseră pe deplin ceea ce a vrut pastorul să spună. Cu lacrimi în ochi, ei răspunseră cu hotărâre: „Jurăm credință lui Cristos”.

Lecția lui Richard pentru acei tineri a fost prielnică. Deși poate că nu au înțeles pe deplin implicațiile martiriului decât mai târziu și poate nu au trebuit să-i facă față ei înșiși, această învățătură i-a ajutat să ia o hotărâre importantă. Ei și-au asigurat jurământul de credință față de Cristos din timp. A lua o decizie din timp este cheia succesului în vremuri potrivnice. Trebuie să avem deja stabilit către cine se îndreaptă credința noastră cu mult înainte ca ea să fie supusă testului. Momentul în care ne confruntăm cu cele mai mari greutăți nu este potrivit pentru a ne cântări opțiunile și a ne decide convingerile. Este momentul în care trebuie să ne punem la lucru convingerile prestabilite. Tu ți-ai stabilit convingerile înainte ca ispita să apară, astfel încât nici un șef, tovarăș de viață, familie, guvern sau alte autorități să te poată face să te răzgândești?

Mărturie la extrem

ARMENIA: BARTOLOMEU

Regele Astyages îi strigă plin de mânie: „Mi-ai corupt propriul frate, soția și unii dintre copiii! Mi-ai tulburat închinarea la zei! Preoții lui Astaroth strigă după sânge! Dacă nu te oprești din propovăduirea acestui Isus și nu aduci jertfe zeilor noștri, vei muri de cea mai dureroasă moarte!”

Ziua 247

Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte.

După ce apostolii s-au despărțit, Bartolomeu a dus Evanghelia în Licaonia, Syria, spre nordul Asiei până în India. Apoi a ajuns în capitala armeniană, Albana, unde mulți oameni l-au acceptat pe Cristos. Aici, Bartolomeu fu adus înaintea regelui pentru judecată.

„Nu i-am corupt”, răspuse Bartolomeu, „ci i-am convertit la adevăr. Nu voi aduce jertfe zeilor tăi falși. Nu am propovăduit decât închinarea la un singur Dumnezeu adevărat și mai degrabă pecetluiesc mărturia mea cu propriul meu sânge decât să sufăr cel mai mic naufragiu al credinței sau conștiinței mele!”

Regele era exasperat. Pentru a-l reduce la tăcere pe Bartolomeu ordonă să fie bătut cu nuiiele și torturat. Dar Bartolomeu continua să îi îndemne pe ceilalți să rămână de partea adevărului. Apoi fu spânzurat cu capul în jos pe o cruce și jupuit de viu. El continua să îi cheme pe toți la adevăratul Dumnezeu și Fiul Lui, Isus Cristos. În cele din urmă, regele ordonă să i se taie capul cu o secure, reducând la tăcere strigătul lui, dar păstrând mărturia lui și pecetluindu-i soarta în Isus Cristos.

Apocalipsa 12:11

Auzind povești despre martiri, ne poate încerca un sentiment de înfrângere. La urma urmei, la fel ca Bartolomeu, aceștia au murit de mâna vrăjmașilor lor. Isus nu a fost nici el scutit de un asemenea sfârșit. Cei care neagă învierea Lui se gândesc la El ca la un minunat învățător a cărui lucrare a fost scurtată de o moarte prematură. Este oare moartea cu adevărat un semn al victoriei Satanei? Nu în cazul lui Isus. De fapt, moartea lui Isus a fost victoria finală a lui Dumnezeu asupra păcatului. În cazul martirilor creștini, mărturia și mărturisirea oferite prin moartea lor curajoasă a adus pe mult mai mulți la credință decât ar fi putut-o face viața lor. Poți să îl cinstești pe Dumnezeu prin moartea ta la fel de bine ca prin viața ta.

Declarații la extrem

ROMA: APOSTOLUL PAVEL

Pavel i-a scris lui Timotei: „Luptă-te lupta cea bună a credinței; apucă viața veșnică la care ai fost chemat” (1 Timotei 6:12). El cunoștea această luptă.

Ziua 248

Eu nu țin numai-
decât la viața
mea, ca și cum
mi-ar fi scumpă, ci
vreau numai să-mi
sfârșesc cu bucurie
calea și slujba pe
care am primit-o
de la Domnul
Isus, ca să vestesc
Evanghelia harului
lui Dumnezeu.

Fapte 20:24

Acesta le-a descris unele dintre experiențele sale corintenilor: „prin multă răbdare, în necazuri, în nevoi, în strâmtorări, în bătăi, în temnițe, în răscoale, în osteneli, în vegheri, posturi [...] ca unii care murim și iată că trăim; ca niște pedepsiți, măcar că nu suntem omorâți; ca niște întristați și totdeauna suntem veseli; ca niște săraci și totuși îmbogățim pe mulți; ca neavând nimic și totuși stăpânind toate lucrurile” (2 Corinteni 6:4-5; 9-10).

Pe când se afla la închisoare, condamnat la moarte, Pavel le-a scris filipenilor: „pentru mine a trăi este Cristos și a muri este un câștig. Dar dacă trebuie să mai trăiesc în trup, fac să trăiesc [...] Sunt strâns din două părți: aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Cristos căci ar fi cu mult mai bine, dar pentru voi este mai de trebuință să rămân în trup. Și sunt încredințat și știu că voi rămâne și voi trăi cu voi toți pentru înaintarea și bucuria credinței voastre” (Filipeni 1:21-25).

Câțiva ani mai târziu însă, îi scria lui Timotei: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința” (2 Timotei 4:7). La Roma, în vârstă de 64 de ani, Pavel a fost decapitat prin ordinul împăratului Nero și s-a dus să fie cu Isus.

Dacă avem vreodată nevoie de inspirație pentru a merge mai departe, atunci când ne confruntăm cu suferința, nu trebuie decât să ne uităm la viața lui Pavel. Cursa de rezistență a lui Pavel a pornit cu probleme încă din start. În alergarea lui, a trecut prin nenumărate experiențe înfrigorante, relatate în Faptele Apostolilor. Cu toate acestea, el a considerat că nimic din tot ce a îndurat nu se compară cu a-l cunoaște pe Isus și a-l face cunoscut. Tu poți să spui același lucru ca Pavel atunci când vine vorba despre suferință? Poți spune că nimic nu te poate abate de la scopul tău de a-l cunoaște pe Cristos și a-l face cunoscut? Dacă te temi că ești în ultimul tur al unei curse de slujire credincioasă, ia seama la cuvintele de încurajare ale lui Pavel, trage-ți suflarea și adună-ți forțele.

Profet la extrem

IUDEEA: IOAN BOTEZĂTORUL

Ziua 249

Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez.

Ioan 3:30

Ioan Botezătorul nu a pierdut nici un prilej de a vorbi despre neprihănire. Când regele Irod Antipa a renunțat la soția sa pentru a se căsători cu soția fratelui său, Ioan a vorbit pe șleau. I-a spus lui Irod că prin aceasta nesocotește legile lui Dumnezeu. Irod a ajuns să-l urască pentru mustrarea lui, dar în același timp se temea de el, fiindcă oamenii îl considerau un profet. Irod voia să îl ucidă pe Ioan, dar nu îndrăznește să se atingă de el și să riște o reacție negativă din partea poporului. Însă la presiunile noii sale neveste, Irodiada, nu l-a omorât, dar l-a aruncat în temniță.

Aflat în închisoare, Ioan a trimis mesageri la Isus, ca să verifice dacă El era Cel așteptat pe care îl profețise. Încredințat de Isus că El era de fapt Cel așteptat, Ioan s-a liniștit la gândul că misiunea vieții lui a fost dusă la capăt. Mesia venise. Ioan știa că ceea ce se întâmpla cu el acum avea puțină importanță. Tot ceea ce conta era Isus.

De ziua regelui Irod, regina Irodiada a pus-o pe fiica ei să danseze pentru el. Când Irod, într-o pornire impulsivă, a promis să îi dea fetei orice dorește, aceasta, în mod viclean, a cerut capul lui Ioan pe o farfurie. Irod, stânjenit în fața musafirilor, nu a avut curajul să refuze această cerere revoltătoare, așa că i-a tăiat capul lui Ioan.

Mulți le admiră îndrăzneala și le laudă curajul, dar martirii nu au trăit și murit pentru a fi admirați. Putem să venerăm poveștile lor în așa măsură încât să pierdem din vedere scopul vieților lor. Cei uciși pentru credința lor au murit pentru a-l slăvi pe Isus, nu pentru a-l eclipsa. Reacția la viețile lor trebuie să fie o mai mare venerație pentru Domnul, nu o admirație în fața cărnii și a sângelui. Sensul unei mai mari dăruiri nu este dat de distincțiile acordate. Devotamentul tău nu este determinat de apariția numelui tău în galeria celebrităților creștine. Dăruirea ta trebuie să îi aducă slavă lui Isus și numai Lui.

Catastife la extrem

ÎNCHISOARE COMUNISTĂ: FLORICA

Florica era sceptică și refuza să spere. De câteva săptămâni, văzuseră femeii ieșind din închisoare. Nici una nu știa când urma să fie luată, atunci când femeile erau chemate pe nume și adunate în curtea închisorii. Poate că într-adevăr erau eliberate.

Prin urmare, când își auzi numele strigat, se resemnă cu ideea de a accepta voia lui Dumnezeu, indiferent ce va urma.

Ziua 250

Maiorul de la masa de birou spuse: „Aici, trebuie să știi că eu sunt mai puternic decât Dumnezeu. Cel puțin până în momentul ăsta, Dumnezeul vostru nu a intervenit deloc ca să vă ajute. Și tu chiar ai acceptat asta? Adică, trebuie să înțelegi acuma că într-o societate comunistă n-avem nevoie de nici un dumnezeu! Și nici tu nu trebuie să ai nevoie. Dacă vei fi vreodată eliberată de aici, vei vedea cu ochii tăi extraordinarele realizări din ultimii ani, iar ăsta e doar începutul!”

...Orice gură să fie astupată și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu.

Florica se uită la documentele de pe biroul lui și răspunde: „Văd că ești puternic. Sunt sigură că aveți documente despre mine pe care nu le-am văzut niciodată și care îmi pot decide soarta. Dar Dumnezeu are și el catastrofele Lui. Niciunul dintre noi nu ar fi în viață fără El. Așa că, fie că mă țin aici, fie că mă eliberează, voi accepta asta ca pe cel mai bun lucru care mi se poate întâmpla”.

După trei zile, Florica fu eliberată.

Romani 3:19

În timpul școlii, copiii învață repede despre puterea tablei școlare. Din perspectiva unui copil, să ai numele scris pe tablă de către profesor era modul suprem de a fi luat la răspundere. În copilărie ne doream ca numele celor care ne făceau probleme să apară scris. Eram siguri că pedeapsa avea să fie rapidă și sigură. Am pierdut o parte din această încredere copilărească? Suntem atât de uzați de proliferarea răului în lumea de azi încât nu mai credem că Dumnezeu își „notează numele” celor răi? Biblia ne învață că întreaga lume are de răspuns în fața lui Dumnezeu. Așa că nu îți pierde speranța când vezi că răul pare să treacă nepedepsit. Dumnezeu va face dreptate.

Revoluționari la extrem

ROMA: VECHII CREȘTINI

Primii creștini au fost revoluționari spirituali. Într-o societate care se închina idolilor și îi numea pe cei ce refuzau să o facă „atei”, creștinii au fost o forță radicală care a amenințat existența Romei. Aceștia au încălcat regula majorității și au devenit o amenințare la adresa autorității romane. Erau urâți atât de tare, încât morțile lor nu doar că au fost numeroase, dar au fost executate cu un talent înfiorător.

Ziua 25I

...Apucă viața veșnică, la care ai fost chemat și pentru care ai făcut cea frumoasă mărturisire înaintea multor martori.

1 Timotei 6:12

Creștinii au fost revoluționari care au proclamat judecata de apoi și viitoarea transformare a lumii la întoarcerea lui Cristos, prin care mulți vor fi mântuiți. Ei l-au promovat pe Isus Cristos ca pe o autoritate mai înaltă decât a împăratului roman. Prin urmare, împărații romani au decretat ca oricine se declară creștin să fie condamnat la moarte fără vreo procedură legală. „Rebelii” care îndrăzneau să conteste legea împăratului nu aveau parte de un proces echitabil. Imperialismul roman a sponsorizat zece perioade extreme de persecuție, fiecare mai crudă decât cea de dinainte.

Revoluționarii au devenit cunoscuți sub numele de martiri. Un termen atribuit acelor martori care și-au depus mărturia înaintea judecătorilor și împăraților cu statornicia unor soldați disciplinați. Ei au fost numiți martiri, sau mărturisitori, chiar dacă nu au murit în urma anchetelor la care erau supuși. Pur și simplu nu au vrut să se răzgândească. Martiriul înseamnă mărturia credinței cuiva în Cristos, în ciuda împrejurărilor constrângătoare. Fiecare mărturisitor al lui Cristos este un revoluționar al zilelor noastre.

Martirii au fost în istorie, așa cum sunt și astăzi, soldați într-un război spiritual. Această înfruntare a început când Isus a biruit puterile răului murind pe cruce. În moartea Lui, el a dezarmat iadul și pe diavoli săi. Martirii poartă această bătălie, însă luptând nu cu arme fizice, ci spirituale. Mărturia este arma lor principală. Ei mărșăluiesc în teritoriul inamic, precum țări cu regimuri opresive, și proclamă neînfricați biruința lui Cristos asupra Satanei. Cel mai prețios lucru pe care îl dețin nu e viața, ci mărturia lor. De aceea sunt dispuși să își dea viața ca să își poată susține convingerile. Tu unde vei intra în luptă? Ești dispus să mănuiesti arma mărturiei tale?

Trimiterea

*I-am cerut Domnului să îmi ajute aproapele
Și să poarte Evanghelia în
ținuturi îndepărtate
Și să aducă alinare celui
bolnav, dar El mi-a spus:
Dacă mă iubești, fii mâinile Mele.*

*I-am cerut Domnului să meargă la muribund
Și la orfanul de pe stradă
Și să-l viziteze pe deținut, dar El mi-a spus:
Dacă mă iubești, fii picioarele Mele*

*I-am cerut Domnului să caute către cel sărac
Și să vegheze asupra fiecărui
prunc ce plânge
Și să vadă fiecare nevoie
a omului, dar El mi-a spus:
Dacă mă iubești, fii ochii Mei.*

*I-am spus Domnului: Vreau să te slujesc,
Dar nu știu de unde să încep.
Să iubești este răspunsul, mi-a spus El.
Dacă mă iubești, fii inima Mea.*

G. SHIRIE WESTFALL

Rezistență la extrem

PATMOS: APOSTOLUL IOAN

Ce faci cu cineva care este aruncat în ulei încins, dar nu moare?

Se spune că împăratul roman Domițian a poruncit ca apostolul Ioan să fie fiert în ulei până moare, dar el a continuat să predice din cazan. Altădată, a fost silit să bea otravă, dar, așa cum a fost promis în Marcu 16:18, nu a pățit nimic. Astfel că Ioan, conducătorul bisericii din Efes la acea vreme, a fost exilat în Patmos, în anul 97 d.Hr.

Ziua 253

Eu, Ioan, fratele vostru, care sunt părtaș cu voi la necaz, la împărăție și la răbdarea în Isus Cristos, mă aflam în ostrovul care se cheamă Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Cristos.

Apocalipsa 1:9

Acesta a supraviețuit tuturor încercărilor, fiindcă Dumnezeu nu își terminase încă misiunea cu el. Mai trebuia transmisă o „Apocalipsă”.

Pe când se afla într-o grotă din insula Patmos, Ioan a avut o viziune. Ea a devenit Apocalipsa – cartea care a acționat ca un motor al evanghelizării în epoca bisericii timpurii. Aceasta a proorocit evenimente din preajma întoarcerii lui Cristos. Ioan a scris despre a doua venire a lui Cristos și a salutat sosirea Lui. Până în ziua de astăzi, scrierile evanghelistului îi inspiră pe credincioși să aștepte întoarcerea plină de slavă a lui Cristos.

La doi ani de la exil, împăratul Domițian a murit, iar Ioan s-a întors în biserica din Efes. Cel mai tânăr ucenic a trăit, devenind cel mai în vârstă și murind în pace în Efes, la vârsta de 80 de ani, după o jumătate de secol de viguroasă slujire a bisericii lui Isus.

Este cu neputință să ieși la pensie din slujba lui Dumnezeu. Întreabă-l pe Ioan. Într-o vreme în care vârsta medie de viață era mult mai scăzută, Ioan a trăit până la 80 de ani, slujind cu credință în tot acest timp. Poate că te frământă gândul propriei tale utilități în slujirea lui Dumnezeu. Poate că te simți prea bătrân și te gândești că Dumnezeu ar putea folosi pe cineva mai tânăr în locul tău. Sau poate că ești tânăr, singur și te întrebi dacă un cuplu căsătorit nu ar fi mai aproape de ceea ce vrea Dumnezeu. În loc să îți cauți scuze ca să renunți, Dumnezeu vrea să clădească în tine o vigoare spirituală care nu poate fi ușor clintită. Începe încă de astăzi să îi ceri lui Dumnezeu să îți arate următorii pași pe care trebuie să îi faci în slujirea Lui.

Neascultare la extrem

IERIHON: RAHAV

Când Iosua a trimis două iscoade să cerceteze țara Ierihonului, acestea au ajuns în casa unei prostituate pe nume Rahav. Casa ei era construită lângă zidul Ierihonului, ridicat pentru a împiedica trecerea ilegală a vizitatorilor nedoriți. Când împăratul a auzit că în cetate erau iscoade israelite, a trimis imediat vorbă către Rahav. I-a spus să îi aducă pe spionii care au intrat în casa ei.

Ziua 254

Nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu.

Romani 13:1

Rahav nu a ascultat de porunca împăratului și i-a ascuns pe spioni, chiar mințind ca să nu poată fi găsiți. Mai târziu, în seara aceea, au fost scoși în secret din cetate, legați cu o sfoară cu care s-au lăsat în jos pe geam pe lângă zid.

Rahav nu știa multe despre Dumnezeul lui Israel, dar a fost gata să îi ajute pe oamenii Lui. Nu a ascultat de autoritățile păgâne și chiar și-a pus viața în pericol. Drept rezultat, viața ei a fost cruțată.

Un fapt similar se regăsește în Faptele Apostolilor 9:25. Curând după convertirea sa, Pavel a petrecut câteva zile împreună cu ucenicii din Damasc, predicând și propovăduind în sinagogi. Evreii au fost atât de bulversați de schimbarea lui Pavel, încât l-au considerat o amenințare. Ucenicii l-au lăsat în jos pe lângă un zid, pentru a evita porțile cetății și a-i salva viața de evreii care unelteau să îl omoare.

Unii creștini cred că nesupunerea față de autoritățile din țările cu regimuri opresive atrage în mod automat persecuția. Merită creștinii chinezi, care refuză să se înscrie în biserica oficială, bătăile pe care le îndură? În țările islamiste, merită musulmanii care se convertesc la creștinism să fie omorâți cu pietre? Dacă unele texte pot fi interpretate diferit, toți creștinii cad de acord că nu putem îngădui unui guvern să ne silească a nesocoti legile lui Dumnezeu. Bineînțeles, asta nu le permite creștinilor să lanseze vendete personale împotriva statului. Neascultarea este justificată doar atunci când suntem siliți să alegem între loialitatea față de Cristos și cea față de legile de guvernare. Care este poziția ta în această problemă? Studiază Scripturile și decide tu însuși.

Dezamăgire la extrem

COREEA DE NORD: O FEMEIE ÎN VÂRSTĂ

„Într-o zi, profesoara ne-a spus că vom juca un joc special. Ne-a șoptit despre o carte deosebită pe care părinții noștri s-ar putea să o fi ascuns la noi acasă. Trebuia să așteptăm până părinții adormeau, să căutăm această carte și să o aducem a doua zi la școală, pentru o surpriză specială. M-am dus acasă și am început imediat să caut cartea.

Ziua 255

Și nu este de mirare, căci chiar Satana se preface într-un înger de lumină. Nu este mare lucru, dar, dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii.

2 Corinteni 11:14-15

A doua zi, am fost unul dintre cei 14 copii care au adus cartea cea neagră, Biblia. Drept recompensă, am primit cravate roșii, iar ceilalți elevi au aplaudat, în timp ce profesoara ne-a pus să defilăm prin clasă.

Am alergat spre casă la amiază, fiindcă eram foarte nerăbdătoare să îi spun mamei cum am câștigat cravata roșie. Nu era acasă și nici în grajd. Am așteptat, dar nici ea, nici tata nu au venit și atunci m-a cuprins frica. Îmi era foame și începea să se întunece. O stare de rău mă cuprindea pe dinăuntru și am adormit în scaun.

A doua zi, polițiștii au venit și m-au informat că de acum mă aflu în grija statului. Nu mi-am mai văzut niciodată părinții.”

Este relatarea unei bătrâne din Coreea de Nord. Nu a mai aflat nimic despre părinții ei și este măcinată de dorința de a găsi iertare. Este doar una dintre numeroasele persoane care au trecut prin astfel de încercări.

Contrar unei cunoscute imagini caricaturale, diavolul nu apare într-un costum roșu înarmat cu o furcă. Am recunoaște cu ușurință o asemenea prezentare fățișă a răului. În schimb, asemenea copilei din această întâmplare, adesea îl întâlnim într-o lumină diferită. Reprezentanții vrăjmașului sunt de multe ori persoane impunătoare aflate în poziții înalte. Gândește-te la un partener de afaceri cu vorba meșteșugită. Sau închipuie-ți puterea pe care un profesor universitar o exercită în numele mediului academic. Așa cum a descoperit copila din această relatare, vrăjmașul joacă murdar. Trebuie să lăsăm deoparte naivitatea și să fim vigilenți față de dușman, fie că îl întâlnim în persoană sau prin reprezentanții lui. Tu ești o pradă ușoară pentru vrăjmaș? Ori te va găsi pregătit și treaz?

Prizonier la extrem

VIETNAM: TO DINH TRUNG

To Dinh Trung a parcurs sute de kilometri cu bicicleta pe drumurile denivelate de pământ, pentru a le propovădui celor din tribul K'Ho. Este unul dintre cele șaiszeci de triburi din Vietnam unde guvernul le-a interzis vizitatorilor să facă muncă de evanghelizare. La intrarea în sat, în 4 aprilie 1995, poliția l-a tras pe neașteptate jos de pe bicicletă și a început să îl bată. L-au înregistrat video și l-au batjocorit în fața sătenilor.

Ziua 256

lăță de ce eu, Pavel, întemnițatul lui Isus Cristos pentru voi, Neamurilor...

Efeseni 3:1

A fost dus la închisoare, unde a fost ținut șase luni până la proces. Când a cântat un cântec de copii numit „Îl iubesc pe Domnul zi și noapte”, a fost condamnat să petreacă și mai mult timp în închisoare.

În cele din urmă, la presiunile unor organizații creștine asupra guvernului, Trung a primit oferta de a fi eliberat cu șase luni mai devreme. Dar, cu toate că acasă îl așteptau o soție și doi copii mici, evanghelistul nu era pregătit să plece! A văzut situația lui ca pe o nouă șansă divină de a le predica celor pierduți. Ce puteau să-i facă? Era deja în închisoare!

Prin eforturile lui Trung în închisoarea de lângă Quang Ngai, mulți au venit la Cristos. Când a auzit că numeroși creștini se roagă și adresează petiții pentru el, cum putea să rateze această ocazie de a oferi un exemplu renunțând la viața lui pentru Împărăția lui Dumnezeu? Trung a refuzat să fie eliberat mai devreme, alegând să rămână în închisoare și să își continue munca de evanghelizare.

Trung a fost prizonier al statului și a fost supus cruzimii și torturii. Dar când a ales să rămână în închisoare pe toată durata condamnării sale, el a devenit prizonier al lui Isus Cristos. Statul a încercat să îl frângă. Noul lui stăpân – Isus – l-a repus pe picioare. Statul al încercat să reducă la tăcere mesajul lui. Isus i-a luat mesajul și l-a dus în fiecare celulă a închisorii, făcând din Trung un evanghelist de două ori mai mare decât era înainte de condamnare. Trung ne reamintește cum este să te bucuri de libertate în virtutea legii lui Cristos, chiar și în mijlocul sentimentului că ești rob al grijilor și suferințelor acestei vieți. S-ar putea să simți că ești prizonier într-o situație la fel de dezolantă. Lasă-l pe Isus să te elibereze, îngăduindu-i să devină adevăratul Stăpân în viața ta.

Pastor la extrem

SUDAN: PASTORUL LUKE

Pastorul Luke își luă cu inima grea rămas bun de la fiecare dintre cei cinci copii ai săi și de la soție, înainte de a porni înapoi spre tabăra de refugiați, pentru a-și relua activitatea pastorală în Sudanul de Sud. Trei luni vor trece până să își revadă familia, întrucât lucrarea lui se desfășoară într-una din zonele cele mai afectate de războiul civil și de atacurile guvernului islamic.

Ziua 257

Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Cristos?

Romani 8:35

Congregația pastorului Luke nu dispune de o clădire pentru biserică, fiindcă multe dintre construcții fuseseră distruse în cele aproape două decenii de război civil în Sudan. Aceștia se întâlnesc în fiecare săptămână la umbra unui pom mare pe care a fost încrustată o cruce. Enoriașii șed pe pământ sau stau în picioare în timpul slujbelor, iar pastorul Luke stă în dreptul crucii încrustate și predică.

Dacă pastorul Luke ar rămâne cu familia, ar avea timp să-și petreacă timpul cu ei în fiecare zi. Bineînțeles, voluntarii ar continua să le asigure hrană refugiaților sudanezi, îngrijindu-se de nevoile lor fizice. Dar Dumnezeu l-a chemat pe Luke să se îngrijească de nevoile spirituale ale oamenilor. Cine l-ar înlocui dacă el nu s-ar duce?

Luke slujește într-o regiune care nu avusese înainte o biserică activă. El ascultă de porunca lui Dumnezeu de a fi sarea pământului și lumina lumii într-o zonă sfâșiată de război. Este greu – uneori chinuitor de greu – pentru pastorul Luke să își lase familia. Dar Dumnezeu a răsplătit sacrificiul său printr-o „biserică-pom” plină de viață și allată în plină creștere.

Lucrarea lui Dumnezeu ne desparte uneori de cei iubiți. Isus Însuși a lăsat toate lucrurile cunoscute din orașul și familia Sa pe când avea treizeci de ani, pentru a-și începe lucrarea. Dacă e să urmărim planurile lui Dumnezeu în viața noastră, drumul pe care mergem ne va îndepărta adesea de lucrurile familiare, ducându-ne spre necunoscut. În vreme ce călătoria noastră s-ar putea să ne despartă de cei iubiți, de casă, confort și siguranță, nu vom fi niciodată despărțiți de dragostea lui Cristos. Dragostea Lui este tovarășul nostru constant și astfel nu vom fi niciodată cu adevărat singuri. Ți-e dor de casă? Familie? Prieteni? Dacă ești încrezător că în viața ta urmezi voința lui Dumnezeu, atunci nu trebuie să te abați de la scopul tău. Cristos va fi tovarășul tău constant.

Emisiune TV la extrem

VIETNAM: FRATELE K'BE

Prima dată când copiii fratelui K'Be îl văzură la televiziunea vietnameză, fură entuziasmați. Entuziasmul lor pieri când îl auziră pe prezentator spunând că tatăl lor era un criminal. Era învinuit de mai multe „crime” împotriva guvernului vietnamez.

Ziua 258

Evanghelia mea... pentru care sufăr până acolo că sunt legat ca un făcător de rele. Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat.

„Crimele” fratelui K'Be erau că predica la adunări ale unor biserici-de-casă neoficiale. Guvernul îi arătă chipul la televizor pentru a-l umili și a-i avertiza pe ceilalți să fie cu băgare de seamă la el. De asemenea, transmiseră la televiziune și radio interogatorii de ale lui luate de poliție, dar aceasta nu făcu decât să ajute la răspândirea în continuare a mesajului evanghelic. Îi oferiră o rampă de la care s-a putut adresa celorlalți în numele lui Cristos. Cei care îl văzură la televizor începură să pună întrebări despre credința lui, iar el putu să le vorbească despre Cristos.

El explică: „Mi-au arătat chipul la televizor, pentru ca oamenii să mă poată identifica. Vecinii îmi spun: «De ce îți lași familia?» Le spun că Dumnezeu are grijă de asta. Eu trebuie să mă duc. Secerișul e aici și sunt puțini lucrători”.

Văzând că umilirea publică nu îl descuraja pe K'Be în slujirea sa, poliția îl amenință că îl va aresta data viitoare când îl va prinde predicând. „Soția mea se bucură că numele noastre sunt în Cartea Vieții și că fața mea este o mărturie la televizor. Poliția ne ajută să răspândim Evanghelia. Ei pot pune zăvor pe biserică, dar nu și pe mărturia noastră.”

2 Timotei 2:8-9

Credincioșii pot fi ținuiți pe un rug, înlănțuiți într-o celulă de închisoare sau zăvorâți într-o carceră. Credincioșii pot chiar muri. Însă Evanghelia trăiește mai departe. K'Be ne reamintește că Evanghelia nu vorbește despre o clădire, o adunare ori despre vreun credincios anume. Clădirea unei biserici poate fi închisă. O adunare poate fi împrăștiată. Un credincios poate fi băgat la închisoare sau ucis. Ideea ta despre creștinism este legată de un anume pastor, o anume clădire sau activitate a bisericii? Credința ta ar mai prospera (așa cum se întâmplă în țările cu regimuri opresive) dacă toate aceste forme exterioare ar fi înlăturate? Cuvântul lui Dumnezeu rămâne însă, în ciuda restricțiilor. Tu ai găsi în continuare o cale, la fel ca K'Be, prin care să îți trăiești credința?

Ziua 259

*Nu poți să ucizi un creștin.
Poți doar să-i schimbi adresa.*

PASTORUL DUKE DOWNS

Medic la extrem

ROMÂNIA: DR. MARGARETA PESCARU

Ziua 260

Eu voi posti odată
cu slujnicele mele;
apoi voi intra la
împărat, în ciuda
legii; și, dacă va fi
să pier, voi pieri.

Estera 4:16

În România comunistă, fiecare închisoare avea un medic care era adesea prezent la interogatorii și îi propunea torționarului cele mai bune metode prin care să provoace durere fără să cauzeze moartea. Dar unii medici și-au luat în serios jurământul și detestau ceea ce făceau comuniștii.

Un astfel de medic a fost o minunată creștină pe nume Margareta Pescaru. Tot personalul medical era percheziționat la intrare în închisoare, dar Dr. Pescaru, supunându-se unui mare risc, a reușit să introducă în mod repetat medicamente. Eforturile ei altruiste au salvat multe vieți.

Odată a fost repartizată la spitalul unei închisori, specializat în tratarea bolnavilor de tuberculoză. În această perioadă, comuniștii au desemnat oameni pe post de „reeducatori”, care să se folosească de orice mijloace pentru a-i convinge pe deținuți să își denunțe toate convingerile și să jure supunere totală comunismului.

Acești reeducatori erau nemiloși și mulți creștini au murit în urma torturii lor. Când Dr. Pescaru a auzit că aceștia au venit la spitalul închisorii pentru a-și începe activitatea distrugătoare asupra bolnavilor de tuberculoză, a făcut ceva de neconceput. S-a dus la Direcția Generală a Închisorilor și a vorbit în apărarea deținuților lipsiți de apărare. Nimeni nu știe cum, dar Dr. Pescaru a obținut o favoare din partea conducerii.

Pentru o vreme, în comunismul din România, tortura nevinovaților de către „reeducatori” a fost oprită, grație eforturilor sale pline de curaj.

Încercarea. Este diferența între a merge înainte și a rămâne pe loc. Să încerce. Este ceea ce creștinii sunt hotărâți să facă atunci când își concentrează atenția asupra Evangheliei lui Cristos. A încercat. Să spui că cineva cel puțin a încercat este singurul mod în care credincioșii acceptă înfrângerea. E adevărat: pur și simplu nu știm ce se va întâmpla până nu încercăm. Poate prea ne grăbim să respingem ideile ingenioase care ni se prezintă cu privire la promovarea Evangheliei la serviciu, acasă ori în comunitate. Ne gândim că nu au cum să funcționeze. Ne convingem singuri că împotrivirea va fi prea puternică. Dar nu vom ști sigur până nu încercăm. Tu ești dispus să încerci să îi dai ascultare lui Cristos cu orice preț, începând de astăzi?

Tapet la extrem

COREEA: ROBERT J. THOMAS

Ziua 261

Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească: așa că nici cel ce sădește, nici cel ce udă nu sunt nimic; ci Dumnezeu, care face să crească.

1 Corinteni 3:6-7

Robert J. Thomas și soția lui au fost primii misionari care au ajuns în Coreea, în iulie 1863. Soția lui a murit curând după sosire. În 1866, după o muncă de evanghelizare de câteva luni în Coreea, și după ce a învățat limba, Thomas s-a îmbarcat pe vasul american „General Sherman”, mergând pe râul Taedong până în locul unde astăzi se află capitala Coreei de Nord. Vasul a eșuat pe un banc de nisip. Soldații coreeni de pe mal, suspicioși, au urcat pe vas fluturând cuțite lungi, sclipitoare.

Când Thomas a văzut că urma să fie ucis, le-a arătat Biblia în coreeană, spunând: „Isus, Isus”. A fost decapitat.

La douăzeci și cinci de ani de la moartea lui Thomas, cineva a descoperit în această zonă o mică pensiune cu un tapet ciudat. Pe hârtie erau tipărite litere coreene. Proprietarul pensiunii a explicat că a lipit paginile unei cărți pe perete pentru a se păstra ceea ce era scris. Proprietarul și mulți dintre oaspeții veneau și stăteau să „citească pereții”. Era Biblia pe care Thomas o dăduse ucigașilor lui.

Chiar dacă astăzi acea zonă este sub comunism, biserica trăiește. Lucrarea lui Robert J. Thomas – numit „misionarul temporar” – a continuat să-și facă efectul în Coreea de Nord, unde acum Cuvântul lui Dumnezeu nu este doar lipit pe pereți, ci este ascuns în inimile oamenilor.

Închipuie-ți că sădești o grădină primăvara, iar când vine vara pleci în altă parte. Tot timpul și efortul depus în plantarea, plivirea și udarea semințelor de roșii, ardei și pepeni îți par o risipă. La fel se poate spune și despre mărturia noastră pentru Cristos. Aici, miza este mai mare decât un coș de roșii. Fără beneficiul de a vedea roadele muncii noastre, poate fi greu să credem că efortul depus de noi va fi apreciat și respectat. Ține minte, Dumnezeu este cel ce face ca toate lucrurile să crească. Putem avea încredere că Dumnezeu va continua lucrarea pe care noi am început-o – chiar și atunci când ne spune să trecem mai departe. Ce fel de grădină vrei să lași în urma ta pentru ca altcineva să se poată îngriji de ea.

Rezistență la extrem

IMPERIUL ROMAN: BLANDINA

Blandina era o sclavă atât de plină de puterea lui Dumnezeu, încât cei care au torturat-o cu rândul zi și noapte au renunțat în cele din urmă. De fapt, tortura părea să o întărească în credință. Plină de îndrăzneală, ea și-a declarat credința, spunând: „Sunt creștină; nu ne va fi rușine”.

Ziua 262

Pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie, mulțumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților în lumină.

Coloseni 1:11-12

Blandina a fost persecutată în timpul împăratului roman Marcus Aurelius Antoninus (161-170 d.Hr.). În această perioadă creștinii au ținut o evidență strictă a suferințelor îndurate de ei. Sperau să le dea curaj celorlalți credincioși care aflau poveștile adevărate despre tărie.

Blandina a fost atârnată pe un stâlp, dar a rezistat cu tărie, fiind un prilej de încurajare pentru cei care asistau la torturarea ei. După ce a supraviețuit acestui chin, a fost pusă într-o arenă cu lei, alături de un băiat creștin de 15 ani pe nume Ponticus, care a fost încurajat de exemplul ei. Blandina nu a arătat disperare înaintea animalelor, ci „se bucura și exulta la plecarea ei, ca și cum ar fi fost invitată la un ospăț de nuntă”.

De două ori a fost aruncată Blandina dinaintea unor lei înfometaji, care nu s-au atins de ea. Astfel, s-a întors în temniță nevătămată. Apoi, a fost „sfâșiată de lei, biciuită, pusă într-o plasă și tăvălită de un taur sălbatic și pusă să șadă dezbrăcată pe un scaun de fier încins”. Și totuși, a supraviețuit și le-a inspirat tuturor din preajma ei curajul de a rămâne neclintiți în credința lor. În cele din urmă, Blandina a fost ucisă de sabie, după ce torturile la care fusese supusă nu au făcut-o să se lepede de credința ei.

Deși nu au legătură cu mărturisirea creștină, există unele situații deosebit de dificile de care se pare că nu putem scăpa. Creșterea unui copil dificil. Munca alături de un coleg dificil. Condiții de viață dificile. Sunt momente în care avem impresia că nu mai putem suporta tensiunea și suntem tentați să renunțăm. Indiferent de împrejurări, Dumnezeu ne dă rezistența și tăria de a face orice ne-ar cere El. Dumnezeu i-a cerut Blandinei să îndure tortura. El ne poate impulsiona să cerem ajutorul ca părinți, să îl înfruntăm pe colegul nostru sau să ne asumăm alte sarcini aparent imposibile. Injectându-ne cu numele lui Isus, putem fi mărturisitorii Lui. Indiferent de scenariu, Dumnezeu este cu noi, dându-ne răbdare și chiar bucurie. În ce domenii ai tu nevoie de această rezistență extremă care vine doar de la milostivul nostru Dumnezeu?

Hoț la extrem – partea întâi

RUSIA: NIKOLAI KHAMARA

Nikolai Khamara fusese arestat pentru jaf și condamnat la zece ani de închisoare. Khamara se uita la creștini și se întreba ce fel de ființe erau aceștia. Erau oameni, dar arătau bucurie în ciuda suferințelor și cântau în cele mai întunecate momente. Când aveau un colț de pâine, îl împărțeau cu cineva care nu avea. Chipurile lor străluceau atunci când vorbeau cu cineva pe care Khamara nu îl vedea.

Ziua 263

Dar Dumnezeu își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Cristos a murit pentru noi.

Într-o zi, doi creștini s-au așezat lângă Khamara și l-au întrebat despre el. Khamara le-a zis povestea lui și a încheiat spunând: „Sunt un om pierdut”.

Unul dintre creștini l-a întrebat, cu un zâmbet: „Dacă cineva pierde un inel de aur, care este valoarea unui inel de aur atunci când e pierdut?”

Ce întrebare ridicolă: „Un inel de aur e un inel de aur. L-ai pierdut, dar altcineva îl va găsi”.

„Un răspuns foarte bun”, i-a spus creștinul. „Acum spune-mi: care e valoarea unui om pierdut? Un om pierdut, un hoț, un adulter, un ucigaș are pe de-a-ntregul valoarea unui om. El este atât de valoros, încât Fiul lui Dumnezeu a părăsit cerul pentru el și a murit pe cruce pentru a-l salva.”

Creștinul i-a spus tâlharului: „Poate că te-ai pierdut, dar dragostea lui Dumnezeu te poate găsi”. Auzind acestea, Khamara și-a dăruit viața lui Cristos.

Romani 5:8

Cum se măsoară valoarea? De obicei prin investiția de timp, bani sau afectivă, a unei persoane. Adică, felul în care o persoană se raportează la un lucru, o activitate sau chiar o relație ne arată cât preț pune o persoană pe aceasta. Gândește-te, de exemplu, la diferența cu care tratezi niște haine vechi de muncă și un costum nou. Ori la contrastul dintre grija pentru un pahar de hârtie sau o cupă de cristal. Iar când un lucru posedat este pierdut sau o persoană iubită este rănită, oh, lacrimile vărsate! Așadar, cât de valoroși sunt oamenii... ești tu? După cum i-au spus creștinii lui Khamara, într-atât de valoroși, încât Isus a părăsit cerul și a murit pe cruce pentru fapăturile lui pierdute și răzvrătite. Atât de mult le iubește Dumnezeu. Tu ești iubit; tu ești valoros. Bucură-te și răspândește Vestea cea bună și celorlalte „persoane iubite” din preajma ta.

Hoț la extrem – partea a doua

RUSIA: NIKOLAI KHAMARA

Nikolai Khamara a intrat în închisoare hoț și a ieșit creștin. După eliberarea lui, s-a alăturat bisericii subterane din Rusia.

După ceva timp, pastorul bisericii lui Khamara a fost arestat. Autoritățile l-au torturat, în speranța că va trăda biserica, dar nu le-a spus nimic. Apoi, l-au arestat pe Nikolai Khamara. L-au adus în fața pastorului, spunându-i: „Dacă nu ne dai în vileag secretele, o să-l torturăm pe Khamara în fața ta”.

Ziua 264

Hoțul nu vine decât să fure, să înjunghie și să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug.

Pastorul nu putea suporta ca cineva să sufere pentru el. Dar Khamara i-a spus: „Fii credincios lui Cristos și nu-l trăda. Sunt fericit să sufăr pentru numele lui Cristos”. Atunci i-au scos ochii lui Khamara.

Pastorul nu a putut suporta. A strigat către Khamara: „Cum pot să privesc așa ceva? O să rămâi orb!”

Khamara i-a răspuns: „Când o să-mi fie luați ochii, o să văd mai multă frumusețe decât mi-e dat să văd cu ochiiăștia. O să-l văd pe Mântuitor. Trebuie să-i rămâi credincios lui Cristos până la sfârșit”.

Când anchetatorii i-au zis pastorului că o să-i taie limba lui Khamara, acesta a spus: „Lăudat fie Domnul Isus Cristos. Iată, am spus cele mai însemnate cuvinte care pot fi spuse. Și acum, dacă vreți, puteți să-mi tăiați limba”. Fostul hoț le-a furat polițiștilor șansa de a-l jefui de credință. A murit ca un martir.

Ioan 10:10

Povestea lui Khamara este o lecție despre diferențele dintre Împărăția lui Dumnezeu și împărăția diavolului. Biblia ne învață să îi recunoaștem pe cei care fură,ucid și distrug ca pe niște membri ai împărăției diavolului. În ce îl privește pe Khamara, vrăjmașul i-a furat văzul, i-a distrus vorbirea și în cele din urmă l-a ucis. Dimpotrivă, în Împărăția lui Isus este vorba despre viață – viața la maximum. Astfel, Isus i-a dat lui Khamara o viață nouă și i-a redat neprihănirea. Cele două împărății se află în conflict, iar viețile noastre sunt prada de război. Khamara a „dezertat”, trecând în tabăra opusă, atunci când doi credincioși i-au arătat cum să se alăture Împărăției lui Dumnezeu. Ce faci tu pentru a-i aduce pe alții în Împărăția lui Dumnezeu?

Amintire la extrem

ANGLIA: O VĂDUVĂ CREȘTINĂ

Șase bărbați și o văduvă fură aduși înaintea tribunalului, pentru săvârșirea unei crime extrem de grave împotriva Bisericii Anglicane. Își învățaseră copiii să spună Tatăl nostru și cele Zece Porunci în limba engleză.

Latina era singura limbă permisă pentru studiul biblic în Anglia anulului 1519. Dar oamenii de rând vorbeau engleza. Credincioșii traduseseră pe ascuns din Scriptură în engleză și transmisese cu mare grijă traducerile din casă în casă. Dar acum fuseseră prinși și urmau să fie puși pe rug și arși în piața publică.

Ziua 265

Mai mult prețuiește pentru mine legea gurii Tale, decât o mie de lucruri de aur și de argint.

Mila tribunalului îi surâse doar văduvei, dintre cei șapte prizonieri, și fu lăsată liberă. Nimeni nu protestă, căci era singură și avea acasă copii de care trebuia să aibă grijă.

Un gardian pe nume Simon Mourton, se oferi generos să o conducă acasă pe văduva iertată. În timp ce o ducea de braț, auzi un zgomot venit din mâneca ei. Scoase din haina femeii traducerile în engleză, aceleași texte din care îi învăța pe copiii ei. Chiar dacă tocmai scăpase de condamnarea la moarte, ea refuză să se despartă de aceste traduceri, fiind încredințată că adevărul Cuvântului lui Dumnezeu trebuia cunoscut de copiii ei. Soarta îi era de-acum pecetluită.

La scurt timp, cei șase bărbați și curajoasa văduvă fură legați de trei stâlpi de lemn și arși de viu.

Psalmi 119:72

Trăim într-o epocă digitală în care casele au sisteme personale de alarmă ce rivalizează cu cele mai complexe sisteme deținute de bănci. Ceea ce prețuim este clar: casele și bunurile noastre sunt prea prețioase pentru a risca să le pierdem. Pentru creștinii din secolul al XVI-lea însă, Scriptura era lucrul cel mai de preț. La fel ca văduva tenace din această poveste, ei considerau că pentru doar câteva fragmente din Biblie merita să își dea viața. Chiar dacă vremurile s-au schimbat, valoarea Cuvântului lui Dumnezeu nu s-a schimbat. Viața noastră trebuie în continuare să le arate celorlalți cât de valoros este Cuvântul lui Dumnezeu – deși este puțin probabil să murim făcând asta. Știi ceilalți cât de mult sau cât de puțin prețuiești tu Scriptura? Își dau ei seama de valoarea pe care o are Cuvântul lui Dumnezeu în viața ta personală?

Ziua 266

*Misionarii creștini trebuie depistați
și raportați obligatoriu, fiindcă
sunt lupi vicleni ce servesc drept
unealtă a imperialismului.*

AVERTIZARE EMISĂ DE GUVERNUL COREEI DE NORD CĂTRE POPOR

Traduceri la extrem

ANGLIA: WILLIAM TYNDALE

„Dar, stăpâne Tyndale, trebuie să recunoști”, răsese marele doctor în teologie, „că oamenilor le e mai bine cu legile bisericii pe care le pot înțelege decât cu legile lui Dumnezeu din Biblie!”

Ziua 267

**Pentru Tine port eu
ocara și îmi acoperă
fața rușinea.**

Psalmi 69:7

William Tyndale fierbea de mânie auzind asta. „Îi desfid pe preoți și legile lor! Dacă Dumnezeu găsește de cuviință să mă lase să trăiesc, nu va dura mult până când orice băietan de la coarnele unui plug va cunoaște Scripturile mai bine decât ei!” Replica lui a iscat răcă între Tyndale și biserica oficială. Nu după mult timp, a părăsit Anglia, mergând pe continent, unde a editat versiunea sa „ilegală” a Noului Testament în engleză.

Ani de zile, micile tomuri ale Noului Testament editate de Tyndale au fost introduse în Anglia, ascunse în baloți de bumbac, pe nave nemțești și pe oriunde altundeva puteau intra în secret. Însă Tyndale a fost trădat de un „prieteni”, Henry Philips, și judecat pentru erezie.

Se crede că, în timpul de peste un an în care William Tyndale a stat în închisoare așteptând să fie executat, a terminat traducerea Vechiului Testament în engleză. Ultimele lui cuvinte înainte de a fi ars pe rug, în octombrie 1536, au fost: „Doamne! Deschide-i ochii regelui!”

Ceea ce Dumnezeu a făcut. La doar câțiva ani de la martiriul lui Tyndale, monarhia a permis ca prima Biblie în engleză să fie tipărită în mod legal. Versiunea Autorizată a Regelui James a apărut șaptezeci și cinci de ani mai târziu. Astăzi, Versiunea Regelui James a Bibliei conține aproximativ 95% din lucrarea lui Tyndale, cuvânt cu cuvânt.

Opoziția nu echivalează cu eșecul. Uneori înseamnă tocmai contrariul. Cei mai bine intenționați colegi s-ar putea uneori să se opună viziunii tale cu privire la slujire. Putem să fim luați prin surprindere de atitudinea lor critică și să ne îndoim de chemarea noastră. Când Dumnezeu ne oferă o viziune cu privire la slujire, așa cum i-a oferit lui Tyndale, trebuie să rămânem fermi pe poziție, în ciuda piedicilor. Criticile nu trebuie să ne înnăbușe entuziasmul, ci trebuie să ne facă mai hotărâți să ne îmbunătățim viziunea. Ție ți-a oferit Dumnezeu o viziune cu privire la slujire? La fel ca Tyndale, poate că nu vei vedea roadele muncii tale, o vreme sau poate niciodată. Și poate, în acest timp, vei fi muștrat. Totuși, nu abandona, iar de critici va avea grijă Dumnezeu.

Copii ai curajului la extrem

COREEA DE NORD: CHENG LEE ȘI HONG JUN

Comuniștii le spun copiilor din Coreea de Nord că vor avea o soartă îngrozitoare dacă vor fi vreodată prinși în China. Dar totodată copiii știu că dacă vor avea vreodată norocul să scape, trebuie să caute o clădire cu semnul unei cruci pe ea. Doi copii nord-coreeni care au reușit să ajungă la o biserică din China i-au relatat pastorului de aici poveștile lor.

Ziua 268

„Numele meu este Cheng Lee. Sora mea și cu mine i-am văzut pe părinții noștri murind de foame. Am reușit să trecem râul Yalu, care era înghețat. Ajunși pe celălalt mal, sora mea mai mare mi-a spus: «Tu stai aici. De aici trebuie să merg singură un pic». Nu s-a mai întors.” Cheng are doar 6 ani.

Hong Jun, un băiat de 11 ani, a spus: „Vreau să mă întorc în Coreea de Nord, să le spun și celorlalți despre Cristos”. Apoi, printre lacrimi, a cântat:

Când au văzut ei
îndrăzneala lui
Petru și a lui Ioan,
s-au mirat, întru-
cât... au priceput
că fuseseră cu Isus.

O, Doamne, dă-ne vocea Evangheliei,
Căci preaiubiții noștri frați atât de mult l-au iubit pe Domnul.
Unde sunt toți aceștia? Domnul are grijă de ei.

Oh, Doamne, trimite-ne la ei, la preaiubiții noștri frați coreeni,
Oh, Doamne, trimite-ne la ei, la preaiubiții noștri frați coreeni,
Oriunde s-ar afla, fie ca ei să înflorească precum florile.

Fapte 4:13

După câteva luni, Hong Jun a fost răpit din sat și dus cu sila înapoi în Coreea de Nord. Probabil le dă mărturie răpitorilor lui chiar în momentul acesta.

Curajul este unul dintre lucrurile pe care oamenii nu știu dacă îl au sau nu până când situația nu o cere. În momentul crucial, când este nevoie, ei fie îl au, fie nu. La fel se poate spune și despre caracter – unele situații vor arăta cu certitudine dacă îl avem sau nu. Prin urmare, caracterul și curajul sunt două lucruri greu de simulat. Din fericire, Isus Cristos ne dă un curaj irevocabil și un caracter incontestabil pentru vremurile în care avem cea mai mare nevoie de acestea. Putem așșa o atitudine curajoasă, dar numai Isus ne poate face curajoși. Putem avea o reputație excelentă, dar numai Isus ne poate da caracter în momentele în care nimeni nu ne vede. În ce fel vezi lucrând în viața ta caracterul și curajul?

Schimbare la extrem

PAKISTAN: ZAHID

Zahid era un preot musulman pakistanez care îi ataca pe creștini și le ardea Bibliile. Odată, a păstrat una dintre Biblii și a început să o studieze pentru a dovedi că creștinismul este o minciună.

Ziua 269

Isus i-a zis: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”.

Ioan 14:6

„Am citit Biblia, căutând contradicții pe care să le pot folosi împotriva credinței creștine”, a spus Zahid. „Deodată, o lumină puternică a apărut în camera mea și am auzit o voce care m-a chemat pe nume. Lumina umplea toată camera.

«Zahid, de ce mă prigonești?», m-a întrebat vocea.

Eram speriat. Nu știam ce să fac. L-am întrebat cine este.

«Eu sunt Calea, Adevărul și Viața.» În următoarele trei nopți, lumina și vocea au revenit. În a patra noapte, am căzut în genunchi și l-am acceptat pe Isus ca Mântuitor al meu.”

Fiind convertit la creștinism, Zahid a fost arestat și închis ca un trădător al islamismului. Timp de doi ani, a fost torturat în închisoare și în cele din urmă a fost condamnat la moarte. În timp ce i se pune ștreangul la gât, Zahid le-a spus călăilor săi că Isus era „Calea, Adevărul și Viața”. Voia ca ultima lui suflare să servească la salvarea compatrioților lui.

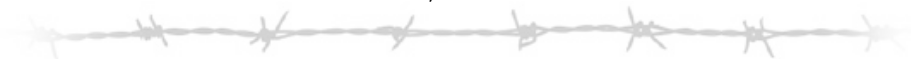
Apoi, deodată, au năvălit înăuntru gardienii și au spus că execuția era amânată, iar Zahid a fost eliberat. Nimeni nu știe de ce condamnarea lui Zahid a fost anulată, dar astăzi el continuă să călătorească prin Pakistan ca evanghelist.

Cei ce au trecut prin experiențe în care s-au aflat la un pas de moarte spun de obicei același lucru. Ei trag concluzia că Dumnezeu trebuie să fi avut un scop pentru care le-a prelungit viața. Din păcate, interviurile de la televiziune rareori revin pentru a vedea care s-a dovedit a fi acel scop! Au descoperit ei scopul pe care li l-a hărăzit Dumnezeu în viață sau nu? De fapt, Dumnezeu are același scop pentru fiecare dintre noi. El vrea ca noi să îl cunoaștem și să îi facem și pe alții să îl cunoască. Unii, precum Zahid, pot trece prin experiențe unice pentru a ajunge în acele situații particulare în care îl pot face cunoscut pe Dumnezeu. Dar misiunea noastră rămâne în principiu aceeași. Ai avut vreodată sentimentul că Dumnezeu te-a adus pe acest pământ pentru un anumit motiv? Acela este de a-l cunoaște – și de a-l face cunoscut.

Putere la extrem

ROMA: VINCENTIU

Sforile de la încheieturile mâinilor și de la glezne fură întinse și mai tare, până când creștinul roman Vincențiu simți cum i se dizlocă umerii și șoldurile.

Împăratul roman Decius stătea lângă patul de tortură în timp ce Vincențiu era legat. „O să mori în chinuri groaznice”, îi spuse tânărului creștin.

Ziua 270

...Întăriți, cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie.

„Nici o moarte nu e mai onorabilă decât aceea de martir”, îi spuse Vincențiu cu convingere împăratului. „Văd raiul și urăsc idolii tăi.”

Furios, împăratul ordonă să îl tortureze în continuare pe creștinul deja schilodit. Dar nu putură să scape de zâmbetul lui Vincențiu. În toiul durerii, acesta îi spuse împăratului: „Îmi distrugi doar trupul, care oricum va pieri. În mine trăiește un alt Vincențiu, iar asupra lui nu ai nici o putere. Căci Vincențiu nu poate fi pus pe patul de tortură și nu poate fi ucis”. Vincențiu întâmpină moartea cu zâmbetul pe buze.

Într-un final, soldații romani îl dădură jos de pe instrumentul de tortură, dar chinurile lui nu se terminară. Îl dezbrăcară și îl aruncară într-o celulă presărată pe jos cu cioburi de sticlă. Neputând sta în picioare, Vincențiu trebui să se întindă peste sticla sfărâmată. Chiar și așa, pacea lui Dumnezeu era cu el. Gardienii îi raportară mai târziu împăratului că s-a culcat pe cioburile de sticlă „ca pe un pat de flori”.

Coloseni 1:11

În cultura modernă, ideea de putere este legată de autoritate și funcție. Puterea le este rezervată celor ce prezintă o importanță exterioară, celor cultivați și rafinați. Istoria însă arată că oamenii aflați într-o poziție oarecare de putere sunt ineficienți fără o putere interioară cu care să își ducă la îndeplinire îndatoririle. Dimpotrivă, Dumnezeu are în vedere puterea noastră interioară prin prezența Sfântului Duh. Suferința este sala lui de curs, unde ne învățăm cum să fim puternici. Suntem capabili să îndurăm mai mult decât ne imaginăm. Curajul ne depășește posibilitățile. Poate tu simți că suferințele te slăbesc. Roagă-l pe Dumnezeu să îți arate cum, de fapt, ele te fac mai puternic. Încoardă-ți mușchii. Vei vedea că ești mai puternic decât crezi.

Soldați la extrem

IMPERIUL ROMAN: PATRUZECI DE BĂRBAȚI CREDINCIOȘI

Împăratul Constantin a legalizat creștinismul în Imperiul Roman în anul 320 d.Hr. Licinius însă, care controla jumătatea orientală a imperiului, a încălcat alianța cu Occidentul și a continuat să reprime creștinismul.

Când Licinius a cerut ca fiecare soldat de sub comanda lui să aducă jertfe zeilor romani, patruzeci de oameni din Legiunea a XII-a Fulminata au refuzat. Generalul lor, Lysias, a pus să fie biciuiți, sfâșiați cu cârlige și băgați în temniță și înlanțuiți. Când au refuzat în continuare să se supună și să renunțe la închinarea la Dumnezeu, a ordonat să fie dezbrăcați și băgați într-un lac înghețat până vor ceda.

Ziua 27I

Suferă împreună cu mine, ca un bun ostaș al lui Cristos.

2 Timotei 2:3

O baie caldă a fost asigurată pentru cei care se vor lepăda de convingerile lor. Oamenii s-au rugat împreună ca nimeni să nu renunțe dintre ei. Pe măsură ce se întuneca însă, unul nu a mai putut îndura frigul și a fugit spre baia caldă.

Una dintre gărzi, care vedea cum cei patruzeci de ostași viteji îi cântau lui Cristos, s-a înfuriat că unul dintre ei ceda în fața ordinelor lui Lysias. Mânia lui s-a transformat în convingere și convingerea în credință. Și-a smuls hainele de pe el și a alergat pe lacul înghețat, îndeplinindu-se astfel promisiunea de a fi „patruzeci de ostași viteji pentru Cristos”!

Cei patruzeci au murit împreună în ziua aceea. Cel care a renunțat la credința lui pentru o baie caldă a murit la rândul lui.

Comunitatea creștină este alcătuită din mai mulți indivizi devotați care acționează cu toții într-un cuget. Fie că e o tabără creștină, o misiune creștină, o biserică sau o familie, comunitatea de surori și frați este o forță demnă de luat în seamă. Întotdeauna suntem puternici împreună. Peste tot în Scriptură, Dumnezeu ne îndeamnă să stăm împreună într-o comunitate unită de același devotament – o familie întru credință. Mai mult decât principiul puterii care stă în număr, o comunitate creștină încurajează credința membrilor săi. La fel ca în povestea aceasta, cei puternici compensează pentru cei slabi. Tu ți-ai găsit comunitatea creștină? I-ai asigurat pe cei din biserică, din familie sau din alt grup de dragostea și fidelitatea ta orice s-ar întâmpla?

Frumusețe la extrem

LENINGRAD: AIDA SKRIPNIKOVA

„În închisoare, cel mai greu este să trăiești fără Biblie.”

Aida Skripnikova era o tânără frumoasă. În vârstă de 20 de ani, stătea la un colț de stradă în Leningrad și împărțea poeme în care își declara iubirea pentru Isus și bucuria de a-l cunoaște ca Domn și Mântuitor al ei. Curând a fost arestată, dar s-a dovedit a fi neclintită în convingerile sale, chiar dacă a fost condamnată la un an de închisoare.

Ziua 272

Podoaba voastră... să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.

La 27 de ani, Aida era a patra oară condamnată la închisoare pentru hotărârea ei de a apăra Evanghelia. Ea a continuat să vorbească deschis, spunând într-o publicație: „Nu putem păstra tăcerea despre ceea ce constituie întregul sens al vieții noastre – Cristos”.

Al patrulea răstimp al ei în închisoare s-a dovedit a fi cel mai dificil. Gardienii încercau permanent să îi pervertească, prin toate metodele, credința, de la abuzuri la gesturi precum cel de a-i oferi ciocolată. Dar cel mai greu lucru pentru ea a fost să trăiască fără Cuvântul lui Dumnezeu. Scriptura pe care o avea asupra ei i-a fost confiscată. Drept pedeapsă, a stat la carceră zece zile. Mai târziu, a primit un Nou Testament, pe care l-a păzit ca pe ceva mai prețios ca viața.

Când în cele din urmă a fost eliberată, Aida era greu de recunoscut – frumusețea ei răpitoare nu mai era și arăta îmbătrânită cu zeci de ani. Dar iubirea pentru Dumnezeu scânteia în zâmbetul ei, redându-i neasemuita frumusețe dinlăuntru.

1 Petru 3:3-4

În multe magazine, cremele de înfrumusețare întrec în număr conservele de legume. Raionul cu produse cosmetice este plin de rețete care promit reînnoirea și rețacerea farmecului nostru exterior. Ce bine ar fi să fim la fel de preocupați de caracterul nostru lăuntric, cum suntem de aspectul exterior. Martirii ne învață să prețuim reînnoirea a ceea ce suntem cu adevărat înlăuntru nostru. Sinele lăuntric. Aceasta este persoana pe care nici o tortură nu o poate descuraja. Aceasta este cea care se dezvoltă după chipul și asemănarea lui Cristos. Poate că îți dorești să îi impresionezi pe ceilalți urmând standardele lumești. Dar Dumnezeu consideră că sinele lăuntric este mult mai impresionant. Tu ești la fel de preocupat de caracterul tău interior ca și de aspectul tău exterior? În ce fel sinele tău lăuntric devine mai frumos pe măsură ce înaintezi în vârstă?

*Am cerut putere –
și Dumnezeu mi-a dat greutate
care să mă facă puternic.
Am cerut înțelepciune –
și Dumnezeu mi-a dat probleme
pe care să le rezolv.
Am cerut prosperitate –
și Dumnezeu mi-a dat inteligență
și mușchi ca să pot lucra.
Am cerut curaj –
și Dumnezeu mi-a scos în drum
primejdii pe care să le depășesc.
Am cerut dragoste –
și Dumnezeu mi-a dat oportunități.
Nu am primit nimic din ce am vrut –
am primit tot ce am avut nevoie.
Rugăciunea mea a fost ascultată.*

**SCRISĂ DE FAMILIA LUI MICHAEL JOB, UN CREȘTIN INDIAN,
STUDENT LA MEDICINĂ, CARE A FOST UCIS ÎN IUNIE 1999 DIN
CAUZA ACTIVITĂȚILOR EVANGHELISTICE ALE TATĂLUI SĂU**

Învățătura la extrem – partea întâi

ANGLIA: DR. ROWLAND TAYLOR

Oamenii din Hadley l-au rugat pe Dr. Rowland Taylor să nu meargă la episcopul de Winchester, Lord Cancelar. Știau că episcopul era furios din cauza învățăturilor propovăduite de Dr. Taylor.

Vreme de aproape douăzeci de ani, Biblia engleză fusese distribuită legal în Anglia. Dr. Taylor îi învăța pe toți cei din biserica lui să citească pe cont propriu Biblia și să urmeze învățăturile ei. Pe de altă parte, liderii religioși de sub domnia brutală a Reginei Maria I cereau respectarea strictă a tradițiilor bisericii.

Ziua 274

Isus i-a zis: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el.”

După ce a fost insultat și acuzat de episcop, Rowland a răspuns: „Sunt creștin. Nu am hulit împotriva bisericii. De fapt, conform propriilor tale acuzații, tu ești ereticul. Cristos a murit o dată pentru totdeauna pentru păcatele omenirii. Este suficient. Voi și tradițiile voastre nu puteți oferi nimic în plus”.

În următorii doi ani, Dr. Taylor a stat la închisoare. Când a aflat că va fi ars pe rug în apropiere de Hadley, a tresăltat de bucurie. Nu își făcea griji pentru propria sa siguranță. Dar se bucura la gândul că va străbate Hadley și îi va vedea din nou pe frații și surorile sale întru credință.

Dr. Rowland Taylor a fost martirizat în iarna lui 1555.

Ioan 14:23

Iubirea este exprimată în numeroase limbi. Oamenii au nevoie să audă vocea iubirii în propria lor limbă pentru a o putea recunoaște. Unii soți le aduc soțiilor micul dejun în pat pentru a-și arăta dragostea. Alții însă au nevoie de un cadou bine ales pentru a auzi un „Te iubesc” clar și răspicat. Companiile care produc felicitări speră că vom apela la cuvinte. Isus însă spune că limba iubirii Lui este ascultarea. Așa ne exprimăm dragostea față de El. Când îi dăm ascultare, îi arătăm că îl iubim. Taylor a fost martirizat pentru că îi învăța pe adepții lui să vorbească limba iubirii lui Isus. I-a învățat să citească Biblia și să dea ascultare învățăturilor ei. Arată-i lui Isus că îl iubești și cinstește astăzi memoria lui Taylor.

Învățătura la extrem – partea a doua

ANGLIA: DR. ROWLAND TAYLOR

Înainte de a arde pe rug pentru că preda învățăturile Bibliiei, Dr. Rowland Taylor a scris aceste cuvinte minunate:

„Soției mele și copiilor mei, le spun: Domnul v-a dat mie și Domnul m-a luat de lângă voi și pe voi de lângă mine: Bindecuvântat fie numele Domnului! L-am găsit întotdeauna mai credincios și mai binevoitor decât orice soț sau tată. Aveți încredere în El, cu ajutorul virtuților iubitelui nostru Mântuitor: Credeți în El, iubiți-l, temeți-vă de El și dați-i ascultare. Rugați-vă Lui, căci a promis să dea ajutor. Nu mă socotiți mort, căci voi trăi veșnic și nu voi muri niciodată. Eu mă duc înainte, iar voi veți veni apoi, în casa noastră din veșnicie.

Ziua 275

Ține sfaturile mele și vei trăi; păzește învățăturile mele ca lumina ochilor.

Proverbe 7:2

Scumpilor mei prieteni din Hadley și tuturor celor care m-au auzit predicând, le spun că plec de aici cu conștiința împăcată în ce privește învățăturile mele, pentru care mă rog să îi mulțumiți lui Dumnezeu. Cu puținul meu talent, am proclamat către ceilalți învățăturile pe care le-am strâns din cartea lui Dumnezeu, bindecuvântata Biblie. Drept urmare, dacă eu sau un înger din ceruri ar predica o altă evanghelie decât aceea pe care ați primit-o, marele blestem al lui Dumnezeu să fie asupra aceluia predicator!

Plecând de aici cu speranța sigură, fără să mă îndoiesc o clipă cu privire la mântuirea veșnică, mulțumesc lui Dumnezeu, Tatăl ceresc, prin Isus Cristos, Mântuitorul meu de netăgăduit.”

Rowland Taylor

Îți mai aduci aminte de cel mai memorabil profesor pe care l-ai avut în copilărie? Poate era o profesoară care avea un parfum anume. Poate era un profesor care își mângâia într-un anume fel capul pleșuv. Ceva în legătură cu persoana respectivă îți rămâne în minte. Însă pe măsură ce înaintăm în vârstă, ne apreciem profesorii din motive diferite. Ne amintim ce ne-au învățat – lecții pe care nu le vom uita niciodată. Întotdeauna ne vom aminti de cei care ne-au învățat prima dată despre Cuvântul lui Dumnezeu. Nu ne putem permite să uităm adevărurile elementare pe care profesorii ni le-au împărtășit despre dragostea lui Dumnezeu și mântuirea Lui. Când va veni altcineva să vorbească în numele culturii și al științei academice, adevărurile lui Dumnezeu te vor proteja și te vor ajuta să recunoști falsitatea. Sunt mai mult decât niște simple amintiri. Sunt bunurile tale cele mai de preț.

Familie la extrem

CAMBODGIA: HAIM ȘI FAMILIA LUI

În jungla cambodgiană, Haim și familia lui primiră lopeți cu porunca de a-și săpa singuri groapa. Erau ostatici ai Khmerilor Roșii, care îi considerau pe creștini „inamici ai glorioasei revoluții”.

Soldații le permisă lui Haim și familiei sale să îngenuncheze, să se țină de mâini și să se roage. Haim îi îndemnă atunci pe soldați să se căiască și să îl accepte pe Isus ca Domn și Mântuitor al lor. Soldații rămaseră nedumeriți de compasiunea din vocea lui în fața morții.

Ziua 276

Oricine face voia lui Dumnezeu, acela Îmi este frate, soră și mamă.

În timp ce vorbea, unul dintre fiii lui sări în picioare și fugi în pădure. Soldații dădură să pornească după el, dar Haim îi opri. Calmul lui îi convinse pe comuniști să aștepte și să vadă ce avea să facă.

În timp ce ai lui stăteau îngenuncheați, cu armele soldaților îndreptate spre ei, Haim se apropie de marginea pădurii. „Fiule, e mai bine să furi câteva zile în plus de viață ca fugăr în pădure decât să stai alături de familia ta în jurul mormântului, iar în curând să fii liber pe veci în paradis cu Cristos?” După o clipă, se auzi un foșnet în tufișuri, iar fiul lui Haim ieși cu lacrimi în ochi și îngenunche împreună cu tatăl său.

Haim privi către soldați: „Acum suntem pregătiți”.

Dar nici unul dintre soldați nu fu în stare să apese pe trăgaci. Curând însă, apăru un ofițer care nu asistase la întoarcerea băiatului, îi certă pe soldați, făcându-i lași, și îi ucise pe creștini.

Marcu 3:35

Unele familii sunt cunoscute ca fiind extrem de unite. Altele se mândresc cu faptul că sunt extrem de înstărite. Alte familii scot în evidență faptul că sunt extrem de ocupate, considerând asta un lucru de mare însemnătate. Chiar dacă Dumnezeu se poate folosi și de aceste lucruri, ideea Lui cu privire la puterea de influență este foarte diferită. Ce face ca o familie să fie folositoare în Împărăția lui Dumnezeu? Ascultarea extremă. Nu cât de mare e mașina familiei contează, ci devotamentul lor față de Cristos. Dumnezeu a conceput familia ca un loc în care părinții conduc prin puterea exemplului, astfel încât copiii să învețe cum să asculte de Cristos. Chiar dacă scenariul lui Haim este unic, și noi putem fi la fel de ascultători în situațiile cu care ne confruntăm. Cum ai caracteriza devotamentul familiei tale? A cui familie este un exemplu de familie extremă?

Schimb la extrem

RUSIA: UN STUDENT

Profesorul ateu zâmbi la fotografia lui Lenin atârnată de ușa, după care se îndreaptă spre carafa cu apă aflată pe masă. Scoase un pachet cu un praf și turnă încet în apă, care se înroși.

„Acesta e tot miracolul”, își începu lecția. „Isus a ascuns în mânecă un praf ca ăsta și apoi a pretins că a transformat apa în vin printr-o minune. Dar eu pot face și mai mult decât Isus; pot schimba vinul înapoi în apă.”

Ziua 277

Au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu.

Romani 1:25

Scoase un alt pachet cu praf și îl turnă în lichidul roșu. Acesta se limpezi. Cu un alt pachet, se înroși din nou.

Unul din studenți stătea în banca lui și dădea din cap neimpresionat. În cele din urmă, îl provoacă pe profesor: „Suntem uimiți, Tovarășe profesor. Vă rugăm doar încă un lucru: *beți vinul!*”

Profesorul chicoti și spuse: „Asta nu pot s-o fac. Praful ăsta e otrăvitor”.

Creștinul replică: „Asta e toată diferența dintre dumneavoastră și Isus. El, cu vinul Lui, ne-a adus bucurie, în timp ce dumneavoastră ne otrăviți cu vinul pe care l-ați făcut”. Profesorul ieși furios din clasă și puse ca studentul să fie arestat și aruncat în închisoare. Dar vorba despre incident se răspândi până departe și îi întări pe mulți în credința lor.

Promisiunea unui schimb ușor, lansată de vrăjmaș, este o minciună. Majoritatea complexelor comerciale au o politică simplă de returnare care le permite clienților să își schimbe articolele cumpărate, astfel încât să rămână satisfăcuți. Oamenii stau la rând pentru a schimba o haină mai mică cu una mai mare sau una de o culoare pentru una de altă culoare, în speranța că vor ațișa o talie mai subțire, vor arăta mai frumos sau vor fi pur și simplu mai fericiți. La fel, mulți oameni stau la rând în viață, cu adevărul lui Dumnezeu în mână. Li se spune să schimbe adevărul lui Dumnezeu cu orice altceva și așa vor fi niște clienți satisfăcuți. În final, întotdeauna sfârșim prin a fi dezamăgiți. Dumnezeu vrea să vezi dincolo de minciunile vrăjmașului. Ține-te de adevărul lui Dumnezeu – cu orice preț.

Pledoarie la extrem

INDONEZIA: DELORES

Trupul îmbătrânit al lui Delores era istovit de fugă și spuse lacrimând: „Dumnezeule, te rog îndură-te de noi, copiii Tăi!” Delores fugea împreună cu alți credincioși ca să scape cu viață din fața atacatorilor care îi bombardau satul. Folosindu-se de toiagul lui grosolan, urcă, pas cu pas, panta abruptă a muntelui până ajunsese într-un loc sigur. Se instalează într-o tabără provizorie de refugiați, printre sute de alți oameni alungați de violențe.

Ziua 278

Ei strigau cu glas tare și ziceau: „Până când, Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?”

Apocalipsa 6:10

Delores este unul din milioanele de creștini care trăiesc în Indonezia – o țară alcătuită din peste treisprezece mii de insule. Indonezia este de asemenea țara cu populația musulmană cea mai numeroasă din lume. Totuși, musulmanii și creștinii au împărțit aceleași meleaguri ani la rând, trăind împreună în pace vreme de generații. Dar se confruntau cu un nou dușman: grupurile de musulmani fanatici care porniseră recent multe *ji*had-uri (războaie sfinte) pe insulele de aici. Astăzi nu este pace între musulmani și creștini.

Într-un oraș, creștinii s-au adunat și au cântat imnul „I Surrender All” la sediul guvernatorului, într-o demonstrație pașnică pentru cauza lui Cristos. Ei au cerut guvernului să recunoască numărul mare de creștini masacrați de militanții musulmani. Chiar în momentul în care grupul de creștini cânta, forțele musulmane atacau și devastau încă un sat. Multe comunități care duceau o viață prosperă sunt acum doar grămezi de cenușă și ruine.

Delores este doar unul dintr-o multitudine de credincioși persecutați din Indonezia care strigă către Dumnezeu după ajutor. Apocalipsa vorbește despre o mulțime de martiri care tânjesc după judecata și dreptatea lui Dumnezeu. Dar ei nu trebuie să rămână singuri în strigătul lor. Noi, cei care suntem în viață, trebuie să ne alăturăm cu vocile noastre rugăciunilor lor fierbinți. Chiar dacă suntem la celălalt capăt al lumii, în casele noastre confortabile, sprijinul nostru sincer e doar la o rugăciune distanță. Atunci când ne rugăm pentru siguranța și salvarea lor, ne alăturăm în inima noastră celor care sunt în suferință. Te vei ruga astăzi pentru Delores și ceilalți credincioși din Indonezia? Îți vei cere lui Dumnezeu să îi protejeze în drumul lor și să dea ascultare rugăciunilor noastre de a-i salva?

Rugăcinne la extrem

ELVEȚIA: MICHAEL SATTLER

Michael Sattler nu era surprins de sentința primită: să i se taie limba și apoi să fie ars pe rug, ca eretic. Era secolul al XVI-lea și Michael era anabaptist, o mișcare religioasă care voia să se întoarcă la o formă de biserică din Noul Testament. Dar instituțiile religioase și sociale din Europa vedeau în anabapțiști o amenințare.

Ziua 279

Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri.

Efesenii 6:18

O mulțime de spectatori începu să se adune în piață. Unul dintre privitori era Klaus von Grafeneck, în vârstă de 25 de ani, care stătea aproape de condamnat, urmărind cum călăul pregătea iminenta moarte a lui Michael.

Michael începu să se roage, chiar dacă într-o exprimare neclară: „Doamne, deschide-i ochii acestui tânăr...”

Klaus sări dintr-odată înapoi, șocat că acest criminal se ruga pentru el!

În timp ce călăul îl lega, Michael se întoarse către mulțime și cu vorba lui stălcită spuse: „Fie să fiți convertiți!” Apoi închise ochii și se rugă: „Atotputernic, veșnic Dumnezeu... am să... dau astăzi mărturie despre adevăr și am să o pecetluiesc cu sângele meu”.

Apoi, călăul îl aruncă pe Michael în foc. Când frânghiile de la mâini se mistuiră, își ridică mâinile în aer și se rugă: „Tată, în mâinile tale îmi încredințez duhul”.

Klaus fu atât de impresionat de rugăciunea condamnatului pentru el, încât scrisese un elogiu al morții sale. El încheie scriind: „Fie ca Dumnezeu să ne îngăduie și nouă să îl mărturisim cu atâta curaj și răbdare”.

Rugăciunea este o armă secretă a creștinului. Ea este o declarație tăcută sau o introducere directă cu privire la credința cuiva în Cristos. Când Klaus l-a auzit pe condamnat rugându-se, s-a oprit și s-a gândit. La fel, când ceilalți din restaurant ne văd binecuvântând bucatele înainte de a mânca, poate că la rândul nostru îi facem să se oprească și să se gândească la Dumnezeu. Chiar dacă reușim să acaparăm gândurile cuiva și să îi îndreptăm cugetul înspre Cristos doar pentru o clipă, ne-am făcut datoria. Așa cum Michael i-a arătat lui Klaus, rugăciunea schimbă vieți și inspiră devotament. Însă Dumnezeu nu se poate folosi de rugăciuni pe care nu le rostești. Rezervă-ți timp pentru a rosti o rugăciune în tăcere spre folosul cuiva pe care l-ai întâlnit astăzi. Nu știi niciodată care va fi rezultatul.

Ziua 280

*Cuvântul „misionar” nu există în
Biblie – cuvântul „mărturie” este.*

**JIM ELLIOTT, MISIONAR ÎN ECUADOR MARTIRIZAT ÎN TIMP CE
ÎNCERCA SĂ ADUCĂ EVANGHELIA TRIBULUI INDIAN AUCA – CITAT
DE ELIZABETH ELLIOT ÎN CARTEA „MY SAVAGE, MY KINSMAN”**

Manuscris la extrem

ITALIA: EUSEBIU

„Marea Persecuție” a început în Roma în anul 303 d.Hr. sub Dioclețian. A fost o perioadă în care Dioclețian a publicat edicte oficiale împotriva creștinismului, în efortul de a distruge credința. Printre hotărârile detaliate se numărau următoarele ordine:

Ziua 28I

Vor vesti lucrarea
Lui poporului care
se va naște.

Psalmi 22:31

Creștinii care dețineau funcții publice trebuiau destituiți;
Toate acuzațiile împotriva creștinilor erau binevenite și acceptate;
Creștinii trebuiau torturați pentru credința lor;
Scripturile trebuiau confiscate și arse imediat;
Clădirile bisericilor trebuiau distruse;
Drepturile civile ale unui creștin trebuiau în mod categoric negate; și
Președinții, episcopii și conducătorii de biserici trebuiau arestați și obligați să aducă jertfe zeilor.

În această perioadă, un tânăr scriitor pe nume Eusebiu a consemnat atrocitățile comise împotriva bisericii timpurii. Un conducător de biserică și teolog pe nume Pamfil l-a inspirat profund. Pamfil a fost arestat și torturat în anul 308 d.Hr., dar nu înainte de a avea o înrăurire însemnată asupra vieții lui Eusebiu.

Eusebiu a scris: „Am văzut cu ochii noștri casele de rugăciune distruse până la temelii [...] și Scripturile inspirate și sacre aruncate în foc [...] și pastori de biserici ascunzându-se plini de rușine ici și colo”.

Execuția lui Pamfil, în 309 d.Hr., nu l-a împiedicat pe Eusebiu să scrie manuscrisul „Istoria Bisericii”.

Eusebiu a fost mai târziu arestat pentru contribuția sa la cauza creștină. Viața lui va fi însă cruțată. Dumnezeu l-a protejat astfel încât să poată continua să își scrie mesajul către biserică din viitor. Scrierile sale au deschis ochii generațiilor viitoare cu privire la încercările cu care s-a confruntat biserică timpurie. Mărturia sa de viață și de moarte a moștenirii lăstate de liderii creștini ne reamintește de bogatul patrimoniu al eroilor creștini. Dacă putem învâța astăzi ceva din credința plină de curaj și iubirea nepieritoare a străbunilor noștri care au fost persecutați, aceste scrieri nu au fost în van. Și nici suferințele lor. Tu ce faci astăzi care să poată inspira următoarei generații un mai mare devotament? Roagă-l pe Dumnezeu să te ajute să lași în urmă propria ta moștenire.

Mușamalizare la extrem

ARABIA SAUDITĂ: UN SOȚ ȘI SOȚIA LUI

Un bărbat și soția lui au venit din altă țară în Arabia Saudită, țara petrolului.

Ei au trăit și lucrat în această țară musulmană pe care o considerau noua lor casă. În cele din urmă, au cunoscut și alți străini care lucrau aici și cu care au ajuns să se închine împreună, împărtășind aceeași credință, creștinismul. Dar practicarea creștinismului în capitala spirituală a lui Mohamed nu este doar nepopulară, ci și ilegală. Chiar și așa, cuplul a acceptat riscul de a fi închiși, deportați și eventual omorâți pentru a se putea închina în continuare cu credință.

Ziua 282

Fiindcă nu este nimic acoperit, care nu va fi descoperit, nimic tănuțit, care nu va fi cunoscut și nu va veni la lumină.

Luca 8:17

Au trăit mulți ani în pace. Însă într-o zi, agenți ai poliției saudite au făcut o descindere acasă la ei. Au fost duși la secția de poliție pentru a fi interogați despre orientarea lor religioasă. Computerul lor, care în acel moment conținea informații de contact cu privire la mulți alți creștini locali, le-a fost confiscat. S-au temut că în curând și alții vor avea aceeași soartă ca a lor.

Soțul a rămas în închisoare, în timp ce soția a fost absolvită de acuzații și eliberată. Aceasta a făcut mai multe apeluri la guverne străine pentru a o ajuta să demonstreze nevinovăția soțului ei și să obțină eliberarea lui din închisoare. Se biziua pe cei care apărau libertatea umană. Dar celelalte țări nu au fost dispuse să intervină în situația ei. Soțul se întreba dacă avea să o mai vadă vreodată. Cazul lor este doar una din multele persecuții derulate în secret împotriva creștinilor în țara musulmană Arabia Saudită. Însă adevărul va ieși într-o zi la iveală.

Arabia Saudită este o țară care, conform datelor disponibile, are cea mai mare rată de execuții din lume. În 1999, Arabia Saudită a cheltuit peste 1.000.000 de dolari pe firme de relații publice pentru a ascunde abuzurile la adresa drepturilor omului. Dar nu le vor putea ascunde la nesfârșit. Trebuie să ne rugăm să apucăm în timpul vieții noastre momentul în care vocile creștinilor din închisorile saudite vor fi auzite și vor primi răspuns. Știm că atunci când Cristos se va întoarce, nici o firmă de relații publice nu va putea să îi protejeze de judecata Lui. Dar ce e de făcut astăzi? Rugăciunea este primul pas spre schimbare. Nu este un secret: opoziția este puternică. Dar Dumnezeu este mai puternic. Tu ce faci pentru a invoca puterea Lui în numele celor aflați în închisoare?

Nesupunere la extrem

IMPERIUL ROMAN: LEGIUNEA TEBANĂ

În anul 286 d.Hr., cei 6.666 de bărbați din Legiunea Tebană primară de la împăratul Maximian ordinau de a mășălui spre Galia pentru a-l ajuta împotriva rebelilor din Burgundia. Toți membrii acestei divizii erau creștini devotați.

Ziua 283

Drept răspuns, Petru și Ioan le-au zis: „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu”.

Fapte 4:19

După un parcurs dificil prin Alpi, Maximian dădu un ordin general ca oamenii să aducă jertfe înainte de a intra în bătălie. Toți cei din Legiunea Tebană refuzară să îl necinstească pe Dumnezeu. Împăratul se înfurie în fața insubordonării lor, așa că încercă să-i convingă punând ca tot al zecelea dintre ei să fie ucis cu sabia. Dar legionarii rămăseră neclintiți. Împăratul a încercat să-i facă să se răzgândească punându-i pe soldații lui să treacă din nou printre rândurile lor și să îl omoare tot pe al zecelea. Acești bărbați muriră cu multă demnitate și ținută, la fel ca pe câmpul de luptă. Dar acest al doilea masacru nu aduse mai multe rezultate decât primul.

Dimpotrivă, ostașii rămași erau mai hotărâți ca niciodată să reziste, după uciderea camarazilor lor. Nedorind să moară, la indicațiile ofițerilor lor, aceștia redactară un jurământ de credință către împărat. Aceștia declarau că devotamentul și credința față de Dumnezeu îi făceau mai loiali față de împărat. Ei speraseră că așa îl vor împăca pe împărat, dar efectul a fost contrar. Furios, ordonă ca și restul celor din Legiunea Tebană să fie uciși.

Nesupunerea este cea mai mare încălcare a legilor militare. Dar Legiunea Tebană nu a avut de ales, căci a arăta nesupunere față de Dumnezeu ar fi fost o crimă și mai mare. Oamenii cârmuiesc cu autoritate. Dumnezeu însă conferă autoritate. Biblia ne dă exemple ale felului în care oamenii lui Dumnezeu aleg să nesocotească autoritatea umană atunci când este în conflict cu porunca lui Dumnezeu. Gândește-te la moașele evreilor și de asemenea la părinții lui Moise, care nu s-au supus poruncilor Faraonului. Gândește-te la Daniel și tovarășii lui, care au refuzat să slujească zei străini. Exemplele lor și exemplele acestor bravi ostași ne reamintesc că avem datoria de a recunoaște autoritatea umană. Dar mai presus de toate trebuie să respectăm autoritatea lui Dumnezeu. Când ordinele oamenilor sunt în conflict direct cu poruncile lui Dumnezeu, trebuie să iei în considerare riscul nesupunerii.

Săgeți la extrem

ROMA: SEBASTIAN

Sebastian străbătea la pas zilnic sălile palatului. Se străduise din greu să ajungă în această poziție din garda imperială, dar odată ajuns la Roma, căută să stea departe de stilul de viață idolatru al Romei imperiale. Nu voia decât să îl slujească pe Cristos din toată inima.

Ziua 284

Îmi țin piciorul departe de orice drum rău, ca să păzesc cuvântul Tău.

Când împăratul Dioclețian auzi de reținerea lui, nu îl interesă deloc ce competențe avea. Îi ceru socoteală și află despre credința lui. Atunci, ordonă ca Sebastian să fie scos din cetate și omorât cu săgețile. Ostașii au îndeplinit ordinul și i-au lăsat trupul să putrezească. Nu după mult, câțiva creștini veniră să îi ia trupul și să îl îngroape cum se cuvine.

Când îl ridicară, unul dintre ei exclamă: „Se mișcă!”

„Șșșș!”, făcu altul, prudent. „Să-l ducem într-un loc sigur.”

Sebastian fu dus într-una din casele lor, unde primi îngrijiri până i se vindecară rănilile. De îndată ce se simți suficient de bine, se prezentă înaintea împăratului din nou. Odată ce gustase din nădejdea cerului, plăcerile acestei lumi îl atrăgeau și mai puțin.

Împăratul fu, bineînțeles, șocat să îl vadă pe Sebastian, care părea să se fi întors din morți. Ordonă să fie prins și bătut până la moarte, iar trupul să-i fie aruncat în cloacă. Trupul lui fu recuperat, din nou, și îngropat în catacombe.

Psalmi 119:101

Imoralitatea sexuală. Limbajul indecent. Furtul. Minciuna. Înșelăciunea. Prea mulți creștini se dețin exclusiv prin ceea ce nu fac. Desigur, există o gamă întreagă de activități pe care Dumnezeu le interzice oamenilor Lui să le practice. Cu toate acestea, abținerea nu este rentabilă în sine. Sebastian nu a fost martir doar prin abținerea sa – altminteri ar fi fost ucis pentru simplul fapt că era o persoană cumsecade. El a fost martirizat pentru credința lui exprimată în mod deschis. La fel, și noi trebuie să ne abținem sau să ne înfrânăm de la rău pentru a putea adopta pe deplin poruncile lui Dumnezeu. Supunere. Închinare. Dragoste. Slujire. Deținește-ți credința prin ceea ce faci, nu doar prin ceea ce nu faci. Tu ești cunoscut doar prin faptul că ești o persoană cumsecade sau pentru că ești o persoană cumsecade cu o credință exprimată în mod deschis?

Libertate la extrem

MORAVIA: PAUL GLOCK

Paul Glock se afla într-o situație delicată. Era închis pentru convingerile lui anabaptiste, iar gardianul îi oferise unele libertăți în schimbul promisiunii că nu va evada. Avea voie să aducă lemne, să repare încălțăminte, să facă diferite treburi mărunte, să facă diverse comisioane, dar trebuia să stea departe de ochii lumii când se apropia vreun străin, astfel încât liderii religioși să nu afle de libertatea lui.

Ziua 285

După ce i-a dus în casă (pe Pavel și pe Sila), le-a pus masa și s-a bucurat cu toată casa lui că a crezut în Dumnezeu.

Paul era derutat de această libertate. Gardianul lui, Klaus von Grafeneck, asistase la martiriul anabaptistului Michael Sattler, în 1527. Ca simplu spectator, Klaus a fost copleșit când Sattler s-a rugat pentru el chiar înainte de a fi executat. Erau 25 de ani de atunci și probabil Klaus avea o slăbiciune în inima lui față de anabapțiștii persecutați pe nedrept.

Paul nu avea nimic de pierdut. Soția și copilul lui erau deja morți; avea doar comunitatea de frați din Moravia. Însă nu voia să cedeze tentației de a fugi. Dacă evada, Klaus, care fusese atât de bun cu el, ar fi avut mari probleme cu legea, iar viitorii deținuți anabapțiști din zonă ar fi fost cercetați. Paul a hotărât să își respecte promisiunea.

Dumnezeu a cinstit mai târziu hotărârea lui. În 1576, a izbucnit un incendiu în castelul în care era deținut. Împreună cu un tovarăș de închisoare a ajutat la stingerea focului, astfel încât și-au recăpătat libertatea înainte ca liderii religioși, atât de vehemenți împotriva lui Paul, să poată revoca această decizie.

Fapte 16:34

Poveștile despre întemnițarea martirilor nu sunt material de film hollywoodian, unde personaje ingenioase sapă tunele și creează trape secrete. Intriga nu depinde de modul în care prizonierul va scăpa de pericol. De fapt, la fel ca Paul Glock, martirii nu evadează, nici măcar atunci când au șansa de a o face. Poveștile lor sunt despre dorința de a socoti fiecare situație întru slava lui Dumnezeu, indiferent de circumstanțe. Gândește-te cum Pavel și Sila i-au adus pe temnicerul lor și familia lui la Cristos fiindcă au ales că nu evadeze. Ești preocupat să găsești o cale de a scăpa de problemele cu care te confrunți? Și ce zici dacă te afli exact în situația în care Dumnezeu vrea să fii? Poate Dumnezeu vrea să înduri în loc să evadezi.

Martor la extrem

PAKISTAN: SHERAZ

Puterea scrisorii nu venea din singurul său rând: „Nu le mai predica musulmanilor”. Modul în care a fost ea livrată a avut un efect mai puternic: era atașată de trupul însângerat al unui coleg cu care studia Biblia, pe nume Sheraz. Scrisoarea de pe trupul lui Sheraz fu lăsată la poarta bisericii sale din Lahore, în Pakistan.

Ziua 286

Noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit.

Fapte 4:20

Sheraz nu ascultase de sfatul din scrisoare. El predicase oriunde mergea despre dragostea unui Mântuitor care murise pentru păcatele lui. Le predicase muncitorilor de la fabrica unde lucra, la școala sa biblică și propriei familii.

Cu o săptămână mai devreme, Sheraz era la fabrică, unde lucra ca să-și poată susține părinții și cele trei surori, când a intrat în discuție cu niște colegi musulmani. Aceștia s-au înfuriat, iar ceilalți colegi spun că a avut loc o discuție aprinsă. A fost ultima dată când Sheraz a fost văzut în viață.

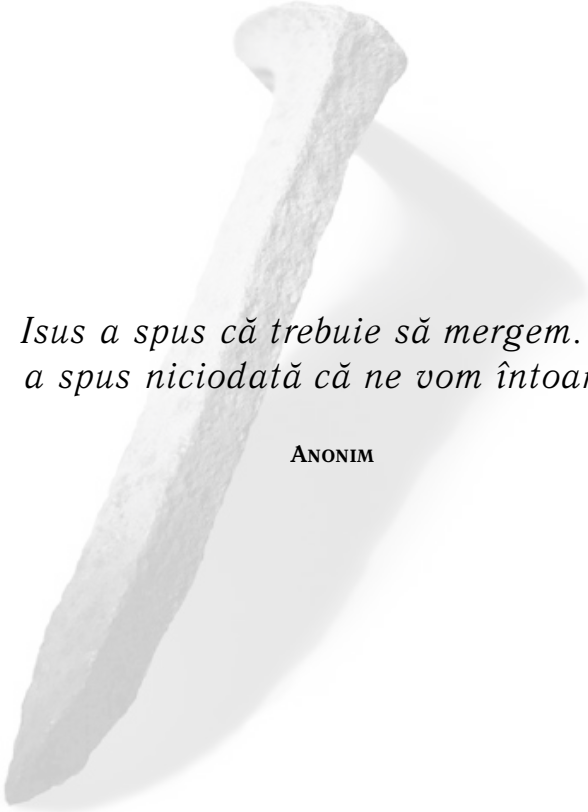
Sheraz cunoștea riscurile. Mulți alți oameni din Pakistan fuseseră uciși pentru că și-au împărtășit credința. Alții fuseseră acuzați de blasfemie și aruncați în închisoare. Aceștia au continuat să le predice musulmanilor, oferindu-le dragostea lui Isus celor înrobiți de ură și teama de islamism. Și ei cunoșteau riscurile, dar au continuat și vor continua, chiar dacă trebuie să calce pe urmele lui Sheraz.

Cel mai eficient mărturisitor este cel sincer. Nu trebuie să învățăm pe dinafară despre semnificația teologică a ispășirii ca să le spunem celorlalți că Isus aduce o schimbare importantă în viața noastră. Tot ceea ce cere Isus este să dăm mărturie despre ceea ce am văzut și auzit cu ochii și urechile noastre. Experiența noastră personală este cel mai puternic argument pentru credința în Isus Cristos. Nimeni nu îl poate contesta, fiindcă este ceva ce ni s-a întâmplat nouă. Tu eziți să îți împărtășești credința? Ți-e teamă că vei spune ceva greșit sau vei fi pus în încurcătură de întrebările cuiva? Spune doar ceea ce știi că este adevărat. Experiența personală face din tine un expert care aduce mărturie în favoarea creștinismului.

Ziua 287

*Isus a spus că trebuie să mergem. Nu
a spus niciodată că ne vom întoarce.*

ANONIM

Represiune la extrem

ARABIA SAUDITĂ: CREȘTINI PERSECUTAȚI

„Este și numele meu pe listă?” Întrebarea era în mintea fiecărui creștin din Djedda, în Arabia Saudită, după ce poliția religioasă a percheziționat casa unui creștin și a confiscat un computer personal cu informații despre creștinii din zonă. „Data viitoare vor bate la ușa mea?”

Ziua 288

Nu-i voi șterge nicidecum numele din Cartea vieții și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui.

Apocalipsa 3:5

Prabhu Isaac a fost primul vizitat de *mutawa* sau poliția secretă. Isaac era cetățean indian, dar în Arabia Saudită este ilegal să promovezi altă religie în afară de islamism. Până și alifișarea unei cruci este o infracțiune. *Mutawa* era preocupată de faptul că, potrivit surselor sale, cetățenii saudiți interacționau cu creștinii. Lui Isaac nu i s-a permis să contacteze consulatul țării sale, în ciuda prevederilor legilor internaționale. De asemenea, poliția a interogat-o și pe soția lui și a avertizat-o să nu ia legătura cu nimeni din afară.

Apoi, un alt credincios, Eskinder Menghis, a fost arestat, după ce numele lui a fost găsit în computerul lui Isaac. Wilfredo Caliuag a fost următorul. La scurt timp după arestarea lui, Caliuag a fost trimis la spital ca să primească îngrijiri, se spune, pentru insolație. Vizitatorii săi însă au spus că trupul lui Caliuag era plin de vânătăi și răni, ca și cum ar fi fost maltratat de poliție.

Arabia Saudită este închisă pentru Evanghelie, dar creștini curajoși care lucrează în această țară musulmană au început să sădească semințele credinței în inimile prietenilor și colegilor lor. Lucrarea lor este dificilă, iar riscurile sunt mari. Dar Vestea cea bună face ca Împărăția să se extindă.

Creștinii din Arabia Saudită se tem că numele lor va fi pe lista represiunilor poliției religioase. Dar înainte de a le fi confiscate computerele și înainte ca numele lor să apară pe lista celor urmăriți, numele lor au apărut pe o altă listă, mai importantă. Biblia ne învață că există o „Carte a Vieții” în ceruri, care cuprinde toate numele credincioșilor. Cei ale căror nume sunt înscrise în Cartea Vieții vor fi mântuiți. Cei ale căror nume nu se găsesc aici vor fi pierduți pe veci. Dacă l-ai acceptat pe Isus Cristos ca Mântuitor, fie ca numele tău să apară în dreptul fiecărei forme de împotrivoire fără teamă. Tu te afli pe lista lui Cristos în primul și în primul rând?

Pedeapsă la extrem

AFGANISTAN: VOLUNTARI STRĂINI

Talibanii. Numele guvernului islamic radical al Afganistanului este acum cunoscut în întreaga lume. Practicarea creștinismului a fost întotdeauna o crimă în această țară despotică guvernată de talibani.

Nu pe copii îi voiau, a decis guvernul afgan. Pe tații lor îi voiau. Copiii, se spunea, au primit învățături despre creștinism și prin urmare părinții au fost arestați. Grupuri de străini care au primit permisiunea de a intra în țară pentru a împărți ajutoare umanitare au adus totodată cărți și materiale creștine. În multe țări, ajutoarele umanitare sunt singura cale de acces pentru Evanghelie. Însă statul a confiscat repede aceste materiale.

Guvernul a hotărât că nu copiii erau de vină că au fost expuși la aceste învățături. Părinții lor nu au fost în stare să își îndrume copiii și să aibă grijă de ei. „Arestările trebuie să fie o lecție pentru părinți că trebuie să își supravegheze copiii și să știe ce fac aceștia”, a spus ministrul adjunct taliban responsabil pentru promovarea virtuții și prevenția viciului.

Comentariul funcționarului de stat a venit după ce opt voluntari străini au fost arestați în august 2001, împreună cu numeroși afgani care lucraseră pentru niște organizații creștine. Începând din noiembrie 2001, străinii sunt judecați pentru că îl propovăduiesc pe Isus Cristos musulmanilor, o acuzație care poate aduce condamnarea la moarte. Afganii au șansa de a se întoarce la islamism. Dar vor fi judecați ca apostazi dacă refuză. La rândul lor, ar putea fi condamnați la moarte.

Ziua 289

Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El.

Isaia 53:5

Cel puțin doi dintre voluntari sunt creștini americani, a căror poveste de pedeapsă nedreaptă pare să fie un dezastru în curs de desfășurare. Însă ceea ce pare o tragedie se poate dovedi pasul spre împlinirea unui scop superior al lui Dumnezeu. Privește doar la viața lui Isus. La suprafață, moartea lui Cristos părea să fie cel mai rău lucru care se putea întâmpla. Lucrarea Lui de propovăduire părea să se fi sfârșit. Dar Dumnezeu s-a folosit de această pedeapsă nedreaptă pentru a ne aduce nouă mântuirea. În același fel, faptul că acești lucrători sunt dispuși să suporte pedeapsa capitală, pentru a le aduce celorlalți Vestea cea bună, a ajuns să fie cunoscut în întreaga lume, aducându-i pe mulți la credința în Cristos și înspirându-i pe ceilalți credincioși. Tu ești victima unor circumstanțe nedrepte? Asta e specialitatea lui Dumnezeu.

Încercare la extrem

ROMÂNIA: SHENIA KOMAROV

Câinele înaintă, trăgând de lesă, cu dinții dezveliți: „Atacă!”, strigă stăpânul lui, căpitanul Nudnii.

„Doamne, fie-ți milă!”, strigă Shenia Komarov, deținutul creștin. Știa despre câinii fioroși ai gardianului că ucisese mulți deținuți și se ruga lui Dumnezeu să îl salveze.

Un ciobănesc german mare, acesta se repezi spre el, însă deodată se opri. Tremura de frică, refuzând să îl muște pe creștin. Nudnii îi ordonă să atace și chiar îl lovi, dar câinele nu voia să îl atace pe Komarov.

Deținutii nu primeau aproape nimic de mâncare, iar când Komarov ceruse umil un pic de mâncare în plus, își atrăsese mânia lui Nudnii.

După câteva zile, Komarov se rugă. „Doamne, sunt la capătul puterilor cu foamea, batjocura și amărăciunea. Te rog, pune capăt la tot. Aș vrea să mor și să-mi găsesc odihna, sau dacă nu, fă o minune, cum ai făcut pentru Ilie”.

Imediat, veni Nudnii la el, dar de data asta fără câine. Komarov crezu că Dumnezeu îi răspuse la rugăciune și că în curând va muri. Dar șeful gardienilor îl duse pe creștin la bucătărie, unde îi dădu să mănânce supă și pâine. De asemenea, le aduse mâncare și celorlalți creștini.

„Iartă-mă că l-am pus pe câine să te atace”, îi spuse Nudnii creștinului. „Mă chinuie gândul ăsta acum.”

Komarov îl iertă pe gardian și îi mulțumi lui Dumnezeu pentru minunea Lui.

Ziua 290

Dumnezeu meu a trimis pe îngerul Său și a închis gura leilor, care nu mi-au făcut niciun rău, pentru că am fost găsit nevino-vat înaintea Lui.

Daniel 6:22

Mulți oameni se pot regăsi în povestea lui Daniel și a gropii cu lei. Cele mai dificile situații seamănă cu soarta complicată pe care Daniel ar fi urmat să o sufere din partea răului. Povestea lui Daniel este una victorioasă. El a depășit împrejurările cumplite în care s-a aflat fiindcă a avut încredere că Dumnezeu îl va salva. La fel, și noi putem fi puși în situații care sunt mai presus de controlul nostru, unele dintre ele care ne pot pune viața în pericol. Noi nu trebuie decât să avem încredere că El va rezolva problemele noastre din „groapa cu lei”. Tu cu ce situație amenințătoare te confrunți? Roagă-l pe Dumnezeu să îți dea conștiința prezenței Sale protectoare. Încrede-te în El că te va scăpa teafăr din încercările pe care le înfrunți.

Schimbare la extrem

INDONEZIA: O TÂNĂRĂ CREȘTINĂ

Apa rece stropsea peste mulțimea din fața moscheii din orașul indonezian. Soldați înarmați, în veșminte albe, înconjurară locul. Ritualul spălării era o pregătire forțată pentru convertirea la islamism. Oamenii știau că trebuia să se convertească, altfel erau decapitați pe loc

Ziua 29I

Și le-a zis: „Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu... cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor”.

Matei 18:3

Fata plângea pentru credința ei, fiindcă își închipuia că spălarea ritualică îi anula credința. Nu știa cum credința ei în Cristos se afla în suflet, indiferent ce se întâmpla cu trupul său. Plângea totodată de frică, fiindcă știa că avea să fie circumcisă, alături de toți bărbații, femeile și copiii din grup. Circumcizia forțată era actul ultim al adoptării unei noi religii. Nu voia o nouă religie și strigă către Dumnezeu.

Indonezia era odinioară un paradis al toleranței. Deși țara găzduiește mai mulți musulmani decât orice țară din lume, nu au existat probleme. Musulmani, creștini și budiști au trăit alături, lucrând împreună fără dușmănie.

Acest lucru s-a schimbat. Musulmanii radicali au târât țara în *jihad* , sau războiul sfânt, și fiecare creștin este acum o țintă. Mulți recită crezul musulman doar pentru a-și salva viața, dar în inima lor ei strigă către Dumnezeu, știind că numai El le poate oferi salvarea.

Oamenii încearcă să ne schimbe pornind din exterior spre interior. Dar numai Dumnezeu ne poate schimba – din interior înspre exterior. Înainte de a veni la Cristos, încercăm adesea să ne modelăm modul de viață după calapodul lumii și pierdem din vedere sinele nostru adevărat. Suntem siliți să devenim ceea ce nu am fost niciodată meniți să fim. Însă, o dată ce Dumnezeu îi schimbă pe oameni pornind din interior, aceștia sunt schimbați pentru totdeauna. Nu putem fi strămutați. Nu putem fi readuși la vechiul nostru sine. Așa cum a descoperit fata din această poveste, ceilalți ne pot influența și pot exercita un anumit grad de control asupra noastră. Dar nu ne mai pot schimba așa cum Cristos a făcut-o deja. Tu ai trăit experiența „schimbării” despre care ne învață Biblia?

Politețe la extrem

RUSIA: PIOTR

Ziua 292

Creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos.

2 Petru 3:18

Pe drumul spre Emaus, Mântuitorul înviat a călătorit împreună cu doi ucenici, vorbind cu ei despre evenimentele recente din Ierusalim. Deși nu l-au recunoscut, a vorbit cu ei despre planul pe care Dumnezeu îl avea cu Mesia. Când au ajuns în oraș, Isus s-a făcut că vrea să meargă mai departe. De ce? Nu voia să rămână și să continue conversația?

Pentru Piotr, un credincios rus, comportamentul lui Isus a venit din politețe. Nu voia să rămână decât dacă era cu adevărat dorit. Piotr văzuse cum comuniștii preluaseră puterea în țara lui. Poliția dădea buzna în casele oamenilor după bunul plac. În cele din urmă, un creștin i-a împărtășit lui Piotr povestea unui Mântuitor care bătea ușor la ușa inimii lui, așteptând să fie invitat înăuntru. Piotr a fost impresionat de acest Isus blând și s-a arătat dornic să-i deschidă ușa. Isus a devenit Mântuitorul și Domnul lui Piotr.

Piotr cunoștea semnificația conversației. El s-a schimbat. Dumnezeu l-a trimis ca lucrător în biserica subterană. Aici, a învățat din exemplele celorlalți. Creștini aflați pe calea maturizării i-au arătat cum să își elaboreze mărturia și să își practice credința. Curând, Piotr a făcut nenumărate călătorii, aducând în secret literatură creștină în Rusia. A devenit tot mai îndrăzneț. Era hotărât să fie nu doar un ucenic, ci și un creator de ucenici, aducându-i și pe alții la Cristos.

Într-un final, a fost arestat și închis. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu el.

Pastorul român Richard Wurmbbrand a spus odată: „Adevărul e că nu ar trebui să ne oprim imediat după ce am câștigat un suflet pentru Cristos, fiindcă astfel am face munca doar pe jumătate. Fiecare suflet, care se întoarce către Domnul, trebuie să devină, la rândul său, un câștigător de alte suflete. Rușii nu erau doar niște simpli noi convertiți, ci deveneau misionari aparținând Bisericii noastre Subterane. Erau neînfricați și îndrăzneți, când venea vorba de Cristos...” Cum se poate ca o persoană precum Piotr să treacă de la a fi salvat la a-i salva pe alții? Așa cum cineva i-a arătat lui Piotr cum să devină creștin, cineva i-a arătat cum să crească în credința lui. Oamenilor trebuie să li se arate cum să fii mai mult întru Cristos. Este credința ta crescândă un exemplu pentru ceilalți? Dumnezeu te cheamă să fii ucenic și în același timp un creator de ucenici.

Iertare la extrem

TURCIA: VĂDUVE DE MARTIRI

Nu acesta era mesajul pe care reporterii adunați acolo, cu reportofoane și camere de filmat, se așteptau să îl audă. Trei creștini fuseseră uciși în birourile unei edituri creștine din Malatya, Turcia. Cei cinci bărbați arestați pentru această crimă au spus că ei își protejau țara și religia (islamul). Iar acum, văduvele a doi dintre cei uciși stăteau în fața camerelor de filmat ale jurnaliștilor.

Ziua 293

Dar, dacă nu ierțați
oamenilor greșelile
lor, nici Tatăl vos-
tru nu vă va ierta
greșelile voastre.

Mesajul femeilor nu era unul de furie și răzbunare. Dimpotrivă, era unul de iertare. „Îi iertăm pe ucigași”, au declarat pentru jurnaliștii adunați, repetând chiar cuvintele lui Cristos de pe cruce: „Tată, iartă-I, căci nu știu ce fac.”

Momentul a fost difuzat pe postul național de televiziune, transmîtând un exemplu viu, în carne și oase, al puterii Evangheliei în nenumărate case din Turcia. Și a avut un efect puternic.

Un jurnalist turc, musulman, a scris despre exemplul văduvelor: „Ucigașii au vrut să împiedice activitățile misionarilor. Dar ceea ce au înlesnit aceste femei să se întâmple prin declarația lor [de iertare] este ceva ce o mie de misionari nu ar fi putut face în o mie de ani.”

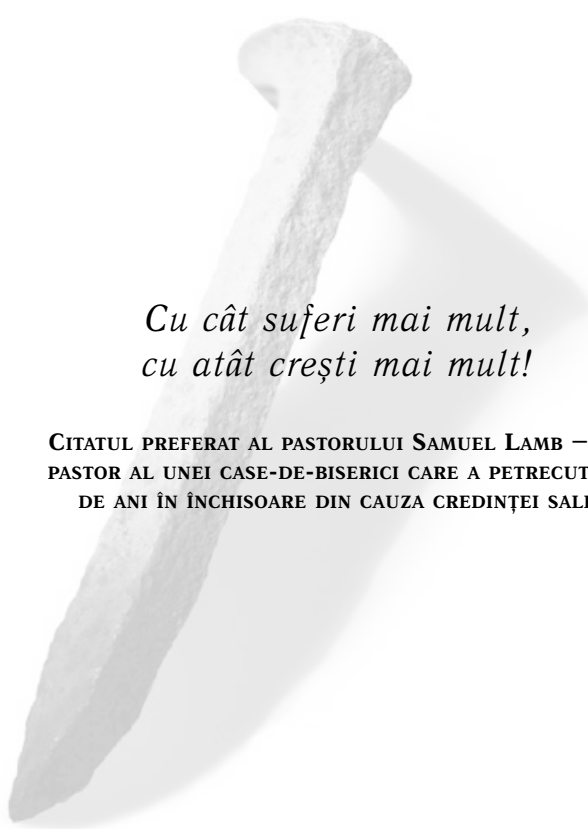

Matei 6:15

În fața persecuției, a suferinței și a pierderii, nu există nici o explicație pentru iertare. Este un act supranatural pentru care Dumnezeu le dă puterea copiilor Lui să îl îndeplinească. Datorită acestui lucru, este o extraordinară mărturie pentru Cristos. Îi face pe oameni să își pună întrebări cu privire la ei înșiși, la credințele și la dumnezeul lor. „Eu ce aș face în situația asta? Aș fi în stare să iert?” Dacă răspunsul este nu, atunci caută-l pe Domnul, cerându-i să îți aducă aminte de marea datorie pe care El a plătit-o pentru tine pe cruce. Este cineva pe care trebuie să-l ierți astăzi? Roagă-l pe Dumnezeu să îți dea puterea Lui de a face asta.

Ziua 294

*Cu cât suferi mai mult,
cu atât crești mai mult!*

**CITATUL PREFERAT AL PASTORULUI SAMUEL LAMB – UN
PASTOR AL UNEI CASE-DE-BISERICI CARE A PETRECUT 20
DE ANI ÎN ÎNCHISOARE DIN CAUZA CREDINȚEI SALE**

Răni la extrem

INDIA: AMY CARMICHAEL

La 24 octombrie 1931, Amy Carmichael s-a rugat: „Dumnezeule, te rog fă ce vrei cu mine. Fă orice mă ajută să te slujesc mai bine”. Ca misionar în India și mamă pentru mulți copii indieni pe care îi salvase de la prostituție în templele păgâne, Amy era obișnuită să se roage și să își pună încrederea în Dumnezeu în privința a ceea ce urma să se întâmple.

Ziua 295

În aceeași zi, a căzut, dizlocându-și o gleznă și rupându-și piciorul. Din cauza complicațiilor, Amy a rămas invalidă, fără speranță de recuperare, apoi și-a petrecut cea mai mare parte din următorii 20 de ani legată de pat.

Dar Amy nu și-a pierdut vremea meditănd melancolic asupra condiției sale. Și-a reorientat energiile către scris și către încurajarea sfinților din întreaga lume. A trimis mii de scrisori de pe patul ei, fiind autoarea a 13 cărți, și a scris niște poezii minunate.

Dumnezeu scapă
pe cel nenorocit
prin nenorocirea
lui și prin suferință
îl înștiințează.

Tu nu ai răni?
Nici răni? Nici chin?
Dar, cum Stăpânul slujitor se vrea,
Străpunse sunt picioarele ce vin în urma Mea;
Ci teafăr ești: cât de departe după Mine vin
Cei făr' de răni și chin?

Iov 36:15

(Din *Mountain Breezes*, de Amy Carmichael.)

Amy a devenit invalidă, dar rănilile sale au apropiat-o de Dumnezeu. Ea a pășit în dulce părtășie cu un Mântuitor pe care a ajuns să îl cunoască mai bine grație chinului său. Cei care au trecut printr-o anumită tragedie se regăsesc unul în celălalt și simt imediat o legătură între ei. Cei care au trecut printr-un divorț se înțeleg reciproc într-un mod inaccesibil celorlalți. Același lucru este valabil și despre Cristos. Când suferim, începem să ne raportăm la Isus la un cu totul alt nivel. Simțim că ne cunoaște durerile și cumva înțelegem și noi mai bine durerile Lui. Ce te învață despre Isus rănilile tale? Le îngădui să te aducă într-o relație mai apropiată cu El?

Singur, în celula sa de sub pământ, pastorul i se plânse lui Dumnezeu: „Spui că faci să răsară soarele și dai ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți. Atunci, cum e aici? Sunt eu drept sau nedrept?”

Ziua 296

Fiindcă Cristos a pățimit în trup, înarmați-vă și voi cu același fel de gândire. Căci cel ce a pățimit în trup a sfârșit-o cu păcatul.

1 Petru 4:1

Dumnezeu vorbi inimii sale: „Tu ești cu totul altceva: un copil al lui Dumnezeu. Un copil al lui Dumnezeu nu așteaptă să apară soarele sau ploaia. El trebuie să aducă soarele. Tu ești lumina într-o lume întunecată, așa că dăruiește lumină. În loc să te plângi pentru ceea ce nu ai, de ce nu dăruiești? Sunt atâtea suflete în jurul tău, în celelalte celule”.

Pastorul Wurmbrand se rugă: „Cum să conduc pe cineva spre mântuire, când mă aflu singur într-o celulă?”

„Dă-ți singur seama.”

Lui Richard Wurmbrand i-a venit atunci o idee și bătu în perete. Cum era de așteptat, i se răspunse cu alte bătăi în perete. Atunci s-a apucat să îi învețe pe deținuții aflați pe ambele părți ale pereților codul morse. În cele din urmă, au ajuns să comunice în mod eficient, iar Richard a început să predice Evanghelia. Alții au făcut același lucru cu cei din celulele învecinate.

Noua lui atitudine i-a permis lui Dumnezeu să prefacă o situație aparent lipsită de speranță într-o metodă eficientă de a răspândi Evanghelia în închisoare.

Câțiva ani mai târziu, Richard a auzit pe cineva spunând că, într-o închisoare din România, un deținut de lângă celula lui îl câștigase de partea lui Cristos prin intermediul unor bătăi în perete.

Să înfruntăm realitatea poate fi o sarcină dificilă. Atunci când pastorul Wurmbrand și-a evaluat situația, realitatea nu arăta prea bine. Dar suferințele lui l-au condus spre descoperirea unui fapt nou. Și-a dat seama că atitudinea unei persoane este mai importantă decât realitatea. Înarmat cu o atitudine impregnată de o speranță renăscută, el a început să reevalueze situația. Nu putea vorbi. Dar putea bate în perete alfabetul morse. Putea chiar să împărtășească Evanghelia, adevărata lui iubire. Atunci când vedem că împrejurările ne sunt potrivnice, trebuie să fim atenți la atitudinea pe care o avem. Trebuie să fim pregătiți pentru suferință, la fel cum a fost Cristos. Dar trebuie să fim hotărâți că aceasta nu ne va înfrânge. Vom supraviețui. Tu acorzi mai mare atenție realității? Sau ești o persoană de credință?

Muncă la extrem

NORDUL VIETNAMULUI: FRATELE DA

Fratele Da era un membru fidel al Partidului Comunist din nordul Vietnamului, când a auzit prima dată emisiunile creștine la radioul său cu unde scurte. La început a respins ideile ca pe niște superstiții stupide, dar după două luni de ascultat, nu a mai putut să îi opună rezistență lui Cristos. Era entuziasmat de dragostea lui Dumnezeu și își simțea sufletul copleșit. Curând i-a câștigat pe mulți dintre vecinii lui de partea lui Cristos.

Ziua 297

Ne aducem aminte fără încetare, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, de lucrarea credinței voastre, de osteneala dragostei voastre și de tăria nădejdii în Domnul nostru Isus Cristos!

Dar entuziasmul său a fost de scurtă durată. La 29 decembrie 1998, Poliția vietnameză, înfuriată de activitățile evanghelice ale lui Da, a intrat peste el și l-a scos din casă sub amenințarea armei. Soția și cei patru copii ai lui au privit neputincioși cum era luat și dus într-un lagăr de deținuți.

În lagărul amenajat rudimentar, Da a făcut muncă silnică într-o fabrică de cărămizi. Fiecare zi însemna două mii de cărămizi care trebuiau cărate. Dacă Da nu își făcea norma, era bătut cu sălbăticie. Tocmai când își spunea că nu mai rezistă la această muncă, a fost eliberat, în 15 octombrie 2000.

Aflat în continuare în arest la domiciliu, lui Da i s-a pus în vedere să nu își mai împărtășească credința. I s-a zis: „Tocmai te-ai întors din lagărul de muncă. Vrei să mergi înapoi? Gândește-te bine”.

Dar Da era dedicat unei „munci a iubirii” pentru Dumnezeu și și-a continuat lucrarea de a-l împărtăși pe Cristos celor din jurul lui. Nici o muncă fizică – nici măcar sarcina de a căra două mii de cărămizi pe zi – nu îl putea împiedica.

1 Tesaloniceni 1:3

Puțini oameni ar admite că le place să meargă la lucru în fiecare zi. Pentru unii, munca este un rău necesar. Dar cei care lucrează ca mărturisitori ai lui Dumnezeu au o mentalitate complet diferită. Lucrarea lui Dumnezeu nu este niciodată o corvoadă. Și totuși, activitatea noastră este fără întrerupere, muncind permanent pentru propovăduirea Evangheliei peste tot. El ne dă energie pentru ceea ce avem de făcut și tărie de a rezista în momentele dificile. De ce muncesc din greu creștinii? Pentru o leață? Pentru bonusuri, indemnizații suplimentare sau alte beneficii? Nu, dragostea ne motivează să dăm totul în slujba lui Dumnezeu. Dacă îl iubești pe Cristos, vei lucra cu bucurie pentru El. Pe tine ce te-a chemat să faci în slujba Lui astăzi?

Cerere la extrem

COREEA DE NORD: MISIONAR ÎN VIZITĂ

Când băiatul din hotel îl identifică pe „omul de afaceri”, alergă la el și îl prinse de mână. Surprins, oaspetele încercă să scape, dar îndată își dădu seama că băiatul îi făcea pe tăcute, cu degetul, semnul crucii în palmă. Bărbatul, un misionar care în rugăciunile lui ceruse să poată intra în contact cu biserica, privi în jos la chipul băiatului slab ca un țâr și înțelese imediat mesajul: „Biserica este vie în Coreea de Nord!”

Ziua 298

Și Dumnezeu meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Cristos.

A doua zi, misionarul se întâlnește în secret cu băiatul. Află că tatăl lui era un creștin care fusese închis cu mai mulți ani în urmă. Familia băiatului avusese mult de suferit de pe urma guvernului neîndurător și era nevoită să cerșească de mâncare ca să poată trăi. Acum, din cauza secetei, pretutindeni erau oameni care mureau de malnutriție severă.

Când misionarul întrebă ce poate face, se gândi desigur că băiatul va cere hrană pentru familia lui. Dar acesta îi ceru doar patru lucruri: să ia contribuția bănească pe care o adunase de-a lungul anilor, să îl boteze, să îi dea Sfânta Împărtășanie și să îi dea o Biblie mai bună.

Omul fu impresionat până la lacrimi când văzu înțelepciunea băiatului. Ajutorul material îi ajungea pentru o zi sau două, după care s-ar fi întors în mizerie. Ajutorul spiritual îl pregătea pentru veșnicie.

Filipeni 4:19

A dori ceva și a avea nevoie de ceva sunt două lucruri total diferite pentru majoritatea oamenilor. Ceea ce îți dorești nu este și ceea ce ai nevoie. Iar lucrul de care ai cea mai mare nevoie nu este ceea ce îți dorești. De aceea sunt atât de mulți oameni frustrați. Copilul din această întâmplare ne învață ce se întâmplă când toate dorințele noastre coincid cu toate nevoile noastre. El a înțeles pe deplin. El își dorea lucrul de care avea nevoie cel mai mult: Isus Cristos. Când tot ce îți dorești este tot ce ai nevoie, ești cuprins de sentimentul unei mari mulțumiri. Poate vei spune că dorești bani, dar curând vei afla că banii acoperă doar o parte din nevoi. Poate vei spune că ai nevoie de bani, dar curând îți vei dori și alte lucruri. Numai Isus poate răspunde dorințelor și nevoilor tale în același timp.

Fermitate la extrem

NIGERIA: SARATU TURUNDU

„N-am să fug. Sunt pregătită să nu dau înapoi.”

Saratu Turundu avea 35 de ani și era nemăritată. Iubea atât de mult copiii și își dorea cu ardoare să fie mamă, dar Dumnezeu nu răspunsese rugăciunilor ei.

Saratu s-a hotărât să se dedice lui Dumnezeu și bisericii. Și-a deschis larg brațele către familia bisericii și îi plăcea îndeosebi să predea la școala duminicală. Interacțiunea cu copiii și ocazia de a le arăta calea către Cristos o umplea pe Saratu de o bucurie nemaipomenită. Știa că nu putea fi niciodată fericită fără Cristos.

Dar musulmanii fanatici care stăpâneau în orașul ei, Kaduna, din Nigeria, au început să îi persecute pe creștini. Auzise povești despre creștini persecutați în alte sate, ale căror case și bunuri au fost arse. Unii au fost chiar bătuți și uciși.

Astfel că atunci când un grup de oameni i-a atacat pe creștinii din Kaduna, Saratu era deja decisă să nu dea înapoi, în numele lui Cristos. Frații lui Saratu au implorat-o să fugă în pădure cu ei. Dar nici când a văzut cum gloata furioasă a dat foc scumpei ei biserici, nu a vrut să plece. A căzut în genunchi și s-a rugat pe podeaua apartamentului ei, în timp ce musulmanii stropeau clădirea cu benzină și îi dădeau foc.

Ea a rămas în memoria familiei și prietenilor ei ca o persoană bună, plină de compasiune, care a arătat iubire față de toți. A murit cu iubirea în suflet pentru Mântuitorul ei.

Ziua 299

Totuși va sta în picioare, căci Domnul are putere să-l întărească pentru ca să stea.

Romani 14:4

Poveștile despre puteri supraumane sunt în aceeași măsură în-suflețitoare și incredibile. Rămânem uimiți auzind relatări despre accidente teribile în care mamele ridică mașini în flăcări de pe copiii lor. Sub imperiul adrenalinei, corpul uman este capabil de fapte uimitoare. La fel cum adrenalina afectează mușchii omului, credința poate da putere mușchilor spirituali să realizeze ceea ce niciodată nu am crezut că e cu puțință. Saratu și-a încordat mușchii spirituali atunci când a decis să nu dea înapoi în numele lui Cristos. Probabil nu și-a dat niciodată seama că avea puterea de a face asta până în acel moment. Dar Dumnezeu i-a dat această putere. Tu ai făcut vreodată ceva ce nu ai crezut niciodată că poți face? Mulțumește-i lui Dumnezeu pentru statornicia cu care te ajută să rămâi tare.

Răzbunare la extrem

SPANIA: BARTOLOME MARQUEZ

„Vă cer răzbunare...”

Cei ce au citit scrisoarea martirului spaniol Bartolome Marquez au fost uimiți să dea în final peste un apel la răzbunare. Apoi au văzut că cererea lui nu era pentru vărsarea de sânge omenesc ca să-l răzbune pe el, ci pentru ca mai mulți oameni să vină sub sângele lui Isus.

„Vă cer răzbunare creștină, încercând să faceți bine celor care mi-au făcut mie rău”, i-a somat Marquez pe credincioși. „Sper să ne vedem acolo unde voi fi în curând, în ceruri.”

Comuniștii spanioli l-au ucis pe Marquez, împreună cu mulți alți pastori, în 1939. Ultima lui scrisoare era o epistolă a bucuriei adresată soției sale și surorilor și fraților săi creștini.

„În câteva ore, voi cunoaște bucuria de nedescris a celor binecuvântați. Cât de ușoară este moartea celor persecutați în numele lui Cristos! Dumnezeu îmi oferă un privilegiu nemeritat: să mor bucurându-mă de harul Lui.”

„Atâta vreme cât inima mea va bate”, i-a scris soției sale, „va bate din iubire pentru tine. Când am fost condamnat pentru că am apărat idealurile înalte ale religiei, patriei și familiei, porțile Raiului s-au deschis pentru mine. În amintirea iubirii noastre, și mai puternică acum, te rog să consideri mântuirea sufletului tău ca pe datoria ta supremă. Astfel, ne vom reuni pentru veșnicie în rai. Acolo, nimeni nu ne va despărți”.

Ziua 300

Dumnezeul păcii
va zdrobi în curând
pe Satana sub
picioarele voastre.

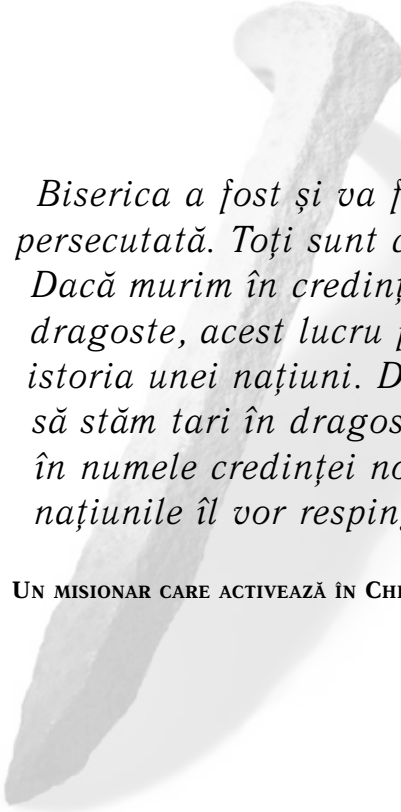
Romani 16:20

Cei ce suferă pentru Cristos trebuie să aibă capacitatea de a vedea imaginea de ansamblu. Biblia este plină de relatări care ne spun despre vieți individuale. Acele vieți însă sunt cuprinse într-un plan superior: lupta dintre Dumnezeu și rău. Imaginea de ansamblu ne oferă posibilitatea de a vedea cum Satana se află în spatele opresiunii și suferinței; prin urmare, nu trebuie să ne răzbunăm pe asupritorii noștri. Ei nu sunt decât niște pioni ce servesc planului Satanei. Martirii creștini precum Marquez ne reamintesc că nu există o răzbunare mai mare pentru atacurile Satanei asupra creștinilor decât atunci când atacatorii sunt aduși la Cristos. Roagă-te pentru liderii guvernelor și regimurilor opresive. Sprijină-i pe misionari și pe alți oameni care sunt în măsură să le împărtășească Evanghelia.

Ziua 301

*Biserica a fost și va fi întotdeauna
persecutată. Toți sunt cu ochii pe noi.
Dacă murim în credință, speranță și
dragoste, acest lucru poate schimba
istoria unei națiuni. Dacă nu reușim
să stăm tari în dragoste și speranță
în numele credinței noastre, adesea
națiunile îl vor respinge pe Cristos.*

UN MISIONAR CARE ACTIVEAZĂ ÎN CHINA ȘI COREEA DE NORD

Intervenție la extrem

ROMÂNIA: IOANA MÎNDRUȚ

Ioana Mîndruț i-a surprins pe mulți prin faptele sale. Plină de îndrăzneală, s-a dus la un ofițer de poliție și i-a spus: „Șase ucenici ai lui Cristos din poporul ales de Dumnezeu suferă aici. Vreau să sufăr împreună cu ei”. Curând după aceea, cânta împreună cu acuzații care fuseseră arestați mai devreme în acea zi: un pastor creștin de naționalitate evreiască, soția lui și alți patru creștini.

Ziua 302

Mi-ai dat bună-voința Ta și viața, m-ai păstrat cu suflarea prin îngrijirile și paza Ta.

Iov 10:12

De când se aliase cu Germania nazistă, guvernul român persecutase și ucisese evrei într-un ritm alarmant. Dar îndeosebi acest cuplu de creștini evrei era cunoscut și îndrăgit peste tot în România: pastorul Richard Wurmland și soția lui, Sabina.

În ziua procesului, câțiva renumiți lideri religioși au venit pentru a pleda pentru soții Wurmland, sperând că intervenția lor le va aduce eliberarea. Dar deodată cerul s-a umplut cu avioane de luptă rusești și toată lumea, inclusiv prizonierii, au fost duși degrabă în adăposturile antiaeriene. Acolo, pastorul Wurmland a putut să se roage pentru grup, inclusiv pentru judecători. Rugăciunea lui era realmente o chemare deghizată la credință și căință, iar când pericolul a trecut și procesul reluat, a avut loc un miracol.

Dumnezeu a înmuiat inimile judecătorilor în acele momente de restriște, iar soții Wurmland au fost achitați! Un judecător a adăugat: „Poliția a arestat șase oameni, dar șapte stau în fața mea. E fără îndoială o neînțelegere. Caz închis!”

A fost, de altfel, singurul caz în acel moment în care evrei puși sub acuzare au fost achitați.

Este inexplicabil. Este de necrezut. De fiecare dată când Dumnezeu pășește în realitatea noastră, urmele pașilor Lui sunt inconșundabile. Uneori lucrurile se întâmplă într-o așa manieră încât până și necredincioșii care observă de pe margine recunosc că ceva sau ceva veghează asupra noastră. Poate că îl numesc „Cel de sus” care are grijă de noi sau „Îngerul păzitor”. În calitate de creștini însă noi știm că Tatăl nostru ceresc este îndeajuns de puternic și de grijuliu încât să facă o minune atunci când avem nevoie. Tu ai avut privilegiul de a asista la o intervenție a lui Dumnezeu în viața ta sau a cuiva drag? Rezervă-ți timp astăzi pentru a-i mulțumi lui Dumnezeu fiindcă a intervenit în viața ta.

Protecție la extrem

UCRAINA: VERA YAKOVLENA

Nenumărați creștini din orașul ucrainean fuseseră deja tri-miși în lagărele de muncă din Siberia din cauza credinței lor. Acum era rândul Verei Yakovlena. Reputația acestor lagăre era bine cunoscută și era sigură că nu va supraviețui.

Când un gardian a descoperit că îl mărturisea pe Cristos, a pedep-sit-o să stea cu picioarele goale o oră pe gheață. Când nu a reușit să își facă norma la lucru, a fost bătută și nu i s-a dat porția de zeamă lungită, pe care ei o numeau masă de seară.

Ziua 303

Ocrotește cără-rile neprihănirii și păzește calea credincioșilor Lui.

Într-o seară, abătută și cu lacrimi în ochi, Vera ieși în curtea închi-sorii căutând un moment de singurătate. În nefericirea ei, nu observă că trecuse într-o zonă interzisă, unde deținuții erau împușcați pe loc.

Deodată, o voce aspră strigă: „Hei, mama ta e creștină?”

Înmărmurită de groază, Vera, care chiar se gândea la mama ei în acel moment, răspunse: „De ce întrebi?”

Gardianul spuse: „Fiindcă te urmăresc de zece minute, dar nu am putut să te împuşc. Nu îmi pot mișca brațul. E cât se poate de sănătos, toată ziua l-am mișcat. Așa că m-am gândit că probabil ai o mamă care se roagă pentru tine. Fugi înapoi, o să mă uit în altă parte”.

Vera îl văzu pe gardian a doua zi. Acesta îi zâmbi și își ridică brațul spunând: „Acum îl pot mișca iarăși”.

Proverbe 2:8

Ne place să fim prudenți. Ne place siguranța mai degrabă decât aventura. Preferăm confortul în fața provocării. Când vine momentul, vrem să ne punem pe cât posibil viața la adăpost de îndoială și tea-mă. Dar uităm că Dumnezeu ne oferă protecție în momentele în care, aflați în slujba Lui, ne aflăm în linia întâi. Protecția lui Dumnezeu e mai curând asemenea unui scut în toiul luptei decât o pătură pe care o tragem peste noi în confortul casei. Când a fost ultima dată când ai mers atât de departe în credință încât a trebuit pur și simplu să te bizui pe protecția lui Dumnezeu? Ești într-atât de precaut încât nu îți asumi niciodată riscuri în numele lui Dumnezeu? O mărturie, indiferent de rezultatul ei, nu este doar un „risc”. Este credință.

Decizie la extrem

ROMÂNIA: RICHARD ȘI SABINA WURMBRAND

Nu era prea târziu să fugă din țară; mii de oameni puteau încă să-și asigure plecarea cu bani. Pastorul și soția lui se luptau cu gândul de a rămâne sau nu. „Dacă mergem la închisoare, ar putea să fie pentru ani de zile. Ce facem cu fiul nostru?”

Dar nu voiau să își părăsească biserica. Enoriașii căutau la ei putere și sprijin, iar cei doi soți s-au simțit vinovați că au fost tentați să plece. Un prieten le-a reamintit de cuvintele îngerului către Lot: „Scapă-ți viața; să nu te uiți înapoi”.

Ziua 304

Oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei, o va câștiga.

Pastorul s-a întrebat: „A fost un mesaj de la Dumnezeu? Ar trebui ne scăpăm viața?”

Soția lui a citit un alt verset. „Oricine va vrea să-și scape viața o va pierde, dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei o va câștiga.” (Marcu 8:35)

Astfel, dezbaterea a continuat, până într-o seară, când, la o adunare secretă a bisericii-de-casă, s-au strâns cincizeci de credincioși pentru o noapte de priveghere. Pe la miezul nopții, o femeie, îngenunchind alături de restul, a ridicat vocea: „Și voi, care vă gândiți să plecați, țineți minte că Păstorul cel Bun nu și-a părăsit turma. El a stat până la capăt”.

Această scumpă femeie nu știa nimic despre frământările pastorului și ale soției lui, dar pentru ei mesajul a fost clar. Au rămas și au ales să își slujească turma, iar mai târziu au suferit împreună cu ei în închisoare.

Marcu 8:35

La fel ca soții Wurmbbrand, trebuie să ne rugăm înainte de a lua o decizie, să cercetăm Biblia și să ascultăm de sfatul celorlalți. Și, la fel ca ei, trebuie, încă dinainte de a primi răspunsul de la Dumnezeu, să fim hotărâți de a asculta ceea ce El ne spune. Aceasta este cheia. E ca și cum ne-am începe rugăciunile cu un „Da” hotărât; înainte chiar de a întreba ce trebuie să facem. Trebuie să fim dispuși să renunțăm la viața noastră și să pierdem orice simț al proprietății. Doar atunci ne putem descoperi adevărata viață și accepta voința deplină a lui Dumnezeu. Ție ți se întâmplă adesea să te cramponezi de modul tău de viață, încât dacă Dumnezeu vrea să te facă să te răzgândești cu privire la o decizie, nu accepți sub nici o formă?

Petrecere aniversară la extrem

RUSIA: CREDINCIOȘI

„E ziua mea azi, sau a ta?”, întrebă tânăra creștină, cu o sclipire în ochi.

„Azi e ziua ta”, i-a spus tatăl. „A mea a fost săptămâna trecută.” Pentru creștinii din țările comuniste, zilele de naștere erau un bun pretext de a se aduna împreună cu ceilalți credincioși. Unele familii se adunau în fiecare săptămână pentru o aniversare, care în realitate era o slujbă religioasă.

Ziua 305

Dumnezeul ori-cărui har, care v-a chemat în Cristos Isus la slava Sa veșnică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintți.

Tinerii se foloseau de aceste „petreceri” pentru a-și consolida devotamentul față de Evanghelie. În 1966, în Rusia, patru tinere și trei tineri au fost arestați pentru că au cântat un imn într-un tren.

La proces, cei șapte au căzut în genunchi. „Ne predăm în mâinile lui Dumnezeu”, au spus în fața judecătorului și a martorilor prezenți. „Îți mulțumim, Doamne, că ne-ai îngăduit să suferim pentru această credință.”

După mărturisirea lor, ceilalți creștini prezenți în sala de judecată au început să cânte tocmai imnul pentru care tinerii fuseseră arestați. Aceștia au spus: „Să ne dedicăm tinerețea lui Cristos”.

Comuniștii nu au putut împiedica biserica să se adune și să crească. Un ziar rus relata despre un pastor care fusese trimis la închisoare de trei ori. De fiecare dată când era eliberat, primul lucru pe care îl făcea era să organizeze adunările școlii duminicale.

Acești credincioși s-au folosit de fiecare mijloc posibil pentru a-și exprima devotamentul față de Dumnezeu. Slujind biserica lui Dumnezeu, ei au riscat și au fost condamnați de țara lor.

1 Petru 5:10

Pentru ca mușchii noștri fizici să se întărească trebuie mai întâi epuizați și forțați prin exerciții și efort. La fel, credința este un mușchi care crește doar atunci când este încordat. Suferința încordează mușchiul credinței noastre. Suntem forțați și „epuizați” dinaintea lui Dumnezeu în vremuri de restriște. Dar drept rezultat devenim mai puternici. Bisericile din țările cu regimuri opresive sunt extrem de puternice datorită suferințelor lor. Se poate spune același lucru despre credința noastră, în America? Exercițiile ne obolesc, nu vrem să le facem. La fel, ideea de suferință s-ar putea să te deranjeze. Dar nu poți crește dacă nu îți încorzi credința.

Manifest la extrem

RUSIA: UN PRIZONIER ANONIM

Văduva stătea lângă corpul soțului său martirizat ținându-i de mână pe doi dintre cei patru copii ai ei. Soțul său murise în închisoare, iar urmele de pe trupul său arătau clar că moartea lui venise încet și dureros.

Ceilalți credincioși știau că și pe ei îi putea aștepta aceeași soartă și totuși au venit cu sutele la înmormântarea lui. Murise pentru credința lui, la numai trei luni de la convertire, iar cum îl jeleau.

Ziua 306

Oamenii s-au adunat în jurul casei unde aveau loc funeraliile și mulți au fost inspirați de exemplul lui. Optzeci de oameni l-au acceptat în moc public pe Cristos în ziua aceea, printre care tineri care făcuseră parte din Organizația de tineret a Partidului Comunist.

Creștinii au străbătut orașul până la râu, unde i-au botezat pe noii credincioși. Mulțimea crescuse de-acum la peste 1.500 de oameni.

Urmați... pilda lui Dumnezeu.

Curând au apărut mașini pline de polițiști. Aceștia au început să îi aresteze pe cei ce săvârșeau ceremonia, fiindcă nu puteau să aresteze pe toată lumea. Creștinii au îngenuncheat imediat în rugăciune, cerându-i lui Dumnezeu să le îngăduie să termine slujba. Apoi, s-au ridicat și, umăr la umăr, i-au blocat pe polițiști pentru a nu putea înainta, astfel încât ceremonia botezului să poată continua. Mulțimea s-a împrăștiat abia după ce toți noii credincioși fuseseră botezați, permițând poliției să înainteze.

Efeseni 5:1

O mie de oameni au fost inspirați de exemplul jertfelnic al unui singur proaspăt credincios.

Manifestare (substantiv): afirmare, arătare, exprimare, dovadă, semn. Înțelesul cuvântului este clar. Dar manifestarea credinței noastre este la fel de evidentă? Omul din povestea asta l-a imitat pe Isus. Pur și simplu. Urmându-i exemplul, o mulțime de alți oameni au simțit nevoia să facă la fel, manifestându-și credința. Așadar, viața noastră trebuie să indice clar credința pe care o avem în Cristos, astfel încât să o vadă toți. Ar ști ceilalți cum să îl urmeze pe Cristos doar văzând exemplul pe care tu îl dai? Mai mult de atât, ar simți ei nevoia să imite credința ta? Ai grijă să nu amesteci, în manifestarea credinței tale, retorici confuze sau alte elemente religioase menite să distragă atenția. Fii pur și simplu asemenea lui Isus, iar ceilalți te vor urma.

Verset La extrem

ȚĂRILE COMUNISTE: O BISERICĂ SUBTERANĂ

„Versetele Bibliei rămân adevărate chiar și dacă le citează diavolul.”

Inițial, ideea a fost de a ridiculiza Biblia creștină, de a o batjocori în așa măsură încât nici o persoană care se respectă să nu creadă în ea. Pentru a duce planul la îndeplinire, au fost tipărite milioane de cărți, printre care „Biblia hazlie” și „Biblia pentru credincioși și necredincioși”.

Cărțile fac bășcălie de Isus, punând sub semnul întrebării minunile Sale și luând în răs aspecte ale credinței creștine. Dar criticile prezente în aceste pagini au fost atât de deplasate, încât nimeni nu le-a luat în serios. Nenumărate versete din Scriptură au fost inserate în text ca „dovezi”, în opinia comuniștilor, ale aberațiilor din carte.

Membri ai bisericii subterane au pus mâna pe exemplare ale acestor cărți „comice” imediat ce acestea au fost publicate. Versetele citate în cărți au fost ca un ospăț cu delicatese pentru cei înfometați spiritual. Și totul era legal, publicat de propriul lor guvern care îl ura pe Dumnezeu. Așa cum corbul l-a hrănit pe Ilie când i-a fost foame, Dumnezeu s-a folosit de tipografiile guvernului pentru a-i hrăni pe copiii Săi înfometați din țările comuniste.

Editorii au fost încântați să primească mii de scrisori care le cereau să reediteze cărțile. Aceștia au pornit neîntârziat presele pentru a tipări mai multe exemplare. Nu aveau idee că scrisorile erau de la credincioși care voiau să distribuie prețioasele cărți, pline de cuvintele lui Dumnezeu, printre membrii din biserica subterană.

Ziua 307

Ce dulci sunt cuvintele Tale pentru cerul gurii mele!
Mai dulci decât mierea în gura mea!

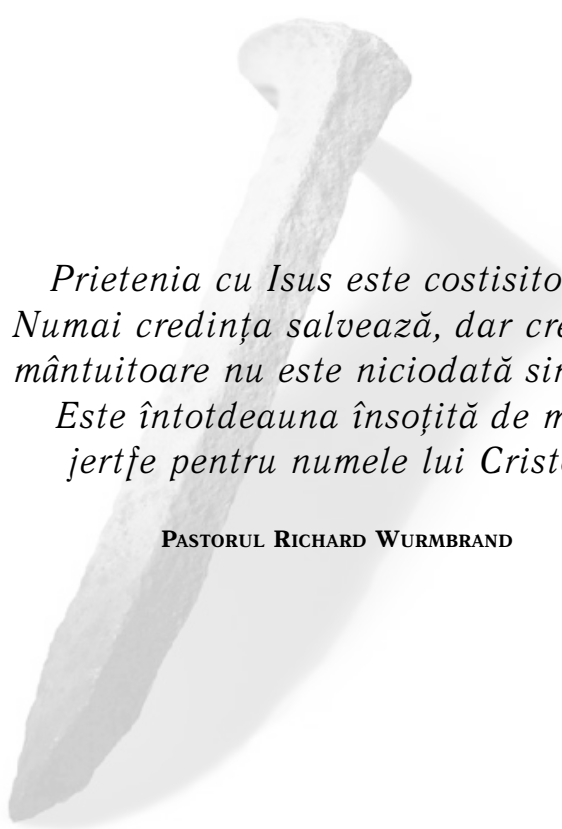
Psalmi 119:103

Chiar este atât de important să trimitem Biblii în țările cu regimuri opresive? Citește poveștile despre martiri și decide tu. Într-o țară unde Bibliile sunt vândute la talcioc pe bani de nimic, nu putem înțelege cu adevărat experiența celor înfometați spiritual. În vreme ce noi stivim Biblii pe măsura de cafea pentru decor, alți credincioși strigă după un singur exemplar pe care să îl împartă cu întreaga biserică. Este corect ca țările care abundă în biserici să aibă mai multe Biblii în fiecare casă, în timp ce în țările lipsite de libertate să nu fie nici una? Dumnezeule, trezește din nou în noi foamea de Scriptură și dorința de a le duce Cuvântul celor care deja sunt înfometați! Gândește-te, tu cum ai putea ajuta la distribuirea Bibliei în țările cu regimuri opresive astăzi.

Ziua 308

*Prietenia cu Isus este costisitoare.
Numai credința salvează, dar credința
mântuitoare nu este niciodată singură.
Este întotdeauna însoțită de mari
jertfe pentru numele lui Cristos.*

PASTORUL RICHARD WURMBRAND

Mărturie la extrem

SUDAN: KUWA BASHIR

„Dacă mor, voi fi foarte fericit, fiindcă voi lăsa un exemplu pe care ceilalți creștini să îl urmeze după mine.”

Kuwa Bashir, un tânăr pastor sudanez, studia pentru următorul curs biblic, când a auzit o teribilă, deși nu neașteptată, veste. Era în anul 1987, iar forțele guvernamentale ale musulmanilor sudanezi cuceriseră regiunea Nilului Albastru din Sudan.

Ziua 309

Dacă suferă pentru că este creștin, să nu-i fie rușine, ci să proslăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta.

Forțele musulmane l-au arestat nu după mult timp pe Bashir, decise să convertească pe toată lumea la islamism. A fost bătut și torturat șapte zile, înainte de a fi eliberat, dar a refuzat să se convertească. I-au spus să nu mai organizeze activități pentru tineret sau să mai meargă la biserică, dar el a refuzat să se lase intimidat. Știa că forțele islamice nu puteau să se atingă de sufletul lui.

Când a fost arestat pentru a doua oară, Bashir a mărturisit: „Sunt bucuros să mor fără teamă, așa cum a făcut Isus pe cruce”. El a continuat să le vorbească, celor ce l-au prins, despre Dumnezeu, iar comandantul l-a amenințat că îl împușcă. În schimb, au decis să-i toarne acid pe mâini, ca să își aducă aminte mereu de refuzul său de a se converti la islamism.

Dar credința lui a rămas puternică, iar astăzi mâinile sale arse și neputincioase au devenit o mărturie vie pentru tinerii din tabăra de refugiați de la Bonga, unde lucrează, lângă granița dintre Sudan și Etiopia.

1 Petru 4:16

Mesajul pe care martirii îl transmit prin morțile lor dramatice trebuie să îl împărtășim în viața noastră de zi cu zi. Trebuie să fim o mărturie vie a harului lui Dumnezeu. Poate nu vom ajunge niciodată în rândurile martirilor, murind pentru credința în Cristos. Dar avem în fiecare zi ocazia de a trăi pentru El. Se spune că „ceea ce nu ne omoară ne face mai puternici”. Supraviețuim suferințelor ca să putem trăi mai departe și să le spunem celorlalți despre harul lui Dumnezeu. Este viața ta marcată de suferință? Nu îți fie rușine. Fie ca urmele suferințelor să fie mărturia ta. Fie ca ele să spună povestea ta tuturor celor care îți văd credința neclintită.

Oportunitate la extrem

ROMÂNIA: MISIONARI TINERI

Deși invadatorii sovietici aduceau teroarea în țară, copiii români se apropiau mereu de soldații ruși cu zâmbete calde și pline de încredere.

Soldații îi salutau prietenoși, mângâindu-i pe cap. Fiecare soldat se gândea la propriii copii pe care au fost siliți să-i lase în urmă, în Rusia.

„Luați bomboane”, spuse un ofițer, întinzându-le mâna plină de ciocolată puștanilor care apucau cu lăcomie dulciurile atât de rare.

„Mulțumim, domnule”, ziseră băieții. „Avem și noi un cadou pentru dumneata.” Scotociră prin buzunare și scoaseră broșuri cu texte evanghelice și exemplare ale Noului Testament în rusește.

„Ce e asta?”, întrebă soldații.

„E o carte cu Vestea cea bună”, spuseră băieții cu gurile pline de ciocolată. Soldații răsfoiră cărțile. Un ofițer își dădu seama că broșurile respective erau religioase și cunoștea pericolul. Coborî spre copii o privire plină de îngrijorare. „Dacă materialele astea ar fi fost distribuite de adulți, ar fi trebuit să îi aresteze. Dar ce rău puteau face copiii ăștia?”, se gândi el.

Ceea ce ofițerul nu știa era că acești copii împărțiseră sute astfel de broșuri și de exemplare ale Noului Testament, ajutându-i pe mulți din armata rusă să îl găsească pe Dumnezeu. Acești copii erau înrolați într-o altă „armată”, angajată într-o „bătălie” a veșniciei.

Acolo unde adulții nu puteau propovădui în siguranță, copiii au trecut cu Evanghelia printr-o poartă larg deschisă.

Diferența dintre un pesimist și un optimist este diferența dintre „nu pot” și „pot”. Desigur, atât credincioșii din țările cu regimuri opresive, cât și cei din statele cu libertate religioasă se lovesc de uși închise. În unele țări, deținerea unei Biblii înseamnă pedeapsa cu închisoarea. În America, „separarea dintre biserică și stat” este dusă adesea la extreme. Uneori, concentrându-ne la ceea ce nu trebuie să facem în calitate de creștini, ajungem să ratăm șansele oferite de Dumnezeu. Vedem ușile închise mai degrabă decât pe cele deschise. De exemplu, dacă misionarii nu pot intra ca misionari în statele cu regimuri opresive, sunt recrutați lucrători „cu o meserie”! Putem și noi, la rândul nostru, să îi sprijinim pe lucrătorii creștini locali, care trăiesc acolo. Ușa este deschisă. Intră prin ea.

Ziua 310

Cereți, și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți, și vi se va deschide.

Matei 7:7

Angajament dus la extrem

SUDAN: ȘCOLARI

Așezați pe buturugi, la umbra unui copac, cei 230 de elevi creștini tocmai începeau lecția de engleză, când au auzit un zgomot terifiant deasupra. Un avion a traversat cerul cu vuiet peste curtea școlii. În cinci minute, armata islamică a lansat cinci bombe dintr-un bombardier mare rusesc.

Țipând de groază, copiii au luat-o imediat la fugă. Două bombe au aterizat în șanțurile secate din jurul satului, iar alta nu a reușit să detoneze.

Din păcate, celelalte două bombe cu cuie au aterizat exact lângă elevii înfricoșați. Explozia a fost uriașă. Pagubele, de neînchipuit.

La 9:15 dimineața, bombardierul era dus, iar îngrozitoarea realitate începea să își arate fața. Elevii umblau împleticindu-se prin curtea școlii, plângând și plini de sânge. Doisprezece dintre colegii lor, cu vârste între 9 și 16 ani, nu au supraviețuit exploziei. Iubitul lor profesor, tânărul Roda Ismail, zăcea mort și el printre dărâmături.

Alți șapte elevi au pierdut lupta pentru viață în zilele care au urmat atacului, iar trei au rămas cu membre amputate.

A doua zi, copiii au venit la școală ca de obicei. Directorul școlii, istovit și descurajat, le-a spus să se ducă acasă. „Nu știu când și dacă vom mai relua orele.”

Un băiat de 10 ani a venit la el și i-a spus: „Vă rog să continuăm. Vrem să învățăm și, dacă e voia lui Dumnezeu, atunci n-o să murim astăzi”.

Ziua 311

„Doamne”, l-a răspuns Simon Petru, „la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice.”

Ioan 6:68

Viața la răspântie. Toți am ajuns într-un asemenea punct, sovăind între a renunța și a merge mai departe. Asemenea școlarului, mulțimile care îl urmau pe Isus și-au dat seama că drumul pe care se aflau era presărat cu primejdii. Asemenea directorului descurajat, mulți au plecat spre casă, neputând spune dacă sau când vor continua să îl urmeze pe Cristos. Dar Petru și ceilalți ucenici au rămas. Cererea solemnă a școlarului reia răspunsul lui Petru: „Să continuăm”. Atunci când suntem tentați să renunțăm, haideți să continuăm. Atunci când ni se pare că este prea greu să-l urmăm pe Cristos, haideți să continuăm. Ai ajuns cu devotamentul tău la o răspântie? Cere-i lui Dumnezeu să îți dea puterea de a merge mai departe în loc să renunți.

Supraviețuitor la extrem

COREEA DE NORD: UN SINGUR MARTOR

Pe măsură ce își revenea încet, ochii i se obișnuiau cu fumul. Strigă după pastorul lui, dar nu răspunse nimeni. Îngrozit, începu de îndată să își facă loc prin grămada de cadavre și moloz.

În dimineața aceea, se afla într-un grup de 190 de credincioși nord-coreeni, când poliția dădu buzna, îi adună pe toți și îi duse în marș forțat în centrul orașului.

Ziua 312

Conducătorul țării, Kim Il Sung, stătea în fața lor. Nemilosul dictator păși în centrul pieței și trasă o linie pe pământ, ordonându-le celor care voiau să trăiască să se lepede de Cristos și să treacă linia.

Nimeni nu păși în față. Înfuriat, Kim Il Sung ordonă ca grupul de oameni să fie aruncat în tunelul unei mine împreună cu câteva batoane de dinamită.

Ultimul lucru pe care credinciosul rămas în viață și-l amintea era pastorul său, care îi consola și îi încuraja pe cei din grup. Dându-și seama că era singurul supraviețuitor, strigă: „De ce, Dumnezeule? De ce nu m-ai lăsat să mor cu ceilalți?”

O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice: „Cristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși”.

Dumnezeu îi umplu imediat inima cu o stare de pace și știu că cineva trebuia să rămână pentru a mărturisi despre credința lor. Acesta a fost primul dintre numeroasele atacuri brutale lansate sub cupola ideologiei *Juche*, forma de comunism și cult al personalității promovată de Kim Il Sung. Vestea despre eroicul eveniment s-a răspândit rapid printre creștini și este povestită până în ziua de azi în Coreea de Nord.

1 Timotei 1:15

Asemenea credincioșilor din această întâmplare, pompierii care au supraviețuit atacului terorist de la World Trade Center nu sunt niște mărturisitori tăcuți. Deși nu își pot explica de ce ei au supraviețuit, în timp ce tovarășii lor nu, ei sunt niște patrioți care vorbesc deschis și care știu că cineva trebuia să rămână ca să spună povestea celor ce au murit salvând viețile celorlalți. Creștin fiind, tu ai o poveste de supraviețuitor și mai măreață de spus. Isus nu a supraviețuit Crucii. A cucerit-o. El nu doar că a supraviețuit calvarului, a triumfat. S-a întors în trupul înviat pentru a le aduce vestea ucenicilor Lui, care în curând aveau să o transmită lumii întregi. Isus a murit salvându-i pe alții pentru ca ei să aibă viață. Dar El este viu acum, întors din morți, oferind lumii mântuirea.

Fică la extrem

TADJIKISTAN: MUNIRA

„Munira, ai cinci minute înainte să te omor. Pe cine alegi: familia ta sau Isus?”

Luni de zile, Munira încercase să păstreze secretul asupra credinței sale. Își iubea familia foarte mult și nu voia să îi pricinuiască suferință. Dar când tatăl ei a făcut aranjamentele pentru a o mărita, le-a spus despre dragostea ei pentru Cristos.

Ziua 313

Nu vă îngrijați, dar, de ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngriji de ea însăși. Ajunge zilei necazul ei.

Munira adună în ea până la ultimul dram de credință. Îi răspunse tatălui ei: „Trebuie să-l aleg pe Isus”. Turbat de furie că frumoasa lui fiică se întorcea împotriva familiei renegându-și educația islamică primită în Tadjikistan, o bătu încă două ore.

Dar Dumnezeu interveni. Un prieten creștin o duse într-un loc sigur pentru o perioadă. Munira a spus: „În timpul cât am fost plecată, Dumnezeu și-a arătat credincioșia față de mine și, după multă rugăciune, am știut că era timpul să mă împac cu scumpa mea familie”.

Când se întoarse acasă, toată lumea fu fericită, în afară de tatăl ei. Primele lui cuvinte fură: „Te urâsc! Ieși afară! Fiica mea a murit acum trei luni!”

Devastată, Munira plânse la picioarele tatălui ei, spunând: „Dumnezeu meu mi-a spus să mă întorc la tine. N-am să te părăsesc niciodată, chiar dacă mă bați și mă omori”.

Tatăl ei izbucni în lacrimi și o îmbrățișă. Curând, se resemnă cu noua ei credință și chiar o lăsă să urmeze Colegiul Biblic.

Matei 6:34

Unii cititori sunt atât de captivați de o poveste, încât citesc înainte ca să vadă ce urmează să se întâmple. Ei sar peste un capitol sau poate se duc direct la sfârșitul cărții. Trebuie neapărat să știe dacă eroul învinge în final. Vor să vadă dacă totul decurge conform planului. Din păcate, nu poți sări pagini din povestea vieții tale. Asemenea Munirei, trebuie să iei fiecare capitol, fiecare zi la rând. La fel ca ea, nu vei fi dezamăgit de rezultate. Ești nerăbdător să vezi unde te va duce supunerea ta? Vrei să afli ce planuri are Dumnezeu cu tine în continuare? Cel mai bun lucru pe care îl poți face este să te supui zilei de azi și să lași ziua de mâine în mâinile lui Dumnezeu.

Tovarăș la extrem

EGIPT: ORIGEN

„Ne-au ars bunurile, dar nu îl pot arde pe Isus din inimile noastre.”

Origen nu a fost un tânăr de 18 ani obișnuit. El a fost un învățător în Egiptul veacului al doilea. În timp ce biserica lui era ținta unei aprigi persecuții, Origen nu își ocupa timpul alergând după fete sau încercând să își impresioneze amicii.

În loc să fugă de teroarea care îl ucisese până și pe tatăl său, Origen a ales să stea alături de biserica prigonită. Își petrecea timpul încurajându-i pe creștinii care erau aduși în fața judecătorului. Când erau duși la moarte, mergea la ei și îi săruta. Îi vizita pe credincioși inclusiv în închisoare, pentru a le oferi mângâiere.

Dar curând s-a aflat el însuși în mare primejdie din cauza compasiunii pe care o arăta față de credincioșii condamnați. În scurt timp, au fost plasați soldați în jurul casei lui, din cauza influenței sale asupra bisericii. Avea mulți dușmani, iar furia față de el era tot mai aprinsă cu fiecare zi.

În cele din urmă, a fost silit să părăsească cetatea. A ajuns să se mute dintr-o casă în alta din cauza numeroaselor amenințări la adresa vieții lui. Dar îmboldit de exemplele de credință din Evrei, el a continuat să fie alături de cei persecutați. A angajat, chiar, câțiva oameni pentru a copia de mână Scripturile.

În cele din urmă, nemaipomenita sa atitudine i-a atras la Cristos pe unii dintre dușmanii săi. Cu toate acestea, într-un final, a fost închis, torturat și omorât tocmai pentru această atitudine.

Ziua 314

Eu, Ioan, fratele vostru, care sunt părtaș cu voi la necaz, la Împărăție și la răbdarea în Isus Cristos.

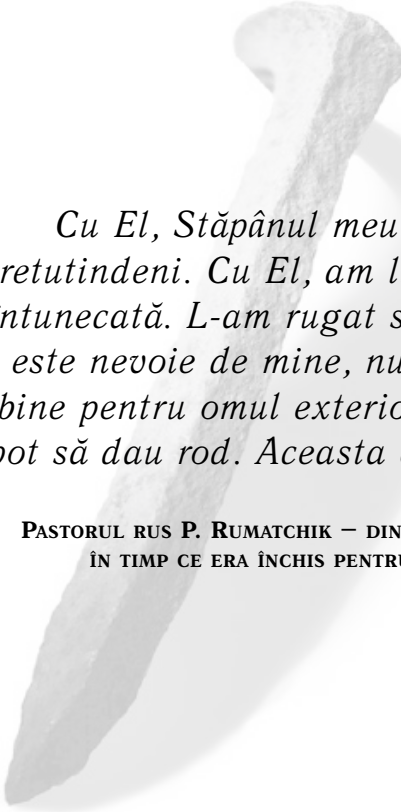
Apocalipsa 1:9

Ce înseamnă să fii alături de cei persecutați? Oamenii nu sunt alături de cineva fiindcă trec prin exact aceeași suferință. Putem fi într-o situație complet diferită de cea a fraților și surorilor din țările cu regimuri restrictive și totuși putem fi alături de ei. Distanța fizică nu ne face frați de suflet. Credința personală, da. Sprijinul necondiționat, rugăciunea și grija ne conectează inimile și viețile. Suntem noi, la fel ca Origen, dispuși să ne aliem cu cei care suferă pentru Evanghelie? Nu putem nici să ne rușinăm de prietenia noastră cu ei, nici să ignorăm riscurile ce decurg de aici. Când vom auzi vocea martirilor chemându-ne în rugăciunile noastre, vom ține seama de strigătul lor, fiindu-le cu adevărat alături?

Ziua 315

Cu El, Stăpânul meu iubit, e bine pretutindeni. Cu El, am lumină în temnița întunecată. L-am rugat să fie acolo unde este nevoie de mine, nu unde este mai bine pentru omul exterior, ci acolo unde pot să dau rod. Aceasta e chemarea mea.

**PASTORUL RUS P. RUMATCHIK — DINTR-O SCRISOARE SCRISĂ
ÎN TIMP CE ERA ÎNCHIS PENTRU A CINEA OARĂ**

Susținător la extrem

GERMANIA: DIETRICH BONHOEFFER

Când Dietrich Bonhoeffer, în vârstă de 14 ani, și-a anunțat dorința de a fi preot, familia lui înstărită a criticat biserica. Dietrich le-a spus că el o va reforma.

La 20 de ani, disertația sa, „Comuniunea sfinților”, a fost apreciată ca fiind un „miracol teologic”. Ca pastor hirotonisit, profesor de teologie și scriitor, Bonhoeffer și-a petrecut viața studiind probleme legate de biserică.

Ziua 316

Veți fi urâți de toți din pricina Nume-lui Meu. Dar niciun păr din cap nu vi se va pierde. Prin răbdarea voastră, vă veți câștiga sufletele voastre.

Când Adolf Hitler a venit la putere în Germania, în 1933, biserica a adoptat una dintre dispozițiile lui Hitler, care interzicea bisericii dreptul de a hirotonisi pastori de origine evreiască. Singur Bonhoeffer s-a exprimat în mod deschis împotriva acestei decizii și s-a angajat că va obține respingerea ei.

În prelegerile și articolele sale, Bonhoeffer s-a opus răului nazist și a blamat biserica pentru că nu și-a „ridicat glasul în numele victimelor și [...] nu s-a grăbit să afle căi de a veni în ajutorul lor”.

În aprilie 1943, Bonhoeffer a fost arestat în Berlin pentru „subminarea forțelor armate”. Dar în închisoare a continuat să scrie. „Biserica a tăcut când ar fi trebuit să strige.”

În 1945, Bonhoeffer a fost mutat în lagărul de concentrare Flossen-burg, unde a fost spânzurat alături de alți șase oameni la 9 aprilie. Doctorul lagărului, care l-a văzut ingenunchind și rugându-se înainte de a fi dus la ștreang, a spus: „Rar mi-a fost dat să văd un om murind cu atâta supunere față de voia lui Dumnezeu”.

Luca 21:17-19

O vorbă spune că dacă nu suntem în stare să ne luptăm pentru o idee, cu siguranță vom ajunge să acceptăm orice idee. Așa a fost și cazul Germaniei naziste. Biserica dintr-o țară creștină a tăcut atunci când valuri după valuri ale răului s-au izbit de țărnul istoriei, înăbușind strigătul solitar al lui Bonhoeffer. Putem să spunem că suntem apărători ai adevărului dacă tăcem în fața acestui gen de probleme? Tăcerea în această privință nu arată consimțământul nostru la atrocitățile care se petrec în țările cu regimuri opresive? Un apărător al adevărului trebuie fie franc în credința lui. La fel ca Bonhoeffer, trebuie să fim dispuși a suporta consecințele luării noastre de poziție. Altminteri, riscăm să „acceptăm orice idee” în timp ce ne chinuim să decidem dacă ne vom ridica sau nu în numele lui Cristos.

Armă la extrem

ROMÂNIA: SABINA WURMBRAND

La 5 dimineața auziră bătăi în ușă și știură imediat că era poliția. Soțul Sabinei era deja în închisoare și își făcea griji pentru ce se va întâmpla cu fiul lor mic dacă va fi luată și ea. Așa că atunci când polițiștii români tăbărâră peste ei în zorii acelei zile, strigând și intimidându-i musafirii, Sabina rosti o rugăciune în tăcere și se abandona pe ea și pe familia ei în grija lui Dumnezeu.

Ziua 317

Luați și coiful
mântuirii și sabia
Duhului, care este
Cuvântul lui Dum-
nezeu.

Efeseni 6:17

Polițiștii întrebă: „Sabina Wurmbrand? Știm că ascunzi arme aici. Spune-ne unde sunt!” Înainte de a putea spune ceva, aceștia începură să deschidă cuferele și dulapurile și să golească sertarele pe jos. Strigau în continuare: „Deci nu vrei să ne arăți unde sunt ascunse armele? O să întoarcem toată casa pe dos!”

Străduindu-se să își păstreze calmul, Sabina spuse doar atât: „Singura armă pe care avem în casa asta e aici”, culegând Biblia de sub picioarele lor.

Oițerul îi replică: „Dacă nu îmi spui adevărul, va trebui să vii cu noi și să dai o declarație completă despre armele alea”.

Sabina așeză Biblia pe masă și răspunse: „Dați-ne voie câteva minute să ne rugăm și apoi voi merge cu voi”.

În timp ce era dusă, Sabinei îi părea rău că își pierduse „arma”, Biblia ei, dar prindea putere la gândul că tănuise cuvintele ei în inima sa, acolo de unde nu i le puteau confisca.

O singură armă de atac apare în descrierea a ceea ce în mod obișnuit se numește armătura lui Dumnezeu. În Efeseni, Pavel enumeră măsurile defensive ale credinței unui Creștin, reprezentate de un coif, o platoșă, o cingătoare, un scut și încălțăminte de protecție. Dar el îndeamnă la folosirea unei singure arme de atac: Cuvântul lui Dumnezeu. Este arma care trebuie folosită. Așa cum un ostaș din vechime se biziua pe sabia sa, la fel și noi trebuie să ne biziim pe tășul ascuțit al Scripturii pentru a ne croi drum și a rămâne în siguranță. Din nefericire, prea mulți creștini sunt lipsiți de apărare într-o luptă spirituală. Ei nu au memorat Biblia, ca Sabina; nu pot recurge la puterea ei. Nu te număra printre victimele spirituale. Pune mâna pe sabie chiar astăzi.

Iertare la extrem

ROMÂNIA: DIANA ȘI FLOAREA

Diana avea doar 19 ani când tatăl ei a fost închis pentru credința lui. Familia a rămas în grija ei și a surorii ei, Floarea, dar curând și-au pierdut slujba de la fabrică, din cauza arestării tatălui lor.

Ziua 318

Când întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință care duce la mântuire și de care cineva nu se căiește niciodată; pe când întristarea lumii aduce moartea.

2 Corinteni 7:10

Cu o mamă bolnavă și patru frați mai mici acasă, Diana și Floarea erau disperate. Așa că atunci când un tânăr le-a chemat și le-a spus că ar putea obține un permis de lucru pentru Diana, au fost în al nouălea cer. A luat cina cu el, unde acesta i-a dat să bea vin din belșug, iar apoi a sedus-o. După aceea, i-a dat niște bani, iar acest lucru a devenit un obicei. Nu a mai pomenit nimeni de vreun permis de lucru, iar Diana accepta banii fiindcă era disperată.

Ea a continuat să se prostitueze pentru a-și susține familia, deși sentimentul de vină o copleșea. Curând, i s-a alăturat și sora ei, iar împreună și-au ascuns rușinea.

Acum, privind-o în ochi pe mama lor, au spus: „Cum ai putea să ne ierți? Am crezut că vei fi dezgustată”.

Le-a spus cuvinte de dragoste și mângâiere: „Vă e rușine pentru ce ați făcut și așa și trebuie. Dar acest sentiment de rușine și vină vă va aduce o neprihănire luminoasă. Nu uitați, ostașii nu l-au străpuns pe Cristos în coastă, ci mai degrabă i-au «deschis-o», pentru ca păcătoșii să poată intra ușor în inima Lui și să găsească iertare”.

Să ne plângem păcatul nostru și să ne plângem de milă sunt două lucruri diferite. Mulți oameni care suferă ajung să își plângă de milă. Abia așteaptă să dea vina pe cineva pentru nenorocirea lor. Cât de tentant trebuie să fi fost pentru fetele din întâmplarea asta să-și arunce greșelile în cărucia tatălui. „Dacă nu era creștin, nu ar fi fost arestat și noi nu ne-am afla în mizeria asta.” Însă ele au venit la mama lor cu un sentiment sincer de rușine și căință pentru actul lor conștient de nesupunere. Și au găsit iertare. Părerea de rău cucernică duce la căință, ceea ce duce la iertare. Tu îți plângi de milă atunci când suferi? Ai grijă! Prin asta repede poți ajunge la nesupunere.

Ridicare la extrem

ARABIA SAUDITĂ: PASTOR WALLY

Era cel mai căutat criminal din Arabia Saudită. Nu era căutat pentru jaf, crimă sau viol. Era căutat pentru că era un pastor creștin și conducea o mare biserică secretă în capitala Arabiei Saudite.

Fără să se fi formulat vreo acuzație, pastorul Wally fu luat de acasă și dus într-o încăpere cu trei oameni. Aici fu palmuit și lovit cu picioarele și pumnii. Cele mai dureroase fură loviturile de bici la tălpi. Când terminară cu biciuitul, mâinile și picioarele îi erau vineții.

Ziua 319

El va porunci îngerilor Săi... și ei te vor duce pe mâini, ca nu cumva să-ți lovești piciorul de vreo piatră.

În toiul acestui chin, torționarii îi ordonară lui Wally să se ridice în picioare. „Nu pot”, le spuse. Fiecare milimetru al picioarelor îl durea și nu se putea ține pe ele. „Vă rog, dați-mi voie să stau în genunchi.” Torționarii refuzară.

În timpul bătaii, Wally se rugă pentru ei cei trei. Rugăciunile îi amintiră de un verset. „El va porunci îngerilor Săi [...] și ei te vor duce pe mâini, ca nu cumva să-ți lovești piciorul de vreo piatră” (Psalmul 91:11-12). În ciuda picioarelor sale, Wally se ridică drept în mijlocul oamenilor. Aceștia rămaseră șocați că putea sta în picioare după o asemenea bătaie.

„Stăteam pe mâinile îngerilor lui Dumnezeu”, spunea mai târziu pastorul Wally. „Ei nu îi puteau vedea pe îngeri, dar am simțit că ei erau acolo ca să mă ajute să mai stau în picioare.”

Psalmi 91:11-12

Unii oameni par să le impună îngerilor păzitori ore suplimentare. Asemenea pastorului Wally, ei se află permanent în situații limită în numele lui Cristos cu o mărturie însoțită de rugăciune și un duh plin de îndrăzneală. Ne putem închipui însă că unii îngeri păzitori au timp berechet la dispoziție, având în grijă creștini care nu fac nimic pentru creșterea Împărăției. Dacă situația pastorului Wally a fost unică, rugăciunea lui nu ar trebui să fie. Uneori trebuie să stăm pe mâinile îngerilor lui Dumnezeu pentru a-i putea fi credincioși lui Cristos. Emanăm noi oare acest gen de dorință fierbinte la locul nostru de muncă? Acasă? La școală? Ori de câte ori îți vine greu să te ridici în picioare pentru Cristos, roagă-l pe Dumnezeu să îți trimită îngerii Lui ca să te ridice.

Îndrumare la extrem

FILIPI: PAVEL ȘI SILA

„M-a rugat: «Treci în Macedonia și ajută-ne»”, spuse Pavel.

„Atunci crezi că a fost un vis de la Dumnezeu?”, întrebă Sila.

„Da.”

Sila zâmbi și răspunse: „Atunci mergem cu Dumnezeu în Macedonia!”

Ajunși în Filipi, o neguțătoare importantă de aici se converti, iar o tânără fu izbăvită de un demon. Cu siguranță îl auziseră bine pe Dumnezeu și făceau ceea ce El le ceruse.

„Uite-i acolo!”, strigă bărbatul aflat în fruntea mulțimii. Înainte de a-și da seama ce se întâmplă, Pavel și Sila fură târâți dinaintea dregătorilor cetății și acuzați că le tulbură liniștea cu mesajul lor evanghelic. Mai marele dregătorilor le smulse hainele de pe ei și porunci să fie bătuti cu nuiele și aruncați în temniță.

În noaptea aceea, însângerați și plini de răni, cu picioarele în butuci, Pavel și Sila aveau tot dreptul să creadă că Dumnezeu îi dusesese pe un drum greșit. Dar întrebarea: „Cum a putut Dumnezeu îngădui să pățim așa ceva?” nu s-a ivit nici o clipă. În schimb, în miez de noapte, ei continuau să cânte și să îl laude pe Dumnezeu. Aveau încredere în călăuzirea lui Dumnezeu. Știau că nu îi abandonase, după cum avea să o arate curând miraculoasa lor salvare.

Sila și Pavel au continuat să asculte de călăuzirea lui Dumnezeu în călătoriile făcute împreună. În cele din urmă, Sila a devenit capul bisericii din Corint. Amândoi s-au lăsat călăuziți de Dumnezeu și amândoi au devenit martiri în numele credinței.

Ziua 320

Povățuieste-mă
în adevărul Tău și
învață-mă; căci Tu
ești Dumnezeul
mântuirii mele,
Tu ești totdeauna
nădejdea mea!

Psalmi 25:5

Ce bine ar fi ca voia lui Dumnezeu să ni se facă cunoscută printr-un vis! Ce bine ar fi ca planurile Lui să ni se arate dinaintea ochilor precum un așîș de pe stradă. Sau și mai bine, să avem o voce care să ne spună exact ce să facem! Oricât de frumos ar fi, asemenea metode directe ar elimina cu totul elementul credinței. Dumnezeu vrea ca noi să ne bizuim pe El ca pe o hartă atunci când e să ne decidem direcția în viață. Pavel și Sila nu au știut cu exactitate ce avea să li se întâmple în Filipi. Știau doar că Dumnezeu le spusese să se ducă acolo. Poate că nu știi unde te duce Dumnezeu, dar ești dispus să mergi totuși? Nu vei merge decât dacă vei avea încredere deplină în El.

Vindecare la extrem

ARABIA SAUDITĂ: PASTORUL WALLY

„Doamne, orice se poate întâmpla aici în seara asta”, spuse pastorul Wally, „dar te rog, nu-i lăsa să îmi ia viața”.

Și pe măsură ce bătaia continua, pastorul Wally continua să se roage pentru torționarii săi saudiți. În mijlocul rugăciunilor, își aminti de un verset care spune că trupul nostru este templul Duhului Sfânt.

„Mulțumesc pentru că mi-ai îngăduit să fiu templul Tău”, se rugă Wally. „Nu cred că vrei un templu care este ruinat și atacat de vrăjmașul tău, Dumnezeu. Vrei un templu care este slăvit și plin de măreția Ta. Cer o refacere completă a trupului meu, Doamne. Nu contează ce fac acești torționari, mă rog ca Tu să fii slăvit și mai mult când am să mă vindec complet. Oamenii nu vor vedea nici o urmă a acestor torturi pe trupul meu.”

Spatele și picioarele pastorului Wally erau lovite cu un baston, iar mâinile și picioarele îi erau atât de rănite, încât nu-i mai erau bune de nimic. Într-un final, prea oboseți ca să-l mai tortureze pe acest creștin, l-au dus înapoi în celulă.

Wally se rugă ore întregi, apoi căzu într-un somn agitat, în care simți prezența lui Dumnezeu și atingerea Lui tămăduitoare. Când se trezi, mâinile și picioarele îi erau vindecate. Nu simțea nici o durere în urma bătăilor. Wally era copleșit, fiindcă Dumnezeu îl vindecase.

Ziua 32I

Noi suntem templul Dumnezeului celui Viu.

2 Corinteni 6:16

A mers pastorul Wally prea departe când s-a rugat plin de credință pentru vindecarea lui? A proșitat el de Scriptură în cererea lui neobrăzată? Dovezile par să sugereze că Wally nu a făcut asta. De fapt, pastorul Wally a luat Cuvântul lui Dumnezeu în serios. Mulți creștini ar proșita făcând la fel. Dar nu putem lua Cuvântul lui Dumnezeu în serios dacă nu îl cunoaștem. Pastorul Wally a putut să își amintească versete menite să-i dea curaj într-un moment în care avea nevoie fiindcă și-a petrecut timpul studiind Scripturile. Mulți creștini devotați care sunt bătuți nu sunt vindecați instantaneu, dar Dumnezeu se folosește de mărturiile noastre fie că ne vindecăm sau nu. Tu poți să îți amintești Cuvântul lui Dumnezeu atunci când e necesar? Cunoști doar generalități despre Scriptură sau știi efectiv textul, verset cu verset? Spune-i lui Dumnezeu că ești pregătit să iei Cuvântul Lui în serios.

*Meditez aici la cuvintele lui Isus:
„pentru ca oricine crede în El [...] să
aibă viața veșnică” (Ioan 3:16).*

*Mă aflu printre criminali. E puțin spus
că oamenii pot deveni ca animalele.
Animalele sunt fără de păcat. Dar
oamenii care mă înconjoară aici, în
închisoare, ating adâncimi ale unor
tenebre diabolice inaccesibile animalelor.*

*Ar fi mai ușor de trăit într-un grajd decât
printre acești criminali. Fiecare cuvânt
al lor e obscen, fiecare gest, respingător.
„Gâtlejul lor este un mormânt deschis
[...]gura le este plină de blestem și
de amărăciune” (Romani 3:13-14).*

*Dar pe fundalul acesta strălucește
extraordinara dragoste a lui Dumnezeu.
Întrucât e adevărat că oricine crede –
chiar și oameni ca aceștia – pot avea
viața veșnică. Dumnezeu m-a trimis în
închisoare să le aduc Vestea cea bună.*

SCRISOAREA UNUI DEȚINUT CREȘTIN RUS

Vacanță la extrem

IRAN: SOȚIA UNUI PASTOR

„Acum suntem în vacanță, draga mea”, îi spuse pastorul iranian soției sale. „Te rog să nu faci nimic care să-i determine pe polițiști să ne ia la întrebări. Hai să nu stricăm timpul ăsta petrecut împreună.”

Soția pastorului era întruchiparea mărturisitorului în numele lui Isus Cristos. Împărțise mii de Biblii musulmanilor din Iran și peste cinci mii de copii ale filmului „Isus”.

Ziua 323

Propovăduiește
Cuvântul, stăruie
asupra lui la timp și
nelatimp.

2 Timotei 4:2

În orașul de pe malul mării unde se aflau în vacanță, se duseră la mall. Se despărțiră, fiecare în căutarea lucrurilor dorite, iar când pastorul se întoarse, o găsi pe soția lui vorbind unui grup de oameni din magazin despre Isus Cristos.

Privind în jur după poliția secretă, o scoase rapid pe soția lui din magazin, urcând-o în mașină. „Draga mea, suntem în vacanță. Am crezut că nu facem asta aici.”

Ea îl privi în ochi. „Sunt mulți oameni în magazin care nu îl cunosc pe Isus”, spuse pe un ton serios. „Dacă aceștia mor și ajung în iad, noi suntem responsabili.”

Spășit, pastorul întoarse mașina și reveni la mall. Soția lui intră de îndată înapoi în magazin și împărți Scripturi și copii cu filmul „Isus”.

O doamnă îi spuse cu lacrimi în ochi: „Vai, mulțumesc foarte mult”. „De cinci ani mă rog pentru o Biblie și acum Domnul a răspuns rugăciunilor mele.”

În vacanțe ne facem amintiri minunate. Plimbări pe plajă. Cum-părături în oraș. Lecturi la gura sobei. Însă oricât ne-am dori o pauză de la rutina zilnică, nu suntem niciodată îndreptățiți să luăm o pauză de la mărturisirea noastră. De fapt, mărturisirea trebuie să facă parte într-atât de mult din personalitatea noastră, încât să nu le putem separa. Apostolul Pavel nu s-a dus niciunde ca „turist”. Pentru oameni ca soția pastorului din întâmplarea aceasta, nu e ceva ce poți opri, precum un întrerupător de bec. Mărturia lor curajoasă este pur și simplu ceea ce ei sunt și e un lucru ce le vine în mod firesc, în timpul sezonului și în extrasezon. Ceea ce nu e firesc e o credință compartimentată – ea sună fals. Dimpotrivă, lasă-ți credința să crească liber în experiențele tale de zi cu zi.

Răspuns la extrem

AFRICA DE NORD: UN PROASPĂT CREDINCIOS

„De ce continui aceste adunări?”, îl întrebă ofițerul din poliția secretă pe creștin. **„Crezi că vecinii n-o să te raporteze?”**

Tânărul era proaspăt creștin, dar deja adusese alți douăzeci la Cristos. Aceștia se rugau ca Dumnezeu să le asigure un loc în care să se adune și să se închine împreună.

Timp de trei săptămâni, creștinii nord-africani s-au întâlnit într-un apartament – o adunare ilegală care le putea atrage arestarea. Rugăciunile de laudă și cântecele lor le-au atras atenția vecinilor, care i-au raportat la poliția secretă. De trei ori, tânărul creștin a fost dus pentru a fi chestionat.

„Vorbești împotriva islamului?”, îl întrebă ofițerul la al treilea interogatoriu.

„Nu”, îi răspunse creștinul. „Nu avem nimic de a face cu islamul. Noi ne închinăm lui Isus.”

„Vorbești împotriva conducătorilor noștri?”

„Nu, domnule. Ne rugăm pentru conducătorii noștri, așa cum ne-a spus Isus să facem.”

„De ce nu vă găsiți un alt loc de întâlnire? Așa, vecinii voștri nu vă vor mai raporta.”

„Cum să facem asta, domnule? Nu avem autorizația necesară.”

Ofițerul băgă mâna în sertarul de la birou și scoase un formular. Scrise câteva minute și i-l întinse creștinului. Le acorda creștinilor dreptul de a se aduna în clădirea unei biserici care nu mai era folosită. O clădire frumoasă și permisiunea statului de a se aduna acolo: era un răspuns la rugăciunile lor.

Nu există rugăciune care să nu primească răspuns. Dumnezeu răspunde întotdeauna fiecăreia dintre rugăciunile noastre. Poate că nu răspunde așa cum cerem în rugăciune. Uneori răspunsul este: „Așteaptă”. Trebuie să așteptăm momentul potrivit ales de El pentru a putea merge mai departe. Uneori răspunsul este ca noi să „creștem”. Cererea noastră este cât se poate de nimerită, dar trebuie să mai creștem puțin pentru a putea merge mai departe. Totuși, uneori suntem dezamăgiți să auzim că ne răspunde: „Nu”. Cererea noastră nu corespunde voinței Lui, ori momentul nu este potrivit. Iar uneori, răspunsul este: „Dă-i drumul”. Cererea noastră este cât se poate de nimerită. Suntem pregătiți spiritual, iar momentul este potrivit. Care este răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunea ta în clipa asta?

Ziua 324

Strig către Tine,
căci m-ascuți,
Dumnezeule!

Psalmi 17:6

Valoare la extrem

IRAN: PASTORUL ROUBAK

Trecuse de miezul nopții și prizonierul era obosit. Era la mijlocul celor 28 de zile de carceră în închisoarea iraniană, rugându-se lui Dumnezeu să îl ajute să reziste. Atunci auzi o bătaie în ușa celulei, era obosit și iritat.

„Pastore”, spuse gardianul, „vreau să vorbesc cu tine despre Isus”.
„Du-te de aici”, mormăi pastorul. „Nu vreau să vorbesc cu tine.”
„Dar trebuie să vorbești cu mine”, zise gardianul. „Ești pastor.”

Ziua 325

(Robul Domnului trebuie)... să îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului.

2 Timotei 2:25

Tânărul gardian iranian avea multe întrebări. Voia să știe diferența dintre creștinism și islamism, între cerințele împovărătoare ale lui Allah și chemarea plină de dragoste a Tatălui ceresc.

Cei doi bărbați vorbiră patru ore, iar pastorul îi desluși credința creștină, mântuirea de păcate prin moartea lui Isus pe cruce și cum îl putea accepta pe Cristos în viața lui.

A doua zi dimineață, la 4:30, cei doi bărbați se rugară împreună. Cu lacrimi șiroindu-i pe obraji, gardianul îl acceptă pe Cristos. La rândul lui cu lacrimi în ochi, pastorul îl primi în Împărăția lui Dumnezeu.

Când gardianul intră într-o nouă viață, pastorul simți o schimbare în inima lui. „Pentru prima dată, toată înverșunarea dispăruse”, a zis el mai târziu. Nu simțea decât iubire pentru cei ce îl capturaseră și pentru musulmanii din țara sa. Lucrarea lui de propovăduire a devenit mult mai asiduă după acel moment.

Obiectele de mobilier care sunt transmise de la o generație la alta compensează prin valoarea sentimentală lipsa lor de frumusețe. Un anume fotoliu care le-a aparținut bunicilor poartă în el amintiri deosebite care nu te lasă să vezi petele și alte semne ale uzurii. Un dulap tocit și zgâriat din cedru care fusese odinioară al unei rude este o comoară deosebită de o incomensurabilă valoare. La fel, Dumnezeu ne poate dărui o iubire deosebită pentru cei fără iubire. Ne poate ajuta să vedem valoare acolo unde nu este. Dragostea Lui poate pune în umbră greșelile cuiva – întocmai cum face și cu propriile noastre păcate. Încearcă și vei vedea. Roagă-l pe Dumnezeu să te ajute să-i iubești pe cei de neiuibit, văzându-i pe ceilalți prin ochii Lui.

Misionar la extrem

IRIAN JAYA: STANLEY ALBERT DALE

Una câte una, săgețile îi izbeau carnea și una câte una Stanley Albert Dale le scotea și le rupea de genunchi. Sângele se scurgea din multiplele lui răni și se îndrepta spre mal. Războinicii Yali se temeau că omul alb, sau *duong*, era nemuritor.

Băștinașii Yali din alt sat încercaseră deja să îl omoare. Erau speriați de mesajul său, fiindcă adepții lui le arseseră idolii și locurile unde se închinau spiritelor. L-au și împușcat, dar acest *duong* a scăpat și s-a vindecat.

Ziua 326

El... a pus în inima lor chiar și gândul veșniciei.

Eclesiastul 3:11

Dale venise în munții din Irian Jaya (astăzi Indonezia) în anii '60, pentru a împărtăși dragostea lui Cristos. Acum, în fața a sute de războinici strigând, el scotea săgețile din trupul lui, imediat ce îi străpungeau pielea.

Acești Yali fuseseră avertizați că Duhul din el era foarte puternic. În cele din urmă, Dale împreună cu alt misionar au căzut. Peste șazeci de săgeți zăceau adunate la picioarele lui. Războinicii i-au tăiat trupul în mai multe părți, de teamă că va învia la loc.

Yali au crezut că acesta va fi sfârșitul mesajului evanghelic în valea lor, dar nu a fost așa. Au venit alți creștini și mulți dintre războinicii care au tras cu săgeți în Dale au devenit credincioși. *Duong*-ul care nu murea îl celebrează acum pe Isus împreună cu ucigașii lui convertiți.

Deși Yali au crezut că trupul lui Dale era nemuritor, de fapt sufletul lui era cel ce nu murea. Misionarii care au venit după Dale i-au ajutat pe Yali să înțeleagă veșnicia. L-au împărtășit pe Dumnezeu populației Yali. Gândește-te la evenimentele, oamenii și lucrurile care ți-au ocupat timpul în săptămâna care a trecut. Desigur, aspectele practice ale vieții ne cer să ne ocupăm de chestiuni care nici pe departe nu țin de veșnicie: scutece murdare, apeluri telefonice, haine de curățat și antrenamente la fotbal. Însă povestea lui Dale ne reamintește să acordăm prioritate lucrurilor care au valoare în veșnicie. Ce aspect al vieții tale cotidiene are o însemnătate veșnică? Dacă tu nu îți faci timp pentru acest lucru, atunci cine?

Poem la extrem

RUSIA: ALEXANDER ZATSEPA

După ce Alexander Zatsepa, soldat rus din armata comunistă, a fost ucis în luptă, în haina lui s-a găsit următorul poem:

Auzi-mă, o, Doamne. În toată viața mea nu am vorbit niciodată cu Tine.

Dar acum aș vrea să îți trimit salutările mele.

Știi că încă din copilărie mi-au spus că Tu nu ești.

Eu, ca un neghiob, i-am crezut.

Nu am contemplat niciodată creația Ta. Dar astă seară, privind prin fanta adăpostului meu, am rămas uimit de stelele licărind deasupra mea și dintr-o dată mi-am dat seama de cruzimea minciunii.

Mă întreb: îmi vei întinde, Dumnezeu meu, mâna Ta?

Dar eu am să-ți spun și Tu vei înțelege.

Nu e ciudat că această lumină a trebuit să coboare asupra mea și să te văd în mijlocul acestei nopți de infern?...

Chiar dacă nu am fost prieteni până acum,

Mă vei primi, totuși, să intru atunci când voi veni?

Și strig: De ce? O, Doamne, Dumnezeule, Tu vezi ce se petrece cu mine.

În seara asta mi s-au deschis ochii.

Rămas bun, Dumnezeu meu. Mă duc și nu cred că mă mai întorc.

Ciudat, nu? Dar teamă nu mai mi-e de moarte.

Ziua 327

Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.

2 Petru 3:9

Martirii ne învață despre credințioșia lui Dumnezeu, despre pacea, dragostea și protecția Lui. Dar poveștile cu martiri nu sunt doar despre aceștia, ci și despre dușmanii lor. Cei care s-au convertit de la comunism la creștinism ne spun o altă fațetă a poveștii. Ei ne dezvăluie răbdarea lui Dumnezeu, harul și dorința Lui de a-l ierta chiar și pe cel mai înrăit păcătos care îi cere compasiunea. Poemul lui Alexander dă glas rugăciunii oricărui păcătos care se căiește și ai căror „ochi s-au deschis” către adevăr. Povestea lui ne reamintește că slujim un Dumnezeu iubitor care vrea ca noi să înțelegem cine este Isus și să venim la El pentru a fi mântuiți. Acesta e mesajul plin de forță al martirilor. Este el și mesajul tău?

Pericol la extrem

AFGANISTAN: ERICK ȘI EVE BARENDSSEN

Oamenii străbăteau mulți kilometri pentru a primi ajutor și medicamente de la Eve Barendsen și soțul ei, Erick. Casa lor modestă din Kabul, în Afganistan, devenise un loc al speranței pentru mii de afgani, musulmani și creștini deopotrivă. Aceștia spuneau oricui întreba că îl slujeau pe Isus Cristos. Însă misiunea lor i-a transformat în niște ținte pentru potrivnici.

Ziua 328

Ne-am făcut părtași ai lui Cristos, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită de la început.

Evrei 3:14

Erick și Eve și-au luat un scurt concediu în 1980, dar s-au întors repede în țara sfâșiată de război care devenise casa lor. „Cum puteți să vă întoarceți acolo?”, i-au întrebat unii. „Nu vă e teamă? N-o să fie periculos?”

Erick și Eve nu vedeau pericolul, vedeau oportunitatea. Nu vedeau posibili ucigași, vedeau posibili creștini. „Nu cunosc decât un singur pericol”, a spus Eve. „Singurul pericol e să nu mă aflu în centrul voinței lui Dumnezeu.”

S-au întors în Afganistan, împreună cu copiii lor, în vârstă de 5 și 3 ani. Curând după întoarcerea lor, au fost atacați în casa lor, care servea drept loc de întâlnire pentru creștinii convertiți. Au fost uciși cu pumnalele, lăsându-și copiii orfani. Dar ei au fost împăcați până și în acele ultime momente.

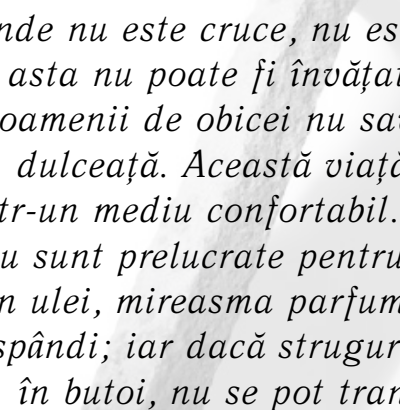
Cu câteva zile înainte, mama Evei a avut o viziune cu Erick și Eve în rai și îngeri care le puneau pe cap coroane de aur. Viziunea i-a dat putere, chiar și în durerea ei, când ulterior a aflat de uciderea lor.

Într-o țară musulmană, a fi un creștin practicant este una dintre cele mai periculoase lucruri posibile. Dar Eve și Erick au dat o nouă interpretare ideii de pericol. În timp ce prietenii lor spuneau că nu își puteau permite să fie în Kabul, Erick și Eve au simțit că nu își pot permite să fie altundeva. Pentru ei, a fost chemarea lor. Pentru ei, a fost voința lui Dumnezeu. Se spune că dacă ne retragem de sub grija lui Dumnezeu, riscăm să pierdem protecția Lui. Dacă singurul pericol este acela de a nu fi în centrul voinței lui Dumnezeu, atunci este singurul pericol pe care nu ți-l poți permite. Tu cât de des te supui, de fapt, unui pericol mai mare îndepărtându-te de Dumnezeu din instinct de conservare? Extrema supunere îți oferă o perspectivă mai largă asupra pericolului.

Ziua 329

Unde nu este cruce, nu este coroană. Lecția asta nu poate fi învățată din cărți, iar oamenii de obicei nu savurează această dulceață. Această viață nu se trăiește într-un mediu confortabil. Dacă mirodeniile nu sunt prelucrate pentru a se transforma în ulei, mireasma parfumului nu se poate răspândi; iar dacă strugurii nu sunt zdrobiți în butoi, nu se pot transforma în vin.

UN CREȘTIN CHINEZ

Înțelegere la extrem

CHINA: DOAMNA LU YING

„Ia mobila și caută în casă după Biblii!”, comandă agentul șef. Ochii doamnei Lu Ying se umplură de lacrimi văzând cum agenții îi răscoleau casa.

„Am găsit!”, strigă un agent. Dar în clipa în care îi întindea comandantului Biblia, doamna Lu Ying, într-un gest de bravură, i-o luă din mână.

„Cartea asta conține tot ce trebuie să știi despre iubitul meu Domn și Mântuitor Isus Cristos și nu vreau să mă despart de ea”, spuse ea cu înflăcărare, strângând Biblia la piept.

„Scoate-o afară”, strigă comandantul. „O să vedem cât vrea să se agațe de cartea ei despre Isus.”

Cei patru agenți comuniști o scoaseră pe doamna Ling în stradă, o batjocoriră, o scuipară și o bătură până când nu se mai putu ține pe picioare. „Mai crezi în cartea ta de mituri?”, râseră agenții.

Cu gura umflată și plină de sânge, continuând să țină Biblia în mâini, Lu Ying își repetă declarația de credință.

Un agent luă o bară de fier și îi zdrobi mâinile, care, schilodite, își pierdură strânsoarea. Biblia căzu pe jos și fu confiscată.

După aproape douăzeci de ani, un curier îi livră doamnei Ling o Biblie. Ochii i se umplură de lacrimi. O luă în mâinile ei deformate și șopti: „De data asta nu-i mai dau drumul”.

Ziua 330

Cuvintele Domnului sunt cuvinte curate.

Psalmi 12:6

Mulți oameni au o înțelegere deplină a unei jumătăți de adevăr. Fie că sunt atei sau agnostici, budiști sau hinduși, toată dăruirea pe care o pot aduna nu pot transforma credințele lor false în realitate. Sinceritatea lor nu înlocuiește lipsa de substanță. Dimpotrivă, creștinii au certitudinea imuabilă a Cuvântului lui Dumnezeu care le susține credințele și ei știu despre Cuvântul lui Dumnezeu că este adevărul. Nu ne putem permite să ne purtăm neglijent cu Biblia, chiar dacă sunt unii care se ridică împotriva noastră cu toată puterea. Te agăți tu cu aceeași tenacitate de Cuvântul lui Dumnezeu cu care o faci când vine vorba de alte lucruri de valoare din viața ta, precum banii sau reputația? Lasă din mână orice altceva și ține strâns de Cuvântul lui Dumnezeu, cu orice preț.

Vindecare la extrem

CHINA: MIZHONG MIAO

Condițiile în lagărul de muncă chinez erau aspre. Cu rațiile de mâncare reduse aproape la zero și temperaturile negative ale iernii, a izbucnit o epidemie. La începutul iernii erau 1.300 de deținuți. La venirea primăverii mai erau în viață doar 250.

Mizhong Miao a fost trimis în lagăr pentru că a propovăduit Evanghelia și a refuzat să se lepede de credința sa. Cei cinci ani la care fusese condamnat s-au triplat când a refuzat să se oprească din predicat către ceilalți deținuți.

Ziua 331

S-au apropiat de Filip... l-au rugat și au zis: „Domnule, am vrea să îl vedem pe Isus.”

În timpul acelei ierni grele, gardienii crezură că Mizhong Miao a murit. Viața părea să-i fi părăsit trupul aproape înghețat, dar spiritul lui Miao era viu și se ruga. Lăsat singur în morgă, el văzu un vizitator: un înger îmbrăcat în alb și cu chipul strălucitor. Îngerul se apropie și suflă peste Miao. Când îngerul suflă, simți că boala îi iese din corp și în el intră căldură. Îngenunche imediat și rosti o rugăciune de mulțumire.

Ieși din morgă și se duse la medicul închisorii. Medicul se holbă la el cu o expresie de groază pe chip. Credea că vede o stafie. „Nu-ți fie teamă. Sunt Mizhong Miao”, spuse creștinul. „Dumnezeu mi-a redat sănătatea. M-a trimis ca să îți arăt calea lui Dumnezeu.”

Înclinându-se cu reverență, medicul spuse: „Dumnezeul tău e adevărat”. În seara aceea, l-a acceptat pe Cristos ca Mântuitor.

Ioan 12:21

A vedea înseamnă a crede. Putem vorbi despre Dumnezeu. Putem învăța despre Isus. Dar trebuie să avem experiența Lui prin credință pentru a mărturisi împreună cu medicul: „Dumnezeu e adevărat”. Șansele ca un medic dintr-un lagăr de muncă chinez să vină la Cristos erau aproape nule. Dar, confruntat cu un miracol pe viu, el a ales să creadă în Dumnezeul lui Mizhong Miao. Uneori poate simțim că cei la care ținem au la fel de puține șanse. Trebuie să ne rugăm ca ei să aibă experiența lui Dumnezeu. Ei îl pot întâlni prin intermediul unui proces de creație. Pot vedea lucrarea Lui într-o relație de dragoste. Chiar dacă miracolele precum cele ale lui Mizhong Miao sunt puține și foarte rare, roagă-te ca cei la care ții și au sufletul pierdut să aibă parte de o întâlnire cu Domnul cel viu și iubitor care să le schimbe viața.

Învoială la extrem

EUROPA DE EST: DEȚINUȚII ÎNCHISORII

Predicatorul era doar la începutul discursului, când gardienii dădură buzna în celulă, punând mâna pe el și doborându-i pe toți la pământ.

„Știi că predicarea asta e interzisă”, mârâi unul. „Acuma o să fii pedepsit.” Gardianul mătăhălos îl târî afară din celulă și de-a lungul holului. Ceilalți deținuți din închisoarea est-europeană știau că gardienii comuniști îl duceau pe prietenul lor în „camera de ciomăgeală”. Auziră ușa teribilei încăperi trântindu-se și apoi zvonuri de strigăte înăbușite în timp ce gardienii îl băteau cu cruzime pe prietenul lor.

Trecuse aproape o oră, când gardienii dădură ușa celulei de perete și îl îmbrânciră înăuntru pe omul care predicase. Deținuții îi văzură hainele pătate cu sânge și fața însemnată de urmele bătăii. Acesta se uită în jur, la tovarășii de celulă, ca și cum ar fi făcut prezența.

„Acum, frații mei”, spuse, „unde rămăsesem când am fost atât de grosolan întrerupți?” Și continuă predica. Creștinii din închisori cunoșteau prețul pe care îl puteau plăti dacă predicau și totuși mulți o făceau. Unii, fără pregătire teologică sau experiență pastorală, rosteau predici pline de pasiune și elocvență în închisoare.

„Era o învoială”, scria mai târziu unul dintre deținuți. „Noi predicam, iar ei ne băteau. Noi eram fericiți predicând, ei erau fericiți bătându-ne, așa că toată lumea era fericită”.

Ziua 332

Ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu și că n-ai obosit.

Apocalipsa 2:3

Într-o lume unde un contract nu te mai obligă la nimic, familia e în soluție, iar divorțurile sunt mai numeroase decât căsniciile, creștinii trebuie să restabilească valoarea angajamentului – cu orice preț. Ce valoare are o promisiune dacă ea nu înseamnă nimic? Însă consecințele angajamentului nostru față de Cristos nu vine fără un preț. Ne poate costa șansa de a obține succesul după standardele lumii. Ne poate costa prietenii și popularitatea. Ne poate costa familia. Siguranța. Și pe unii chiar viața. Angajamentul trebuie să aibă un preț. Deținuții au înțeles foarte bine asta. Însă din acest târg face parte și răsplata lui Cristos. Tu îți respecti partea ta de învoială?

Chemare la extrem

ROMÂNIA: CĂPITANUL RECK

Zile la rând, gardienii comuniști îl băteau pe pastor, îl ajutau să-și recapete puterile, dându-i hrană bună, după care îl băteau din nou. Urma să fie bătut până la moarte, dar nu o moarte rapidă. Voiau ca el să sufere.

Căpitanul Reck îi spuse într-o zi, în timp ce îl bătea: „Eu sunt Dumnezeu. Am putere de viață și moarte asupra ta. Cel care e în ceruri nu poate decide să te țină în viață. Totul atârnă de mine. Dacă vreau, trăiești sau mori. Eu sunt Dumnezeu!”

Ziua 333

Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi.

Pastorul îi răspunse calm: „Nu știi ce lucru profund ai spus. Tu nu ai fost creat ca să fii torționar, un om care ucide. Ai fost creat ca să devii asemenea lui Dumnezeu, cu viața Lui în inima ta. Mulți care au fost opresori ca tine au ajuns să-și dea seama, la fel ca apostolul Pavel, că e o rușine ca un om să comită atrocități. Poți face lucruri mult mai bune. Crede-mă, căpitane Reck, adevărata ta chemare este să fii asemenea lui Dumnezeu, nu Dumnezeu. Poți să ai firea lui Dumnezeu, nu a unui torționar”.

Reck se făcu că nu aude cuvintele creștinului și continuă să-l bată pe pastor pentru credința lui. Dar nu își putea alunga gândul despre chemarea sa. În cele din urmă, în genunchi, Reck l-a acceptat pe Cristos în inima lui.

Efeseni 3:20

Fiecare omidă este în realitate un fluture, dacă se dezvoltă cum trebuie. Dacă nu, poate să trăiască mai departe la fel. Dar va fi ceva ce nu era menit să fie. În același fel, adevărata noastră chemare ca oameni este să intrăm într-o relație personală cu Isus Cristos și să ne dezvoltăm în firea noastră asemănarea cu Cristos. Fără Cristos, poate vom avea parte de mari realizări, cu o serie de titluri în dreptul numelui nostru. Putem fi o mulțime de lucruri minunate: un om de afaceri de succes, o mamă iubitoare, un tată devotat. Dar dacă ne ratăm adevărata chemare, nu vom deveni niciodată persoana menită să fim atunci când am fost creați. O omidă e interesantă. Dar un fluture o întrece cu mult în frumusețe și înzestrare. Tu ai avut o viață de succes în lume și totuși ți-ai ratat adevărata chemare?

Prezență la extrem

BABILON: ȘADRAC, MEȘAC ȘI ABED-NEGO

„Noi n-avem nevoie să-ți răspundem la cele de mai sus. Iată, Dumnezeul nostru, căruia îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins și ne va scoate din mâna ta, împărate. Și, chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi și nici nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai înălțat!” (Daniel 3:16-18)

Ziua 334

Nu este niciun alt Dumnezeu care să poată izbăvi ca El.

Daniel 3:29

Împăratul se umplu de mânie împotriva celor trei tineri. Ei refuzaseră să se închine la idolul pe care îl ridicase pentru poporul lui, o crimă pedepsită cu moartea prin foc. „Încingeți cuptorul!”, porunci. „Vreau să fie de șapte ori mai încins decât de obicei.” Îi puse pe cei mai voinici bărbați din armata lui să vină și să îi lege. Cuptorul văjăia. „Aruncați-i înăuntru”, porunci împăratul.

Dar focul s-a dovedit a fi prea puternic, iar ostașii care s-au apropiat prea mult au ars. Prizonierii au dispărut imediat acoperiți de flăcări, prea strălucitoare ca cineva să poată vedea ceva în cuptor.

Apoi, când se uită, Nebucadnețar sări în picioare de uimire. Spuse: „... văd patru oameni umblând slobozi în mijlocul focului și nevătămați și chipul celui de al patrulea seamănă cu al unui fiu de dumnezei!” (Daniel 3:25)

Pe dată, Nebucadnețar își recunoscă limitele în fața unicului Dumnezeu adevărat.

Când vine vorba despre lupta dintre bine și rău, nu e o luptă dreaptă. Vrăjmașul este tare. Dar Dumnezeu este mai tare. Satana este puternic. Însă Dumnezeu este mai puternic. Satana își poate trimite demonii în întreaga lume pentru a-i îndeplini poruncile ticăloase. În schimb, Dumnezeu singur este omniprezent – pe deplin prezent pretutindeni și tot timpul. Chiar și așa, limitele vrăjmașului nu sunt întotdeauna atât de evidente atunci când suntem supuși presiunilor din partea adversarilor. În acele momente, vrăjmașul pare înspăimântător. Ne intimidază. Ne consumă. Pentru un timp uităm de puterea nelimitată a lui Dumnezeu. Tu stai cu ochii pe termometru atunci când te afli în cuptorul vrăjmașului? Sau te concentrezi asupra prezenței lui Dumnezeu și găsești forța de a înfrunța focul?

Aplanze la extrem

ANGLIA: THOMAS HAUKER

Thomas Hauker, un tânăr inteligent și arătos, nu voia să își renege relația personală cu Cristos. Pentru asta a fost condamnat la moarte pe rug.

Cu câte zile înainte de execuție, prietenii lui Thomas veniră în celula sa din Anglia. Unul spuse: „Am auzit că Dumnezeu le acordă un har special celor care mor arși, care le permite să suporte flăcările. De dragul tău, ca să pot să îndur această cruzime care ți se întâmplă, poți să ne dai un semn? Dacă nu o să știu asta, nu cred că o să pot îndura ziua aceea”.

Ziua 335

Noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd.

Thomas se gândi un moment. „Dacă urgia durerii poate fi îndurată, înainte de a muri îmi voi ridica mâinile înspre cer drept semn.”

În ziua execuției, mulțimea fremăta animată de promisiunea lui Thomas. În timp ce era legat de rug, le vorbi cu o voce liniștită și cu mare har celor care așezau lemnul. Apoi închise ochii și focul fu aprins.

Thomas continuă să le predice celor din jur, dar curând, din cauza vuietului flăcărilor, nu mai putu. Erau incredințați cu toții că murise. Deodată, mâinile sale se înălțară deasupra capului, către Dumnezeul lui și, printre laude și mulțumiri, bătu de trei ori din palme. Un strigăt se ridică dinspre mulțime, iar Thomas fu înghițit de foc și își dădu duhul.

2 Corinteni 4:18

„Nu mai suport”. Cât de des ne surprindem exprimându-ne frustrarea la cea mai mică dificultate. Un copil care plânge. O clanță blocată. Termenul limită al unui proiect încheiat în miez de noapte. Dar povestea martirilor ne bântuie gândurile mărunte atunci când suntem tentați să ne dăm bătuți în situații de stres. Adesea ne exagerăm problemele și ne subestimăm capacitatea de a le îndura. De fapt, Dumnezeu promite că nu va îngădui în viața noastră lucruri pe care să nu le putem duce. Thomas, cu mâinile ridicate în rugăciune, vestind triumful său asupra flăcărilor, este o dovadă suficientă. Când crezi că nu mai poți suporta o anumită situație, amintește-ți de Thomas. Și amintește-ți de credințioșia lui Dumnezeu. El știe exact ce poți și ce nu poți îndura.

Ziua 336

*O, Dumnezeule, acceptă toate suferințele
mele, oboseala, umilințele, lacrimile
mele nostalgia, foamea, frigul, toată
amărăciunea adunată în sufletul meu.*

*Doamne, ai milă și de cei care ne
persecută și ne torturează zi și noapte.
Dă-le și lor harul divin de a cunoaște
dulceața și fericirea dragostei Tale.*

**O CREȘTINĂ CARE ÎȘI ISPĂȘEA SENTINȚA ÎN
LAGĂRUL SIBERIAN DE MUNCĂ VORKUTA**

Reformator la extrem

GERMANIA: MARTIN LUTHER

La 31 octombrie 1517, Martin Luther a afișat pe ușa bisericii din Wittenberg, în Germania, 95 de teze cu privire la credința biblică, iar restul zilelor și le-a petrecut aflându-se mereu la un pas de a fi executat. În ciuda pericolului, Luther nu s-a ferit niciodată de șansa de a argumenta validitatea doctrinei scripturale împotriva doctrinei unor lucrări care dominau biserica vremii sale.

Ziua 337

Propovăduiește Cuvântul... muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura.

2 Timotei 4:2

Deși fusese avertizat în repetate rânduri să nu meargă la Dieta de la Worms, el a spus: „Întrucât am fost chemat, sunt ferm hotărât să mă duc, în numele Domnului nostru Isus Cristos; chiar dacă știu că diavolii care mi se pun împotriva sunt la fel de numeroși precum țiglele de pe casele din Worms”.

Când i s-a cerut să își retracteze doctrina, Luther a răspuns: „Conștiința mea este atât de constrânsă și stăpânită de Scriptură și de Cuvântul lui Dumnezeu, încât nu vreau să retractez nimic și nici nu o voi face. Nu cred că este după voia lui Dumnezeu și nici legiuit să merg împotriva conștiinței mele. Acesta e cuvântul meu și nu renunț la el. Atât am avut de spus. Domnul să se îndure de mine!”

A scăpat din mâinile celor care l-au vrut mort și în timp ce a stat ascuns a tradus Scripturile în germană. Deși pericolul l-a pândit permanent, a trăit până la vârsta de 63 de ani și a murit din cauze naturale.

Oamenii se grăbesc să critice biserica pentru un lucru sau altul. Ca și cum ar scrie o cronică despre o piesă de pe Broadway, membrii bisericii sunt cât se poate de nerăbdători să evalueze o slujbă religioasă, de parcă ar fi un spectacol. Muzica e prea tare. Predica e prea scurtă. În clădire e prea frig. Stranele sunt prea incomode. Dar Luther nu a fost un critic, deși nu suporta biserica oficială. El a muștrat-o. O muștrare e diferită de o critică prin aceea că ea cheamă o biserică ce s-a îndepărtat de Scriptură înapoi la Cuvântul lui Dumnezeu. Dimpotrivă, o critică apelează doar la o opinie sau o preferință umană. Tu slujești cu grijă trupului lui Cristos, ca Luther, sau doar critici biserica lui Dumnezeu?

Tertfă la extrem

ROMA: IGNATIE

„Viața omului este o continuă moarte, dacă Cristos nu trăiește în el.” – Ignatie

Ignatie a fost discipol al apostolului Ioan și l-a mustrat pe împăratul Traian în Antiohia pentru că se închina la idoli. Dar Traian a jurat public că se va răzbuna pe Ignatie, pentru mustrarea sa umilitoare.

Ignatie a fost arestat și dus la Roma. În timp ce era dus spre arena cu lei, i-a spus unui credincios: „Iubitul meu Isus, Mântuitorul meu, este atât de adânc înscris în inima mea, că sunt încredințat că, dacă inima mea ar fi tăiată în bucăți, numele lui Isus s-ar găsi în fiecare bucată”.

Cum mulți oameni s-au adunat ca să asiste la moartea lui, Ignatie s-a adresat cu multă îndrăzneală mulțimii care ovaționa. „Sunt sămânța lui Dumnezeu. Sunt zdrobit de dinții animalelor, încât aș putea fi socotit pâinea cea curată a lui Cristos, care pentru mine este Pâinea Vieții.”

Imediat ce a rostit aceste cuvinte către mulțime, doi lei înfomețați l-au devorat. A fost vrednic de numele său, Teoforul, „purtătorul de Dumnezeu”. Până în ultima clipă, a purtat numele lui Dumnezeu și al Mântuitorului său pe buze. El a spus adesea: „Cristosul răstignit este unica și întreaga mea iubire”. Și până la final, a găsit mângâiere în acest adevăr simplu: „Așa cum lumea îi urăște pe creștini, la fel Dumnezeu îi iubește”.

Ziua 338

După Numele Tău sunt numit, Doamne Dumnezeul oștirilor!

Ieremia 15:16

Tradiția căsniciei spune că soția trebuie să țină mâna soțului ca un simbol al uniunii lor. Ei nu mai sunt doi oameni, ci unul. Pe măsură ce îmbătrânesc împreună, ei împărtășesc mai mult decât un nume. Împărtășesc prieteni și interese comune. Încep să își termine unul altuia propozițiile. Iar unii încep, în mod ciudat, chiar să semene între ei... aceasta înseamnă intimitatea lor îndelungată. La fel, cei care poartă numele de „creștin” sau „micul Cristos” dezvoltă același fel de intimitate – o unitate cu Mântuitorul. Tu porți cu vrednicie numele lui Cristos? La fel ca Ignatie, împărtășirea numelui lui Isus te inspiră să îi împărtășești și suferințele, lucrarea de slujire și viața?

Întrebare la extrem

STATELE UNITE: SCENARIȘTI PENTRU COPII

„Nu putem pune întrebarea asta. Nu cunoaștem răspunsul!”

Scenariștii lucrau la un film pentru copii numit „Testul de credință al lui Stephen”, în care un băiat călătorește prin timp pentru a învăța istoria persecuțiilor. Lucrau la o scenă în care creștinii erau aruncați la leii flămânzi după ce fuseseră acuzați că au incendiat Roma.

„Nu-l putem pune pe Stephen să întrebe: «Dacă Dumnezeu l-a protejat pe Daniel în groapa cu lei, de ce nu i-a protejat și pe creștinii din Colosseum?»»

Ziua 339

Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Cristos Isus.

De ce l-ar proteja Dumnezeu pe unul dintre copiii Lui și ar îngădui ca alte mii să moară? Coordonatorul scenariștilor se gândi și răspunse: „Nu răspunsul e problema, ci întrebarea. Nu ar trebui să întrebăm: «De ce?» Ar trebui să întrebăm: «Suntem dispuși?» Daniel a fost dispus să moară ucis de leii flămânzi. Credincioșii au fost dispuși, de asemenea, să moară în zilele lui Nero. Faptul că unul a scăpat și ceilalți nu au scăpat nu schimbă ceea ce se întâmpla în inimile lor. Supunerea noastră e cea care dă mărturie, nu actul suferinței”.

Când Șadrac, Meșac și Abed-Nego au fost aruncați în cuptor de către Nebucadnețar, au spus: „Dumnezeul nostru, căruia îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins [...] Și chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi” (Daniel 3:17-18).

Filipeni 4:7

Mulți oameni întrebă astăzi: „De ce?” Suntem într-o epocă a întrebărilor fără răspuns privitor la tragedii inexplicabile. Lumea are mare nevoie de răspunsuri la întrebările ei, dar știm cu toții că nici un răspuns nu va fi suficient pentru a vindeca durerea. Chiar dacă am cunoaște sub toate aspectele și la nivelul fiecărui individ motivele pentru care s-a petrecut o tragedie, prea puțin ne-ar alina suferința. Avem în schimb nevoie de credința tovarășilor lui Daniel, care au spus că dacă Dumnezeu decide să nu acționeze conform rugăciunilor noastre, putem rămâne încrezători că El face ca toate lucrurile să lucreze împreună spre binele nostru. În loc să întrebăm: „De ce?”, cerând să înțelegi, trebuie să te rogi pentru pacea care e mai presus de înțelegere.

Moștenire la extrem

STATELE UNITE: ANNE HUTCHINSON

„Copii, la pământ!”, strigă Anne Hutchinson când auzi săgeata ascuțită izbînd în ușă. Apoi auziră strigătele terifiante ale indienilor care îi înconjuraseră casa. Mai multe săgeți păreau să vină din toate părțile și auzi pași lângă fereastră. „Am să te văd astăzi, Doamne!”, spuse Anne.

Anne a fost o femeie curajoasă. Până la vârsta de 23 de ani, fusese închisă de trei ori pentru că a vorbit deschis despre convingerile sale puritane. Puritanii voiau să audă despre Biblie în bisericile lor, fiindcă puțini creștini din Anglia aveau o Biblie în limba engleză.

Anne și soțul ei, William, veniseră în America în 1634, căutând libertate religioasă, dar până și în America au fost supuși persecuțiilor pentru că organizau adunări religioase în casa lor. Oamenii care susținuseră lucrarea lor pastorală fuseseră arestați și își pierduseră chiar dreptul la vot.

În vîrstă de 46 de ani și însărcinată cu al optulea copil, Anne a fost condamnată la patru luni de închisoare. După ce a fost alungată din colonie, familia și prietenii ei au pus bazele unui nou oraș și au înființat o nouă biserică în Rhode Island.

Cu spiritul său de pionierat, Anne Hutchinson a făcut din libertatea de închinare un ideal american. Împreună cu cei cinci copii ai ei, a murit de mâinile indienilor. Ea și-a întâlnit Mântuitorul cu curaj și credință, întocmai cum și-a trăit și viața.

Libertatea nu vine niciodată gratuit. Întotdeauna are un preț. Isus Cristos a fost primul care a plătit prețul suprem pentru libertatea religioasă – dându-ne acces la Dumnezeu prin moartea Lui pe cruce. El a fost singurul care putea plăti prețul pentru eliberarea noastră de păcat. Moartea și învierea Lui au instituit adevărata libertate și mulți credincioși s-au sacrificat de atunci pentru a susține dreptul tuturor de a trăi libertatea în Cristos. Credincioșii precum Anne au făcut din visul libertății religioase o realitate în America. Moștenirea noastră sacrificială este imensă. Ce preț ești dispus pentru ca generația următoare să aibă parte de libertatea religioasă de care te bucuri tu? Cere-i lui Dumnezeu să îți arate cum să o transmiți generației de după tine.

Ziua 340

Fiecare neam
de om să laude
lucrările Tale și să
vestească isprăvile
Tale cele mari!

Psalmi 145:4

Cruce la extrem

COREEA DE NORD: KIK

„Caută crucea”, îl auzi spunând pe un sătean tânărul coreean pe nume Kik.

La cei care scăpaseră din Coreea de Nord fugind în China a ajuns cuvântul că trebuie să caute o clădire cu o cruce. În cele din urmă, găsi una, iar acolo mâncare și îmbrăcăminte. Găsi de asemenea o nouă relație cu Isus Cristos.

Ziua 341

V-am spus de multe ori, și vă mai spun și acum, plângând: sunt mulți care se poartă ca vrăjmași ai crucii lui Cristos.

Enoriașii bisericii îl instruiră pe Kik trei luni. Dar Kik știa că trebuie să se întoarcă în Coreea de Nord, ca să le spună și celorlalți despre Isus.

Kik și un alt tânăr credincios primiră cinci Biblii și hrană pentru drum. Dar grănicerii îi prinseră chiar după ce reușiseră să treacă râul înapoi în Coreea.

Grănicerii descoperiră Bibliile pe care prietenul lui Kik le avea asupra lui. Îl bătură până la moarte cu o bară de metal pe prietenul lui. Apoi își îndreptară atenția către Kik, dar reuși să scape. După câteva luni, începu să îl împărtășească pe Cristos celorlalți, punând bazele unei biserici subterane în Coreea de Nord.

În scurtă vreme, Kik își dădu seama că avea nevoie de mai multe Biblii pentru numărul de creștini care creștea cu repeziciune. Își aduse aminte că prietenul lui își dăduse viața încercând să aducă în țară Cuvântul lui Dumnezeu. Când Kik se hotărî să meargă înapoi în China după mai multe Biblii, credincioșii își făcură multe griji pentru siguranța lui.

Kik își aminti de sfatul pe care îl primise cu ceva vreme în urmă. Răspunsul lui fu: „Căutați crucea”.

Filipeni 3:18

Crucea este controversată. Mulți oameni pot vorbi despre religie, dar crucea le provoacă disconfort și chiar îi ofensează. Kik nu și-a dat seama că dușmanii lui căutau același semn și pe bună dreptate. Ei știau că creștinii se adună sub semnul crucii. Cum erau împotriva creștinismului, crucea a devenit dușmanul lor. Vrăjmașul nostru spiritual privește crucea cu dezgust, teamă și ură. Tu cauți către cruce cu aceeași intensitate, dar exprimată în bucurie, speranță și recunoștință? Vrăjmașul tău își are ochii ațintiți asupra crucii, ca un inamic care plănuiește un atac. Tu ești la fel de concentrat asupra crucii, protejând-o, slujind-o și iubind-o?

Unitate la extrem

MALUKU: NUS REIMAS

„Când am văzut avioanele intrând în World Trade Center în 11 septembrie, mi-au venit în minte amintiri dureroase”, spuse Nus Reimas, secretar general al organizației Indonesia Evangelical Fellowship.

„Cu mai bine de un an în urmă, sute de musulmani înarmați până în dinți, care se spune că erau în legătură cu Osama Bin Laden, au atacat insulele Moluce. Misiunea lor era să scape de toți creștinii.” Se estimează că peste șase mii de oameni au fost uciși și încă cinci sute de mii de locuitori au fost alungați din casele lor din cauza schimburilor de arme și ale incendiilor. „Musulmanii au ucis treizeci și opt de membri din familia mea extinsă”, poveste Reimas căzut pe gânduri.

Într-un interviu din 22 octombrie 2001, într-un număr al publicației Christianity Today, Reimas a relatat cât de greu i-a fost să pună în practică îndemnul din 1 Tesaloniceni 5:18: „Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile, căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Cristos Isus, cu privire la voi”. Durerea era atât de mare și vindecarea părea că nu va mai veni niciodată. Dar prin harul lui Dumnezeu Reimas hotărâse că va trăi după cum îl învață Cuvântul lui Dumnezeu.

„Numai (atunci) am putut să mă ridic și să înfrunt situația. Nimeni nu se așteaptă la astfel de lucruri, dar ele se întâmplă.” Reimas organizează acum întâlniri cu mulți lideri creștini de diferite confesiuni. După cum oameni din toate categoriile din America s-au reunit pentru sprijin și rugăciune, mulți lideri creștini se adună laolaltă pentru rugăciune și părtășie în Indonezia. Reimas zâmbește, reflectând: „Nu s-a mai întâmplat niciodată asta”.

Nu am mai fost niciodată în situația asta. O prăbușire a simțului uman al decenței. Prăbușirea Turnurilor Gemene. Antrax. Steagul american drapat peste rânile Pentagonului. Nu am mai fost niciodată în situația asta. Semenii noștri se roagă. Bisericile noastre sunt pline. Acte de divorț sunt retrase. Nu, nu am mai fost niciodată în situația asta. Zidurile care separau rasă de rasă și cultură de cultură s-au evaporat. Prințul întunericului a încercat să ne dezbine. Domnul dragostei îi atrage pe oameni la El. Nu am mai fost niciodată în situația asta. La urma urmelor, știm doar un lucru: Dacă va fi să ne mai aflăm vreodată în situația asta, o vom face împreună.

Ziua 342

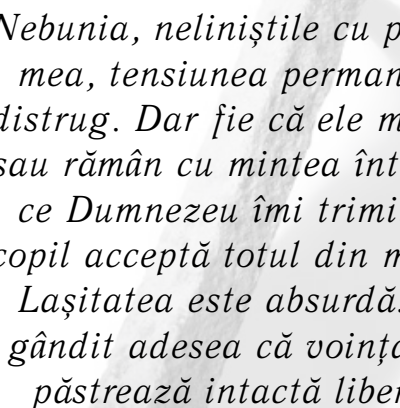

lată, ce plăcut și
ce dulce este să
locuiască frații
împreună!

Psalmi 133:1

Ziua 343

Nebunia, neliniștile cu privire la familia mea, tensiunea permanentă, toate mă distrug. Dar fie că ele mă scot din minți sau rămân cu mintea întreagă accept tot ce Dumnezeu îmi trimite, așa cum un copil acceptă totul din mâna tatălui său. Lașitatea este absurdă. În azil, m-am gândit adesea că voința lui Dumnezeu păstrează intactă libertatea omului.

**FRATELE ȘIMANOV, ÎNCHIS ÎNTR-UN AZIL
PSIHIATRIC PENTRU CREDINȚA LUI**

„Pierdere” la extrem

CEHOSLOVACIA: FRATELE ZAVARSKY

Până la urmă, frustrarea fu prea mare: „Toată ziua muncind ca un sclav!”, se plânse fratele Zavorsky, deținut ceh. „Zece ore pe zi împletesc coșuri, pe care comuniștii le vând pe bani buni. De ce am studiat atâta ca să fiu pastor? Mizerabilii ăia aflați în slujba comunismului ocupă posturi importante în biserică acum. Ei predică, dau sfaturi, pasc turma. Iar eu sufăr.”

Ziua 344

Ba încă și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Cristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate.

Filipeni 3:8

„Cui te plângi?”, îl întreabă un alt creștin din închisoare. „Dumnezeu nu are nevoie de predicile tale sau de știința ta teologică. Marionetele comunismului fac treaba asta. Dar ei nu pot împărtăși suferințele Mântuitorului. Asta e principala promisiune pe care cineva ar trebui să o facă la hirotonisire. Nu ai predicat niciodată despre suferințele îndurate în numele lui Cristos? Slavă Domnului că ți-a dat acum șansa de a împlini cea mai importantă parte a unei predici.”

Spășit, Zavorsky nu se mai plânse pentru faptul de a fi în închisoare sau pentru zilele lungi de muncă. După ce a fost eliberat, Zavorsky nu și-a putut continua activitatea de pastor, deoarece regimul penitenciar îl lăsase cu sănătatea șubredă. Dar pe patul de boală, cei care îl vizitau nu găseau un om înfrânt și distrus. Ei vedeau un om pe al cărui chip strălucea dragostea pentru Mântuitorul lui. El a mărturisit că viața lui nu a fost irosită și nimeni nu i-a răpit-o. El și-a dat-o de bunăvoie pentru a-l ajuta pe Isus să-și ducă crucea.

Ce îi face pe oameni să accepte o pierdere într-o afacere pentru ca în schimb să poată dăruii din belșug? Ce îi face pe oameni să își părăsească țara creștină pentru o altă țară, păgână? Ce îl face pe un om mai degrabă să moară decât să cedeze în fața ispitei? Este devotamentul extrem față de persoana lui Cristos. Aceștia văd o șansă de câștig spiritual în fiecare pierdere personală. Sunt dispuși să fie direct afectați la portofel, în planurile și confortul lor pentru ca Împărăția lui Dumnezeu să se extindă. Tu cum îți manifesti devoțiunea extremă? Ceilalți te consideră nebun din cauza gradului tău de devotament? „Să pierzi” în numele lui Isus înseamnă să câștigi în ceruri.

Revoluționar la extrem

PERU: MARIA ELEN MOYANO

Ceea ce îi înfuria, îndeajuns pentru a ucide, era că această convertită fusese teroristă ca ei.

Maria Elen Moyano și-a ridicat glasul împreună cu ei pentru revoluție în Peru. Ceruse hrană pentru țărani cu arma în mână. Apoi l-a cunoscut pe Isus Cristos și a descoperit un alt gen de revoluție: o revoluție a dragostei în inima ei.

Ziua 345

Fariseii au zis deci între ei: „Vedeți că nu câștigați nimic: iată că lumea se duce după El!”

Ioan 12:19

A devenit viceprimar al celei mai mari mahalale din Lima. A organizat acțiuni de anvergură pentru a-i ajuta pe cei mai săraci dintre săraci, oferindu-le hrană, tratamente pentru bolnavi și având grijă de orfani.

„Ne numesc creștini «pompierei ai revoluției»”, a spus ea, „fiindcă spun că stingem incendiile pe care ei le declanșează. Ei vor ca populația să nu aibă absolut nimic de mâncat, sperând că astfel oamenii vor pune mâna pe arme. Dar nu trebuie să ne temem de teroare. Trebuie să ne împotrivim nedreptății și barbariei pentru a-i ajuta pe cei aflați în nevoie”.

Maria știa că va avea de suferit, dar mai știa și că trebuie să împărtășească suferințele lui Cristos înainte de a-i împărtăși slava. Teroriștii maoiști au atacat cu o furie înverșunată, aruncând în aer clădirile unde se depozita hrana pentru săraci. „Uneori, mă tem”, a spus Maria, „dar insist să nu recurgem niciodată la violență. E greu să învingi terorismul, dar nu imposibil”.

Supărați de eficiența muncii sale și neputând să o oprească, trupele de gherilă au omorât-o în 1 februarie 1992.

Fariseii nu erau tocmai experți în tactică. La fel ca teroriștii din Lima, strategia lor de a-i descuraja pe oameni să îl urmeze pe Cristos a avut consecințe neașteptate. Atât fariseii, cât și teroriștii s-au străduit din răsuputeri să îi aducă pe oameni la supunere. Fariseii au încercat să înfometeze sufletele oamenilor, în timp ce teroriștii au încercat să înfometeze stomacurile lor. Însă oamenii din Ierusalim, precum și cei din Peru au urmat deopotrivă învățăturile revoluționare ale lui Isus. Cu cât depun mai mult efort adversarii pentru a se împotrivi, cu atât Împărăția se extinde. Adversarii pot acționa împotriva ta și a eforturilor tale, dar nu te vor învinge niciodată atâta vreme cât lucrezi pentru Împărăție. De fapt, adversarii s-ar putea să acționeze, fără să știe, în avantajul tău.

Dovadă la extrem

RUSIA: PASTORUL „GEORGE”

Plimbându-se prin mica încăpere a bisericii, căpitanul rus făcu un semn cu capul spre crucea de pe perete. „E o minciună, știi”, spuse. „E doar un obiect de recuzită pe care voi, preoții, îl folosiți pentru a-i amăgi pe cei săraci și pentru a obține mai ușor bani de la bogați. Haide acum, suntem singuri. Recunoaște în fața mea că niciodată nu ai crezut cu adevărat că Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu.”

Ziua 346

Dacă primim mărturisirea oamenilor, mărturisirea lui Dumnezeu este mai mare; și mărturisirea lui Dumnezeu este mărturisirea pe care a făcut-o El despre Fiul Său.

1 Ioan 5:9

Pastorul „George” privi spre cruce și zâmbi: „Cum să nu cred? E adevărat”.

„N-o să te las să-mi joci mie feste!”, strigă căpitanul. Scoase revolverul din teaca de la subsuoară și o înfipse în coasta preotului. „Dacă nu recunoști că e o minciună, te împușc.”

„Nu pot să recunosc asta, fiindcă ar însemna să mint”, spuse „George”. „Domnul nostru chiar este adevăratul Fiu al lui Dumnezeu. Asta n-o să se schimbe dacă mă împuști.”

Căpitanul zvârli revolverul la pământ. Pastorul rămase surprins când soldatul îl apucă de brațe cu lacrimi în ochi.

„E adevărat!”, strigă căpitanul. „E adevărat. Și eu cred. Nu am fost sigur că oamenii pot să moară pentru această credință, până când nu am aflat asta pe cont propriu. O, mulțumesc! Mi-ai întărit credința. Acum, pot și eu să mor pentru Cristos. Tu mi-ai arătat cum.”

Martiri se găsesc în orice religie. Noi spunem că suntem dispuși să murim pentru credința noastră. Ei spun că sunt dispuși să moară pentru credința lor. Cum își demonstrează un creștin credința mai bine decât un extremist musulman? Nu o face. Faptul că musulmanii sunt dispuși să moară pentru credința lor nu demonstrează temeinicia religiei lor, așa cum nici disponibilitatea noastră de a muri nu este un argument pentru creștinism. Numai Dumnezeu demonstrează că El este adevăratul Dumnezeu. Noi mărturisim adevărul. Dar Dumnezeu este adevărul. Mărturia Lui despre Fiul Său prevalează asupra mărturiei noastre. Ceilalți își pot arăta cum să mori pentru Isus. Dar numai Dumnezeu îți poate oferi asigurarea deplină că merită să faci asta.

Recunoștință la extrem

OLANDA: HANS

Hans se distinsese în Anvers, oraș în Țările de Jos, prin cu seriozitatea cu care studia Biblia. Își petrecea chiar și duminicile instruindu-i pe noii convertiți. Dar el și mama lui erau considerați o amenințare. Erau anabaptiști, iar din cauza convingerilor lor erau considerați eretici de către liderii religioși.

Ziua 347

Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Cristos!

1 Corinteni 15:57

În 1577, portărele și funcționarii lui l-au arestat în cele din urmă pe Hans și pe alți câțiva, dar mama sa a reușit să scape. Liderii religioși l-au torturat pe Hans, încercând să îl forțeze să se decică de convingerile lui anabaptiste. Dar el a refuzat să cedeze în fața torturii lor.

În timpul încarcerării sale într-o temniță umedă și izolată, în castelul din Anvers, a trimis o scrisoare de încurajare către familia și prietenii săi. El a scris cele ce urmează:

„Scumpa și iubita mea mamă, mă bucur să vă spun că trupește mă aflu bine. Dar în duh îi mulțumesc Domnului că îmi dă puterea prin Duhul Sfânt să rămân neclintit. Căci doar de la El așteptăm puterea de a le ține piept acestor lupi haini, ca ei să nu aibă putere asupra sufletelor noastre.”

Nu după mult timp, Hans a fost adus înaintea judecătorului, unde cu mult curaj și-a proclamat credința. A fost condamnat la arderea pe rug. Scrisoarea sa dă mărturie pentru puternica lui recunoștință față de Cristos fiindcă i-a protejat și i-a salvat sufletul.

„Dumnezeu este mare. Dumnezeu este bun. Să îi mulțumim pentru... suferințele noastre?” Nu e rugăciunea de binecuvântare pe care o auzeam în copilărie. Formularea în sine e disonantă pentru urechile noastre, dar ne reamintește cât de disonant este acest principiu pentru inimile noastre. Am prefera mai degrabă să îi mulțumim pentru mâncare decât pentru încercările prin care trecem. La fel, Hans și-a exprimat în scris recunoștința pentru suferințele lui într-un neobișnuit bilet de mulțumire. Cu toate acestea, este rugăciunea sinceră a unui martir ale cărui suferințe l-au făcut omul care a vrut întotdeauna să fie. Tu ești întocmai persoana care îți dorești să fii pentru Cristos? Ești dispus să îi mulțumești lui Dumnezeu pentru că îngăduie orice este necesar, chiar și mari suferințe, pentru a-ți aduce această victorie?

Chemare la extrem

PAPUA NOUA GUINEE: JAMES CHALMERS

„Mă întreb dacă este vreun băiat aici care... va duce Evanghelia la canibali?”, a aruncat provocarea un misionar într-o scrisoare către biserica lui James Chalmers. James a hotărât să fie el acel băiat.

În 1866, Chalmers și tânăra lui soție au pornit pe un vas spre Mările Sudului și au naufragiat pe Rarotonga, unde s-au stabilit. După 11 ani, au părăsit Papua Noua Guinee și au fost primiți cu brațele deschise într-un sat de canibali numit Suau.

Chalmers a început să călătorească de-a lungul coastei. Într-una dintre opriri, băștinașii l-au înconjurat și i-au cerut tomahawkuri și cuțițe. Dacă nu, îi vor omorî pe el și soția lui. Chalmers a păstrat o atitudine fermă, iar băștinașii i-au respectat dârzenia. A doua zi, și-au cerut scuze și în scurt timp au devenit prieteni.

În 1879, soția lui a murit. Devastat, James i-a spus unui prieten: „Lasă-mă să-mi înec durerea în lucrarea pentru Cristos”.

Chalmers s-a întors în Anglia de două ori în concediu, doar pentru a se convinge și mai mult de chemarea lui. „Nu pot să stau liniștit când sunt atâtea mii de sălbatici lângă noi care nu îl cunosc pe Dumnezeu”.

La 7 aprilie 1901, Chalmers, Oliver Tompkins și un grup de asistenți au pornit pe apă spre insula Goaribari. În dimineața următoare, el și Tompkins au mers la țarm, unde au fost conduși într-o clădire mare. Ajunși înăuntru, băștinașii i-au ucis și i-au gătit în aceeași zi.

Ziua 348

Vă rog iarăși să nu vă pierdeți cum-pătul din pricina necazurilor mele pentru voi: aceasta este slava voastră.

Efeseni 3:13

Cât de trist! Pe bună dreptate, când citim povești despre martiri precum James Chalmers, reacția noastră firească poate fi de compasiune, durere și chiar rușine. Ce pierdere! Dar trebuie să aruncăm o privire mai atentă asupra poveștilor lor. Chalmers și-a dat unica lui viață pe pământ pentru a le împărtăși multor altora viața veșnică. Chalmers nu a considerat martiriul lui ca pe o greșeală prostească. De ce ne-am descuraja noi? Când suferințele lumești ne aduc slava și cinstea cerurilor cu un pas mai aproape, nimic nu este în zadar. Suferința devine o parte inextricabilă a planului lui Dumnezeu... pentru tine și pentru ceilalți. Ești tu dispus să înduri durerea pământească pentru a le aduce celorlalți o șansă cerească?

Rezistență la extrem

INDONEZIA: SUTARSI SELONG

Bărbatul o înșfăcă pe femeia indoneziană și îi strigă în față: „Spune: «Allah Akbar» (Dumnezeu e mare)! Spune odată!” Dar tânăra Sutarsi Selong refuză să cedeze și să îl necinstească pe adevăratul Dumnezeu.

Ziua 349

Inima mea este tare, Dumnezeule, inima mea este tare.

Psalmi 57:7

FuriOS, acesta îi vârî arma în gură. Ea deschise larg ochii, dar refuză în continuare. În timp ce aceasta se zbătea cu arma în gură, el apăsă pe trăgaci. GlonteLe trecu prin obrazul stâng al lui Sutarsi. Aceasta se clătina, după care își recăpătă echilibrul. Dar militarul nu era mulțumit și scoase baioneta, creștându-i fața.

Sutarsi Selong este unul din numeroșii creștini din Insulele Mirodeneiilor, Indonezia, atacați de grupul de musulmani fanatici numit Laskar Jihad, sau războinici sfinți. Selong și tovarășii ei credincioși știau că războinicii sfinți, care se îmbrăcau în veșminte albe și de camuflaj, aveau să-i atace în curând. Se adunară în Biserica Nita, înconjurată de un zid de doi metri și zece, și câțiva dintre ei făceau de pază cu schimbul.

Când luptătorii islamști veniră, creștinii încercară să se predea în pace. Dar steagul lor alb fu tăiat cu o sabie și după câteva minute izbucniră violențele. Era o scenă tot mai des întâlnită în insulele indoneziene, pe măsură ce facțiunile islamiste incitau la violență, la incendierea bisericilor și uciderea credincioșilor.

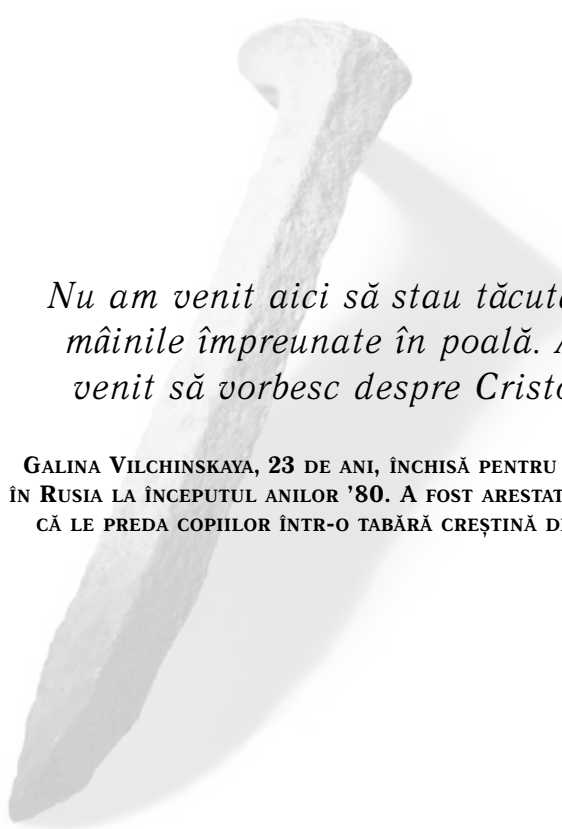
Din fericire, mulți creștini din Indonezia, precum Sutarsi Selong, refuză să cedeze. Ei rezistă în fața cererilor războinicilor sfinți de a accepta islamismul și a se lepăda de creștinism.

Nu putem ceda doar un picuț? Un centimetru? Ce poate fi rău? Vrăjmașul ne poate hărțui așa cum musulmanii fanatici au făcut cu Sutarsi. Dar ea nu a vrut să capituleze câtuși de puțin. La fel, nici noi nu ne putem permite luxul unui devotament de cafeenea: cedând ici, colo, atunci când tentația este insuportabilă. Nu putem decide după bunul nostru plac atunci când e în regulă să cedăm în fața vrăjmașului și când nu. Trebuie să rămânem statornici. A fi statornic nu înseamnă că e mai puțin probabil să cedezi în fața vrăjmașului. Nu înseamnă că te vei strădui mai mult. Dumnezeu ți-a dat o inimă statornică pentru a nu ceda. Punct. Roagă-l astăzi pe Dumnezeu să îți dea o inimă statornică.

Ziua 350

*Nu am venit aici să stau tăcută cu
mâinile împreunate în poală. Am
venit să vorbesc despre Cristos.*

**GALINA VILCHINSKAYA, 23 DE ANI, ÎNCHISĂ PENTRU CRISTOS
ÎN RUSIA LA ÎNCEPUTUL ANILOR '80. A FOST ARESTATĂ PENTRU
CĂ LE PEDA COPIILOR ÎNTR-O TABĂRĂ CREȘTINĂ DE VARĂ.**

Recompensă la extrem

NORDUL NIGERIEI: LIDERI CREȘTINI

În Nigeria de Nord musulmanii au instituit Legea Șaria: cel mai strict cod legal islamic. Populația creștină era dominantă în Nigeria, de aceea liderii islamiști au insistat ca legea să se aplice doar cu privire la problemele interne ale musulmanilor. Dar creștinii știu mai bine care e situația. Sute dintre bisericile lor au fost deja distruse. Dacă sunt reconstruite, sunt incendiate din nou. Mulți creștini au fost martirizați.

Ziua 35I

lubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, rugați-vă pentru cei ce se poartă rău cu voi.

În orașul Kaduna din Nigeria de Nord, unul dintre conducătorii bisericii spune că extremiștii musulmani au pus un preț pe capetele tuturor liderilor creștini, oferind o sută de mii de *naira* (circa o sută de dolari americani) pentru fiecare om ucis. La fel a fost și un preț pe capul lui Cristos, care a fost trădat pentru doar treizeci de arginți.

În condițiile unei amenințări permanente, credincioșii iau în considerare ideea de a riposta. Dar un lider creștin le-a lansat o provocare credincioșilor din Kaduna: „În mijlocul acestei situații, trebuie să ne amintim de învățăturile Domnului nostru despre prefacerea răului în bine și suferința răbdătoare în fața a ceea ce se întâmplă. Și, fiindcă în Nigeria a fost declarată democrația, este responsabilitatea creștinilor să se asigure că toată lumea este tratată drept și cinstit”.

Cristos a lansat o provocare similară cu două mii de ani în urmă: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău». [...] Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși»” (Matei 22:37-39).

Luca 6:27-28

A asculta porunca lui Cristos de a-l iubi pe aproapele nostru ca pe noi înșine este îndeajuns de greu. Dar e și mai greu să ascuți porunca lui Cristos de a-l iubi pe aproapele nostru când acesta ne-a pus gând rău. Cunoaștem cu toții sentimentul. Poate ai un coleg care și-a pus în cap să îți saboteze munca. Poate ai un profesor care te sâcăie tot timpul aparent fără motiv. Sau poate ai fost binecuvântat cu un așa-numit prieten care pare bizar de mulțumit când îți merge rău. Isus știe cum este când alții sărbătorească suferințele tale. Cum poți iubi pe cineva care ar da bani ca să te vadă suferind? Alții poate că adoră să te vadă acoperit de rușine. Însă ascultarea de Dumnezeu în această privință este neprețuită.

Slujitor la extrem

ARABIA SAUDITĂ: ESKINDER MENGHIS

Era miezul nopții când ofițerii dădură buzna în casa lor și îi trezi brutal pe Eskinder Menghis, soția lui și cei trei copii. În timp ce ieșeau, îi văzură pe agenții Ministerului de Interne din Arabia Saudită răscolindu-le casa.

„Ce faceți? Nu aveți dreptul să ne distrugeți așa casa.”

„Iar tu nu ai dreptul să îți practici religia în ținutul lui Mohamed! Ai fost avertizat înainte de a veni să îți lași în urmă religia.” Ofițerul îl împinse pe ușă afară pe Eskinder, în timp ce ceilalți strângeau Bibliile, cărțile cu cântece religioase, albumele foto, casetele audio și tot ceea ce putea constitui dovezi.

Eskinder fu dus la sediul poliție pentru interogatoriu, lăsându-și în urmă soția și copiii înspăimântați. Eskinder și familia lui erau creștini etiopieni. Ei fac parte din numeroșii străini ce alcătuiesc o treime din populația Arabiei Saudite și care lucrează în această țară bogată în petrol. Mulți dintre acești străini sunt creștini, confruntându-se cu teribile greutăți când vine vorba să își manifeste credința.

Numeroși creștini nu au de gând să își practice credința când ajung să lucreze într-o țară musulmană. Dar odată aflați sub norul întunecat al islamului, încep să caute către ceruri și găsesc părtașie cu ceilalți creștini din jurul lor. Mulți încep chiar să dea mărturie către angajatorii lor musulmani. În Arabia Saudită, convertirea unui musulman la creștinism atrage după sine condamnarea la moarte de ambele părți.

Ziua 352

Noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Cristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte.

Efeseni 2:10

Acolo unde misionarii nu pot pune piciorul, intră în scenă un slujitor creștin angajat cu normă întreagă. Aceștia aduc o mărturie unică și plină de forță în una dintre țările cu cele mai restrictive regimuri din lume. Sunt creștini devotați, ingenios deghizați sub masca unor ingineri obișnuiți pe câmpurile de petrol ale Arabiei Saudite. Misiunea lor e clară, dar metodele sunt ascunse. Mărturia lor este puternică, dar secretă. Sarcina lor este de a prezenta Evanghelia prin faptul de a fi un slujitor: un coleg lipsit de egoism și harnic la locul de muncă și un vecin altruist acasă. Sarcina noastră este de a-i susține prin rugăciune. Toți suntem slujitori, îndeplinindu-ne rolul ce ne revine, pentru a aduce lumea la credința în Cristos. Cei ca Eskinder din Arabia Saudită își fac treaba. Tu fi-o faci pe a ta?

Martor la extrem

ROMA: ZOE

„Omorâți-o! Trăiască Dioclețian!”, răsună în urechile Zoei în timp ce stătea în mijlocul Colosseumului, în fața unei mulțimi furioase.

Ziua 353

Ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtașie cu noi.

1 Ioan 1:3

Zoe se gândi la motivul pentru care se afla acolo și zâmbi. Își aduse aminte de ziua în care îl vizitase pe soțul ei în temniță, unde lucra păzindu-i pe deținuții creștini ce refuzau să aducă jertfe zeilor. Zoe crescuse auzind despre creștini care erau induși eroare pentru a crede într-o superstiție distrugătoare. Aceștia dăduseră foc Romei în timpul împăratului Nero și își primiseră pedeapsa meritată: fuseseră bătuți în cuie pe cruce și aruncați la lei.

Dar în ziua aceea, în închisoare, Zoe văzu o familie de creștini rugându-se împreună: „Doamne, Dumnezeule, fă ca moartea noastră să aducă slavă numelui Tău. Îi iertăm pe cei ce ne-au aruncat în temniță”. Zoe părăsi închisoarea derutată. De ce creștinii ăștia erau atât de împăcați, știind că în curând vor sta în fața leilor?

Zoe începu să se întâlnească în secret cu această familie și să îi întrebe despre credința lor. Nu după mult timp, își dăruie inima lui Isus.

Vestea despre noua credință a lui Zoe se răspândi rapid și la casa ei fură trimiși ostași pentru a-i oferi șansa de a se dezice și de a jertfi zeului Marte. Ea refuză. Ostașii o puseră în lanțuri și o aruncară chiar în temnița unde soțul ei stătea de pază.

Când Zoe refuză în continuare să se dezică de credința ei, fu spânzurată, arsă și aruncată într-un râu.

Cine constituie o mărturie extremă în această poveste? Familia care s-a rugat înainte de a fi aruncată la lei? Sau Zoe, care nu a vrut să se dezică de noua ei credință în fața ostașilor? Răspunsul este: Da. Familia, în prag de a părăsi această lume, a adus raiului încă o persoană. Amândouă au devenit o mărturie extremă pentru Cristos care au lăsat urme de neșters în paginile istoriei. În alte condiții, Zoe ar fi fost dată uitării, ca soție a unui gardian de temniță. Istoria nu i-ar fi acordat nici o atenție familiei, rămânând doar una dintre miile de familii ucise. Însă o persoană obișnuită cu o credință extraordinară merită să rămână în memorie. Felul în care tu îți trăiești viața te va înscrie în cartea istoriei ca pe o mărturie extremă pentru Isus Cristos?

Prizonier la extrem

CHINA: AL LING

„Nu spui bine”, o dăscăli gardianul chinez pe bătrâna creștină. „Trebuie să spui: «Închisoarea este bună», nu «Isus este bun».”

Al Ling zâmbi. „Dar închisoarea nu este bună. Asta e problema. Vrei să mint?”

„Atunci, fă cincizeci de flotări!”, ordonă frustrat gardianul comunist. „La fel ca ieri.”

Ziua 354

Țineți bine minte să nu vă gândiți mai dinainte ce veți răspunde; căci vă voi da o gură și o înțelepciune căreia nu-i vor putea răspunde, nici sta împotriva toți potriviticii voștri.

Luca 21:14-15

Al Ling, în vârstă de 70 de ani, își făcu flotările și se întoarse în tabăra ei. Soțul lui Ling fusese arestat fiindcă propovăduia Evanghelia și murise. Acum, ea se afla în închisoare pentru că le spunea confracțiilor ei chinezi despre dragostea lui Cristos.

„Mâncarea e bună, închisoarea e bună!”, erau siliți deținuții să strige la comandă după o zi grea de muncă pe câmp. „Isus e mai bun!” Vocea ei puternică se desprinsese din mulțime.

„Al Ling, vrei să mai faci niște flotări azi?”, întrebă gardianul.

„Vreau să știi cât de mult te iubește Isus”, îi răspunse cu un zâmbet. Era încântată de șansa de a le spune gardienilor și celorlalți deținuți cât de bun era Isus, chiar dacă asta însemna să facă flotări în fiecare zi. La eliberarea ei, gardienii au hotărât să o mai interogheze pentru ultima dată. „Unde lucrează soțul tău?”, întrebă tânărul ofițer.

„O, lucrează în subteran”, răspunse ea. Interesat, ofițerul luă un caiet de notițe. Al Ling zâmbi: „A murit cu ani în urmă”.

Al Ling nu era teolog. Nu era un orator versat. Și totuși, cu replicile ei inocente, ferme și chiar hazlii, a reușit să îi zăpăcească pe dușmanii comuniști. Într-un scenariu ipotetic, ne-am putea întreba ce am spune noi dacă am fi în aceeași situație. Am fi în stare să reacționăm prompt și corect? Isus ne reamintește că nu trebuie să ne facem griji ce vom spune când va fi nevoie să ne apărăm credința. Nu ni se cere să livrăm discursuri pregătite dinainte. Ni se cere să ne biziim pe El când vine vorba să rostim cuvinte de înțelepciune: în momentul în care avem cea mai mare nevoie de ele. Atunci când va sosi clipa, Dumnezeu îți va da cuvintele necesare ca să fii un mărturisitor eficient în numele Lui.

Suferință la extrem – partea întâi

SUDAN: KAMERINO

În cele din urmă, bunica îi dădu voie nepotului său de 10 ani înfometat să meargă în căutare de hrană. Cunoștea pericolele care existau în afara satului și insistă ca el să se întoarcă înainte de căderea întunericului.

Ziua 355

Stăruți în rugăciune, vegheați în ea cu mulțumiri.

Coloseni 4:2

Kamerino și prietenii lui străbătură câțiva kilometri, culegând fructe de pădure, când deodată auziră niște soldați strigând spre ei. Înpăimântați, băieții alergară într-un câmp cu iarba înaltă și se ascuseră. Soldații dădură foc câmpului și așteptară ca băieții să o ia la fugă.

Numeroși creștini din Sudan au fost dislocați în propria țară din cauza credințelor lor religioase. Mulți au fugit din fața atacurilor pline de cruzime ale islamiștilor doar cu hainele de pe ei.

Flăcările ajunseră rapid la băieți, aceștia neavând încotro decât să o ia la fugă ca să scape cu viață. Doar trei băieți reușiră să scape din câmp. Kamerino rămase.

Când focul se stinse, soldații, după ce îi prinseseră pe alți trei, se îndreptară spre locul unde se afla Kamerino întins la pământ. Durerile de la arsurile de pe corp îl făcură să se ghemuiască în poziție fetală. Trupul ars al băiatului zăcea fără mișcare și fu lăsat să moară – o altă victimă printre creștini. Cel puțin așa crezură.

Printr-o minune, Kamerino reuși să se târască în afara câmpului și fu descoperit de consătenii săi, care îl duseră acasă la bunica sa. Avea arsuri grave pe părți mari din corp. Nu puteau face altceva pentru Kamerino decât să se roage pentru suferințele lui.

Creștinii din Sudan oferă o nouă perspectivă asupra rugăciunii. Suferințele lor și primejdiile de zi cu zi i-au făcut să se bizuie mai puțin pe ei înșiși și mai mult pe Dumnezeu. Rugăciunea este tot ce le-a rămas multor familii creștine din Sudan. Este o idee înfricoșătoare – și o stare de lucruri minunată. E puțin probabil să spunem că Dumnezeu e tot ce avem nevoie, până când și decât dacă Dumnezeu e tot ce ne mai rămâne. Altminteri, ne grăbim să ne bizuim pe propriile noastre capacități. Rugăciunea – lucrul care poate ajuta cel mai mult și pe care avem tendința să-l practicăm cel mai puțin. Dumnezeu te cheamă la rugăciune extremă în aceste vremuri extreme. Cât de des ți se întâmplă să te bazezi pe rugăciune ca și cum nu ți-a mai rămas nimic altceva decât să te rogi?

Suferință la extrem – partea a doua

SUDAN: KAMERINO

O echipă americană de misionari străbătea Sudanul împărțind hrană, păături și Biblii și proiectând filmul „Isus”. Totul decurgea conform programului, când camionul lor rămase blocat într-un râu și pierdură o zi de muncă.

Misionarii se lasară pe mâinile lui Dumnezeu și îi cerură să le ghideze pașii. Știind că trebuia să își scurteze voiajul pentru a se putea încadra în program, hotărâră să viziteze un sat aflat mai aproape. La scurt timp după sosire, câteva femei veniră într-o fugă la vizitatorii străini. Într-o engleză stricată le strigară: „Veniți repede... băiatul nostru... trebuie să ajutați... veniți repede!”

Ziua 356

El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.

Echipa le urmă pe femei într-o clădire mică și întunecată. Pe jos găsiră un băiat zăcând fără mișcare, învelit într-o pătură zdrențăroasă. Dând la o parte pătura, văzură corpul lui Kamerino acoperit de răni grave.

Imediat, îl urcară cu grijă în camionul lor și îl duseră la spital, la 80 de kilometri distanță. Aici, băiatul primi de îndată îngrijirile atât de necesare. Astăzi, ochii lui Kamerino se umplu de lacrimi când își amintește cum rugăciunea și providența l-au salvat. El cunoaște dragostea lui Cristos și puterea Lui de a vindeca și, pentru prima dată după multe luni, zâmbea.

Misionarii îi mulțumiră, la rândul lor, lui Dumnezeu că, după ce fuseseră înconjurați de atâta moarte și suferință în Sudan, le-a permis să salveze viața unui brav băiat de 10 ani.

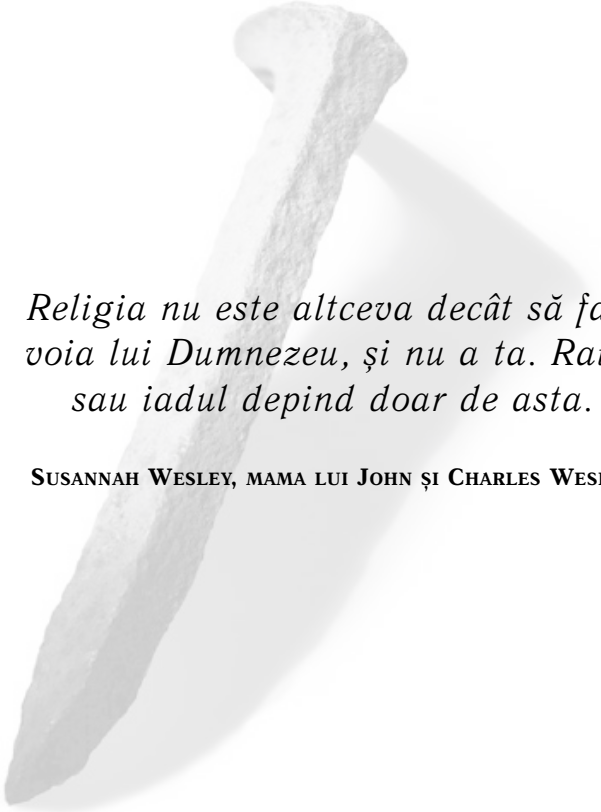

Apocalipsa 21:4

Kamerino dă un nou sens expresiei „va urma”. Viața lui părea sortită unor suferințe fără de sfârșit, Trăind învelit într-o pătură zdrențăroasă. Dar partea a doua s-a dovedit a avea un sfârșit fericit, dându-ne prilejul să ne aducem aminte de harul lui Dumnezeu. Însă povestea nu se termină aici. Partea a treia abia urmează a fi scrisă. Într-o zi, Kamerino va trăi experiența vindecării supreme – o casă în ceruri unde nu este suferință, nici durere. Pe pământ, înainte să fie mai bine, va fi mai rău. Însă Dumnezeu va interveni în mijlocul celei mai rele situații posibile și va pune capăt tuturor suferințelor. Apoi vom merge acasă. Dacă în clipa asta treci printr-o durere de nînchipuit, amintește-ți încotro te îndrepti într-un final.

Ziua 357

*Religia nu este altceva decât să faci
voia lui Dumnezeu, și nu a ta. Raiul
sau iadul depind doar de asta.*

SUSANNAH WESLEY, MAMA LUI JOHN ȘI CHARLES WESLEY

Pastor la extrem – partea întâi

COREEA DE NORD: PASTORUL IM

„Îmi puteți frânge trupul, dar nu și sufletul”, le răspuse curajosul pastor coreean comuniștilor din armata invadatoare a Coreei de Nord. „Nu voi introduce propaganda marxistă în predicile mele. Știu că pe alți pastori i-ați răpit noaptea din casele lor și i-ați torturat ca să se supună ordinelor voastre, dar nu îmi pasă ce faceți cu trupul meu.”

Ziua 358

Isus i-a zis: „Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea”.

Ioan 13:7

Ofițerul se umplu de mânie la vorbele pastorului Im. Apoi spuse plin de dezgust: „Dacă nu îți pasă de tine, atunci gândește-te la familia ta. Și ei o fie uciși”. Pastorul Im avu un moment de ezitare. Se așteptase ca lui să i se facă rău, dar nu se gândise la familia lui. Știa alegerea pe care o avea de făcut. Îi răspunse pe un ton calm ofițerului comunist: „Prefer mai degrabă ca soția și copiii mei să fie uciși de arma ta, știind că ei și eu am rămas credincioși, decât să îl trădez pe Domnul meu ca să-i salvez”.

„Luați-l”, ordonă comandantul. Pastorul Im fu ținut doi ani într-o închisoare întunecoasă, unde nu avea voie să se bărbiească și să își schimbe hainele. Și-a păstrat curajul recitând un verset biblic drag inimii sale. În fiecare zi, ceilalți îl puteau auzi din mica lui carceră pe pastorul Im recitând pe un ton calm și plin de iubire Ioan 13:7, unde Isus a promis: „Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea”.

„După aceea”. Într-o societate modernă a cafelei instant, a banilor și a confortului, „după aceea” este un termen aproape perimat. Rubricile de sport, știrile, divertismentul și starea vremii – chiar și mass-media ne oferă informații actualizate la minut în orice domeniu al vieții. Însă Dumnezeu, care domnește și guvernează neîngrădit de timp, acționează după principiul „după aceea”. Tu ești dispus să îți pui încrederea în El în clipa asta și să amâni înțelegerea a ceea ce se întâmplă pe mai târziu, chiar pe termen indefinit? Dacă în clipa asta te afli într-un mare necaz, încrederea este bunul tău cel mai de preț, nu înțelegerea. Roagă-l pe Dumnezeu să îți dea o mai mare capacitate de încredere, care să prevaleze asupra dorinței de a înțelege.

Pastor la extrem – partea a doua

COREEA DE NORD: PASTORUL IM

„Dar nu sunt comunist. Trebuie să mă credeți”, a spus stăruitor pastorul Im când Națiunile Unite au recâștigat teritoriul ocupat în septembrie 1950. Soldații comuniști ai Coreei de Nord îl ținuseră pe Im la izolare doi ani pentru că le predicase celorlalți despre Cristos și refuzase să își transforme predicile în propagandă pro-marxistă:

Ziua 359

Tu ești mare la sfat și puternic la faptă.

Ieremia 32:19

Când au sosit trupele Națiunilor Unite, a fost sigur că va fi din nou un om liber. Dar l-au luat drept comunist și l-au aruncat într-o altă celulă, cu prizonieri comuniști.

Fiind un om plin de compasiune și acceptându-și situația ca fiind voia lui Dumnezeu, pastorul Im le-a dat mărturie prizonierilor comuniști. Mulți au fost convertiți la Cristos. „Tot auzim despre predicatorul din lagărul de prizonieri”, îi spuse un misionar prietenului său care venise în Coreea în calitate de preot militar.

„Cum îi cunoaște pe prizonieri atât de bine, mă întreb dacă ne-ar ajuta să organizăm o slujbă evanghelică?”, întrebă preotul. Dumnezeu le răspunse la întrebări.

Misionarii americani au obținut permisiunea de a-l vizita pe pastorul Im. Iar „predicatorul prizonier” îi ajută cu multă sârguință și predică în toate lagărele de prizonieri din Coreea de Sud. Mii de comuniști îl acceptară pe Cristos. În decurs de un an, 12.000 de prizonieri au ajuns să se trezească în fiecare zi pentru a se aduna laolaltă și a spune rugăciunea de dimineață.

Pastorul Im nu și-a mai văzut niciodată familia, dar mii de oameni au devenit frații lui în Cristos în lagărele de prizonieri.

„Ce rost are?” E întrebarea care ne vine tuturor în minte când vedem suferințe și violențe nedrepte. Suntem ca niște piese separate ale unui puzzle împrăștiat pe masă. Ne aruncăm ochii dintr-o parte în alta și vedem că piesele de lângă noi par să nu se potrivească. Suntem frustrați și înapăimântați. Dar Dumnezeu este Maestrul acestui puzzle – singurul care vede imaginea completă. El poate vedea într-o clipită toate piesele ce îți alcătuiesc viața. El știe cum se îmbină unele în altele în vederea scopului Său mai înalt. Îl vei privi tu cu încredere în ochi pe Mastru, mulțumit oriunde te-ar așeza El?

Poveste de Crăciun la extrem

ROMÂNIA: ARISTAR

„Ai mirosit vreodată fân proaspăt?”

Aristar, un tânăr țaran, își începu povestea. „E ca și cum cineva ar prinde esența primăverii și ar împacheta-o înainte de a-și pierde prospețimea. Maria și Iosif trebuie să-i fi simțit mirosul când au ajuns în acel grajd, după lunga lor călătorie.”

Ziua 360

Astăzi, în cetatea lui David, vi S-a născut un Mântuitor, care este Cristos, Domnul.

Luca 2:11

Ceilalți deținuți ascultau cu atenție în timp ce Aristar vorbea pe un ton firesc despre Nașterea Domnului. „Urechile cailor probabil s-au ciulit la plânsetul Mântuitorului imediat ce s-a născut. Sunt niște ascultători grozavi, așa cum trebuie să fim și noi când Isus vorbește.”

În afara închisorii din Târgu-Ocna, zăpada era de doi metri, într-un ajun de Crăciun amarnic de geros. Deținuții erau slab îmbrăcați, prost hrăniți și doar cu câte o pătură fiecare. Tuturor le era dor de familie și găseau mângâiere ascultând povestea lui Aristar despre nașterea lui Cristos.

Acesta continuă: „Lumina stelei trebuie să fi fost mai strălucitoare decât luna. Probabil a lucit prin ușa staulului și l-a făcut pe cocoș să cânte, anunțând nașterea lui Cristos”. Ascultând, deținuților le dădură lacrimile. După poveste, cineva începu să cânte, glasul fiind amplificat treptat de ecou în aerul limpede și rece. Se opriră toți și ascultară minunatul sunet.

Chiar și în condițiile aspre din închisoare, povestea darului lui Cristos a încălzit inimile multor oameni. Întrucât Cristos este temelie, nimeni nu poate înăbuși spiritul Crăciunului.

Desigur, Crăciunul este o sărbătoare anuală. Dar este mult mai mult de atât, fiindcă are loc în inimile tuturor oamenilor care se opresc să celebreze magia intrării lui Cristos în lume, indiferent de anotimp. Spiritul de căldură al Crăciunului strălucește în cele mai negre situații și ne reamintește de nădejdea în Cristos. Indiferent dacă vedem sau nu zăpadă pe pământ, luminițe colorate și pomi împodobiți, putem sărbători Crăciunul. Orice ți s-ar întâmpla, Cristos s-a născut ca să te ajute în vremuri de restriște. Milostenia Lui se întinde de-a lungul întregului an. Când a fost ultima dată când ai simțit că nădejdea în Cristos este vie în sufletul tău?

Transformare la extrem

EUROPA DE EST: O PRIZONIERĂ CREȘTINĂ

Deținuta fu adusă înaintea comandantei adjuncte, o femeie aspră, nervoasă, roșie la față și cu umeri lați. „Deci, iarăși le-ai vorbit deținuților despre Dumnezeu. Sunt aici să-ți spun că asta trebuie să înceteze!” Chipul ei înfățișa furia închisorilor comuniste din Europa de Est.

Deținuta stătea tăcută, dar fermă. O informă pe tovarășa comandant că nimic nu o putea opri să vorbească despre Mântuitorul ei.

Ziua 361

Aceasta ridică pumnul ca să lovească, dar se opri brusc: „Pentru ce zâmbești?”, întrebă.

„Zâmbesc pentru ceea ce văd în ochii tăi.”

„Ce anume vezi?”

„Pe mine. Eram și eu foarte impulsivă. Eram nervoasă și obișnuiam să dau cu pumnul, până când am aflat ce înseamnă cu adevărat să iubești. De atunci, mâinile mele nu s-au mai strâns în pumni.”

Ea continuă: „Dacă te uiți în ochii mei o să te vezi așa cum numai Dumnezeu te poate face, la fel cum a făcut cu mine”. Deținuta își dădea seama cum în trecut poate că și-a apărat drepturile, răspunzând la insultă cu insultă. Dar datorită noii ei vieți în Cristos, nu putea arăta decât bunătate și și-a câștigat dreptul de a continua să mărturisească.

Comandanta își coborî mâinile. Părea complet uluită și spuse încet: „Pleacă”.

Deținuta continuă să îl mărturisească pe Cristos în închisoare, fără vreo altă intervenție din partea comandantei.

Să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare... și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul.

Efeseni 4:22, 24

Încercările comandantei de a o scoate din fire pe deținută semănau cu niște tentative de a se certa cu un mort. Era de parcă încerca să provoace un cadavru. În cele din urmă, ea a văzut cine era cu adevărat deținuta: o nouă făptură în Cristos. Vechea persoană, care odinioară răspundea la ură cu și mai multă, dispăruse. Acum însă, deținuta i-a permis comandantei să vadă doar calm și bunătate hristică. La fel, și noi trebuie să ne vedem într-o nouă lumină. Nu mai suntem obligați să răspundem dușmanului cu ostilitate lumească. Am murit față de vechea noastră viață. Când ești împuns, înghiontit și provocat de dușman să te comporți la modul impropriu, învață de la deținuta din întâmplarea asta. Fă pe mortul.

O traversare de râu la extrem

THAILANDA: FRATELE HO

Fratele Ho era bolnav și avea febră când împreună cu prietenul lui intră în apa rece ca gheața a râului Mekong. Fuseseră studenți la Școala biblică în Laos înainte ca soldații comuniști să le ocupe institutul.

Abia scăpară cu viață, fugind în Thailanda. Nu putură să își ia rămas bun de la familiile lor, necreștine, fiindcă ar fi putut fi denunțați la poliție. Așa că rostiră o rugăciune în gând și intrară în râul rece și turbure, cu prețioasa lor încărcătură legată de spate: Biblii învelite în folii de plastic. Celelalte bunuri lumești le lăsară în urmă.

Ho spuse în gând: „Doamne, dacă murim, cel puțin vor ști că suntem creștini și să sperăm că vor citi una dintre aceste Biblii”.

Cam pe la jumătatea râului, prietenul lui Ho, disperat, își puse sacul din plastic sub piept, ca să poată pluti pe el. Zgomotele subite de la plescăitul apei îi alertară pe grănicerii din turnul aflat în apropiere, care îndreptară reflectorul înspre râu. Lumina căzu pe pachetele din plastic, iar grănicerii crezură că e doar un pește, așa că renunțară.

Ușurat, Ho și prietenul lui ajunseră în tăcere pe malul thailandez al râului. Îi mulțumiră lui Dumnezeu că Bibliile lor conțineau cuvintele vieții veșnice și totodată că le-a salvat viața în noaptea aceea. Ajunși în loc sigur, se dedicară slujirii pastorale în numeroasele tabere de refugiați din Thailanda.

Ziua 362

Vezi cât de mult iubesc eu poruncile Tale: înviorează-mă, Doamne, după bunătatea Ta!

Psalmi 119:159

Misionarii din această poveste s-au bazat pe ceva mai mult decât niște pagini de hârtie legate în piele pentru salvarea lor. Ei s-au bazat pe Dumnezeu. Și totuși, această traversare a râului în miez de noapte ne oferă o imagine fidelă asupra rolului pe care Biblia ar trebui să îl joace în viața noastră. Noi nu ne bazăm pe Cuvântul lui Dumnezeu ca și cum viața noastră ar depinde de el. E puțin probabil să ne regăsim în situația în care acest adevăr să devină o realitate propriu-zisă. Dar analogia rămâne valabilă. Trebuie să ne agățăm de promisiunile Scripturii pentru a ne păstra viața. Atunci când avem probleme, nu putem înota îndeajuns de departe pe cont propriu pentru a scăpa de necaz. Trebuie să „plutim” pe Cuvântul lui Dumnezeu, altfel ne vom scufunda cu totul.

Inspită la extrem

ROMÂNIA: SABINA WURMBRAND

Ziua 363

(Dragostea) aco-
peră totul, crede
totul, nădăjduiește
totul, suferă totul.
Dragostea nu va
pieri niciodată.

1 Corinteni 13:7-8

În toți anii lor de căsnicie, Sabina Wurmbbrand nu a șovăit niciodată în dragostea pentru soțul ei. Dar trecuseră mulți ani de când nu mai auzise vreo veste despre el din închisoare. Erau chiar zvonuri că murise, însă ea simțea că Dumnezeu îi spunea să reziste și să creadă. Aveau să mai fie vreodată împreună din nou?

Sabina era încă tânără și, cu un fiu adolescent de crescut, simțea adesea tentația de a se bucura de iubire și tovărășie. Astfel încât, atunci când un tânăr cumsecade și arătos pe nume Paul începu să vină să îl ajute pe fiul ei la lecții, fu normal să se simtă atrasă. Uneori, o lua de mână când se plimbau împreună sau o privea cu afecțiune în ochi.

În cele din urmă, Sabina luă cea mai dificilă decizie. Știa că, dacă voia să creadă în continuare că avea să își regăsească soțul, trebuia să evite toate tentațiile și să se concentreze pe promisiunea pe care Dumnezeu i-o făcuse. Îl rugă pe Paul să nu mai vină la ea. El înțelese și se supuse cu eleganță.

La scurt timp, Dumnezeu îi răsplăti fidelitatea. Într-o dimineață, în timp ce spăla pe jos în biserică, primi o carte poștală. Era semnată „Vasile Georgescu”, dar scrisul soțului ei era inconfundabil.

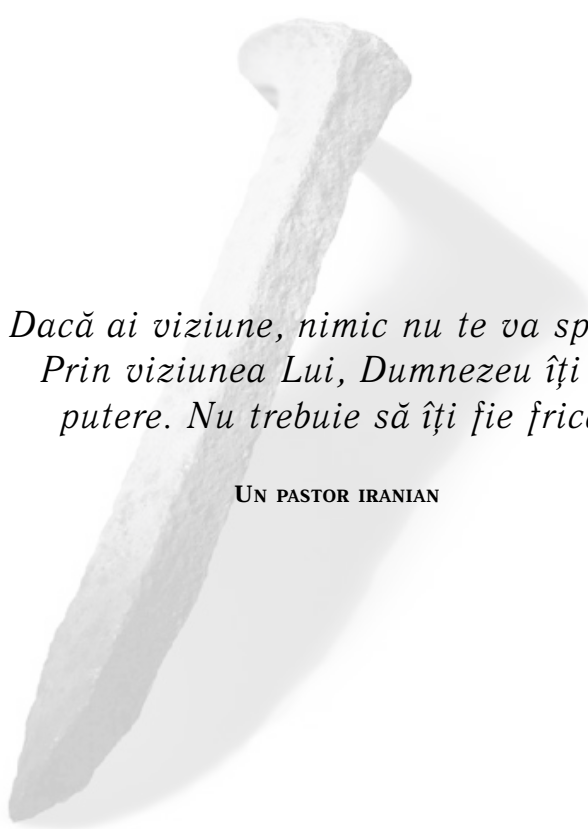
Ochii i se umplură de lacrimi când citi: „Timpul și distanțele pot stinge doar o dragoste superficială; dar o dragoste adevărată e și mai întărită prin ele...”

Poveștile bisericii persecutate sunt despre oameni reali cu sentimente reale. Protagonistii din aceste scurte povești nu sunt niște figurine din carton întruchipând perfecțiunea. Vocea Martirilor este vocea inconfundabilă a realității și adevărului. Sabina a navigat printre ispitele survenite în urma persecuției soțului său. Soțul ei era supus încercării, da. Dar și credința ei era supusă testului. Persecuția ne afectează la mai multe niveluri. Dar, așa cum am văzut, cei care, pentru o vreme, sunt prinși în strânsoarea ei drastică devin într-un final mai puternici. La fel ca la soții Wurmbbrand, capacitatea ta de a iubi va crește grație persecuției – numai dacă îi vei permite să își îndeplinească adevăratul scop.

Ziua 364

*Dacă ai viziune, nimic nu te va speria.
Prin viziunea Lui, Dumnezeu îți dă
putere. Nu trebuie să îți fie frică.*

UN PASTOR IRANIAN

Tânăra la extrem

PAKISTAN: TARA

Tara era o elevă de clasa a șaptea în Pakistan, când s-a înscris în secret la un curs biblic prin corespondență, pentru a învăța mai multe despre Dumnezeu. Familia sa, de musulmani stricți, nu i-ar fi răspuns niciodată la întrebări despre Isus și era hotărâtă să afle adevărul pe cont propriu.

Dar când părinții au găsit-o în camera ei citind cărți creștine, s-au infuriat. În noiembrie 1992, au bătut-o atât de tare, că a zăcut inconștientă într-o cameră aproape o săptămână. Ea crede că un înger a trezit-o în cele din urmă și a ajutat-o să ajungă la un spital.

Ziua 365

Și oricine a lăsat case, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau feciori, sau holde, pentru Numele Meu, va primi însutit și va moșteni viața veșnică.

Matei 19:29

Credința Tarei a continuat să crească, iar în 1995 a fost botezată în secret. Atunci, părinții au făcut aranjamentele pentru a o căsători cu un bărbat musulman. Când Tara a refuzat să se supună, a fost din nou bătută. Pe lângă asta, a fost obligată să rămână trează mai multe zile. În acest timp, Tara a avut trei viziuni, în care a auzit o voce spunându-i: „Sunt cu tine. Sunt Tatăl tău”.

După mai multe bătăi, a intrat în comă. S-a trezit după trei zile, zăcând într-o baltă de sânge. A auzit din nou aceeași voce încurajatoare spunându-i: „Sunt Tatăl tău. Te voi proteja”.

Tara a reușit să scape, iar astăzi se află într-un adăpost din altă țară, unde își dedică tot timpul slujirii Domnului, având promisiunea că Dumnezeu o va proteja.

Este creștinismul o afacere păguboasă? Cei aflați în țări cu regimuri restrictive știu cum este să piardă din cauza credinței lor în Cristos. Ei știu cum își pot pierde familia în mai multe feluri. O familie musulmană le poate respinge total pe rudele lor convertite, socotindu-le necredincioase. Acestea sunt proscrise. O familie creștină nu o duce mai bine, deși din alte motive. Extremiștiiucid familii creștine întregi din cauza credinței lor. Pierderile sunt teribile. Dar avem promisiunea lui Cristos. Orice am pierde în numele Lui vom recupera de o sută de ori în viața veșnică din ceruri. Nu e un joc de noroc. Este un risc calculat bazat pe înfașibilul Cuvânt al lui Dumnezeu. Fie crezi în el, fie nu.

Despre Vocea Martirilor...

Vocea Martirilor (Voice of Martyrs – VOM) este o organizație non-profit interconfesională dedicată ajutorării bisericilor persecutate din întreaga lume. VOM a fost fondată de pastorul Richard Wurmband, care a fost închis în România comunistă vreme de 14 ani pentru credința în Isus Cristos. Soția lui, Sabina, a fost închisă timp de trei ani. În anii '60, Richard, Sabina și fiul lor, Mihai, au fost răscumpărați din România și au plecat în Statele Unite. În decursul călătoriilor lor, soții Wurmband au relatat poveștile atrocităților suferite de creștini în țările cu regimuri opresive și au instituit o rețea de organizații dedicate ajutorării bisericii persecutate. Vocea Martirilor își continuă astăzi misiunea în întreaga lume, având cinci scopuri principale:

Să încurajeze și împuternicească creștini care să ducă la îndeplinire Marea Trimitere în zone ale lumii unde credincioșii sunt persecutați pentru că sunt implicați în propagarea Evangheliei lui Isus Cristos. Facem aceasta prin furnizarea de Biblii, literatură, transmisiuni radio și alte forme de ajutor.

Să ofere ajutor familiilor martirilor creștini din aceste zone ale lumii.

Să îi echipeze pe creștinii locali cu cele necesare pentru a-i câștiga de partea lui Cristos pe opresorii care se opun Evangheliei, în țări unde credincioșii sunt persecutați pentru mărturia lor creștină.

Să inițieze proiecte prin care să încurajeze și să îi ajute pe credincioși să își reconstruiască viața și mărturia creștină, în țări care în trecut au cunoscut prigoana comunistă.

Să pună în evidență frățietatea tuturor credincioșilor informând lumea despre atrocitățile comise împotriva creștinilor și păstrând memoria curajului și credinței lor.

Provocarea extremă

Ești pregătit pentru o provocare? Atunci deschide această carte și citește doar una dintre cele 365 de povești adevărate despre oameni dedicați trup și suflet lui Cristos. Caută să vezi dacă găsești aici o lectură devoțională diferită de oricare alta.

Adevărații ucenici ai lui Isus plătesc un preț, iar ucenicii extremi plătesc adesea prețul ultim. Vocea Martirilor îți aduce un text devoțional pentru fiecare zi, plin de relatări despre curaj, devotament, mărturisire și compasiune – un preț cerut, un preț plătit.

Într-o epocă a extremelor, poți găsi credință, putere, încurajare și speranță prin intermediul poveștilor despre frații noștri credincioși din întreaga lume, din urmă cu secole până în prezent. Acești oameni vrednici, fie ei tineri sau bătrâni, au mers până dincolo de limitele imaginabile ale credinței.

Fiecare poveste este adevărată. Fiecare poveste este memorabilă. Fiecare poveste este extremă. Fiecare poveste îți poate schimba viața.

Acceptă provocarea astăzi și vei vedea rezultatele cu ochii tăi!

 Vocea Martirilor

ISBN: 978-0849917394

9 780849 917394